

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Robinson_Patrick-Letadlová_loď.pdb

PDB Name: Robinson_Patrick-Letadlová_loď
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Letadlová loď

Patrik Robinson

Kniha Letadlová loď je věnována mužům sloužícím ve válečném námořnictvu Spojených států amerických a v britském Královském válečném námořnictvu... všem těm, kteří se vydávají na moře, na kterém někdy musí čelit obrovskému nebezpečí.

Poděkování

Mým hlavním poradcem během dlouhých měsíců, kdy jsem pracoval na tomto románu, byl admirál John (Sandy) Woodward, který v roce 1982 velel bitevním lodím Královského námořnictva v jižním Atlantiku. Jeho blízcí spolupracovníci ho považují za jednoho z nejlepších soudobých znalců námořní strategie; mnoho lidí si o něm myslí, že je jedním z nejlepších ponorkových odborníků, kterého kdy britské Královské válečné námořnictvo mělo. "Mým úkolem," řekl mi jednou, když jsem pracoval na Letadlové lodi, "je dohlížet na to, aby se kostra vašeho příběhu pohybovala v mezích pravděpodobnosti, ve které je románová představa méně podivná než skutečnost." Pomáhal mi s puntičkářskou důkladností, a přesto i nadále zůstává mým přítelem.

Když jsem nemohl Sandyho konzultovat - a to se stávalo jen vzácně - vyžádal jsem si technickou expertizu kapitána Davida Harta Dykea, námořního důstojníka britského Královského válečného námořnictva ve výslužbě, který roku 1982 stál tváří v tvář bombám argentinského letectva v jižním Atlantiku.

Kapitán Peter O'Connor, bývalý velitel amerického raketového křižníku USS Yorktown, byl mým hlavním americkým námořním poradcem. Jemu patří mé mnohé díky za jeho čas a trpělivost. Další Viržinián, kontradmirál ve výslužbě, Robert E. Dunn mi do nejmenšího detailu vysvětlil vše, co se dennodenně odehrává na amerických letadlových lodích. S knihou mi také pomáhala celá řada důstojníků z obou stran Atlantiku, kteří mě ochotně zasvětili do tajů velení. I jim všem chci vyjádřit své díky.

Chtěl bych také touto cestou poděkovat Alanu Friedmanovi, autorovi knihy Spider's Web, který mně objasnil bankovní praktiky některých pochybených diktátorských režimů Středního východu.

Nakonec bych chtěl poděkovat svému dlouholetému příteli a kolegovi Joe Farrellovi z Chadds Ford v Pensylvánii, který si přímo pedantsky přečetl můj rukopis. Pečlivě v něm oddělil výrazy americké a britské angličtiny od vojenského žargonu, který je v takovéto knize naprosto nevyhnutelný. Díky němu američtí námořní piloti nemluví jako Winston Churchill.

A protože to byl také on, kdo mne seznámil s kapitánem O'Connorem, odpustím mu jeho neváznost.

Autorova poznámka

Představte si newyorský Empire State Building, položený vodorovně, jak pluje po mořské hladině rychlostí třiceti uzlů, jak se velké, bílé vlny přelévají přes jeho rozhlasovou věž. Tak zhruba vypadá během hlídkové plavby těžká letadlová loď válečného námořnictva Spojených států o výtaku sto tisíc tun. Toto obrovité plavidlo v ceně čtyř miliard dolarů je tři sta třicet pět metrů dlouhé, poháněné vlastním jaderným reaktorem a patří k osobitě třídě plavidel, třídě Nimitz. Lodě této třídy jsou pojmenovány po texaském rodákovi Chesteru W. Nimitzovi, admirálovi z druhé světové války, který v červnu 1942 rozdrtil japonské loďstvo u Midwayských ostrovů. Tehdy byly potopeny čtyři nejlepší letadlové lodě admirála Jamamota. S nimi na dně Tichého oceánu skončilo celkem tři sta třicet dva japonských letadel.

Dnes brázdí letadlové lodě třídy Nimitz vody všech světových moří. Jsou to mocná plavidla. Kamkoli se vypraví, ovládají vše na souši a na hladině, jakož i pod ní, v okruhu pěti set mil. Obvykle se neplaví samy. Doprovází je obyčejně eskadra raketových křižníků, torpédoborců, fregat a dvě atomové ponorky. Doprovodná plavidla jsou volně seřazena v klasických bojových formacích, kterým se říká operační skupina letadlové lodi. Společně s eskortou je letadlová loď nepopiratelným pánem nebes, oceánu a temného, nebezpečného království mořských hlubin. Letadlové lodi a doprovodným plavidlům velí admirál, jehož vlajkovou lodí je právě letadlová loď, největší a nejrychlejší a nejsmrtonosnější válečné plavidlo, které kdy bylo postaveno. Admirál je vojevůdcem XXI. století.

Jádrům této eskadry deseti hladinových plavidel je osmdesát bojových letounů, srovnaných na palubě letadlové lodi. Ty jsou doprovázeny eskortou, vybavenou dálkově ovládanými střelami. Daleko vpředu se plaví ponorky s jaderným pohonem, připomínající číhající lovce. Státy s menším válečným arzenálem a méně rozvinutou technologií - Velká Británie, Francie, Německo postrádají prostředky k vybudování alespoň trochu srovnatelné eskadry. Ani síla gigantického skomírajícího ruského námořnictva se nemůže vyrovnat síle letadlové lodi s jejím doprovodem. Spojené státy mají těchto operačních skupin celkem dvanáct. Přitom jen výše ročních nákladů na údržbu jedné těžké letadlové lodi přijde daňové poplatníky na 440 miliónů dolarů.

Padesát pět procent veškerých finančních prostředků, které na obranu vydají všechny státy světa, vynaloží právě Pentagon. Na každé letadlové lodi slouží posádka o celkovém počtu šest tisíc mužů; skoro jednu desetinu z nich tvoří důstojníci. Hluboko v podpalubí kuchaři denně připravují jídlo, celkem 18 000 porcí. K těm je třeba připočítat svačiny pro noční službu. Třikrát denně hvízdne píšťalka, na jejíž pokyn lodníci začnou vybalovat z krabic neuvěřitelné množství potravin. Rozbalovači někdy hází do kuchyně kuchařským pomocníkům až stovky lesknoucích se konzerv, naplněných těstovinami a masovými kuličkami. Pomocníci je pak předávají kuchařům.

Letadlová loď má od kýlu až po vrchol stěžně celkem dvacet čtyři pater, její letecká paluba je osmdesát metrů široká, její kýl se nachází dvanáct metrů pod čarou ponoru. Samotná letadlová loď je poháněna dvěma nukleárními reaktory; její akční rádius a doba, kterou může strávit na moři, jsou téměř nekonečné, omezuje je pouze výdrž posádky. Navíc je vybavena čtyřmi parními turbínami o celkovém výkonu 260 000 koní. Vpřed ji pohánějí čtyři lodní šrouby, jejichž hřídele dosahují velikostí stoleté mamutí sekvoje.

Ze šesti tisíc mužů posádky se 3 184 stará o bezpečný chod lodi. Dalších 2 800 osob patří k leteckým posádkám a četám, které zabezpečují navigaci letadel ve vzduchu a jejich údržbu na lodi. Admirál, jehož úkolem je vypracování strategie a taktiky, jakož i zabezpečení účinné palebné síly eskadry a sledování potenciálního nepřítele, cestuje se suitou dvaceti pěti důstojníků a čtyřiceti pěti mužů. Jeho operační centrum uvádí v život ofenzivní a defenzivní doktrínu válečného námořnictva Spojených států amerických. Admirál může posunout americkou palebnou sílu blíž k hranicím nepřítele než kterýkoliv jiný velitel v dějinách USA. Admirál se může se svou eskadou volně pohybovat v mezinárodních vodách. Je nanejvýš pohyblivý, soběstačný, pán nad životem a smrtí, neboť v útrobách jeho vlajkové lodi jsou uloženy dálkově řízené rakety s nukleárními hlavicemi.

Letadlová loď je chráněna křižníky, vybavenými zbraňovým systémem AEGIS, který dokáže pomocí počítačové techniky zasáhnout a zneškodnit útok ze vzduchu. Torpédoborce bitevní skupiny si poradí s jakýmkoli nebezpečím, ať přichází ze vzduchu, z mořské hladiny či z mořských hlubin. Fregaty jsou vybaveny dálkově řízenými střelami; na jejich palubách jsou připraveny helikoptéry LAMPS, jejichž úkolem je rozprostit ochrannou protiponorkovou síť. Ta může být rozhozena stovky a stovky mil, kterýmkoli směrem. Doprovodné ponorky, které mohou zůstat pod hladinou třeba i celé roky, pročišťují a střeží trasu letadlové lodi a jejího doprovodu, často až do vzdálenosti několika set námořních mil. Jejich hlavním úkolem je vyhledávat a ničit nepřátelské ponorky. K tomu jsou vybaveny přesnými, kabely naváděnými torpédy a dálkově řízenými raketovými střelami.

Skupina je svázána těsnou radiotelekomunikační sítí, která přenáší informace od operační místnosti k operační místnosti, od lodi k lodi. Tím se z operační skupiny stává jedna organická buňka, která je schopna najednou koordinovaně udeřit z několika míst současně, a tak zlikvidovat jakékoli nebezpečí.

Útočný hrot eskadry tvoří bombardéry: dvacet vražedně přesných letadel, schopných zasáhnout nepřítele za jakéhokoli počasí. K této skupině se druží dalších dvacet nadzvukových letadel typu FA-18 Hornet. Operační skupinu a její bombardéry ochraňuje dvacet těžce vyzbrojených bitevních letounů. Především stroje typu F-14 Tomcat, které jsou mimo jiné vybaveny raketovými střelami. V ochranné letce slouží také letouny F-14D Super-Tomcat. Letouny ochranné skupiny mohou být vymrštěny katapulty na parní pohon. Z dvouhektarové letové paluby lze katapultovat vždy dva letouny najednou. Již během dvou vteřin takto vystřelené letouny dosáhnou rychlosti 150 mil v hodině. K ochranné letce musíme ještě připočítat čtyři letouny typu EA-6B Prowler, další mocnou zbraň, která narušuje signály nepřátelských radarových systémů, čímž se z protivníka stává snadný terč. Jinou zbraní v arzenálu operační skupiny je S3 Viking, útočný stíhací letoun s odpalovači torpéd, který je vybaven nejmodernějšími elektronickými čidly na prohledávání podmořských hlubin, mnohdy až do vzdálenosti mnoha set mil.

Na palubě a v hangárech letadlové lodi je obyčejně ještě letka osmi helikoptér - Cobry, Sea Kingy a často jedna obrovská transportní helikoptéra CH-53, která dokáže přepravit až padesát pět vojáků americké námořní pěchoty, organizovaných buď v útočných či v záchranných týmech.

Letadlová loď je vybavena raketami a dělostřelectvem a sama o sobě je nejopancovějším plavidlem válečného loďstva. Díky jejímu dvojitému trupu a hermeticky uzavřitelným přepážkám nad čarou ponoru je nejnepotopitelnější lodí v dějinách námořnictva.

Nad celou formací bojových plavidel bdí letoun EC2, pro který žargon amerických námořníků zná hned několik označení. Někdy se mu říká Early Warning (Brzké varování), jindy Control (Kontrola) či Hawkeye (Jestřábí oko). Jeho velká radarová věž, umístěná nad plně komputelizovanou operační místností, vysílá a přijímá elektronické vlny. Jestřábí oko znemožňuje komukoli, aby se nepozorovaně přiblížil na vzdálenost kratší než 1000 mil.

Útočná letecká formace může zasáhnout rychle a na velkou vzdálenost, ale i sama letadlová loď se může pohybovat rychle; za den dokáže uplout až pět set mil. Osmdesát pět procent zemského povrchu či devadesát pět procent všech obyvatel naší planety leží v dosahu operační skupiny. USA jsou ve spojeneckém svazku s celkem čtyřiceti dvěma státy, z nichž čtyřicet zemí jsou státy přímořské. A jen málo z oněch několika set miliónů obyvatel těchto spojeneckých států si uvědomuje, že jejich bezpečí závisí na síle amerického válečného námořnictva. Většina z nich se domnívá, že jejich bezpečnost je zaručena Spojenými národy či silami NATO či jakýmsi kvazievropským bezpečnostním projektem. Kdyby však došlo k opravdové zkoušce ohněm, vše rozhodne operační skupina.

Letadlová loď je nezasazitelná ze vzduchu a z moře, prakticky nepotopitelná konvenčními podmořskými zbraněmi, obklopená valem bojových letadel, dálkově ovládaných raketových střel, čtyřiašest hodin chráněná radarovým polem, domovem vlastní bombardovací perutě...

Žádné anglické slovo nepopisuje neporazitelnost amerických letadlových lodí tak přesně jako impregnable - nepropustná.

Téměř.

Hlavní postavy

Vyšší vojenské velení

Prezident Spojených států amerických (vrchní velitel amerických ozbrojených sil)

Generál Josh Paul (předseda Výboru náčelníků štábů)

Kontradmirál Arnold Morgan (ředitel Národní bezpečnostní agentury)

Operační skupina letadlové lodi USS Thomas Jefferson

Kontradmirál Zack Carson (velitel operační skupiny letadlové lodi)

Kapitán Jack Baldridge (vrchní operační důstojník)

Kapitán Carl Rheinegen (kapitán Jeffersona)

Poručík William R. Howell (bojový pilot)

Poručík Rick Evans (naváděcí důstojník)

Praporčík Jim Adams (aretanční důstojník)

Kapitán Art Barry (velící důstojník /USS ArkansasJ)

Korvetní kapitán Chuck Freeburg (důstojník protiponorkové obrany /USS HaylerJ)

Poručík Joe Farrell (pilot námořnictva)

Vyšší velitelé amerického válečného námořnictva

Admirál Scott F. Dunsmore (náčelník námořních operací)

Kontradmirál Freddie Roberts (zástupce náčelníka námořních operací)

Admirál Gene Sadowski (vrchní velitel Pacifického velení)

Admirál Albie Lambert (vrchní velitel Pacifické flotily)

Kontradmirál Schnider (náčelník námořní výzvědné služby)

Kontradmirál Archie Carter (velitel Sedmé flotily)

Americké válečné námořnictvo

Korvetní kapitán Bill Baldridge (námořní výzvědná služba)

Korvetní kapitán Jay Bamberg (asistent náčelníka námořních operací)

USS Columbia

Fregatní kapitán Cale "Klokan" Dunning (velící důstojník)

Korvetní kapitán Jerry Curran (zbraňový důstojník)

Korvetní kapitán Lee O'Brien (námořní inženýr)

Korvetní kapitán Mike Krause (výkonný důstojník)

Poručík David Wingate (navigační důstojník)

Speciální jednotky SEAL

Admirál John Bergstrom (velitel speciálních jednotek SEAL)

Poručík Russell Bennet (velitel čtyř)

Fregatní kapitán Ray Banford (důstojník řídící průběh speciální operace)

Poručík Dave Mills (řidič miniponorky)

Prezidentův štáb a ministři

Robert MacPherson (ministr obrany)

Harcourt Travis (ministr zahraničí)

Dick Stafford (tiskový mluvčí Bílého domu)

Sam Haynes (poradce pro otázky národní bezpečnosti)

Louis Fallon (předseda kanceláře Bílého domu)

Pracovníci CIA

Jeff Zepeda (odborník na Írán)

Major Ted Lynch (znalec ve věci finančních otázek Středního východu)

Rodinní příslušníci

Grace Dunsamorová (manželka náčelníka námorních operací) Elizabeth

Dunsamorová (dcera náčelníka námořních operací)

Emily Baldridgová (Jackova a Billova matka)

Ray Baldridge (Billův a Jackův bratr)

Margaret Baldridgová (Jackova manželka)

Královské britské válečné námořnictvo

Admirál sir Peter Elliott (velitel podmořské flotily Královského válečného námořnictva)

Kapitán Dick Greenwood (náčelník štábu podmořské flotily Královského válečného námořnictva)

Poručík Andrew Waites (pobočník velitele podmořské flotily Královského válečného námořnictva)

Admirál sir Iain MacLean (velitel ponorky ve výslužbě)

Korvetní kapitán Jeremy Shaw (velitel HMS Unseen)

Rodinní příslušníci

Lady MacLeanová ("Annie", manželka sira Iaina)

Laura Andersonová (dcera sira Iaina a lady MacLeanové)

Vyšší zahraniční důstojníci

Generál David Gavron (vojenský atašé izraelského velvyslanectví)

Kontradmirál Vitalij Rankov (náčelník ruské námořní výzvědné služby)

Zahraniční námořnictvo

Námořník první třídy Karim Aila (hlídka v plovoucím doku, iránské námořnictvo)

Poručík Jurij Sapronov (Ruské válečné námořnictvo, Sevastopol)

Prolog

Hluboko v Egejském moři, na půl cesty mezi řeckou pevninou a dlouhým západním pobřežím Kréty, leží ostrov Kýthira, spíše skála než co jiného, nanejvýš dvacet mil dlouhá, posazená uprostřed zářícího moře, jakoby posetého šperky. Podél východních cípů Středozemního moře se setkáte s čistým, průzračným světlem, které zaplavuje mořské hlubiny. Je sice požehnáním pro potápěče, ale zhoubou místních rybářů. Blankytně modré moře, které je obklopuje, je drsným místem, které nezná slitování. Ryb zde je již dávno nedostatek. A život je tu stejně tvrdý, jako býval po celá staletí. Bylo pět hodin ráno, horkého dne, začátkem července. Slunce vycházelo a malá rybářská loď se plavila poháněna větrem poblíž skalnatého pobřeží na jižní straně ostrova. Nahoře na přídi, na pravoboku, s nohama hozenýma přes okraj paluby, seděl šestnáctiletý Dimitrios Morakis. Stal se mu pěkný malér. Předešlého odpoledne se mu podařilo ztratit jedinou dobrou síť, kterou rodina vlastnila. U kormidla nyní seděl jeho otec Stephanos, neoholený a nevrlý. Ve skrytu duše byl na svého syna hrdý. Díval se na jeho helénský nos. Rysy jeho obličeje byly zrcadlovým odrazem jeho vlastního zevnějšku. Dimitriovy svalnaté ruce se zdály být příliš velké v porovnání s jeho štíhlým, mladistvým tělem. Stephanos byl přece jen nevrlý. "Tu síť bychom měli najít," poznamenal. A tak sebou oba v ranní brize pláclí do drobných vlnek. Na kratičký okamžik se jim zdálo, že pevnina na východě se schovávala za šarlatovými a fialovými závoji. Síť našli přesně tam, kde si Stephanos myslel, že bude. Byla roztažena v prohnutém oblouku podél skály, kam ji zanesly neměnné egejské proudy. Ztracené síť se na těchto skaliscích zachycovaly již po staletí. Jejich síť se musela někde zaseknout a nešla vytáhnout. Dimitrios ji nebyl schopen uvolnit ani po půlhodinovém pachtění ve vodě. "Zachytila se někde pod hladinou," zakřičel k otci. "Vrátím se na loď a potopím se k ní s nožem." Za tři minuty už mladík skočil po hlavě do vody. Mocnými tempy plaval hlouběji a hlouběji. V křišťálově průhledné hlubině se mu podařilo najít uvízlý konec sítě. Byl navinut v průrvě mezi dvěma skalisky. Neměl na vybranou, musel ji rozříznout. Rozpřáhl se levou rukou, aby měl větší rozmach, a šikmo řízl. Síť se uvolnila a on vytáhl zamotané lano ze škvíry mezi skalisky. Byl pod vodou již čtyřicet vteřin a teď se potřeboval vynořit. Cestu nahoru mu však zablokovalo jakési těžké břemeno, které se opřelo o jeho ramena. Uhnul a podařilo se mu odstranit dvě velké černé boty. Ke své hrůze uviděl, že v nich vězí nohy utopence, zaklesnutého jednou rukou mezi prastarými skalisky Kýthiry. Jeho druhá ruka se volně pohupovala, od ryb ohlodaná až na kost. Bylo vidět zuby rozšklebené v groteskním úsměvu. Byla to fantasmagorická příšera, jako by si ji vymyslel sám ďábel. Mladík se s odporem dál díval na onu příšernou mrtvolu, která se pomalu pohybovala v podivném tanci pod hladinou. Obě její nohy a volná ruka se pohupovaly nahoru a dolů. Tělo zalévaly jasné paprsky egejského slunce. Dimitrios se konečně otočil a vyrazil vzhůru, poháněn příšerným děsem. Plaval zoufale nahoru, aby se nadechl, a také proto, že se ho zmocnil panický strach, že ho ono strašidlo pod hladinou bude určitě chtít pronásledovat. Ještě jednou

se podíval dolů a ve sluneční záři si všiml tmavě modrého svetru, který vznášející se tělo obaloval jako nafouklý balón. Na svetru se cosi zatřpytilo. Byl to úzký, pět centimetrů dlouhý odznak, jaký nosí osazenstvo ponorek. Uprostřed odznaku se skvěla rudá pěticípá hvězda.

Kapitola první

22. dubna 2002. Indický oceán.

Na palubě letadlové lodi Spojených států amerických Thomas Jefferson. 9J, 92V. Rychlost 30 uzlů.

Odmítl ho již podruhé. Jako pokaždé poručík William R. Howell zvýšil výkon svého velkého stíhacího letounu F-14 Tomcat a vyšplhal se nad pravobok lodi. Sledoval, jak ručička rychloměru hladce poskočila ze 150 uzlů na 280.

Akceleraci téměř nevnímal, ale už během několika vteřin viděl, jak se šestipatrový ostrov letadlové lodi proměnil v centimetrový černý náprstek, který ostře kontrastoval s modrou oblohou.

Naváděcí důstojník na zádi, který řídil přistání, klidným hlasem poznamenaným utažským přízvukem oznamoval:

"Tomcate dvě-nula-jedna, pořád máme nepořádek na palubě - budeme tě znovu muset odmítnout - je to jenom olejová skvrna - tohle není stav nouze. Opakuji: tohle není stav nouze."

Poručík Howell mluvil tiše a pomalu: "Tady Tomcat dvě-nula-jedna. Rozuměl jsem. Otáčím se. Přiletím ze vzdálenosti dvanácti mil." Vyrovnal špičku letadla směrem nahoru, ale pouze o zlomek. Cítil, jak se mu sevřel žaludek. Nikdy to nebyl víc než chvilkový, pomíjející pocit, ale vždycky mu to připomnělo základní pravdu. Přistát s letadlem na moři, na úzké, šikmo nakloněné přistávací dráze, dlouhé dvě stě třicet metrů, je zkouškou života a smrti, umu a nervů každého pilota. Většině začátečníků trvá několik měsíců, než se jim přestanou klepat kolena po každém přistání. Letci, kterým schází dostatečná zručnost či chladnokrevnost, nakonec skončí na pevnině jako piloti dopravních letadel, nebo zemřou. Howell dobře věděl, že na letadlových lodích dochází ročně ke dvaceti smrtelným leteckým nehodám.

Ze zadního sedadla se ozval navigátor, poručík Freddie Larsen. "Zatraceně," zamumlal, "je jich tam alespoň sto, tam dole. Čistěj olejovou skvrnu víc jak půl hodiny - co se děje?" Ani jednomu z obou letců nebylo víc než dvacet osm let, ale oba již dosáhli nonšalance námořních pilotů, kteří denně stojí tvář v tvář smrti a nadzvukové rychlosti. O Howellovi to platilo dvojnásob.

"Nevím," odpověděl. Řídil svůj Tomcat jako kulku skrze rozptýlená nízká mračna, která bičovala jeho dvojcasý bojový letoun. Pohyboval se teď rychlostí téměř pěti mil za minutu. "Viděls někdy vyltnout velkej vojenskej tryskáč do obrovský kaluže oleje?"

"Hm-m-m..."

"Není to moc pěkný. Když sklouzne z přistávací dráhy, tak může zabít spoustu lidí. Zvlášť když do něčeho narazí a začne hořet, což se skoro určitě stane."

"Raděj se o to nepokoušej."

Freddie pocítil, že Tomcat snížil rychlost. Když se letoun naklonil doleva, Freddie cítil povědomý tah zpomalených motorů. Rameny se vzepřel proti tahu letadla jako motocyklový závodník, kterým kdysi byl.

F-14 není o moc víc než motorka s rozpětím křídel devatenáct a půl metru. Je nevypočitatelně citlivý na změny větru při nízkých rychlostech; má dvě tvrdé sedačky; neskýtá žádné pohodlí a je poháněn silnými turbínami, schopnými proměnit celý stroj v raketu, která dokáže dosáhnout rychlosti až dva machy - 1 400 uzlů. Tedy dokáže dovést svého pilota až na pokraj smrti.

Howell udržoval rychlost na dvě stě osmdesátí uzlech. Teď prováděl dlouhý obrat. Tomcat se otáčel v téměř devadesátistupňovém oblouku. Za pilotem řvaly motory, jako by ho chtěly polapit a pohltnout. Howell už loď neviděl. Ve výhledu mu bránily bílé potřhané obláčky, které vrhaly na jeho tmavě modrý svetr temné stíny. Dole, pod oběma letci, se táhla jedna z nejpouštěnějších lodních tras na zemi, 3 500 mil dlouhá cesta Indickým oceánem mezi africkým ostrovem Madagaskar a skalistým pobřežím západní Sumatry.

Americká letadlová loď a její eskorta tvořily operační skupinu dvanácti lodí, včetně dvou atomových ponorek. Plavila se k jedinému angloamerickému ráji v okolí, k námořní základně Diego García, malému atolu pět set mil na jih od rovníku.

Návštěva této části Indického oceánu dávala námořníkům a letcům jedinečnou příležitost zažít jeden z mála pohledů na moře tak, jak ho vidí skuteční válečníci. Bylo to místo, kde si ti nejbystřejší admirálové a jejich štáby do úmoru testovali nové raketové systémy i nové lodě. Zde se donekonečna katapultovala z palub letadlových lodí letecká esa. Zde pilotům zrychlení z nuly na 168 uzlů za 2,1 sekundy vhánělo adrenalin do krve. V žádném případě to nebylo místo pro strašpytle. Tady se simulovala válka. Bylo rezervováno jen pro ty nejlepší z nejlepších, pro smetánku, pro muže, kteří byli uhněteni ze "správného testa" - jak to kdysi trefně nazval Tom Wolfe. Každý si tu musí odkroutit šest nekonečných měsíců.

Poručík Howell klesl na 365 metrů. Opět se ohlásil naváděcímu důstojníkovi. "Věži, tady je Tomcat dvě-nula-jedna na osmi milích. Znovu se vracím." Letadlo snižovalo rychlost a výšku. Seškrcené motory vydávaly vysoké Cé, které by dokázalo rozbít na cimpcampr celou hromadu vinných sklenek. Howell, kterého od toho zvuku našťěstí izolovala ochranná přilba a sluchátka, hledal na horizontu stotisícitunovou loď.

Ve vysílače to zapraskalo. "Rozumím, Tomcate dva-nula-jedna. Paluba je vyklizena pro přistání - už vás vidím zcela

zřetelně... pojdte, pojdte, sledujte výšku, srovnajte se. Vítr fouká od jihozápadu rychlostí 30 uzlů. Stále jste na tom dobře. Teď jste připraveni na přistání."

"Rozumím, věži... šest mil."

Všichni námořní letci a piloti letectva znají zvláštní, uvolněný způsob komunikace letců nadzvukových letadel s pozemním personálem. Dokonce se tvrdí, že je okopírován od nejslavnějšího amerického bojového leteckého esa, generála Chucka Yeagera, prvního testovacího pilota, který roku 1947 překročil bariéru rychlosti zvuku v supertajném letounu Bell X-1.

Téměř všichni mladí piloti námořních sil se pokoušejí imitovat přízvuk západoviržinského chlapce přesně tak, jak si představují, že mluvil: skutečně pomalu, tváří v tvář katastrofě ledově klidně. "Mám tady požár na pravém motoru. Právě tam vypínám přívod paliva. Vychyľte loď o několik stupňů, abych měl trochu lepší pozici v protivětru. Jinak letíme bez problémů."

Poručík William R. Howell napodoboval generálovu mluvu snadněji než kdokoli jiný. Ve skutečnosti se totiž nejmenoval William R. Howell, ale Billy-Ray Howell. Jeho otec, metodista, býval kdysi havířem. Nyní však byl majitelem koloniálu v rodném městě generála Chucka Yeagera, nahoře v západních roklinách Appalačských hor, v Hamlinu, v místě, kde žije mň než tisíc duší a které leží na Mud River čili Blátivé řece, blízko východního Kentucky v Lincoln County. Stejně jako Chuck Yeager i Billy-Ray hovořil o "roklňácích", když mluvil o lidech ze svého rodného kraje, a stejně jako on rybařil na Blátivé řece. A stejně jako on byl synem muže, který zastřelil v dobách svého mládí pár medvědů. "Už se, táto, nemůžu dočkat, až se dostanu zpátky domů."

S ovládací pákou F-14 v ruce se Billy-Ray skutečně stával generálem Yeagerem. Myslel jako on, mluvil jako on a choval se tak, jak si myslel, že by se generál choval v nebezpečí. Ani mu nevadilo, že velký Chuck odešel na penzi do Kalifornie. On a Chuck Yeager tvořili ve vzduchu tiché, mystické západoviržinské spojení; on, Billy-Ray, byl svým způsobem generálovým dědicem. Starý venkovský způsob života mezi ořechy a kaštanovými lesy v Lincoln County ho tvrdě vychoval. A on "si byl zatraceně jistý, že pan Yeager by s ním v tomhleto souhlasil".

Tahle životní strategie se mu vyplatila. Billy-Ray uskutečnil své chlapecké sny a stal se námořním pilotem. Každý rok studia, každý rok tréninku ukončil mezi těmi nejlepšími. Kdekdo u námořního letectva věděl, že mladý Billy-Ray má před sebou báječnou kariéru. To se vědělo už od okamžiku, kdy získal svůj inženýrský diplom na námořní akademii. Jeho výkony při cvičných letech na tryskových letounech nikoho nepřekvapily. O tom se mluvilo, už když po obloze nad Whiting Field, na východ od Pensacoly na severozápadní Floridě, proháněl stařícké T2 Buckeye.

Takže hlas, který nyní přicházel do sluchátek naváděcích důstojníků, se vůbec nelišil od hlasu generála Yeagera.

Klidný tón neprozrazoval paniku: "Věži, Tomcat dvě-nula-jedna, čtyři mile. Děje se něco divného - bliká mi tu varovná signálka přistávacího podvozku. Necítil jsem, že by se kola vysunula. Ale může to být jenom porucha starý signálky."

"Tady věž, Tomcatu dvě-nula-jedna. Rozumím. Pokračujte nad palubu. Přeleťte ji asi tak ve výšce dvaceti metrů při rychlosti 200 uzlů, aby se hoši mohli podívat na podvozek zblízka."

"Rozumím, věži... přibližuji se."

Venku na palubě, vystavené větru, zaslal naváděcí důstojník instrukce pilotovi. Viděl, že Tomcat 201 byl 45 vteřin letu daleko. Teď už velice zřetelně slyšel onen ďábelsky krásný řev, vyluzovaný dvaceti tunami letounu, který směšně poskakoval v nevypočitatelných nárazech větru nad Indickým oceánem. Jeho pilot se ho snažil udržet dva stupně nad horizontálou paluby. Moře bylo rozbouené a celá loď, pohybující se rychlostí 15 uzlů, se vychylovala o tři stupně. To znamená jeden a půl stupně od horizontály na obě strany. Jinými slovy: oba konce, před i zad, se vychylovaly každých třicet sekund o osmnáct metrů. Jakékoli letadlo by při přistávání za tohoto silného horkého větru prožívalo ďábelské chvíle. Správně vystihnout okamžik, kdy by se letoun měl dotknout paluby, bylo zkouškou umu každého pilota. Naváděcí důstojník, poručík Rick Evans, vytáhlý pilot z Georgie, stál na levoboku lodě a dalekohledem se díval na Tomcat 201. Okamžitě si všiml, že přistávací podvozek není venku a že ani klapky se neotevřely. V duchu se vyděsil. Věděl, že Billy-Ray Howell se dostal do pěkného maléru. Nefungující podvozek byl vždycky noční můrou všech pilotů, ať už civilních či vojenských. Ale tady to bylo stokrát horší.

Bojový letoun nepřistává po oně téměř horizontální lince na míli dlouhé přistávací dráze jako civilní letadla, která pomalu kloužou a potom se nad přistávací plochou vzepnou. Tady na to není čas ani místo. Námořní piloti prostě praští svými dvacetitunovými Tomcaty o palubu v rychlosti 160 uzlů. Spustí hák a modlí se, aby se zachytil o kabel. Síly působící na přistávací podvozek jsou přímo astronomické. Podvozky vlastně slouží jako jakési gigantické tlumiče nárazu a jsou stavěné na to, aby zachytily váhu celého letadla. Pokud se hák nezachytí, piloti mají jednu dvacetinu vteřiny na to, aby přidali plyn a odletěli nahoru přes pravobok. Pak už v bezpečí nahoře mohou nonšalantně oznámit: "Vrátím se znovu na přistání."

Sebemenší problém s hydraulickým závěrem podvozku ukončí přistávací manévř a téměř bez výjimky vede k odepsání celého stroje. Letectvo raději zahodí letadlo v ceně 35 miliónů dolarů, než aby poslalo na smrt dva piloty, jejichž vyškolení přijde na dva milióny dolarů na osobu. Námořnictvo dává přednost pádu letadla do moře před požárem na letecké palubě, což přistání na bříse může zapříčinit. To už se ani není třeba zmiňovat o možném odepsání dalších čtyřiceti letadel a možná celé lodě, kdyby se oheň dostal k miliónům galonů leteckého benzínu.

Všichni na palubě věděli, že Billy-Ray a Freddie budou muset obětovat letoun a vystřelit se z kabiny pomocí katapultu. To byla nebezpečná operace, která pilota mohla stát ruku nebo nohu, a někdy i život. "Ježíšmarjá!" ulevil si poručík Evans.

Naváděcí důstojník a jeho tým byli nyní na cestě k vypolštářované "jámě", kam měli skočit v případě, kdyby Billy-Ray nezvládl svůj stroj a narazil do zadě lodí. Všechny hasičské posádky vyhlásily poplach nejvyššího stupně.

"Kormidelníku, otočte loď o čtyři stupně doprava. Otočte dvě-jedna-nula. Udržujte rychlost podle potřeby."

Všichni teď slyšeli řev motorů přilétajícího Tomcatu. Šeptané zvěsti o jeho problémech se na palubě lodí šířily rychlostí

splašeného koně. Skoro všichni měli Billy-Raye rádi. Byl ani ne rok ženatý a polovina personálu námořní základny v Pax River v Marylandu mu byla na svatbě. Jeho žena Suzie Danfordová byla vysoká, černovlasá dcera admirála Skipa Danforda. S kudrnatým, tmavovlasým Billy-Rayem a s jeho hornickými rameny a stydlivým úsměvem se seznámila dlouho předtím, než se stal jedním z elitních letců námořnictva. Poznala ho, ještě když dokončoval výcvik v Pensacole.

A nyní byla sama v Marylandu. Čekala, až skončí těch nekonečných šest měsíců jeho první služby na moři. Jako všechny manželky letců se obávala neočekávaného zaklepání na dveře. Obávala se cizího hlasu v telefonním sluchátku, hlasu, který by jí zavolal z vojenské základny, hlasu, který by jí vysvětlil, že Billy-Ray se svým Tomcatem 201 udělal velkou díru do Indického oceánu. Nejednalo by se přitom o nic mimořádného. Kolem dvaceti procent všech námořních pilotů zahyne během prvních devíti let služby. Ve svých šestadvaceti letech již byla Suzie Danfordová-Howellová dobře obeznámena se smrtí. A strach, že by její manžel odešel za Jeffem McCallem, Charliem Rowlandem a Davem Redlandem jí v noci nedával spát. Někdy si myslela, že se z toho zblázní. Snažila se tomu nepodléhat.

Ani nemohla tušit, v jakém smrtelném nebezpečí se její manžel nachází právě teď. V podstatě neexistuje procedura, podle které by se postupovalo při závadě na přistávacím podvozku. V takovém případě nic nepomáhá, jediné snad štěstí. To však musí pilot lehce drcnout letadlem o palubu a rychle se vznést. Někdy se tak podvozek skutečně podaří otevřít. Ale času není nazbyt. Kdyby Tomcatu F-14 došlo palivo, zřítí se jako dvacetitunový balvan do vln Indického oceánu. "Billy-Ray Howell a Freddie mají trable," šířilo se po lodi.

Na pravoboku letové paluby stál podporučík Jim Adams, jinak známý jako Velký Jim, obrovský černoch z jižního Bostonu. Měl na sobě fluorescenční žlutou bundu. Právě se radiotelefonem dorozumíval s obsluhou zábrzdných kabelů. Za normálních okolností by se přistávající Tomcat měl o jeden z kabelů zastavit; letoun se tak zcela zabrzdí během dvou vteřin.

Velký Jim měl na starosti zastavování přistávajících letadel a proto již dávno nařídil, aby bylo připraveno aretační zařízení. Mělo zachytit náraz přistání Tomcatu. Ten by vlastně praštil do paluby silou 22 500 kg při rychlosti 160 uzlů. Při tomto manévru samozřejmě pilot pevně drží akcelerační páku pro případ, že by se hák o zábrzdný kabel nezachytil. Jim však už věděl, co se děje. "Billy-Ray Howell je tam nahoře v pěkný patálii."

Velký Jim ho měl rád. Donekonečna se spolu bavili o baseballu: Jim byl přesvědčen, že by se určitě býval mohl stát legendárním pálkařem za Boston Red Sox a Billy-Ray býval velice dobrým nadhazovačem na střední škole v Hamlinu. Plánovali, že si spolu udělají o jarní dovolené společný čtyřdenní výlet na Floridu, kde se podívají i na trénink Red Sox. Teď si Velký Jim přál, aby mohl zkontrolovat hydrauliku na přistávacím podvozku. Přitom si uvědomil, že šeptá starou modlitbu všech členů posádky lodi... "Prosím, nenechte ho zemřít. Prosím, ať se z toho dostane."

Nahoře na můstku hovořil kapitán Carl Rheinegen s vyšším naváděcím důstojníkem. "Má závalu na hydraulice. Nenechávejte ho přistát. Držte ho nahoře a ať se katapultuje."

Vodotěsný telefon, který poručík Rick Evans držel v ruce, právě zazvonil. Hlas ve sluchátku promlouval stále pomalu a klidně. "Věži, tady je Tomcat dvě-nula-jedna. Pořád tady máme co dělat s touhle šlamastikou. Několikrát jsem praštil do kontrolek, ale nic to nepomohlo. Ta kontrolka stále svítí. Přeletím přes zád' a přiblížím se, ale nemyslím si, že hydraulika je v naprostém pořádku. Čtěl bych udržet rychlost na dvě stě padesátí a potom rychle vyletět nahoru. Trošku to dole pofukuje, ale to nevádi. Dejte si bacha. Benzin nám ještě nedochází. Dejte mi vědět, kdyby něco..."

A nyní se F-14 řítí k zádi, dvakrát rychleji než metropolitní vlak, který projíždí New Jersey rychlostí osmdesátí mil v hodině. Jen kravál, který letoun vydával, byl desetkrát větší. Letěl příliš rychle a vysoko. "Věž Tomcatu dvě-nula-jedna. Akcelerujte a vyskočte. Zapomeňte na nový přelet. Opakuji, zapomeňte na přelet."

"Rozumím," řekl Billy-Ray Howell opatrně a akceleroval. Nic moc s výjimkou zrychlení se nestalo. Zdálo se, že letadlo se vyrovnalo, jak se řítilo ke konci letecké paluby. Pod křídly mělo stále dvě raketové střely typu Phoenix, které by hravě mohly roztržít půlku paluby na kousky. Hlas Billy-Raye se ozýval stále klidně a pomalu: "Tomcat dvě-nula-jedna. Uhnú trochu doleva, abych se dostal přes pravobok." A svýma hluboko posazenýma očima sledoval, jak se k němu s hmotou přibližuje vzdouvající letová paluba. Snažil se udržet víc nahoře, ale teď už Tomcat letěl nezávisle na něm. Ztraceně nezávisle.

Rick Evans sledoval F-14, jak se řítí k pravoboku letové paluby, teď zakřičel do telefonu: "Vypadni odtamtad, Billy-Rayi. ZMÁČKNI TO!"

Freddiemu problesklo hlavou, že Billy-Ray považuje katapultování za známku slabosti. A poprvé za celou svou kariéru u námořnictva zakřičel z plných plic: "ZMÁČKNI TO, BILLY RAYI! PROBOHA! ZMÁČKNI TO!"

Tomcat právě proletěl kolem stěžně lodě. Pravá ruka poručíka Williama R. Howella praštila do páky katapultovacího zařízení. Nálož pod sedadlem ho vystřelila střemhlav z kabiny. Freddie vyletěl asi o půl vteřiny až o vteřinu po něm. Prudkost výstřelu je oba na okamžik omráčila. Freddie se probral první a viděl, jak se jejich Tomcat zřítí do moře, asi šest metrů před přídělí. Voda vystříkla patnáct metrů vysoko, skoro až k letové palubě.

Ale zachránili se. Když se Billy-Ray probral, viděl, jak se mu nad hlavou pohupuje padák a jak se k němu zespoda přibližuje loď. Když spolu s Freddiem dopadli do vody, helikoptéra Sea King se právě odlepovala od paluby za mohutného řevu vrtulí a mřícího vzduchu. Posádka letecké paluby vylézala z úkrytu. Veškeré přistávací a startovací operace byly přerušeny. Zatím dole v rozbouraných vlnách plaval Billy-Ray Howell. Přestože na sobě měl vodotěsný záchranný oblek, skoro jako by se topil. Lapal po dechu. Nad sebou ale už slyšel hlas Bohem seslaného velitele záchranné operace, jak k nim promlouvá pomocí tlampače: "Klid chlapi, jenom klid. Odpojte si padáky a nehybejte se. Hned budeme dole u vás."

Velká helikoptéra se ještě víc přiblížila. Devatenáctiletý kadet za nimi skočil do vody s lany a doplaval k oběma letcům.

"Jste v pořádku?" ptal se jich. "Bylo by nám ještě líp, kdybychom byli v naší starý dobrý F-14," odpověděl mu Billy-Ray. O pětatřicet vteřin později je záchranáři vyzvedli do bezpečí. Stále se klepali následkem šoku. Freddie Larsen měl zlomenou pravou ruku. Billy-Ray měl roztržené obočí. Krev mu stékala po obličejí a dodávala jeho úsměvu trochu šelmovský nádech.

Oba potlučení letci byli přivítáni poněkud podmračenou skupinkou. Velký Jim Adams se jí bez okolků prodrál a bez jakýchkoli ohledů na veškeré existující služební předpisy vytáhl Billy-Raye z helikoptéry. Objal ho svými mohutnými prackami: "Ne abys mi tu někdy umřel. To mi nesmíš udělat!" Všichni viděli, jak se mu po jeho velké tváři valí slzy jako hrachy.

Krátce nato oba muže převzali zdravotníci. Oběma dali utišující injekci na zmírnění bolesti. Položili je na pojízdňá nosítka. Celá skupina, asi čtrnáct očividně otřesených osob, se vypravila k výtahům. Poutalo je kamarádství mužů, kteří právě pohlédli smrti do tváře.

Freddie promluvil první: "Jseš pěkněj osel, Billy-Rayi. Měls zmáčknot ten knoflík o patnáct vteřin dřív."

"To je naprostá blbost. Všechno jsem to měl přesně načasovaný. Kdybych zmáčknul ten knoflík o něco dřív, tak bys teď asi seděl nahoře na stěžni."

"Jo a o vteřinku později a už bychom seděli na dně tohohle podělanýho Indického oceánu."

"Pitomost!" odsekl mu Billy-Ray. "Jseš děvka nevďěčná! Vždyť jsem ti zachránil život. Ale ty mě neděšíš. Uvědomuješ si, že až se o tom dozví moje Suzie, že ji trefí šlak? Myslím, že to budu muset všechno všecičko svést na tebe."

"Tohle je neuvěřitelný," řekl Freddie s nevěřícím úsměvem. Zdravou rukou potřásl pilotovou roztrzenou pravicí.

"Kamaráde, od tebe bych se klidně nechal odkatapultovat ještě jednou!"

Na ztrátu bojového letounu Tomcat většinou námořnictvo pohlíží jako na událost, která může zničit kariéru. V takovém případě si válečné loďstvo Spojených států hledá obětího beránka, který by strýčku Samovi zaplatil za oněch ztracených třicet pět miliónů dolarů. Kapitán a admirál se za to budou muset zodpovídat. A ti už měli pro své podřízené připravenou spoustu otázek. Byla to pilotova chyba? Byla to chyba osazenstva letové paluby? Kdo kontroloval letadlo před startem? Neuniklo něco odpovědnému velícímu důstojníkovi? Bylo tu něco, čeho si měl důstojník řídící start všimnout a co mu uniklo?

Nikdo z letců se nedomníval, že by se pilot dopustil chyby, a každý věděl, že poručík William R. Howell zůstal ve svém letounu, který se proměnil v časovanou nálož, do posledního okamžiku. Katapultoval se, až když bezpečně přeletěl palubu. Vyšší důstojníci bezpochyby dojdou k závěru, který pro něj vyzní pozitivně. Ale údržbáři a odborníci na hydrauliku budou muset zodpovědět spoustu nepříjemných otázek.

Zatímco předběžné vyšetřování příčin nehody pokračovalo, dennodenní práce operační skupiny pokračovala podle předem připraveného harmonogramu. Nahoře na admirálském můstku by teď normálně stál kapitán Jack Baldridge, operační důstojník eskadry, který obvykle zastupoval admirála po dobu jeho nepřítomnosti. Nyní však byl o patro níž, v radarovém a elektronickém centru, spolu s důstojníkem pro taktické operace a s náčelníkem protiponorkové obrany. Mělo pověst nejrušnějšího místa na celé lodi. Připomínalo spíš podsvětí, ponořené v polosvětle, osvětlené jen obrazovkami počítačů. Všude tu byli mladí lidé. Oči měli přilepené k obrazovkám radiolokátorů, které svými paprsky prosvětlávaly moře a oblohu.

Jack Baldridge byl podsaditý popudlivý Kansasan z velkých plání amerického Středozápadu. Pocházel z malého města zvaného Burdett, nahoře v Pawnee County, čtyřicet mil na severovýchod od Dodge City. Jack byl ze staré námořnické rodiny, která posílala své syny bojovat na moře, ale jaksi se jí vždycky nakonec podařilo přilákat je zpátky na starý rodinný ranč, na kterém chovala nejlepší dobytek v celém Kansasu. Z jejich hovězího se dělaly ty nejlahodnější bifteky. Jackův otec Tom za druhé světové války velel torpédoorbci v severním Atlantiku. Jeho mladší bratr Bill byl korvetním kapitánem. Nyní sloužil poblíž Washingtonu. Pracoval pro námořní rozvědku Spojených států. Jackovi to přišlo poněkud podivné, ale mladý Bill už platil za všeobecně uznávaného odborníka na jaderné zbraně, jejich bezpečnost, skladování a rozmístění.

Většina lidí očekávala, že čtyřicetiletý Jack to dotáhne na kontradmirála. Námořní válka byla náplní jeho života. Byl skvělý velitel. S admirálem se dělil o podstatnou část odpovědnosti a platil za jeho pravou ruku. Ale jeho mladší bratr Bill, který vypadal jako kovboj, jezdil na koních jako kovboj a který byl schopen řídit služební vozy jako kovboj, se ve své kariéře již dál dostat nemohl. Nebyl rozeným velitelem, ale výsledky jeho vědecké práce na poli jaderné fyziky byly tak imponující, že se jeho představení cítili povinováni ho odměnit vyšší důstojnickou hodností. Bill byl člověkem stvořeným k řešení krizí. Byl klidný, pečlivý vědec, který často přicházel s řešeními, na které nikdo před ním vůbec ani nepomyslel. V námořnictvu sice bylo několik starších admirálů, kterým byly jeho neortodoxí metody proti srsti, ale Bill Baldridge měl hodně příznivců, kteří ho podporovali.

Zatímco Jack byl už dávno šťastně ženatý a navíc vynikající kapitán válečného námořnictva, nikomu nebylo jasné, kde skončí Bill. Tedy s výjimkou několika postelí ve Washingtonu. Nezdálo se, že by se ve svých šestatřiceti letech chtěl ženit. Jeho dosavadní životní pout' z Dodge City do Arlingtonu ve Virginii byla poseta stopami jeho milostných dobrodružství. Jack na svého bratra hleděl s obrovskou dávkou benevolence.

Dole v radarovém a elektronickém ústředí kapitán Baldridge řešil několik problémů najednou. Bojoval tam tak říkajíc na několika frontách. Kapitán Rheinegen, velitel lodi, nařídil malou změnu v plavebním kursu, když proplouvali nad Hřbetem devadesátého stupně, který se táhne severojižně na východ od Indicko-australské pánve. Na tomto místě je moře jen půl míle hluboké, ale protože jejich loď se plavila po jeho severozápadním okraji, hloubka pod kýlem vzrostla na čtyři míle. Kapitán Baldridge si už dávno spočítal, že Tomcat skončí nějakých 1 500 metrů pod mořskou hladinou. Zatím zkontroloval pozice všech lodí ve skupině. Souhlasil s obsluhou sonaru, že čtyři podmořské "kontakty" byly falešné. Potom ještě krátce pohovořil s lidmi obsluhujícími sonar a se spojovacími operátory. Stačil se podívat na

počítačový kompilátor obrazu povrchu mořské hladiny. Prohodil několik slov s velitelem raketového děla. A nakonec přijal speciálním telefonem zprávu od kapitána Arta Barryho, velitele křižníku Arkansas, který se plavil osm mil napravo od letadlové lodi. Zpráva byla zakódovaná a zněla: "Kansas City Royals 2, Yankees 8. Dlužíš mi pět doláčů. Art." "Zatraceně," poznamenal Baldridge. "Myslí si, jak je bůhvíjak duchaplný. My jsme tu právě utopili letadlo za pětaticet miliónů dolarů, tady, v tomhleto Bohem zapomenutém oceánu, a on si posílá výsledky baseballu přes satelit." Kdyby zpráva zněla Royals 8, Yankees 2, to by ovšem bylo něco jiného. "Pěkný chlapík, tenhle Art! Měl by si udělat pořádek ve svých prioritách!"

Baldridge se podíval na hodinky a začal si zapisovat do svého deníku. Psal mechanicky. Nešlo o oficiální zprávu, byly to jeho vlastní záznamy. Ve stylu, v jakém si vedl deník, byla jasně patrná metodika práce, které se naučil u námořnictva. Psal datum a čas tak, jak tomu u námořnictva bylo zvykem: "221700DUBEN02" (den, čas, měsíc a rok). Potom si zapsal pozici lodě - střed Indického oceánu 9J (devět stupňů jižní zeměpisné šířky) a 92V (92 stupňů východní zeměpisné délky). Pak následovalo: "Den za všechny prachy. Royals 2, Yankees 8. Přišli jsme o jeden Tomcat. Billy-Ray a Freddie zranění, ale mimo nebezpečí." Také on měl slabost pro Billy-Raye Howella.

221709DUBEN02. 41.30S, 29V. Kurs 180. Rychlost 4 uzle.

"Asi v 030, 10 mil. Pojděte a podívejte se, Bene. Je to v pořádku?"

"Díky... ano... zaměřte jeho souřadnice, Georgiji. Je to prachobyčejný parník, patrně dostatečně pomalý. Zařadte se za něj, ale hodně dozadu, Georgiji."

"Počkejte tak dvě hodiny."

221912 "Začínají nás hledat. Náš čas vypršel před hodinou. Teď vyslali první signál o nehodě ponorky, Bene."

"Dobře, co jste řekl lidem?"

"To, co jsme ujednali. Krytí pro speciální tajné cvičení. Nic neodpovíme. Brzy přestanou. Neexistujeme už vůbec."

"Dobře. Uvnitř bude hodinu tma. Teď bychom se měli připravit na proplutí. Dávejte pozor na světlo z pevnosti Rumineleteri, tam nahoře na severozápadě. Až ho spatříte, vjedte přímo dovnitř... Sledujte cíl z co největší blízkosti."

"Dobře. I když se to nikdy nikomu nepovedlo, Bene."

"Můj Učitel mi jednou řekl, že se to dá udělat."

"Bene, nemluvím vaším jazykem a moje angličtina není dobrá jako vaše. Ale vím, že to je zatraceně složitý. Velice špatný protiproud jsou tam. Mělkotiny na pravém břehu, v úžině pod velkým mostem. Zatraceně. Co když se tam zarazíme a nebude moc dál? Nikdy už nevyšlezu z kriminálu."

"Když budete, Georgiji, dělat to, na čem jsem se dohodl, tak se nic nestane."

"Ale říkáte, že jet skrz prostředek přístavu. Rychlost devět uzlů s obrovskou brázdou rozčeřené vody za zádi. Uviděj nás, Bene. Oni nás přece nemohou nevidět."

"Mám vám to uysvětlout ještě jednou? Když popluje pěkně blízko, uprostřed brázdy po tom Řekovi, vůbec nic neuvidí. Nebojte se, taky nechce uvíznout na mělčině. Nebude v těch mělčinách blbnout. Pojeděte, Georgiji."

"Pořád se mi to nelíbí:"

"Neříkám vám, aby se vám to líbilo. UDĚLEJTE TO!"

"Pamatujte, že když se něco stane, bude to vaše chyba."

"Jestli to nevyjde, tak na tom už nebude záležet."

222004 "Chtěl bych být brzy na místě a být připravený dřív, než vjedem dovnitř. Potřebujeme si na něm vizuálně zafixovat nějakou maličkost, aby se nám neztratil. Jeho osvětlení nám postačí."

"Lenivej Řek, nechává ho celý den puštěný."

"Všiml jsem si. Použijte ta zářivá světla."

"A co jeho radar?"

"Vůbec nás ve své vlastní brázdě neuvidí. A i kdyby, tak si bude myslet, že je to jeho vlastní brázda. Tenhle chlap není Gorškou. Vždyť ani nevypne vlastní světla."

"A co ostatní lodě v průplavu?"

"Předjíždět se tu nesmí a přijíždějící lodě v protisměru zůstanou na druhé straně. Jenom se trochu bojím přívonných člnů. Proto jsem se rozhodl jít do toho mezi 02.'00 a 05.'00, kdy je podle mě minimální šance, že je potkáme. Byla by to pěkná smůla, kdyby se někdo dostal mezi toho Řeka a nás a my do něj najeli."

"Jak to víte všechno lépe než já, Bene?"

"Hlavně z toho důvodu, že si nemohu dovolit žádnou chybu. A taky proto, že jsem měl skvělého Učitele..."

inteligentního, netrpělivého, arogantního... Zachovejte klid, Georgiji. A dělejte, co vám řeknu. Už je dostatečně velká tma. Zaměřte si jeho světla a přiblížte se."

281400DUBEN02. 9J, 74V Kurs 010. Rychlost 12 uzlů. Osm mil od Diego Garcí se zhoršilo počasí. Teplý nestálý vítr letcům pěkně ztěžoval život. Na letecké palubě americké letadlové lodi Thomas Jefferson stáli naváděcí důstojníci v obvyklé skupince. Využívali relativního klidu a bavili s přistávajícími piloty letecké patroly toho dne. Čtyři z nich poletovali ve výšce dvou a půl tisíce metrů v okruhu zhruba dvaceti mil.

Celodenní cvičení vyžadovalo nadzvukové rychlostní zkoušky a také i mnohá přistání a četné starty. Dvěma letadlům už praskly pneumatiky. Jedna z nich způsobila, že jeden z přistávajících FA-18 Hornetů se stočil na zábrzděném kabelu doleva a téměř se srazil se zaparkovaným bombardérem A-6E Intruder.

Každý už měl málo paliva, ale zato ho bylo dost na palubě. Napětí bylo cítit všude. Před přiletem šesti stíhacích letounů

se osazenstvo letecké paluby připravovalo na přistání jednoho z es, Hawkeye - Jestřábího oka, velkého radarového letadla s nezaměnitelným diskem nad trupem.

Jim Adams byl pánem situace. Na uších měl sluchátka. Na sobě měl opět žlutou fluorescenční bundu, viditelnou na míle. Přemýšlel, jestli na něco nezapomněl. Telefonoval o patro níž, vlastně křičel do telefonu. "Připravte se na Jestřábí oko. Ještě dvě minuty." Věděl, že hydraulika byla připravena správně. Jeho oči nyní pozorně prohlížely povrch letecké paluby. Centimetr po centimetru. Pátral po sebemenších kouscích smetí. Tady už nikdo nedostane druhou příležitost napravit chyby, ať vlastní či cizí. Seběmenší kousek gumy, který motory nasají, může způsobit explozi. Švihnutí prasklého aretačního kabelu může zabít několik lidí nebo shodit letadlo přes příď do moře.

Jim se podíval nahoru, po větru. Už bylo slyšet Hawkeye, jak řve ve vzduchu. Zábrazdné kabely byly nataženy přes palubu. Dole pod leteckou palubou byl připraven obrovský hydraulický píst. Měl zachytit náraz 34 000 kilogramů váhy letadla, které se mělo srazit s palubou rychlostí 160 uzlů.

"Rýha!" Jim zakřičel k obsluze hydrauliky. To bylo kódové slovo, které znamenalo, že "letoun už je blízko, připravte se".

Druhé heslo "Krátký" bylo klíčovým povel: "Všichni pryč od strojů!"

A teď, když Jestřábí oko bouřilo za zádi, Jim Adams zakřičel: "Rampa!"

Všichni na palubě upřeně sledovali vysunutý hák. Jakákoli konverzace by v tomto okamžiku byla znemožněna děsivým hukotem motorů. Rachot trysek ošťápal oblohou. Kola podvozku udeřila do přistávacího prostoru. Okamžitě za nimi se zachytil hák. Zábrazdný kabel se prohnul do tvaru písmena V. O vteřinu později se Jestřábí oko zastavilo - jen několik metrů od konce letové paluby. Hukot motorů brzy ustal.

Zato na palubě náhle vypukla vřava. Osazenstvo letecké paluby běželo k letadlu, seč mu síly stačily. Muselo ho co nejrychleji zaparkovat do parkovací polohy. A také se vše již připravovalo na přistání Tomcatu. Jim Adams vydával do telefonu příkazy ke změně hydrauliky. Naváděcí důstojníci se řadili na svá místa. Jeden z nich již mluvil s pilotem Tomcatu. Hovořil pomalu, zřetelně: "Dobře jedna-nula-šest, pojd' dolů - vítr fouká rychlostí 35, zkontroluj si přistávací čáru, vypadáš odsud' dobře... klapky dolů... vysuň hák... mám tě... teď' jseš už připravenej na přistání."

Poručík William R. Howell byl zpět ve hře - s novým navigátorem a velkým flastrem přes obočí. Dole na palubě jeho kamarád Jim Adams kontroloval jako obvykle všechno dvakrát. Rozkazy vykřikoval ve známé sekvenci:

"Rýha!" ... "Krátký!" ... "Rampa!" V okamžiku, kdy přistál Billy-Ray, se ozvaly výkřiky "Dobrá práce!" a "Pojď, Billy-Rayi!" Pro letce, který měl za sebou nehodu, bylo první přistání plné napětí. Nahoře v kontrolní věži stál Freddie Larsen, kterému bylo povoleno odtamtud sledovat Billy-Rayův návrat. Také by byl zatleskal, kdyby ho ruka tolik nebolela. "To je můj kluk!" křičel, aniž by si uvědomoval, co křičí. "O.K., Billy-Rayi!" I veliteli Thomase Jeffersona, kapitánu Rheinegenovi, který byl sám letec jako všichni velitelé letadlových lodí, se do tváře vloudil opatrný, ale spokojený úsměv.

K večeru, ke konci denního cvičení se vystřídala směna letecké paluby. Muži řídící start letadel se řadili na svá místa. Obrovské výtahy vyzvedávaly letouny z dolních hangárů. Všude se pohybovali mladí důstojníci. Kontrolovali bombardéry. Piloti šplhali do kabin letounů. Motory se opět rozeřvaly. Muži v uniformách už byli připraveni na svých stanovištích. Mnozí tu byli na své prvním šestiměsíčním služebním cyklu na moři. První z Hornetů byl připraven ke startu. Červené světlo na kontrolním můstku signalizovalo: "Čtyři minuty do startu".

Za dvě minuty světlo přeskočilo na oranžovou. U předního podvozku, u špičky letadla, se krčil v podřepu jeden muž ze startovacího týmu. Dával letci signál. Letoun popojel. Dřepící muž zapojil katapultovací kabel.

Světlo přeskočilo na zelenou. Poručík Skip Martin, "střelec", ukázal pravou rukou k pilotovi. Zvedl levou ruku se zaťatou pěstí. Narovnal dva prsty: "Plný plyn." Potom rozevřel dlaň. To znamenalo: "Pust' trysku!" Pilot zasalutoval a naklonil se dopředu. Připravoval se na náraz výstřelu z katapultu.

Střelec zasalutoval, oči přilepené ke kabině letadla. Pokrčil kolena a dotkl se dvěma prsty paluby. Skip Martin gestikuloval: "Dopředu!" Člen palubní posádky, klečící na zvýšeném chodníku nalevo od velkého bojového letadla, zmáčkl knoflík na ovládací katapultu a sklonil hlavu v okamžiku, kdy hydraulický mechanismus Hornet vymrštil. Ten se vyřítíl za úděsného rachotu a hřmění vpřed. Ve vzduchu za sebou zanechával stopu skoro jako po nukleárním výbuchu. Všichni pokaždé znovu sledovali vymršštění letadla. I starým veteránům se tajil dech. "Věž Hornetu jedna-šestnula, krásná práce... kurs 50, rychlost 400, jdi na 2 500."

"Hornet jedna-šest-nula, rozumím."

281835DUBEN02. 35S, 21V. Kurs 270. Rychlost 5 uzlů.

"Bene, něco nám tady vpředu chřestí."

"KRUCI. Budeme muset zastavit a vynořit se, a to co nejdřív. Musíme to spravit. Nemůžeme si dovolit s tím uplout ani jednu jedinou míli."

"Není problém. Já spravím. Až se setmí. Je tu stejně ticho."

290523DUBEN02.

"Alespoň to chřestění je pryč. Ale mrzí mě, co se stalo vašemu muži. Možná, že budu vypadat necitelně, když teď' řeknu, co si myslím, ale v žádném případě to jako necitelnost myšleno nebude. Doufám totiž, že ho nikdy nenajdou."

"Není čas se na to podívat. Nikoho obviňovat. Nájednou přišla vlna. To už jsem viděl jednou. Teď' se za něj pomodlíme jako správní křesťané."

"Rád bych se k vám přidal."

041900KVĚTEN02. 7J, 72V Kurs 270. Rychlost 10 uzlů. Letadlová loď Thomas Jefferson se stále nacházela u pobřeží

Diego Garcii v Indickém oceánu. Jim Adams právě pořádá večírek v klubu leteckých důstojníků. Před čtyřmi hodinami obdržel zprávu, že mu jeho manželka Carola porodila syna - jejich první dítě, čtyřkilového hošíka. Bude se jmenovat Carl Edward Adams. Na tom se se ženou dohodli již dávno, vysvětloval Jim v klubu. První jméno bylo podle slavného hráče Rex Sox Carla Yastrzemskeho a druhé také podle hráče téhož týmu, Teda Williamse.

A nyní, když už byl malý Carl Edward na světě, to bylo třeba řádně oslavit. Letci v klubu si vyzkoušeli dvě hlavní dovednosti. Tou první bylo vystačit v průběhu čtyř hodin se dvěma plechovkami piva. Ta dvě piva na večer jim velitelství povolilo před nedávnem, když ukončili šedesátý den šestiměsíčního výcviku na moři. Druhá dovednost spočívala v projevech lítosti nad dalším příslušníkem druhu Homo sapiens sapiens, kterému ještě nebylo dopřáno létat na nadzvukových tryskáčích z paluby největší letadlové lodi světa.

Hostující velící důstojník jednoho z torpédoborců, kapitán Roger Peterson, který se na druhém konci místnosti pokoušel v klidu navečeřet s kapitánem Rheinegenem, poznamenal, že na to, aby se mohli udržet na uzdě oni nespoutaní aviatci z druhého konce místnosti, je zapotřebí více než tři tisíce mužů posádky.

Nikdo ho nezaslechl, a i kdyby tomu tak bylo, nikdo by mu nevěnoval pozornost. Jedním ze základních životních pravidel všech letců válečného námořnictva bylo pohrdat všemi živočichy, kteří se v operační skupině vyskytovali a které považovali za nižší, jim podřazené. Mezi ně se řadili všichni ponorkoví námořníci (oni obzvláště), všichni odborníci na navádění raketových střel, všichni důstojníci dělostřelectva, všichni navigátoři a všichni členové štábu. Mezitím se Velký Jim zvedl. Pomalu při tom s přestávkami uskrákal své poslední povolené pivo a prohlásil, že poručík Howell se se vši pravděpodobností stane kmotrem jeho syna Carla Edwarda. Jeho prohlášení okamžitě vyvolalo výkřiky odporu, které označovaly Billy-Raye za prachobyčejného křupana, kterému není rovno a od kterého malý Carl Edward nikdy nebude moci očekávat žádného morálního ponaučení či snad řádného příkladu, hodného následování. Na ta slova Billy-Ray ihned vstal a bujaře oznámil shromážděné společnosti, že to, co právě slyšel, byla naprostá "kravina", protože jeho otec je metodista, který pravidelně chodí do kostela, "u nás doma v Hamlinu", a že on sám sebe považuje za ideální volbu do funkce kmotra malého Carla Edwarda.

Po prohlášení poručíka Howella musel Velký Jim opět vstát a připustit, že Billy-Ray byl vlastně jeho druhým mužem v pořadí, který by mohl být vhodným kmotrem jeho synka. Ale teď, co se Yaz nabídl, že by také rád byl kmotrem, že mu on, to jest Velký Jim, tuto čestnou funkci milerád přenechá. Navíc se Jim přiznal k tomu, že vlastně vydal své ženě Carole instrukce, aby mu porodila syna, až když bude na moři. Pak totiž, až se Thomas Jefferson v září navrátí do přístavu, bude prvním mužem, kterému bude dovoleno opustit loď.

041500KVĚTEN02. 365, 3Z. Kurs 270. Rychlost 5 uzlů.

"Bene, tady ten ostrov. Nic moc nevidím, na červený 40, viditelnost není dobrá."

"Žije tam někdo?"

"Nevím. Možná pár španělských rybářů, ale prázdný. Možná, že náš Učitel říká, že město o velikosti Moskvy, ale tady nic není."

"Ne, taky mi říkal, že je to tu opuštěné."

"Ale jaký máte plán pro užiny?"

"Nemám žádná doporučení, s výjimkou toho, aby nás nechytily. A jsem si jistý, že jste tudy již mnohokrát proplouval."

"Ano, ale to už dávno - a Američani vylepšili metody sledovací. Posledně dostali podezření. Asi fotografie ze satelitu. A jak teď uděláte další zázrak, Bene? Jak pojedeme v tajnosti?"

"V zásadě, Georgiji, máme jen jednu možnost. Velice pomalu, velice potichu a doufejme, že kromě Pánaboha nás nikdo neuvidí."

"Dobře. Souhlasím. Očekáváte zprávy od šéfa?"

"Ještě ne. Nic neočekávám až do konečné fáze. Asi až když budeme muset natankovat. Možná že vůbec ne."

"Jasně. Vysvětlím to posádce. Ale tahle cesta dlouhá je."

"Ale na konci budou všichni velice dobře odměněni. Od tohoto okamžiku si musíme dávat opět dost pozor. Pojedeme potichu. To znamená pět uzlů po osmačtyřicet hodin. Moc potichu, Georgiji."

061200KVĚTEN02. Fort Meade, Maryland. Viceadmirál Arnold Morgan, ředitel Národní bezpečnostní agentury, malý Texan s nakrátko ostříhanými vlasy, seděl za svým pracovním stolem. Admirál normálně chrлил rozkazy do tří telefonů najednou. Měl pověst nenasytného a nebezpečného pavouka, sedícího uprostřed elektronické sítě námořního zpravodajství. Většinou jen číhal. Ale jakmile promluvil, muži vyskakovali do pozoru, na čtyřech kontinentech a mořích, které ho obklopovaly.

Teď admirála šžírala zvědavost. Na jeho stole ležela otevřená tlustá kniha, nejnovější vydání Příručky Válečná plavidla nakladatelství Jane, britského přehledu všech světových válečných lodí. Neočekával, že by v ní našel odpověď na svou otázku, a ani se tak nestalo. Ani tři další přísně tajné příručky mu nepomohly.

Předešlé noci obdržel přes satelit zprávu. Vůbec nebyla naléhavá nebo poplašná, a už vůbec nebyla obsažná. Ale cosi na ní ho dráždilo, znepokojovalo. Admirál z ní neměl dobrý pocit. Zpráva samotná byla jednoduchá: "V 050438KVĚTEN02 Gibraltar zaslechl velice krátce velmi tiché podmořské plavidlo, poháněné pětistým lodním šroubem na jedné hřídeli. S největší pravděpodobností se jednalo o diesellovou ponorku. Hlášení o průjezdu přátelského plavidla z té doby neexistuje."

Admirálu Morganovi bylo jasné, že někdo s velice dobrými ušima na druhé straně Atlantiku naslouchal a zaslechl na dvacet až třicet vteřin cosi, co znělo jako diesellová ponorka. Bylo to poháněno jednou hřídelí a šroub měl celkem pět listů. Bylo to pravděpodobně někde daleko od pobřeží, s největší pravděpodobností ponořené. Plavidlo udělalo hluk buď tím, že neopatrně přidalo nebo že se šroub na chvíli ocitl příliš nízkou pod hladinou. Možná že to plavidlo na

chvilku ztratilo rovnováhu, uvažoval admirál, který sám kdysi na atomové ponorce sloužil jako velící důstojník. Za starých dobrých časů rozpoznal sovětskou ponorku velice jednoduše. Tehdy Rusové zásadně používali čtyřlísté nebo šestilísté lodní šrouby, zatímco na Západě se vyráběly lodní šrouby s lichým počtem listů. Šrouby se stavěly třílísté, pětilísté nebo sedmilísté. Když admirál Morgan zavřel oči a zavzpomínal si na doby před třidvaceti lety, kdy sloužil u hydrofonu, velice jasně si dokázal vybavit zvuk lodního šroubu ponorky sovětského námořnictva. Ono zřetelné sviš, sviš, sviš.

Tehdy se to nedalo přeslechnout, ale nyní se ponorka rozezná o poznání hůř. Podobný zvuk vydávají i moderní rybářské lodě. Obzvláště tiché traulery, když náhle zrychlí při pronásledování tresek, mohou vydat podobný zvuk. Ale admirála Morgana nezajímali rybáři. Jediný utajovaný pětilístý sráč, který by ho mohl zajímat, byla ponorka. A v těch se vyznal velmi dobře.

Co se cizích válečných lodí týče, admirál Morgan byl pochoduující encyklopedií. Věděl všechno, nebo téměř všechno, a nyní chtěl vědět, o jaký druh kontaktu se vlastně jednalo, kdo to k čertu řídil a kam to k čertu jelo.

Admirálovi trvalo pouhých pět minut u počítače, než zjistil, že se nemohlo jednat o americkou či britskou loď. Trošku déle mu trvalo, než se ubezpečil, že se nejedná o francouzské či španělské plavidlo. Izrael měl jednu ponorku ruského původu, o které věděl. Ale ta se podle posledních zpráv pohybovala už čtyři týdny v Atlantiku. Takže ta to být nemohla. Prokletí Íránci sice koupili od Rusů tři ponorky, ale o těch se vědělo, že se v poslední době pohybují v Perském zálivu - což pro něj bylo dostatečným důkazem toho, že ani jedna z nich by touto dobou nemohla být tak daleko od domova. Věděl, že Indonésané mají nějaké staré, víceméně nefunkční ruské ponorky, ale o těch si byl jistý, že by daleko nedopluly. Alžír vlastnil dvě ruské ponorky třídy Kilo. Ty byly roku 1995 naprosto nové, ale teď - a to věděl bezpečně - byly v suchém doku v Petrohradě. Poláci měli jednu na Baltu, Rumuni jednu v Černém moři. Libyjské Kilo si nevedlo o nic lépe než jeho šest předchůdců třídy Foxtrot, z nichž se dva potopili; libyjské Kilo na moře nevyplulo už několik let. Číňané měli poměrně hodně ponorek, ale o žádné z nich se nevědělo, že by měla co dělat v Gibraltarském průlivu.

Dokonce se i telefonicky spojil se svým ruským protějškem v Moskvě. Rusko-americké vztahy byly toho času vřelé, a tak mu Rusové bez váhání řekli, že v posledních osmnácti měsících neposlali do Gibraltaru ani jeden ze svých dieselů. Jediný diesel, o kterém se nic přesného nevědělo, zmizel při nehodě před třemi týdny v Černém moři. Ten však nyní odpočíval nějakých sedm set metrů hluboko na mořském dně se všemi členy posádky. Stále se po něm pátralo, ale doposud se našla jen jedna signalizační bóje a nějaké drobné trosky.

Tyto zprávy admirála Morgana jen ještě více zmátly. Do nekonečna si opakoval, co se vlastně stalo. Jestliže jeden ze sonarových kouzelníků prohlásil, že zaslechl tichý lodní šroub, pak admirál musel věřit, že hydroakustik, který toto hlášení podal, musel mít určité podezření. Pouze několik lidí dokáže doopravdy zachytit tyto jemné, vzdálené zvukové vlny, a ještě méně lidí je dokáže poznat.

"A jestliže tenhle člověk v Gibraltaru tvrdí," opakoval si v duchu admirál, "že zvuk bezpečně identifikoval jako pětilístý lodní šroub na jedné hřideli, tak si tím musel být jistý. Ale tenhle chlapík se nespokojil jen s tím, že to nahlásil, ale také oznámil, že se jednalo o dieselovou ponorku."

"Zdá se, že náš člověk má podezření, že to bylo pod vodou," uvažoval Morgan. "Kontakt byl krátký. Se všemi krátkými kontakty je stejný problém jako s luštěním cizích kódů... Jestliže máte k dispozici pouze malý vzorek, moc toho skutečně nevíte. Je toho pouze dost na to, aby to probudilo více zvědavosti a chuti ptát se dál - 'O jakou loď se jedná a kdo toho všiváka řídí?' Ale naši přátelé v Moskvě říkají ne - a proč by nám měli lhát? Nejenže společně žijeme v míru, ale prd by nám vadilo, kdyby se jejich diesely plavily po celém Atlantiku a navštěvovaly všechny základny. Kdyby se naši ruští kolegové ukázali v Norfolku ve Virginii, tak bychom je pozvali i na kávu."

Když viděl tu zprávu poprvé, nerozuměl jí. A nerozuměl jí ani teď. Všechna fakta si navzájem odporovala a on se mohl vzteknout. Ve svých padesáti sedmi letech byl Arnold Morgan člověkem, který jde pevně za svým cílem. Vždycky bezvýhradně požadoval fakta a informace, které do sebe zapadaly. Admirál Morgan odmítal teorii chaosu. Tento povahový rys ho stál dvě manželství a narušil mu vztah k vlastním dětem. Námořnictvo ho mělo za jednoho z nejlepších náčelníků výzvědné služby v celé své historii. Pokud by se proti jeho pracovnímu postupu dalo cokoli namítnout, pak snad jen to, že se někdy příliš zabýval věcmi, které ostatní považovali za nepodstatné detaily.

"Nepřijímám navzájem si odporující fakta," řekl odhodlaně do prázdné místnosti své kanceláře. "To je, pánové, můj základní princip." A s těmito slovy zařadil zprávu o tomto podezřelém kontaktu do svého elektronického pořadače. Utěšovalo ho jen vědomí toho, že jestliže se skutečně jednalo o ponorku, jistě se někde ukáže a problém pak bude vyřešen.

Rozhodl se, že do té doby to odloží jako podezřelou hádanku. Ale admirálovi se veškeré nevyřešené hádanky přičily. Obzvláště podmořské zamotance, protože byly vždy drahé a dokázaly člověka zahanbit.

"Třeba to byl," oznámil prázdné místnosti, "jenom trauler. Třeba byl náš člověk přespříliš horlivý. Hm." Ale pak se mu vyjasnilo, "Pokud nějaký parchant nelže."

Kapitola druhá

271300KVĚTEN02. 6J, 73V Kurs 340. Rychlost 12 uzlů. Kontradmirál Zack Carson byl jedním z mála vysokých důstojníků válečného námořnictva Spojených států, který se ještě aktivně účastnil námořních cvičení. Společně se

svými nejvyššími důstojníky se metodicky potýkal s nesčetným množstvím drobných detailů vedení výcviku. Bylo to jeho každodenním chlebem, který ho měl společně s mužstvem připravit na vedení války o rozsahu, který dějiny dosud nezažily.

Admirál Carson seděl ve velkém koženém křesle ve velitelské operační místnosti ve druhém patře velitelského můstku, devět metrů nad letovou palubou své vlajkové lodi, mateřské letadlové lodi USS Thomas Jefferson, která se v posledních dvou týdnech pohybovala společně s doprovodnými plavidly západoseverozápadním směrem. Thomas Jefferson právě proplouval severně od atolu Diego García. Osm set padesát mil na severoseverovýchod se nalézal mys Comorin, nejjižnější bod Indického subkontinentu. Kdyby se letadlová loď vypravila severním směrem, tedy kdyby sledovala Polárku, dorazila by do Arabského moře. Ovšem nejdříve by musela urazit vzdálenost šestnácti set mil.

Eskadra admirála Carsona se měla do osmi dnů přemístit do oblasti Perského zálivu. Její přítomnost ve vodách zálivu měla posloužit jako důrazné varování těm, kdo by se chtěli pokusit narušit mezinárodní obchod s ropou. Proto se na vyšších místech předpokládalo, že soustředění operační skupiny na Středním východě vyvolá ještě větší nenávist islámských extremistů vůči Spojeným státům - a tedy i americkému loďstvu. To však již patřilo ke specifiku této části světa, jakož i ke specifiku práce, kterou admirál Zack Carson vykonával.

Eskadra tohoto sto devadesát čtyři centimetrů vysokého šestapadesátiletého admirála sice dokázala u mnohých nepřátel USA vyvolat nenávist, ale také vzbuzovala respekt. Letadlová loď spolu se svým doprovodem představovala obrovskou ničivou sílu. Operační skupina disponovala raketovými střelami a zbraňovými systémy, kterými dokázala zničit jakéhokoli protivníka. Admirál velel leteckým silám a celé baterii dělostřelectva, připraveného vystřelit tuny nábojů a granátů za hodinu. Hluboko v útrobách vlajkové lodi a atomových ponorek byly uskladněny raketové střely s jadernými hlavicemi. Byly to zbraně tak obrovské ničivé síly, že i admirál pocíťoval nepříjemné mrazení, když pomyslel na rozsah možných škod, které by mohly způsobit. Byla to strašlivá představa, neboť na pouhý rozkaz svých nadřízených v Pentagonu by dokázal vymazat z povrchu zemského značnou část jejího obyvatelstva. A to pěkně rychle.

I když ničivý potenciál, který měl k dispozici, byl neslýchaný, admirálovým cílem bylo cosi jiného. Jeho pentagonští nadřízení od něj vyžadovali, aby eskadra byla vždy plně připravena k bojovému nasazení. Výbor náčelníků štábů ozbrojených sil USA byl spolu s prezidentem zajedno v tom, že čím vyšší je připravenost eskadry, tím vyšší je její bojeschopnost. Jejich filosofie se dala shrnout vyššími důstojníky často opakovaným výrokiem, kterému každopádně nechyběla určitá vůně amerického venkova: "Jen ať to funguje za jakoukoli cenu a jen ať to funguje dobře, včas a bez žádného srání."

A právě proto admirál hovořil se svým druhem z Kansasu, kapitánem Jackem Baldridgem. Admirál Carson chtěl mít dvěstěprocentní jistotu, že program výcviku přetavil posádku letadlové lodi v naprosto sehraný celek. Všichni museli pracovat jako jeden tým, od kuchařů po navigátory, od obsluhy sonarů až po chlapce v tiskárně, od hasičů až po bojové piloty, od radarových kouzelníků až po nabíječe raketových střel. Admirál si žádný slabý článek uvnitř velení nemohl dovolit. Každý nerozhodný důstojník snižoval bojovou připravenost eskadry. Něco takového se nedalo trpět. Všude, kudy proplouvala admirálova operační skupina, procházela frontová linie. Na tom se zakládala vojenská doktrína Spojených států. A proto také admirál kladl důstojníkům na srdce, aby během výcviku využili každého dolaru "do posledního centiku".

Po nekonečné týdny bičoval svou operační skupinu k těm nejlepším výkonům. Dvakrát denně obesílal velitele ostatních plavidel eskadry detailními memorandy o tom, jakých cvičení se má účastnit všech šestnáct tisíc členů posádek všech dvanácti lodí jeho eskadry. Obzvláštní důraz kladl na cvičení s dálkově řízenými raketami AEGIS. Chtěl, aby mužstvo dokázalo zničit jakoukoli přilétající nepřátelskou střelu. A to i kdyby se pohybovala rychlostí dvakrát větší než rychlost zvuku. I na velitele ponorek byl admirál přísný. Velmi se zajímal o jejich práci. Ponorky nechápal pouze jako útočná plavidla, ale jako klíčovou zbraň protiponorkové obrany. Posledních několik týdnů výcviku přineslo příznivé výsledky. Mužstvo bylo vskutku skvěle vycvičeno a všechny zbraňové systémy se bez nadsázky daly označit za "vražděně přesné".

Zack Carson byl mužem odchovaným tvrdou službou na hladinových plavidlech. Paradoxní bylo, že původně začal jako námořní letec. Nyní však litoval, že nikdy nesloužil na ponorce. Pochyboval však, jestli by byl vůbec schopen obstát v oné náročné zkoušce, kterou museli složit všichni budoucí velitelé ponorek. Ti museli ovládat nejen fyziku, elektroniku, mechaniku, hydrologii, ale také museli prokázat nemalé navigační schopnosti a museli mít v malíčku základy jaderné fyziky. Velitelé ponorek představovali elitu všech západních námořních sil.

Admirál Carson se proslavil jako odborník na bitevní strategii. Měl však i rozsáhlé vědomosti z oborů letectví; platil za odborníka na raketové střely a dělostřelectvo. Byl taktikem velkého formátu. Nebál se velkých tahů, ale zároveň věnoval pozornost maličkým detailům. Platil za všeobecně oblíbeného. Jeho květnatá mluva připomínala jazyk starých pistolníků z velkých plání Kansasu. Nebylo na tom nic zvláštního, neboť jeho prapradědové skutečně pistolníky byli. Na chlapce, který vyrostl na farmě amerického Středozápadu, byl pozoruhodnou osobností. Narodil se poblíž malého městečka Tribune, které se nachází uprostřed nekonečné prerie Greely County, poblíž hranic Kansasu a Colorada. Je to zvláštní svět, i na Ameriku. Když se o těchto místech hovoří, říká se o nich, že leží "uprostřed ničeho". A je to pravda. Greely County je rozsáhlý okres o rozloze 1 600 čtverečních kilometrů. V celém kraji se nacházejí jen dvě menší městečka, která leží podél místní dálnice č. 96. Ta začíná o sto osmdesát mil na východ u ohybu řeky Arkansas. Celý kraj je značně odlehlý, žije tu velice málo lidí. Hustota osídlení je tu skoro stokrát nižší, než jaká je na průměrném americkém venkově. Všude se na míle táhnou větrem ošlehané lány pšeničných polí. Tady, pod velkou čistou oblohou, v krajině nedotknuté moderním světem se stále ještě žije postaru. Archaická jména jako Eliáš, Zachariáš, Jethro, Williard, Jeremiáš a Ethan jsou tu obvyklá. Zachariáš Carson byl vysokým synem štíhlého Jethro Carsona, který obdělával tisíce akrů pšenice, jak to pogerace činili jeho předci. Oba muži měli sluncem vybělené, slámově blondaté

vlasý a oba se na svět dívali modrýma očima, které jsou tak obvyklé mezi farmáři a námořníky.

Možná že to bylo mládí strávené pozorováním větru, něžně si pohrávajících se stovkami akřů pšenice, které v Zackovi podnítilo touhu po mořích. Vždycky snil o tom, že jednou bude námořníkem. Měl ještě dva bratry, kteří dál pokračovali ve farmářské tradici jeho dědů. Starému Jethro Carsonovi to málem vyrvalo srdce z těla, když viděl svého nejstaršího syna odcházet pryč. Tehdy, když odjížděl na Námořní akademii v Annapolis ve státě Maryland, mu bylo teprve osmáct let. Svým přijetím na nejslavnější námořní akademii Spojených států se zlatým písmem zapsal do analů tribunské střední školy.

Svou klátivou chůzí, pokřiveným úsměvem a svérázným jazykem Zack Carson omračoval jednu zkušební komisi za druhou. Jako vynikající student ovládal i ty nejmenší a nejzapeklitější detaily námořní vědy. Nejdříve sloužil u námořního letectva, ale když byl nucen shodit vadné letadlo přes palubu letadlové lodi, stal se námořníkem. Bylo mu tehdy dvacet šest let. V šestatřiceti letech se stal velitelem fregaty, v devětatřiceti velel raketovému torpédoborci a v osmačtyřiceti obři letadlové lodi Dwight D. Eisenhower, pojmenované po jiném kansaském chlapci.

Během čtyř let se stal kontradmirálem a v roce 2000 ho námořnictvo poctilo tím, že mu svěřilo do rukou velení nejnovější a největší těžké letadlové lodi Thomas Jefferson, která se stala jeho vlajkovou lodí. Během několika měsíců si zařídil, aby se kapitán Jack Baldrige stal jeho pobočníkem. Tak se sešel s dalším Kansasanem. Baldrigovo rodné město Burdett bylo od Tribune 120 mil daleko. Oba si dobře pamatovali na dálnici č. 96 spojující obě městečka. Oba muži byli šťastně a spokojeně ženatí, oba měli dvě dcery a oba žili v kalifornském San Diegu, které bylo domovským přístavem Thomase Jeffersona.

Jejich temperament se však lišil. Baldrige měl rád disciplínu. Na vše byl zvyklý reagovat okamžitě a rozhodně. Admirál byl klidnější povahy. Obvykle na všechno ze začátku zabručel svým typickým "Hm-m-m." Někdy také dodal i cosi ze své préríjní filosofie: "No tak chlapci, dejte mi pár minutek, abych si to všechno promyslel... protože když začneme panikařit, tak se na nás slítnou námořní papaláši jako mouchy na čerstvý kravince." Pod tlakem byl admirál Carson opatrný, přemýšlivý, cynický a podezřívavý. Byl však také velmi energický. Kapitán Baldrige byl mužem činu. Všechno se muselo odehrát okamžitě. Když bylo třeba, nechal si okamžitě přinést plány nebo okamžitě kontroloval vadné zbraňové systémy. Nebál se chrlit rozkazy k útoku. "Já těm tupým hovadům nevěřím," bylo jeho životní motto.

Oba muži tvořili vynikající tým. Když kterýkoli z nich promluvil, všichni se stavěli do pozoru, neboť všichni věděli, že když kapitán Baldrige vydá rozkaz, tak je to, jako kdyby ten rozkaz vyšel od samotného admirála. A takový rozkaz si nikdo nikdy nedovolil zpochybňovat. Obzvláště ne na velké letadlové lodi.

Oba muži nyní projednávali možnost dalšího nočního cvičení, které se mělo stát součástí nadcházejících námořních manévru. Tohoto cvičení se měla také účastnit další operační skupina v Arabském moři, kterou měla eskadra admirála Carsona vystřídat. Carson a Baldrige pozvali na poradu také další důstojníky. Nadcházející manévry brali všichni smrtelně vážně. Dávaly jim příležitost zdokonalit si bojové umění a strategické myšlení. Podobné manévry byly prubířským kamenem schopností jednotlivých námořníků. Zatímco jedněm mohly kariéru ohrozit, či ji přímo zničit, pro jiné byly odrazovým můstkem pro skvělý postup. Manévry tohoto druhu byly sice velice drahé, ale jinak se simulovat podmínky skutečné války nedaly. Thomas Jefferson a jeho doprovodná skupina měl tentokrát napadnout eskadru v Arabském moři, která se soustředila kolem letadlové lodi USS George Washington, taktéž třídy Nimitz.

Okamžikem, kdy se dá povel k útoku, vše začne. Útočník přitom užije veškerých možných triků a lstí, aby se co nejvíce přiblížil k nepřátelské letadlové lodi a zničil ji. I když nikdo nevystřelil jediný dělostřelecký granát či raketu a i když nikdo neshodí jedinou bombu, pocit obránců je stejný, jako kdyby se skutečně bojovalo, obzvláště v posledním okamžiku, když zazvoní telefon a obránce zaslechne ve sluchátku hlas protivníka, jak říká: "Admirále, je naší smutnou povinností vás informovat, že naše ponorka se nachází tři míle od vašeho pravoboku a před třemi minutami jsme na vás vypálili dvě atomová torpéda. Už neexistujete. Dobré jitro, později se u vás stavíme na kávu."

V průběhu takového tří denního cvičení, na které se eskadra teď připravovala, se odehrávají neustálé letecké "útoky". Počítačové a radarové systémy jsou seřazeny tak, aby zaznamenaly každý, i ten sebemenší detail průběhu cvičení pro pozdější zpracování. Obvykle se takové manévry zahajují důkladným průzkumem, kterým se odhalí přesná poloha a rozložení sil protivníka. Je třeba znát každý detail, kde se které plavidlo v daném okamžiku nachází. Druhým důležitým krokem je vydedukovat záměr nepřítele a vypracovat vlastní plán operací. Obvykle takové cvičení skončí "vítězstvím" obránce, protože je skutečně téměř nemožné dostat se blízko k letadlové lodi. Operátoři raketových střel jsou schopni velice rychle zachytit nepřátelský útok. Během protiútoků jsou schopni ještě "potopit" několik doprovodných plavidel protivníka.

Radar umístěný v disku Jestřábiho oka dokáže pročesat mořskou hladinu do takové vzdálenosti, že se k letadlové lodi téměř nedá přiblížit. Během cvičení se však často stane, že protivníkům se podaří proniknout do vnitřního kruhu obrany. Úspěch jedné strany obvykle znamená nepřijemné důsledky pro velitele, který dopustil, aby někdo pronikl do jeho sektoru. Otázkou ovšem je, jestli ten, komu se podařilo vniknout do vnitřní obrany, může vůbec způsobit nějakou škodu. Jestliže se to někomu podaří, velice brzy se ukáže, že dotyčné cvičení sloužilo spíše jako zkouška, která měla identifikovat budoucí velitele operační skupiny. Mnohdy důstojníci řídící obranu tyto bojové hry v ceně desítek milionů dolarů vnímají jako útok na svou osobu a od svých protivníků neočekávají slitování.

Proto se admirál Zack Carson a kapitán Jack Baldrige ještě s několika dalšími veliteli sešli v konferenční místnosti. Nemohli se rozhodnout, jestli má smysl vydat příkaz k dalším nočním letům. Dobře věděli, že posádky letadel jsou hodně unavené. Nakonec promluvil kapitán Baldrige, který znal osobně důstojníky z George Washingtona. "Vsadím se, že ti všiváci zaútočí v noci," řekl. "Přitom jim nebude záležet na specifické době, kdy zaútočí, ale každopádně zaútočí po setmění. Známe je. Jejich velitel je liška podšitá, všemi mastmi mazaná. A co se týče nás, každý malér, který jsme tu na letové palubě měli, se nám stal v noci. Proto si myslím, že bychom během následujícího týdne měli naše piloty vypilovat k naprosté dokonalosti."

Po něm se ujal slova admirál Carson. "No dobře, chlapci. Asi tak před osmnácti lety jsem poznal jistého admirála, který prohrál v jednom takovém bojovém cvičení. Dostala ho malá britská fregata, s níž jsme tehdy spolupracovali. A to právě tady v Arabském moři. Britové vyzdobili svou loď jako vánoční stromek. Našli i chlapíka, který mluvil bengálsky. Celá jejich loď vypadala jako vyhlídkové plavidlo. A pak bác! Najednou jsme od nich dostali zprávu, že jsou od nás vzdáleni nějakých deset mil a že právě vypálili šest raket Exocet. Tenkrát si spousta lidí myslela, že to byla povedená taškařice. Ale ve Washingtonu z toho moc radost neměli. Pro dotyčného admirála to bylo velice, velice pokořující. Myslím, že něčemu takovému bychom se dost dobře mohli vyhnout. Ale souhlasím s Jackem. Začneme létat opět dnes v noci. Dejte vědět Arcticu, že chceme mít všechno připravené před setměním."

O něco později, ještě když se rozkazy pro noční lety teprve připravovaly, se o nich již mluvilo na hlavní horní palubě v ubikacích letců. Piloti se shromažďovali na chodbičkách. Navzájem si jeden z druhého utahovali. Naváděcí důstojníci studovali rozpis letů. Někteří inženýři a odborníci na hydrauliku již byli na cestě o patro níž, do obřího hangáru, obrovské haly deset a půl metru vysoké a 260 metrů dlouhé. Vlastně to byla garáž pro všechny stíhací letouny, bombardéry a průzkumná letadla. Zde sídlili údržbáři a opraváři motorů. Přímě nad předním koncem se tyčilo obrovské rameno katapultu. Hned u něj se rozprostíralo království praporčíka Jima Adamse, který měl držet první hlídku. Měl dohlížet na fungování zábrzdných kabelů.

Z horní letové paluby se již začalo ozývat vzdálené vrnění motorů. Spouštěné motory pomalu zahřívaly palubu.

271600KVĚTEN02. 15J, 3Z. Kurs 165. Rychlost 8 uzlů.

"Bene, Svatá Helena od nás pravobok sto mil. Tak myslím, už bychom měli začít ohlížet po našem tankeru. Pomalu dochází palivoviny a ten tanker asi se měl už pomalu ukázat."

"Nebojte se, Georgiji, ten tanker sem dorazí. Počítám, že tu bude během dvou až tří hodin, krátce před soumrakem. Celý týden jsme nespátli ani jednu loď: Myslím si, že jsme tu sami."

"Tohle je obrovská oceán, kdyby se nám něco stane, potrvá to půlku roku, než nás někdo najde."

"Kdyby se nám něco stalo, tak tohle nebude zrovna ta nejlepší skrýš. To už bychom mohli naskákat do vody a doplavat do Afriky. Pamatujete se, co jsem vám říkal o Svaté Heleně? Britové na ní po Waterloo uvěznil Napoleona. Po šesti letech tam zemřel. Abychom tam nakonec neskončili v jeho staré kobce. Plujte, jak nejtěšěji můžete."

"Jsem tichý, Bene. Alespoň se musí uznat. Žádný chyby, co?"

"Až na tu jednu maličkou, Georgiji. Až na tu jednu v Gibraltaru. Vzpomínáte si? Myslel jsem, že vyletím z kůže."

"Vyskočil vy byste ještě vysoko, kdybychom narazili do tankeru. Musel jsem jet rychleji, rozumíte."

"Vůbec si nestěžuji, Georgiji, ale Američané jsou v té oblasti velice ostražití. Někdo nás mohl zaslechnout."

"Ale jen dvacet vteřin, Bene."

"To Američanům stačí. Dávají pozor na chyby druhých. Doufám, že si nikdo ničeho nevšiml."

"Jestli si skutečně všimnuli, tak už dávno vzdali. Neviděl jsem celý týden jeden letadlo."

"To je pravda. Budeme si dávat pozor, udržujte tuhle rychlost a začněte se po dvou hodinách dívat po našem tankeru."

"

"Dobře, Bene, vy můj šéf."

290900KVĚTEN02. USS Thomas Jefferson. 5J, 68V Kurs 325. Rychlost 30 uzlů. Mezi Carlsberským hřbetem a Maledivami. Hloubka 2500 sáhů.

"Dobře. Startovací čas 12:00 potvrzen. George Washington je zhruba pět set mil na sever. Přikážete oběma našim ponorkám, aby se co nejrychleji přemístily do sektoru severovýchod a severozápad. Sledujte ale všechno již od 10:00. Já těm jejich operačním důstojníkům prostě nevěřím, stejně jako oni nevěří mě. Můžou se rozhodnout do toho jít okamžitě a na nás nečekat. Radši nebudeme riskovat," vykřikoval kapitán Baldridge z admirálského můstku.

Kapitánovo chování a neklid byly v naprostém protikladu s klidem admirála, který si luštil křížovku. "Uklidněte se, Jacku," usmál se na svého podřízeného, "oni nezačnou před dvanáctou. Tohle je hodně odposlouchávaná oblast. Každý by o tom hned věděl. Nedáte si ještě jeden šálek kávy?"

"Dobře, neočekávám, že na nás před setměním zaútočí jejich letectvo, ale jejich ponorkám bych nevěřil. Tihle chlápci jsou ti největší podvodníci, co u námořnictva slouží. Oni prostě musí podvádět, i kdyby nechtěli. A také zhruba vědí, kde jsme. Takže bychom přeci jenom měli být aktivnější. Pasivita se nevyplácí."

Admirál Carson k němu vzhledl a lakonicky se zeptal: "Slovo na osm písmen. Začíná na T. Měl by to být římský císař. Měl to být pěkný podvodník."

"Mussolini," zavrčel Jack Baldridge.

"Skoro jste se trefil. Já bych ale řekl, že to bude Tiberius. Ten byl takový starý podvodník."

"Měl jezdit na ponorce," poznamenal Baldridge, který se nemohl zdržet údivu nad množstvím podivuhodných faktů, které admirál nosí v hlavě. "Nicméně nebudu riskovat a s vaším souhlasem posílím protiponorkovou obranu na prvních 36 hodin."

"Dělejte, jak myslíte, Jacku, koneckonců nechceme být načapaný se staženejma spod'árama, žejo."

010430ČERVEN02. Bill-Ray Howell letěl opět se svým starým navigátorem Freddie. Vedl skupinu osmi Tomcatů. Jeho skupině se právě podařilo "zlikvidovat" celou útočnou letku z George Washingtona. Narazili na ni v oblasti, která byla nějakých dvě stě padesát mil mimo rádius radaru na palubě Jestřábiho oka. Napadli je ovšem, až když si byli naprosto jisti, o koho se jedná. Tou dobou lidé z admirálovské skupiny již "torpédovali" obě nepřátelské ponorky. První asi 100 mil od letadlové lodi, druhou však našly protiponorkové helikoptéry daleko blíž, asi dvacet mil od Jeffersona.

"Sakra blízko!" nemohl si kapitán Baldrbridge odpustit drobné zaklení, když mu to operátoři oznámili. K admirálovi byl ale o něco zdvořilejší, když k němu poznamenal: "Pěkný podvodníci, tihle lidé od ponorek. Jako bych vám to neřikal. Nikdy si s těmihle spratky nezahrávejte."

"Nemusíte mi nic říkat, kapitáne," opáčil admirál s úsměvem. "S ponorkami jsem po devět let býval v dennodenním styku. Vím, jak to u nich chodí. A řeknu vám, že se mi vždycky dost uleví, když se těch chlápků zbavím, obzvláště při manévrech, jako jsou tyhle. V tomto ohledu jsem jako vy: nikdy jim nevěřím. Ale pozor, pane! Já je také obdivuju, zatímco vy, kapitáne, vy je přímo nenávidíte."

"Jsou to normální všiváci," ulevil si Jack Baldrbridge.

Vojenské cvičení skončilo. Jefferson v něm vyhrál na celé čáře. Obě admirálovy ponorky přežily noc nedotčeny. Admirál Carson odvolal zbývající operace ještě před rozbřeskem, byť by se jeho eskadře asi podařilo "potopit" i protivníkovu letadlovou loď. To bylo naprosto jasné a už ani nezáleželo na tom, jestli by k poslední ráně z milosti došlo torpédy nebo raketami. George Washington přežil s pouze jedinou nepotopenou eskortní lodí.

"Měli jsme je potopit všechny," bručel nespokojený Baldrbridge.

"Ale to nebylo vůbec třeba," odporoval mu usměvavý admirál. "Záznamy o průběhu celého cvičení jsou naprosto jednoznačné. A řeknu vám, že naši piloti se dnes v noci skutečně vyznamenali."

Počasí se zhoršilo krátce po půlnoci. Začal foukat silný vítr a nízká oblačnost zhoršila přistávací podmínky. Avšak i přes nepříznivé povětrnostní podmínky letci dovedli své stroje bezpečně na přistávací plochu. Pěkně jeden po druhém, jako kdyby byli na přehlídce. Háky se zachycovaly přímo ukázkově. Nikdo nemusel akcelarovat a pokoušet se o přistání napodruhé.

Zatím vítr ještě víc zesílil a začalo pršet. Nejdřív padaly drobné krůpěje. Brzy však došlo k pořádné průtrži mračen. Obrovské přivaly vod dopadaly z nebes na palubu. Promočená směna na letové palubě čekala na poslední letadlo, radarový letoun Jestřábí oko. Obzvláště ho vyhlížel praporčík Adams, který na zastavování letadel na palubě již druhou noc dohlížel.

Naváděcí důstojník se spojil s pilotem letounu, poručíkem Míkem Morleyem. Morley byl svérázný člověk. Všichni na palubě ho znali. Hrál americký fotbal v reprezentačním týmu válečného námořnictva. Morley pocházel z Georgie. Pracoval velmi dobře za všech podmínek, avšak nejlepší výkony podával ve stresových situacích, za špatného počasí. Teď při přistání postupoval podle instrukcí pro noční přistávání za špatné viditelnosti. Držel se ve výšce 356 metrů a od lodi na šest mil.

Naváděcí důstojník se snažil přistávajícího pilota uklidnit. To také patřilo k jeho práci, i když to nikde nebylo vysloveně uvedeno. Klidným hlasem říkal pilotovi: "Dobře, Miku, čtyři-osm-nula, stále vypadáš dobře... dávej si pozor na výšku... zkontroluj si, nakolik jsi srovnaný..."

Míli před přistáním byl velký E-2C stále dobře srovnaný. Jako podle učebnice. Pilot letounu měl pevnou ruku.

Naváděcí důstojník zaslechl ve vysílačce, jak si říká: "Dobře, jdu na to." Pilot rozsvítil přistávací světlomety a lidé na palubě spatřili mohutné kužely světla, které vycházely z křídel letounu. Ten se blížil čím dál tím víc k zádí. Celá posádka lodi měla po právě ukončeném cvičení stále ještě zvýšenou hladinu adrenalinu.

Jim Adams zakřičel do tmy: "Rýha!" Všichni už jasně slyšeli vytí vrtulí. Letoun vypadal jako jakási rozzlobená příšera, která přiletěla odkudsi z neznáma, snad z kosmu. Pozorovatele uklidňovala jen zadní část trupu a bílá hvězda v modrém kruhu s rudým pruhem a nápisem: VÁLEČNÉ NÁMOŘNICTVO.

"Krátký!" zakřičel Adams a o vteřinu později: "Rampa!" Mike Morley přeletěl zád' ve výšce pouhých pěti metrů. V okamžiku, kdy se kola dotkla paluby, držel páku akcelérátoru, kdyby se jeho hák nezachytil o zábrzdny kabel. Ale nakonec si mohl oddychnout. Přistání se podařilo. Há se zachytil a okamžitě zpomalil rychlost ze 180 uzlů na nulu. Hukot motorů byl přehlušen potleskem, který vycházel hned z několika míst na palubě. Na čele Mika Morleye se třeptily krůpěje potu. Srdce mu bušilo jako šílené. "Přistálas pěkně dobře, potvůrko," řekl letadlu přiškrknutým hlasem, když z něj vystupoval.

"Díky, hoši, za ten pěkný kus práce, co jste pro mě udělali, abych mohl takhle hezky přistát," otočil se na naváděcí důstojníky, než zmizel v podpalubí.

171430ČERVEN02. 26J, 48V. Kurs 040, Rychlost 8 uzlů.

"Víte, že mineme velká ostrov, Bene? Bude pěkně velká vlna na moři."

"Ne, musím vás ujistit, že to nebude tak zlé. Horší by bylo, kdybychom proplouvali mezi ostrovem a pevninou. Atlantická flotila to tu hlídá velmi pozorně, ale nemyslím si, že to střeží letadly. V žádném případě si ale nemůžeme dovolit, abychom byli zpozorováni americkou válečnou lodí. Hrozně by se naštváli, kdyby nás viděli. A mohli by být nepříjemně zvědaví."

"Yankeeové, hm. Nebudeme se přibližovat. Vyhýbáme se jim."

"Ano, Georgiji. Na nějakou dobu se k nim nebudeme přibližovat. Vlastně se budeme snažit vyhnout se všem lodím."

"A co tankování? Nemáme půlku nádrže."

"Dobře, při téhle rychlosti ujedeme ještě 7000 mil. Teď jsme 1750 mil od Carlsberského hřbetu. Odtamtad máme ještě 250 mil k naší konečné tankovací stanici. Takže vše je, milý Georgiji, v naprostém pořádku."

"To je deset dní do setkání s našim tankerem"

"Přesně tak. Deset dní do setkání s našim tankerem. A co posádka? Je v pořádku?"

"Není špatné. Je moc dlouhá a nudná cesta, ale brzy se změní, že. Bude zábava."

"Pamatujte na své chlapce, na všech padesát, rozumíte. Připořte jim, že plní velice důležitý úkol pro matičku Rus."

"To pravda, ale tahle úkol velmi riskantní. Ani nemyslím, že přijdu domů."

"Možná ne domů. Ale najdete si nový domov jinde. My už se postaráme o všechno."

261200ČERVEN02. Na palubě Thomase Jeffersona. 21S, 64V Kurs 005. Rychlost 10 uzlů. Do návratu do domovského přístavu jim zbývalo už jen několik týdnů. Operační skupina admirála Carsona se nalézala asi čtyři sta mil na jihozápad od Karáči a šest set mil na jihovýchod od Hormuzské úžiny, v níž byla také domovská základna iránského válečného námořnictva Bandar Abbás. Na západě se rozkládalo pobřeží Ománu; na severu se táhla zlověstná pohoří, která se svažovala dolů k pobřeží Balúčistánu.

Na admirálův příkaz kapitán Baldrige svolal všechny vyšší důstojníky k závažné poradě. V konferenční místnosti bylo možno potkat vedoucí všech důležitých sekcí operační skupiny. U velkého konferenčního stolu postávali zpravodajští a operační důstojníci, velitelé protiponorkové a protiletecké obrany, jakož i velitelé obou ponorek a velitel letadlové lodi, kapitán Rheinegen. S ním se na schůzi dostavil i fregatní kapitán Bob Hulton, velitel leteckých sil. Na poradu také přiletěl kapitán Art Barry, velitel raketového křižníku Arkansas, který se plavil třicet mil na západ od Thomase Jeffersona.

Důvod jejich porady byl více než prostý. Někteří z přítomných byli poprvé v Arabském moři a Zack Carson považoval za svou povinnost podělit se se svými podřízenými o svoje vědomosti o oblasti, ve které se právě plavili a ve které měli setrvat několik týdnů. "Vím, pánové, že je tu horko a že vám nepříjde, že se tu moc děje." Začal jaksi váhavě, téměř stydlivě.

"Ale sešli jsem se tu, abych vás upozornil na to, že se nacházíte ve velmi nepokojné části světa. Současné napětí na Středním východě je snad nejvyšší za poslední desetiletí. Vlastně od roku 1990. Doufám, že vám nemusím připomínat, že za vším je ropa. Většina světové produkce pochází odsud. Proboha! Uvědomte si, že se tady plaví víc tankerů, než je tu ryb.

Politické direktivy našeho ministerstva zahraničí jsou prosté. Pokud tady naše flotila bude hlídkovat, nikdo se nebude pokoušet vyvolávat problémy či snad prohlubovat existující napětí. Kdyby tu však naše loďstvo nebylo, nastal by tu pěkný zmatek. Íránci se navzájem nenávidí s Iráčany. Izraelci zase nenávidí Iráčany víc než Íránci a Iráčani, pánové, jsou dostatečně šílení na to, aby se pokusili o novou invazi Kuvajtu. Saúdská Arábie je sice státem s rozlehlým územím, ale její bezpečnostní složky jsou špatně organizované. Zkrátka a dobře nejsou schopni se sami ubránit. A přitom kontrolují většinu místních ropných polí, kterých se vlastně roku 1990 pokoušel zmocnit irácký prezident Saddám Husajn.

Doufám, že vám nemusím vysvětlovat, co by následovalo, kdyby tu k něčemu došlo. USA, Velká Británie, Francie, Německo a Japonsko by se musely pravděpodobně sjednotit a musely by jít do války, aby zabránily světové energetické krizi. A to i za cenu toho, že by se to Arabům nelíbilo. Vzpomeňte si, že v roce 1991 sem Spojené státy poslaly pět bitevních seskupení. Dost na to, aby opanovaly celý Arabský poloostrov.

Pánové, pokud budeme jenom sedět v Arabském moři a čas od času se podíváme do Perského zálivu, tak se nikdo nebude pokoušet o nic nekalého. A kdyby se našel někdo dostatečně šílený na to, aby se o něco takového pokusil, musím vám jménem našeho vrchního velitele oznámit, že mu v tom zabráníme. Patlat se tady s nikým nebudeme! Naš prezident se vyjádřil v tom smyslu, že si nepřeje žádné koniny od těch chlapů, co nosí na hlavě ručník místo čepice. Naším úkolem je zajistit bezpečnost našeho operačního prostoru. Pánové, my nestrpíme žádné pohrůžky či snad přímo násilnosti. Z tohoto důvodu bude téměř nepřetržitě hlídkovat naše Jestřábí oko. A z toho samého důvodu tady budeme hlídkovat čtyřicet hodin denně. Pánové, uvědomte si závažnost situace. Tahle oblast je skoro na pokraji války. Bez nás by se to tu už dávno pomlátilo. Na nás bude záviset, jestli v téhle krysi díře bude zachován mír a stabilita.

Pánové, já od vás vyžaduji, abyste byli vždy připraveni zasáhnout. Na všechno dávejte pozor. Mějte oči na stopkách. Ničím se nedejte oklamat. Prezident to od vás očekává. Náčelníci štábů to od vás očekávají. A já to od vás očekávám. Pánové, nechci vám lichotit, ale vy jste ten nejlepší tým, s kterým jsem kdy pracoval. Zůstaňte na vrcholu svých schopností a zdokonalujte se. V ničem nesmíme polevovat.

Za šest týdnů nám to tu končí a já chci, abyste se vrátili domů s hlavou hrdě vzpřímenou. Vím, že spousta lidí nerozumí tomu, co tu vlastně děláme. Ale my to víme, a to je rozhodující. Děkuji vám, pánové, za pozornost. A nyní bych byl rád, kdybyste přijali mé pozvání na oběd. Objednal jsem bifteky."

Všem přítomným byla poměrně dobře jasná politická situace na Středním východě. Všichni znali nebezpečí, která tu číhala na příslušníky amerických ozbrojených sil. Všichni z přítomných velitelů se čas od času dožadovali osobního ujištění o důležitosti své práce. A admirálův exkurs jim byl dostatečným zadostiučiněním.

271500ČERVEN02. 5S, 68V. Kurs 355. Rychlost 3 uzly.

"Můžu udržet tahle pozici tři hodiny, Bene. Doufám, že tanker brzy ukáže. Málo paliva máme a posádka ví. Není to příliš dobrý. Hm. Bojí se."

"A báli by se ještě víc, kdyby tušili něco o našem úkolu, Georgiji. Řekněte jim, ať se nebojí. Není čeho. Tanker se tu objeví do čtyř hodin. Ukáže se na pravoboku. Dneska brzy ráno musel projet Osmistupňovým průplavem. Plaví se rychlostí 12 uzlů. Ve 21:00 hodin už budeme mít natankováno a pojedeme dál na sever."

280935ČERVEN02. 21S, 62 V Kurs 005. Rychlost 10 uzlů. Zpravodajské centrum, Thomas Jefferson. "Zkontroloval někdo, kdy přiletí zásobovací letoun z Diego Garcíi? Má s sebou přivést důležité náhradní díly pro naše radary."

"Ptal jsem se po něm v 06:00 hodin, ale ještě neodstartoval. Znovu se spojim se základnou. Tu součástku včera vyměnili, ale už byla poslední na skladě."

281130ČERVEN02. 9S, 67V. Kurs 355. Rychlost 8 uzlů. 200 mil od místa natankování.

Velitel hlídky: "Kapitáne."

Georgijův hlas: "Co se děje?"

"Právě jsem zahlédl dvoumotorové letadlo, ve výšce zhruba 10 000 metrů - patrně turbovrtulový letoun. Identický kurs s naším. Řekl bych, že se jedná o americké námořnictvo. Není nebezpečný, ale když říkáte, že máme ten tajný úkol..."

"Dobře, poručíku. Přijdu a podívám se na to."

"Haló, Bene, právě zahlédl letadlo. Letí vysoko na sever. Velitel hlídky myslí, to americké námořnictvo. Turbovrtulová letadlo."

"Dobře a teď mi řekněte, co chcete dělat?"

"Co já dělat, Bene? Ten pilot jako řidič nákladáku, není nebezpečný."

"Georgiji, teď jste mluvil jako člověk, který nikdy neměl co dělat s ponorkovou válkou. Tohle si zapamatujte jednou provždy - tedy alespoň pokud pracujete pro mě. Můj Učitel mě naučil, že v téhle hře jsou všichni proti nám. Georgiji, vždycky musíte předpokládat, že kdykoli někoho zahlédnete, že i vy bude zahlédnut. Musíte předpokládat, že za vámi vždycky někoho pošlou. Obvykle se tak stane dřív, než byste to očekával. Obzvláště, když se jedná o Američany."

"Chci podívat se, Bene."

"NIC TAKOVÉHO. Já dávno předpokládám, že už jsme byli zpozorováni americkým letadlem. TEĎ SE ODTUD MUSÍME DOSTAT CO NEJRYCHLEJI PRYČ. Nemůžeme riskovat. Georgiji, otočte kormidlo na nula pět-nula."

Poplujeme na severovýchod k indickému pobřeží. Jestli nás potom za pár dní uvidí ještě jednou, budou si myslet, že máme namířeno do Bombaje, a budou si o nás myslet, že jsme Indové. Tedy neutrálové. To je pro nás lepší, než kdyby si o nás mysleli, že jsme neznámé plavidlo - tedy, aby o nás museli předpokládat, že jsme nepřátelské plavidlo. Zajíždka nás sice zdrží o jeden a půl dne, ale to nás nebude moci odradit od našeho hlavního úkolu. Udržujte tento kurs, dokud nenařídím jeho změnu."

281400ČERVEN02. 21S, 64V Thomas Jefferson. Na hlídce v Arabském moři. Operační skupina roztažena do šířky 50 mil. Na zádi lodi stál naváděcí důstojník. Právě dával instrukce dopravnímu letounu z Diego Garcíi, které s sebou přiváželo poštu a náhradní součástky pro jeden z radarových systémů a náhradní přistávací zrcadla. Pilot dopravního letadla, poručík Joe Farrell z Pensylvánie, dříve létal s Phantomem. Měl za sebou víc než tři sta přistání na letadlové lodi. Díky skvělé viditelnosti a klidnému moři proběhlo přistání hladce. Jeho stroj byl okamžitě odtažen do speciálního parkoviště pod řídicí věží. Poručík se vypravil ke krátkému pohovoru se zpravodajskými důstojníky o průběhu letu. Joe Farrell se však hlavně těšil na oběd. Pěkně během svého čtyřhodinového letu vyhládl.

"Ahoj, Joe, jak se máš?" křikl na něj kdosi.

Když se Joe otočil, zahlédl šklebící se obličej poručíka Ricka Evanse, naváděcího důstojníka, který ho navigoval na přistání.

"Zdravičko, Ricku, starý kamaráde," odpověděl radostně. "Co tu děláš? Zajdeme spolu na kafičko. Už jsme se pěkně dlouho neviděli. Ještě tě neudělali admirálem?"

"Slyšel jsem, že mě povýšej až příští týden," smál se poručík. Poznali se před čtrnácti lety v letecké škole v Pensacole. Cestou do kanceláře, kde čekal Jack Baldrige, se ve dveřích srazili s poručíkem Williamem R. Howellem.

"Ahoj Ricku, jak se máš?" volal Billy-Ray na naváděcího důstojníka.

"Jde to, kamaráde. Znáš poručíka Joe Farrella? Právě sem dorazil z Diego Garcíi s poštou a několika náhradními součástkami pro naše radary."

"Myslím, že jsem se už někde viděli," zasmál se Billy-Ray.

"Jasně," odpověděl Farrell, "Byl jsem na tvý svatbě i se zbytkem našeho válečného námořnictva."

Všichni se rozesmáli. Kapitán Baldrige vykoul z kanceláře.

"Rád vás vidím, poručíku. Jsem operační důstojník Jack Baldrige. Měl jste dobrý let?"

"Ano, pane. Spousta nízkých monzunových mračen. Ale to bylo na jihu. Tady je obloha naprosto jasná, ani mráček. Viděl jsem cestou spoustu tankerů."

"Dobře, chlapi. Teďka bych se chtěl jít trochu projít a protáhnout si kosti. Poručíku, my se ještě uvidíme."

"Ještě něco pane," řekl Farrell náhle. "Nepřišlo by vám divné, kdybych vám řekl, že jsem zahlédl - nebo si myslím, že jsem zahlédl - ponorku? Asi tisíc mil odsud, na západ od Malediv."

Kapitán Baldrige se okamžitě otočil na podpatku. Jeho úsměv byl ten tam.

"Kterým směrem se plavila?"

"Na sever."

"Proč si myslíte, že to byla ponorka?"

"No, nevím to určitě, pane. Ale zahlédl jsem bílou krátkou čáru ve vodě. Ale nikde žádná loď nebyla. Jen rozčeřená voda. Myslím, že jsem zahlédl její periskop. Ale naprosto jistý si nejsem."

"Patrně to byli Pákistánci," řekl Baldrige. "Asi na cestě do Karáčí. Ale máte pravdu. Moc často se tu ponorka nevidí - pokud to tedy není naše, jako že tahle nebyla."

"Doufám, pane, že vám nevádí, že jsem se o tom zmínil."

"Ale vůbec ne, poručíku. Letci s bystrými očima jsou v našem námořnictvu vítáni. Jsem vám za tu informaci vděčen."

"Ještě jednu věc, pane... Myslel jsem si, že zmizela, ale za několik málo minut, když jsem ji měl přeletět, všiml jsem si jí ještě jednou. Ale jak jsem už řekl, mohla to být i velryba."

"Ano. Možná. Ale každopádně vám děkuji, poručíku," odpověděl kapitán. "Ale než se najíte, nezapomeňte nám dát přesné souřadnice, kde jste ji viděl." Po chvilce ještě dodal: "A říkáte, že směřovala na sever?"

"Ano, pane. Ty souřadnice pro vás hned připravím."

291130ČERVEN02. IIS, 68V. Kurs 050. Rychlost 7 uzlů.

"Dobře, Georgiji, snad jsme zajeli dost daleko. Jestliže nás až do teď nehledali, tak se už neobjeví. Navíc nás ta malá zajížďka dostala mimo dráhu toho letounu, takže ten nás také neuvidí cestou zpátky na Diego Garcíu."

"Chcete kurs tři-tři-nula?"

"Ano, tři-tři-nula, prosím."

012000ČERVENEC02. Thomas Jefferson. 21S, 63V Kurs 215. Rychlost 10 uzlů. Loď plula proti větru. Přípravovaly se první starty pro noční cvičení. Jack Baldrige a Zack Carson spolu večereli v admirálově konferenční místnosti.

"Já bych to na vašem místě pustil. Ten pilot si přece nebyl úplně jistý," říkal právě admirál Carson s úsměvem.

"Poslouchejte. Za prvé ani nevíme, jestli to vůbec je ponorka. Za druhé nevíme, komu patří. Za třetí ani neznáme její rychlost a směr. Za čtvrté nevíme, jaké má záměry. Za páté - co je nám do toho? Pokud vím, tak s nikým ani neválčíme.

Tedy alespoň ne dneska. A jediný arabský stát, který vlastní ponorky v této oblasti, je Írán a jeho ponorky jsou všechny v přístavu. To mám ověřeno satelitem. Kdyby s nimi pohnuli, okamžitě bychom to věděli. Ale jsou tu ještě další dva státy, které vlastní ponorky. Oba však s Amerikou mají přátelské vztahy. Tedy pokud se ta fešná slečinka s velkýma očima a ještě větším poprsím, která železnou rukou vládne Pákistánu, proti nám nepostavila. Nemyslím si, že se máme čeho obávat. Proboha, vždyť chodila na Harvard! Vždyť je na naší straně! Dáte si další cheeseburger?"

Baldrige se rozesmál. "No dobře admirále, jestli je to atomová ponorka a jestli jede naším směrem, tak ji určitě chytíme, až sem přijede. Na to můžete vzít jed. Naše poslední cvičení nám ukázalo, že dokážeme chytit i tu nejtíšíší ponorku na této planetě. S tím cheeseburgerem je to skvělý nápad. Dáme si ještě jeden."

051700ČERVENEC02. 19S, 64V. Kurs 045. Rychlost 4 uzly.

"Georgiji, věci se mají následovně. Na to místo dorazíme přesně včas. A to i s tím naším malým výletem k indickému pobřeží. Monzuny se také dostavily včas a počasí přeje naším záměrům. Nemyslím si, že o nás vědí. Teď budou takových sto dvacet mil na sever. Máme spoustu paliva, a pokud nás nechytí cestou tam, je malá pravděpodobnost, že nás chytí cestou zpátky."

"Máte pravdu asi, Bene. Vy vždycky pravdu. Ale bojím se... Proč takový provoz?"

"Ne, to, co slyšíme v přijímači, jsou jen běžné hovory. Uděláme to takhle. Poplujeme celou dobu méně než 5 uzlů, naprosto potichu, a přitom se budeme pomalu přibližovat. Počasí se zhoršilo, takže toho moc neuvidíme."

071145ČERVENEC02. Ve zpravodajské místnosti osmitisícitunového torpédoborce USS Hayler, který plul dvacet pět mil napravo od Thomase Jeffersona, specialista na protiponorkovou obranu, korvetní kapitán Chuck Freeburg, uvažoval o špatných povětrnostních podmínkách venku. V téhle operační místnosti se vedla moderní elektronická válka. Jediné světlo v místnosti vyzařovaly obrazovky počítačů. Náhle se na jednom z monitorů rozsvítil záznam o novém objektu zpozorovaném ve vodách oceánu: 5136 NEZNÁMÝ. Korvetní kapitán si toho okamžitě všiml a zatelefonoval kolegovi, který obsluhoval počítačový kompilátor povrchu mořské hladiny.

"Co je stopa 5136? Jak jste na ní přišli?"

"Lidé od radiolokátoru hlásili slabý radarový kontakt. Celkem čtyři otáčky na obrazovce radiolokátoru. Z toho jsme však nemohli určit ani směr ani rychlost toho objektu."

"Dobře, bude se to muset ověřit."

071146ČERVENEC02. Na admirálském můstku Thomase Jeffersona, 22S, 64V Kurs 035. Rychlost 12 uzlů. Kvůli rozbouranému moři byly odvolány starty všech letadel. Kapitán Baldrige zvedl lodní telefon.

"Admirále, mám tady slabý radarový kontakt, asi padesát mil na jihovýchod."

"Kolikrát se objevil na obrazovce, Jacku?"

"Celkem patnáct otáček na obrazovce. Je to asi tím počasím."

"Ano, ale tohle už nemůžeme ignorovat. Shodte tam hydroakustické bóje. Jestli to skutečně je ponorka, zrychlí a my ji uslyšíme. Jestli ne, nic se nestane a my můžeme jít klidně spát. Může to být i raket."

"Ano, pane. Racků je tu dost. Možná, že je to nějaký proud nebo příliš nepravidelné vlny na mořské hladině."

"Ale potřebujeme mít stoprocentní jistotu. Dejte se do toho a nechte mi vědět, Jacku."

071430ČERVENEC02. 20S, 64V. Kurs 320. Ponorka částečně vynořená. Rychlost 3 uzly.

"Do prdele! Viděl jste to? Proboha! Vidím hydroakustickou bóji, napravo. Skoro jsme se srazili. Museli slyšet. Do prdele práce! BENE, tamhle hydroakustická bóje, čtyřicet metrů. Tady musí být ve vzduchu letadlo nebo helikoptéra. Ježíši Kriste! Bene, nemůžeme bojovat s americkým korábem. Nás zabijou."

"Uklidněte se, Georgiji! UKLIDNĚTE SE! Udržujte rychlost na třech uzlech. Tak zůstaneme potichu. A také vás snažně prosím, abyste se vystříhal toho hysterického tónu. Každého jen znervózňujete, dokonce i mě. Pomalu poplujeme dopředu, jako by se nic nestalo. A teď si popovídáme ve vaší kajutě."

"Bene, říkáte, uklidněte se, brzy ale fregaty a helikoptéry. Jsme jako krysa v pasti. Ztracené yankeeovské svině! Zabijou a nikdo nic nedozví."

"GEORGIJI, DRŽTE HUBU! Rád bych vám připomněl, že my máme stejné právo jako oni plavit se v mezinárodních vodách. Nic nám neudělají, pokud my se nebude snažit něco udělat jim. Rozumíte? Mohu se vydávat za indického důstojníka, když dojde na nejhorší. Docela slušně ovládám urdštinu, ale moje indická angličtina zamotá palici každému americkému veliteli. Ani nemají právo tuhle loď prohledávat, protože jsme nikomu nic neudělali. Tak vás prosím, abyste nepanřkařil."

"Bene, vy pěkně tvrdý chlapík. Ale zapomínáte, si mohou dovolit všechno. Národ kovbojů. Ti si o nás všechno zjistit vysíláčkou. My nikdy nevylezeme z kriminálu. Jako ten francouzský pacholek Napoleon."

071600ČERVENEC02. 21S, 64V Zpravodajské centrum, Thomas Jefferson.

"Slyšel jsem, že se vrátily helikoptéry Sea Hawk. Nic nenašly. Takže nás žádná atomová ponorka nepronásleduje."

"Možná že nás skutečně nic nepronásleduje. Nic neslyšeli. Ani to člověka v tomhle mizerném počasí nepřekvapuje. Asi to byla nějaká velká ryba. Kdyby tu skutečně byla ponorka, tak bychom ji museli zaslechnout."

"Kdyby byla atomová, tak ano. Ale nemyslím si, že kapitán Baldridge má velkou radost. Byl tady během posledních dvou hodin celkem třikrát."

072300ČERVENEC02. 20S, 64V. Kurs 340. Rychlost 3 uzly. Hlídkování v okruhu čtyř mil.

"Počkáme tady, Georgiji, a budeme potichu. Není třeba vracet se k těm sonarovým bojům. Myslím si, že ta letadlová loď k nám přijede příští nebo přespříští den. Jsme tady uprostřed jejich formace, a tak nás tu ani nebudou hledat. Takhle to bude docela v pořádku dva nebo tři dny. Je posádka v pořádku? Co jste jim řekl?"

"Jen co jsme dohodli. Stále myslí, že zvláštní manévry a že máme za úkol tajný atomový výbuch. Řekl jsem, že Indové budou obviněni z porušení zákazu zkoušek jaderných zbraní. Až to odpálíme, pak třeba bude problém pro posádku. Ale to už pozdě. Stejně nevědí, co bude. Ani André neví, já řeknu důstojníkům hned potom. Budou hlídat posádku. Možná se obávat prvních několik minut, ale potom já myslím všechno je v pořádku. Stejně už nemají na vybranou."

081758ČERVENEC02. Thomas Jefferson. 21S, 62V Kurs 220. Rychlost 10 uzlů. Špatné počasí. Silné monzunové větry. Na admirálském můstku se Zack Carson a Jack Baldridge dívali z okna, ale viděli jen rozbourané moře. Všechny starty letadel byly odvolány.

"Tohle je podivné počasí, Zacku. Člověk by očekával zimu, když tolik prší a když je všechno tak šedivé. Když to takhle vypadá v Kansasu, je taková zima, že by člověk psa ven nevyhnal."

"Je to jihozápadní monzun, Jacku. Je to teplý vítr, vane přes rovník. Přináší s sebou vláhu do Indie. Takhle bude foukat až do příštího jara. Kdybyste v sobě měl alespoň kapku farmářské krve, vůbec by vám to nevadilo."

Chvilí stáli mlčky. I loď byla zvláště tichá. Letová paluba osiřela. Jen čas od času mocný náraz větru udeřil do ostrova. Obrovská loď se houpala na velkých vlnách.

Zack přivřel oči. Představoval si, že je v Kansasu a prochází se pšeničnými poli v Greele County. Byl zvyklý na roviny. V životě snad nebyl v kopcovité krajině. Krajiny jeho života byly všechny ploché - pláně amerického Středozápadu a i moře bylo nakonec rovné. Vzpomínal na tatínka, starého Jethro Carsona, který stále hospodařil na své farmě a obdělával tisíce akrů pšenice, i přes svůj vysoký věk. Bylo mu osmdesát let. Deset let byl vdovec. Admirál se rozhodl, že se na podzim podívá s celou rodinou do Kansasu. Chtěl jim ukázat, jak je jeho rodný kraj překrásný.

"Myslíte si, že nás stále někdo sleduje, Jacku?"

"Ne, admirále, ale když máte radarový kontakt, tak máte kontakt. A je to třeba zkontrolovat. Mojí povinností je nic neponechat náhodě. Ale s těmhle podvodníky... Člověk nikdy neví. Myslím si, že kdyby nás sledoval nějaký cizinec, už bychom ho dávno pěkně čapli za šos."

"Taky si to myslím, Jacku. Ale ty ruské diesely byly pod pěti uzly nehlukné."

"Ano, ale nejsou dokonalé. Věřte mi to! A v tomhle počasí bychom je určitě slyšeli, jak šnorchlují."

081800ČERVENEC02. 20S, 64V. Kurs 155. Rychlost 3 uzlů.

"Tamhle je, Georgiji, tamhle napravo, připlouvá ze severovýchodu."

"Odhaduji tak dvě nebo tři hodiny. Skutečně chcete udělat, Bene? Vy nerozmyslet se?"

"Vím, že moje země to chce a že i můj Bůh si přeje, abych to udělal. A předpokládám, že i váš budoucí bankovní manažer si teď také přeje to samé. Dobře, Georgiji, chci vzdálenost 5000 metrů blíž ne. Tahle torpéda jsou velice nemotorná, příliš velká. Fungují jen na časový spínač. Vizuálně můžeme přesněji odhadnout vzdálenost, ale Také nemusíme. Zkontrolujte všechny systémy, Georgiji. Naposledy. Jeli jsme sem takovou dálku. Škoda, že jsme to nemohli udělat o čtyři dny dříve. Bylo by to trochu poetičtější."

082103ČERVENEC02. Na palubě devítisícitunového křižníku Port Royal, který operoval blízko letadlové lodi.

Vrchní poddůstojník Sam Howlett si chtěl na chvilku oddychnout. Přistoupil k levoboku. Náhle si všiml, jak se potmělá obloha celá rozžehla jasným světlem. Za několik vteřin následovala ohlušující rána. Howlett instinktivně rukama sevřel zábradlí.

Téměř okamžitě se přiřítit vzdušný orkán. Mohutná vzduchová vlna ho odhodila stranou, div že si neprorazil lebku. Ještě než omdlel, spatřil, jak tlaková vlna porazila velký lodní stěžeň. V té chvíli se velká válečná loď postavila téměř kolmo na zád'. Po její palubě se s rachotem kutálely utržené části antén a stěžňů. Ještě si všiml, jak jeden ze stěžňů rozdrtil jednoho lodníka.

Náraz vzduchové vlny byl tak prudký, že vyrval několik protiponorkových helikoptér z ukotvení. Volně se kutálející helikoptéry usmrtily dva muže. Utržený rotor usekl jednomu mladému mechanikovi hlavu. Jiní dva byli prudkým nárazem vichru mrštěni přes palubu do moře do vzdálenosti třiceti metrů. Přední radar byl úplně zdemolován. Poblíž něj zahynul další námořník.

Na kapitánském můstku se odehrála úplná jatka. Padající hlavní stěžeň proletěl střechou a na místě usmrtil fregatního kapitána Teda Ferrera. Okenní sklo se roztrátilo na desetitisíce drobných stěpů, které strašlivým způsobem pořežaly

všechny na můstku. Mladý praporčík Ray Cooper, čerstvě ženatý, ležel na zemi mrtev v kaluži krve. Kapitán John Schmeikel byl vším natolik otřesen, že ho strašlivé výkřiky a sténání raněných a zohavených námořníků budily ze sna ještě o několik let později.

Náhlost a nečekanost neštěstí naprosto ochromila celou loď. Nikdo neměl tušení, odkud přišlo a o co se vlastně jednalo. Byl to nepřátelský útok či přírodní katastrofa? Nikdo nevěděl. Kapitán Schmeikel vyhlásil bojovou pohotovost. Dělostřelci a operátoři raketometů však marně hledali nepřítele. Radary ani vysílačky nefungovaly. Spojení s eskadrou bylo přerušeno.

082103ČERVENEC02. 20S, 64V Rychlost 25 uzlů. Dvacet čtyři mil na severovýchod se plavil křižník Arkansas. Právě měnil směr v souladu s admirálovým nařízením, aby loď často střídala kurs.

"Kormidelníku, pojd'te rychle sem," zvolal náhle kapitán Art Barry. "Právě jsem zahlédl podivný záblesk na jihozápadě. Mohlo jít o blesk, ale nevypadalo to na to."

"Kapitáne, přijdu na můstek."

"Sonar hlásí obrovskou podmořskou explozi...ve směru dvačtyři-pět... Otáčím se tím směrem."

"Rozumím. Co se děje?"

Ale už v okamžiku, kdy kapitán promluvil, zvuk obrovského výbuchu zahřměl noci, následován ohromnou tlakovou vlnou, která okamžitě rozmetala okna na můstku.

Za prvním úderem vzduchu následovala vichřice. Bylo to něco naprosto nepřírozeného, svým způsobem groteskního. Ničivý orkán strhl všechny stěžně a radarové antény a vůbec všechno, co nějakým způsobem vyčnívalo. Prudký úder větru loď téměř zastavil. Loď byla naštěstí natočena předtím k vichru.

"JEŽÍŠI KRISTE! Co je to? Zemětřesení?"

"Pane kapitáne, to byl ale náraz! Cítíte, jak se celá loď otřásla? Všimněte si, že i vlny se valí v jiném úhlu než normálně!" volal kdosi.

"Málem to ze mě vyrazilo duši. Musela to být nějaká mohutná atmosférická porucha. Myslím, že... počkejte..." křičel kapitán. V té chvíli si ale řekl: "Neriskuj, Arte!"

A nahlas přikázal: "Dobře... Vyhlase poplach prvního stupně."

Kapitán zůstal na můstku. Dole v sonarové místnosti si přehrávali magnetofonový záznam podmořského výbuchu. Operátoři ale vůbec nezaslechli zvuk, jaký vydávají potápějící se lodě a který zní jako cinkání tisíců a tisíců skleniček. Zvuk z exploze se podobal spíše ohromnému vrčení, které pomalu odumíralo, až nastalo podivné ticho. Nikdo netušil, o co by se mohlo jednat.

Ani zpravodajští důstojníci neměli ponětí, co způsobilo onen podivný úkaz, který napáchal na palubě Arkansasu tolik škody. Ani radar, ani vysílačky nefungovaly. Všechny obrazovky počítačů a radiolokátorů ztratily obraz. V radarové místnosti panovala naprostá tma. Kapitán Barry se snažil použít přenosnou vysílačku. Ale ani ta nefungovala. Zachytil jen vysílání fregaty, která byla vzdálena nějakých sedmdesát mil. "Jefferson... tady Kauffman... Ozvěte se, přepínám." Art Barry se pokusil zaslat Jeffersonovi zprávu přes satelit, ale nedostal žádnou odpověď.

Pokusil se spojit se svým kamarádem Jackem Baldridgem, který byl stejně náruživým fanouškem baseballu jako on. Ale i jeho linka byla hluchá. Spojáři kapitánovi vysvětlili, že spojení přes družici je prozatím velice obtížné, i když se jim čas od času daří se na satelity zaměřit. Vrtalo jim však hlavou, proč není s Jeffersonem možné vůbec žádné spojení. "Žádná komunikační spojení s Jeffersonem nefungují," krčili spojáři bezradně rameny.

"Tak se spojte s O'Kanem. Plul poblíž Jeffersona, ti by mohli vědět, co se stalo," navrhl bezradný kapitán.

"Ani tohle spojení nefunguje, pane."

"Tak zkuste Haylera. Byl od nás dvacet mil. Spojte mě s kapitánem... Normální krátkovlnnou vysílačkou."

"UŽ JE MÁME, PANE! Fregatní kapitán Freiburg se hlásí."

"Ahoj, Chucku... Tady Art Barry... Nemůžeš mi říct, co se tam u vás děje? Nemůžeme se spojit s letadlovou lodí a ani s O'Kanem... Ani vy nemůžete... Proboha... Kdo?... Taký nám to rozbilo radary a komunikační... Bůh ví... Plujete k letadlové lodi? Nejezděte tam. Pokračujte ve svém kursu. Stejnou rychlostí jako předtím. My se vypravíme k Jeffersonovi sami. Vyhlase poplach prvního stupně, jako my... Zapněte si detektory záření... Děje se tu něco moc podivného... Budu vás informovat."

"Pane kapitáne, podívejte se. Valí se na nás ta největší vlna, jakou jsem kdy viděl!"

Skutečně. K lodi se valila asi dvacetimetrová vlna. Okamžitě zasáhla před Arkansasu. Naprosto zaplavila palubu a strhla s sebou děla a raketometry. Rozbila všechno, co jí stálo v cestě. Arkansas však tento náraz vydržel a okamžitě se narovnal. Následovalo ještě několik velkých vln, ale ty už byly menší a nebyly tak nebezpečné.

Od onoho podivného záblesku uplynulo již dvacet šest minut. Ostatní hladinová plavidla operační skupiny začala navazovat radiotelekomunikační spojení s Arkansasem. Jakožto nejvyšší důstojník na druhé nejdůležitější lodi eskadry se kapitán Art Barry dočasně ujal velení operační skupiny. Podařilo se mu navázat spojení s oběma čtyřtisícitunovými fregatami Ingrahamem a Kauffmanem. Další dvě lodě o výtlaku osmi tisíc tun, Hayler a Fife, na tom byly zhruba stejně jako Arkansas. Tlaková vlna a vlnobití je mírně poškodily. V podstatě byly ale neporušené. I obě ponorky, Batfish a L. Mendel Rivers, se ohlásily. Zjevně byly nepoškozené a plavily se na výšku periskopu. Velitelé obou plavidel chtěli nadále setrvat ve své nynější poloze a pokračovat ve stejném kursu.

"Vnější pole je čisté," bručel si baseballový fanoušek Art Barry. "Tak kde je ksakru nadhazovač?"

Zprávy z ostatních lodí popisovaly podobné zkušenosti, jaké měl Arkansas. Ingraham a Kauffman byly zasaženy dvanáctimetrovou vlnou. Obě lodě byly od ZULU ZULU (středu skupiny) vzdáleny 50 mil; Hayler a Fife byly od ZULU ZULU jen 25 mil a byly stejně jako Arkansas zasaženy dvacetimetrovou vlnou. Na rozdíl od Arkansasu nebyl Hayler

natočen přídí proti vlně, takže se téměř převrátil a potopil. Jeho posádka zažila pěkně horké chvíle. Ve 21:45 začal pracovat radar na Arkansasu, což do určité míry zlepšilo situaci kapitána Barryho. Na obrazovce radiolokátoru však viděl místo šesti lodí jen pět.

Pomocí počítače už měl sestavený obraz mořské hladiny se všemi plavidly, včetně Arkansasu. Okamžitě na něm identifikoval obě ponorky, ale pět dalších hladinových plavidel. Ostatní však identifikovat nedokázal.

Jedna loď chyběla.

Ve 21:50 začal lodní rozhlas hlásit: "Radiální poplach! Radiální poplach! Vyklidte horní palubu! Dekontaminační týmy, hlaste se do služby!" Již během několika prvních vteřin námořníci vypnuli ventilátory. Po deseti minutách se mužstvu podařilo izolovat vnitřek lodi od vzduchu venku, zamořeného radioaktivním spadem. Celá loď připomínala bombón zapečetěný v celofánu.

Námořníkům se podařilo zavřít a utěsnit všechny dveře, všechny klapky a všechny otvory vedoucí ven. Teprve potom bylo možno zapnout speciální ventilaci, která odfiltravala radioaktivní částice ze vzduchu. Tlak vzduchu uvnitř lodi byl nepatrně vyšší než atmosférický tlak venku, což zabraňovalo radioaktivním částicím pronikat dovnitř lodi. Veškerý průvan směřoval ven.

Zatímco se loď pohupovala v monzunovém větru, na horní palubě již nastoupila dekontaminační četa, která hadicí ostříkovala palubu slanou vodou a bělidlem. Byl to standardní postup při likvidaci radioaktivního spadu z povrchu plavidla.

Ve 21:55 si kapitán Barry mohl již odpočinout. Potřeboval klid, aby mohl zhodnotit situaci. Už věděl, že došlo k nukleární explozi. Potřeboval zjistit, která loď vlastně chybí. Všechny šest lodí mlčelo, a radar jich ke všemu ukazoval jen pět. Po několik minut se upřeně díval na obrazovku radiolokátoru. Doufal, že se tam ta šestá loď nakonec objeví. Ale nic takového se nestalo. Veškerá důmyslná elektronika mu nebyla k ničemu. Nezbyvalo mu než se uchýlit k jednoduchým námořnickým dovednostem, které znali již starověcí plavci. Bylo třeba se k oněm pěti lodím vypravit a celou oblast prozkoumat.

Kapitán brzy identifikoval tanker Arctic, který utřil jen drobné škody. Nefungoval mu radar a vysílačky, ale plout mohl dál.

Port Royal hlásil deset mrtvých, dvacet raněných. Utrpěl vážné škody na palubě a na zádi. Hangár měl zcela zaplavený. Brzy se spojil s USS Vicksburg, která měla jen minimální škody. O'Kane potřeboval naléhavou pomoc; o lodi se v jeho případě mluvit nedalo. Byl to plovoucí vrak, který se nebezpečně nakláněl. O'Bannon měl spoustu raněných; byl poškozen jak na palubě, tak uvnitř.

Kapitán Barry se znovu podíval na obrazovku radiolokátoru. Teď již nebyl mocen slova, byl přímo šokován zjištěním, že se vlastně díval na místo, kde by měla být letadlová loď, ale nebyla. Thomas Jefferson zmizel. Okamžitě se spojil s námořním velitelstvím v Pearl Harboru, kde se mu ohlásil vrchní velitel Pacifického velitelství, admirál Gene Sadowski. Oba muži mluvili krátce, ani ne tři minuty. Uživali úsečných vět, jak se tomu za své kariéry u námořnictva naučili.

Admirál Sadowski se okamžitě spojil s Pentagonem.

Ve Washingtonu bylo 13:18, když náčelník námořních operací, admirál Scott E Dunsmore, zvedl telefonní sluchátko. "Je mou smutnou povinností, abych vám, pane admirále, oznámil," řekl admirál Sadowski, "že na letadlové lodi Thomas Jefferson došlo k nehodě a následnému jadernému výbuchu. Dá se předpokládat, že všech šest tisíc mužů na palubě zahynulo."

Kapitola třetí

13:20 hod., pondělí, 8. července.

Admirál Scott Dunsmore sloužil u námořnictva přes čtyřicet let. Z paluby lodí válečného námořnictva viděl všechny světové oceány. Naposledy velel letadlové lodi třídy Nimitz ve válce v Perském zálivu. Jeho hrud' byla poseta těmi nejvyššími významy. Pocházel ze slavné bostonské bankéřské rodiny. V kuloárech se o něm mluvilo jako o příštím předsedovi Výboru náčelníků štábů ozbrojených sil USA. Ovšem nic ho za celou jeho kariéru nepřipravilo na to, aby byl s to okamžitě vstřebat děs z toho, co mu právě oznámil admirál Sadowski. Byla to vskutku otřesná věta: "Dá se předpokládat, že všech šest tisíc mužů na palubě zahynulo."

Prvních deset, možná dvacet vteřin ze sebe nebyl schopen vypravit jedinou hlásku. Usilovně přemýšlel, co by měl říci, co by se v takové situaci vůbec mělo říci, ale nemohl se vůbec soustředit. Myšlenky se mu divoce honily hlavou. Mlčel tak dlouho, že se admirál Sadowski začal domnívat, že došlo k poruše na telefonní lince. Dunsmore nakonec několikrát naprázdno polkl a odkašlal si. Potřeboval si pročistit vyschlé hrdlo. Kdosi lehce zacukal na dveře jeho kanceláře. Byl to jeho asistent.

"Admirále, volá admirál Morgan. Došlo k nějakému obrovskému průšvihy v Arabském moři. Chcete, abych ho spojil s někým jiným?"

"Ne, zatím ne," odpověděl admirál, "řekněte admirálu Morganovi, že mu zavolám, hned jak tady domluví." A pak se konečně zeptal admirála Sadowského: "Jste si tím naprosto jistý, admirále?"

"Netelefonoval bych vám, kdybych neměl stoprocentní jistotu. Jeden náš těžký křižník, Arkansas, právě prohledává oblast, kde se Thomas Jefferson naposledy nacházel. Vypravil se tam, protože operátoři na obrazovkách radiolokátorů viděli jen pět lodí místo šesti. Když tam Arkansas doplnul, narazil na pět lodí, které byly zjevně vystaveny atomovému výbuchu. Byla tam spousta radioaktivního spadu. Kapitán Barry z Arkansasu si ověřil svá pozorování s ostatními

veliteli lodí a došel k závěru, že Thomas Jefferson zmizel v oblasti vysoce zamořené radioaktivitou. Nikdo zatím nenašel žádné stopy po troskách, ale ve 21:03 obsluha hydrofonu hlásila podmořskou explozi. Mám hlášeny ještě další ztráty na životech, asi dvacet až třicet mužů. Ale ty se s Jeffersonem nedají srovnávat."

"Chcete mi říct, že jsme přišli o šest tisíc mužů?" poznamenal s odporem admirál. Svým tónem chtěl dát najevo, že za to považoval odpovědné Pacifické velení.

Gene Sadowski se však nenechal tak lehce vyprovokovat nebo podráždít. Těžce nesl, že navždy ztratil několik dobrých přátel. Svému nadřízenému odpověděl klidně: "Ano, pane. Předpokládám, že tomu tak je."

Admirál Dunsmore byl šokován. Dlouho se nemohl vzpamatovat. Admirála Sadowského osobně neznal. Nyní ho očekávala nepříjemná povinnost ohlásit to dál. Věděl, že v následujících třiceti minutách to bude muset oznámit předsedovi Výboru náčelníků štábů a pak s největší pravděpodobností samotnému prezidentovi. Každému z nich bude muset vysvětlit nemožné. Jak se mohlo stát, že námořnictvo v době míru ztratilo dvakrát více mužů než 7. ledna 1941 během japonského útoku na Pearl Harbor?

"Děkuji vám admirále," vydechl do telefonu. "Jsem vám vděčný, že jste mě neprodleně informoval. Brzy se vám ozvu. Co se týče operační skupiny, ať omezí veškerou radiotelekomunikaci. Ať komunikují jen s flotilou a s velitelstvím v Pearl Harboru. A ještě jednou vám děkuji za váš telefonát."

"Zatraceně!" vykřikl, když položil sluchátko.

Admirál zmáčkl tlačítko na pracovním stole. Téměř okamžitě se objevil jeho asistent, korvetní kapitán Jay Bamberg, který hned ve dveřích admirálovi oznámil, že admirál Morgan právě nahlásil Národní bezpečnostní agentuře, že si je "naprosto jistý", že Spojené státy přišly někde v Arabském moři o těžkou válečnou loď v důsledku nukleárního výbuchu.

Jay se třásl, byl však příliš dobře vycvičený, než aby mluvil zmateně. "Morgan má důkazy na fotografiích ze satelitu, pane. Vyfotil to KH-11 během rutinního fotografování Hormuzské úžiny po tom posledním pozdvižení. Snímky naprosto jasně ukazují náhlý nárůst teploty vody, který je typický pro podmořský atomový výbuch. K tomu zvýšení teploty došlo uprostřed operační skupiny. Přesně v místech, kde byl naposledy spatřen Thomas Jefferson. Morgan si myslí, že na té lodi došlo k nehodě. Jinak si takový výbuch ani nedovede vysvětlit. Chce, abyste mu okamžitě zavolal. Doufá, že pro vás bude mít víc informací. Bože! Že se něco takového mohlo vůbec stát! ... a ...promiňte, pane."

Admirál Dunsmore kývl hlavou a řekl odevzdaně: "Ten poslední hovor byl z Pearl Harboru. O tu letadlovou loď jsme přišli v nukleárním výbuchu, který byl patrně způsoben nějakou nehodou. Na Pacifickém velitelství si nemyslí, že to někdo přežil."

"Proboha!"

"Ano, je to strašlivé... Zavolejte admirála Morgana. Vzkazte mu, ať se spojí s Pacifickým velitelstvím v Pearl Harboru. Potom zatelefonujte na Pearl Harbor. Informujte Národní bezpečnostní agenturu, že už o tom vím. Teď pro mě sjednejte schůzku s předsedou Výboru náčelníků štábů, že ho chci vidět za deset minut ve věci nejvyšší naléhavosti."

Korvetní kapitán Bamberg odešel. Admirál Dunsmore se snažil na tu katastrofu na chvíli zapomenout. Ale nebylo to možné. Stále se ptal sám sebe, jak je možné, že šest tisíc nejlepších mužů, jaké Amerika má, může najednou zahynout kdesi v cizím moři, deset tisíc mil od domova. Byla to skutečná tragédie. Věděl, že na lodi ztratil dobré přátele. Smrt Zacka Carsona a Jacka Baldridge pro něj byla krutou ranou. Nevěděl, jak se s tím vyrovná. Postavil se a prošel se po kanceláři. Oblékl si sako a několik minut chodil sem a tam. Jay Bamberg opět lehce zatřákl na dveře, strčil hlavu dovnitř a tiše řekl: "Předseda vás očekává."

Na následující setkání se vůbec netěšil. Scott Dunsmore nemiloval pracovní schůzky a porady. "Pojďte se mnou," požádal svého asistenta. Oba muži se vypravili do chodby číslo sedm. Brzy zahrnuli doleva a prošli kolem salutujícího námořníka. Vešli na okruh E, velkou chodbu, která prochází celým Pentagonem.

Každé patro má svůj okruh E. Podél něj jsou umístěny kanceláře velitelství všech složek amerických ozbrojených sil. Velitelství armády je ve druhém patře, námořnictvo a letectvo ve třetím. Kancelář předsedy Výboru náčelníků štábů je umístěna v prvním patře pod kanceláří ministra obrany. Každá z oněch pěti chodeb, kterým se říká okruh E, je tři sta metrů dlouhá a prochází celou budovou Pentagonu, ve které je celkem sedmáct mil chodeb a která je, co se objemu týče, třikrát větší než newyorský Empire State Building.

Říká se, že i ty nejvzdálenější body v Pentagonu od sebe nejsou vzdáleny více než sedm minut chůze. Teď si ale admirál Dunsmore v duchu říkal, že by asi bylo lepší, kdyby cesta do předsedovy kanceláře trvala sedm hodin. Zdálo se mu, že neuběhlo ani sedm vteřin, když se octl přede dveřmi do kanceláře nejvyššího důstojníka amerických ozbrojených sil, a aniž si to pořádně uvědomil, už stál v předpokoji kanceláře pětihvězdičkového generála, pětapadesátiletého Joshuy R. Pavla, veterána vietnamské války, který naposledy sloužil jako tankový velitel ve válce v Perském zálivu.

"Moc se na to netěším," zamumlal admirál Dunsmore k Jay Bambergovi. "Buďte tak laskav a počkejte tady na mě."

"Dobré jitro," ozval se předseda a okamžitě ho uvedl do své kanceláře. "Posaďte se. Dáte si kávu? Já si tedy dám, když dovolíte."

Generál se vesele usmíval na admirála. Ihned si skrze obroučky brýlí všiml, že admirál špatně maskuje nervozitu. Vůbec nebyl ve své kůži. Teď byl svým vzhledem na míle vzdálen onomu patricijskému admirálovi, kterým obyčejně býval.

"Co se děje?" optal se ho generál.

"Pane, já bych vzhledem k tomu, co vám řeknu, navrhol, abychom si dali dvě skleničky brandy. Ujišťuji vás, že nám poslouží daleko lépe než dva hrnečky kávy."

"Co se sakra děje? Nějaká šlamastika, admirále?"

"Přímá obrovská šlamastika. Jsem si stoprocentně jistý, že jsme přišli o jednu těžkou letadlovou loď."

"To okamžitě nechte ověřit, ale opravdu rychle!"

"Ne, pane. To už víme naprosto jistě. Přišli jsme o jednu letadlovou loď, včetně její posádky. V Arabském moři došlo k nehodě, která způsobila atomový výbuch."

Generál Joshua Paul nasál dech skrze sevřené zuby. Vydal tak syčivý zvuk. "Ježíši Kriste! Řekněte mi, že si ze mě střílíte. To nemyslíte vážně, človče! Vy si tady klidně sedíte a vykládáte mi, že máme co dělat s největší mírovou krizí v dějinách Spojených států! Neblouzníte tak náhodou?"

"Ne, pane. To nejsou žádné halucinace."

"Ne, Scotte," vzdechl generál ohleduplně. "Vypadáte dost špatně. Spíš jako duch než jako člověk."

"Šest tisíc členů posádky, pane..."

"Ježíši Kriste... Dobře, teď mi to řekněte pěkně pomalu, nic nevynechávejte."

"Dobře tedy, pane... Těžká letadlová loď Thomas Jefferson byla nasazena v Arabském moři. Asi tak čtyři sta mil na jihovýchod od Hormuzské úžiny. Loď doprovázela celá operační skupina. Víte, co tím myslím: křižníky, torpédoorce, fregaty a atomové ponorky. A to nemluvím o letectvu na palubě lodí a v hangárech. Všehovšudy 84 letadel. Najednou ve vzdálenosti dvaceti pěti mil všichni zahlédli záblesk. Hydrofony zaznamenaly obrovskou podmořskou erupci. Pak následovalo několik obrovských mořských vln, které téměř potopily čtyři lodě. Tlaková vlna z exploze napáchala na lodích vážné škody. Dvacet minut nefungovalo mezi plavidly radiotelekomunikační spojení. Během dvaceti minut až půl hodiny vyšlo najevo, že letadlová loď zmizela. Celá oblast byla zasažena radioaktivním spadem. To vše popsal kapitán Barry, velitel křižníku Arkansas, ve své zprávě do Pearl Harboru. Kapitán Barry také celou oblast prozkoumal, aby se přesvědčil, že Thomas Jefferson skutečně zmizel. Navíc Admirál Morgan má satelitní fotografie, které to všechno potvrzují. V oblasti, kde byl naposled hlášen Jefferson, došlo k velmi prudkému nárůstu teploty vody, jak už to u jaderného výbuchu bývá."

"Ani se nemusím ptát, jestli ta letadlová loď byla vyzbrojena atomovými zbraněmi," odušil generál.

"Ne, nemusíte, pane."

"Dobře, běžte nahoru do kanceláře a připravte všechny informace, které o tom máte a které o tom ještě budete moci získat. Já zatím zavolám Bílý dům a vyžádám si okamžité slyšení u prezidenta. On také rozhodne, jestli by našemu setkání měl být přítomen ještě někdo jiný než my tři. Můj šestý smysl mi říká, že čím méně lidí o tom bude v následujících dvou hodinách vědět, tím lépe. Přijďte za patnáct minut za mnou. Sjedeme dolů mým výtahem a dole už na nás bude čekat auto."

"Znamená to, že chcete, abych tam jel s vámi, pane?" zeptal se ho admirál Dunsmore zdrceně.

"Vy si skutečně myslíte, že s takovouhle záležitostí půjdu za prezidentem sám?" odpověděl mu zahořkle generál.

"Nejspíš z téhle novinky proletí stropem. Bude lepší, když bude našťvaný na nás dva než jenom na mě."

"To chápu," poznamenal admirál. "Bude muset vystoupit v televizi. To se mu nebude moc zamlouvat. Kdy to oznámíme tisku?"

"Na tom se dohodneme s Bílým domem. Doufám, že je vám jasné, že to oznámíte vy?"

"Obávám se, že to skutečně budu muset oznámit já."

"Musíte to pochopit. Je to příliš velké sousto. Tomu jsem se vždycky snažil vyhnout. Varuji vás předem, admirále."

Schyluje se k takové bouři, jakou žádný z nás ještě nezažil."

Admirálovi připadalo, že jejich konverzace začíná připomínat výprask. Bit byl samozřejmě on. Aspoň začal uvažovat poněkud logičtěji o tom, jak tu zprávu přednese prezidentovi. Bylo mu jasné, že hlášení bude muset podat tak, aby bylo jasné a výstižné, aby mělo určitý řád, ale hlavně aby bylo nějakým způsobem zvládnutelné. Říkal si, že se svou inteligencí na nějaký zvládnutelný způsob přijde.

"Bože, pomoz mi, ať to nezapackám!" řekl nahlas. "Jestli to podělám, tak mě prezident pověsí za palce, ne-li za něco ještě horšího. Šest minut po tom, co se to dozví novináři, se budou lidé domáhat, aby bylo námořnictvo zbaveno atomových zbraní."

Admirál a korvetní kapitán Bamberg se vrátili do třetího patra. Admirálovi bylo jasné, že otázky novinářů budou hodně na tělo.

"Dalo se tomuto neštěstí nějakým způsobem předejít?"... "Měli bychom nadále vyzbrojovat naše letadlové lodě takovými zbraněmi?"... "Měl by vůbec někdo takové zbraně vlastnit?"... "Na co potřebujeme takové zbraně, když Rusko už není naším nepřítelem?"... "Není tohle přesně to, před čím nás antinukleární lobby již po třicet let důrazně varuje?"... "Muselo tolik mladých lidí zemřít jen proto, aby se ukázalo, že tvrzení demokratů jsou naprosto pravdivá?"... "Neměl by být Pentagon zrušen, když v něm běhá tolik šílenců?"

Admirál se na nadcházející tiskovou konferenci v Bílém domě opravdu netěšil. Útěchou mu mohlo být, že prezidenta toho večera čekají ještě pernější chvíle.

V kanceláři nařídil Jay Bambergovi, aby se znovu spojil s admirálem Sadowským. Admirál zatelefonoval admirálu Morganovi. Ředitel Národní bezpečnostní agentury byl poněkud klidný, navrhoval mu, aby udělal veřejné oznámení co nejdříve. Už mu telefonoval šéf ruské rozvědky a chtěl vědět, co se stalo. Morgan mu musel nakukat, že o ničem neví. Domníval se, že by se něco mělo oznámit veřejnosti, asi tak během hodiny a půl, nebo se to veřejnost dozví jinak, což bude daleko horší.

Admirál Dunsmore ukončil hovor a rychle se spojil s Pacifickým velitelstvím. Žádné nové informace se nedozvěděl. V Arabském moři byla stále tma a počasí se zhoršovalo. Velitelé lodí se obávali vplout do zamořené oblasti. Scott Dunsmore sebral poslední zbytky sebeovládání a dal korvetnímu kapitánovi Bambergovi za úkol, aby se ještě jednou spojil s Pacifickým velitelstvím a informoval admirála Sadowského, že by se operační skupina měla neprodleně vrátit na základnu Diego García, provést tam nutné opravy a navrátit se do domovského přístavu v San Diegu.

Potom se vypravil na okruh E a pomalu se připravoval na tiskovou konferenci, o které byl čím dál tím víc přesvědčen, že válečnému námořnictvu jen a jen politicky uškodí. Cestou si neustále otíral zpoceně čelo. Ve druhém patře se

Dunsmore sešel s generálem Paulem. Spolu s ním a dvěma vojenskými pomocníky vstoupil do výtahu, který je zavezl do podzemní garáže. Služební vozidlo bylo zaparkováno hned několik kroků od výtahu. Nastoupili do něj pouze oni dva a šofér, kterému nařídili, aby jel pokud možno rychle.

A tak se oba vysocí důstojníci vypravili do odpoledního washingtonského dusna. Klimatizaci měli puštěnou naplno, jinak by se asi zalkli. Jejich vozidlo je zatím vezlo velkou rychlostí k dálnici I-395.

"Řekli už prezidentovi, co se stalo?" zeptal se admirál.

"Ne. Přerušil jsem ho uprostřed nějaké porady a řekl jsem mu, že za ním jedu v tak naléhavé věci, že bych se o tom neodvažoval hovořit do telefonu, na kterém by to mohly zaslechnout telefonní operátorky. A víte, jak rychle zareagoval? Řekl jenom: 'Dobře, přijďte sem. Počkám na vás. Mám zrušit další schůzky?' Doporučil jsem mu, ať zruší všechno, co má naplánováno na následující dvě hodiny. Kdybych měl být ale naprosto poctivý, asi bych mu poradil, ať zruší všechno na následující dva měsíce až dva roky."

"To se musíte spojit s kanceláří Bílého domu na takovouhle schůzku?"

"Ale ne, na to máme přímou linku k prezidentovi. Jenom jsem tam zavola. Telefon zvedl někdo jiný a já jsem pouze řekl: 'U telefonu předseda Výboru náčelníků štábů. Volám z Pentagonu a potřebuji okamžitě mluvit s prezidentem ve velmi naléhavé záležitosti.' To bylo vše. Prezident byl u telefonu během sedmi vteřin."

Jejich vůz jel podél Potomacu. Pneumatiky zakvílely. Auto sjelo ze silnice I-395 výjezdem do Maine Avenue směrem na západ podél řeky. Proletěli kolem Washingtonova pomníku do Ústavní Avenue. Jejich vůz se proplétal mezi vládními budovami.

Admirál Dunsmore se zeptal generála jen na dvě věci: "Bude tam sám? A kdo bude mluvit první?"

"Ano, bude tam sám. Teď k vaší druhé otázce: hovořit s ním začnu já, ale pak vám předám štafetu."

"Kde budete během mého vysvětlování?"

"Obávám se, že budu stát hned vedle vás."

"Pane, máme tu vjezd z West Executive Avenue," oznámil řidič, když přibrzdňoval. Hned bylo jasné, že jsou očekáváni. Stráž v bráně na ně jen zamávala a vpustila je dál. Ve dveřích jim prezidentova ochranka vydala propustky. Dva agenti ochranky je uvedli dovnitř, do západního křídla, do prezidentovy kanceláře - slavné Oválové pracovny. Jeden z agentů tiše zaklepal na dveře. Hned se otevřely. Tajní agenti vešli do prezidentovi kanceláře první. Prezident se postavil a pokynul na agenty, aby počkali venku. Oběma návštěvníkům potřásl pravicí. Prezident oba muže znal. Vybidl je, ať se posadí do dřevěných židlí před jeho velkým pracovním stolem.

Admirál se krátce podíval na portrét generála Washingtona. Chvilku si prohlížel překrásnou knihovnu. Vyhlédl ven z okna na sluncem zalitý jižní trávník Bílého domu. Slyšel generála Paula, jak hovoří s prezidentem.

"Pane prezidente, musím vám s politováním oznámit, že jedna naše těžká letadlová loď byla v důsledku nehody zničena atomovým výbuchem v Arabském moři, asi před třemi hodinami. Na palubě bylo celkem šest tisíc členů posádky.

Předpokládáme, že neštěstí nikdo nepřežil."

Prezident zaváhal. "Mohu počítat s tím, že se nejedná o žádný omyl, generále?"

"Ne, o žádný omyl se nejedná."

"DOBROTIVÝ BOŽE! ŠEST TISÍC AMERICKÝCH NÁMOŘNÍKŮ PŘIŠLO O ŽIVOT! JAK SE TAKOVÁ VĚC VŮBEC MOHLA STÁT?"

"Pane prezidente, to bych také rád věděl. Ale od Arabského moře jsme vzdáleni deset tisíc mil. Doposud nikdo nezahynul při atomovém výbuchu, ke kterému by došlo v důsledku nehody. Nemohu nabídnout žádné vysvětlení. Ale admirál Dunsmore by mohl na situaci vrhnout přeci jen o trochu více světla než já."

"Dobře. Dobře, pánové. Zachovejme klid navzdory tomu, že Spojené státy se stanou během následujících čtyřiačtyřiceti hodin terčem posměchu celého světa. I když je také pravda, že z celého světa dostaneme hromady kondolenčních telegramů. Scotte, nemáte vysvětlení? Aní vás nic nenapadá? Budeme to muset oznámit, co nejrychleji. Ale nejdříve to vysvětlíte mně. Pak budu moci zavolat někoho, kdo by nám s tím pomohl."

Admirál rychle vysvětlil základní skutečnosti - pozici Thomase Jeffersona a operační skupiny, náhlý podmořský výbuch, záblesk, tlakovou vlnu, obrovské mořské vlny, radioaktivní spad, nevysvětlitelné zmizení letadlové lodi. A závěr, že loď se patrně vypařila v atomovém pekle.

Prezident nehybně stál za svým pracovním stolem. Podpíral si bradu o ruku. Náhle se zeptal: "Kdo byl vrchním velitelem?"

"Zack Carson, pane."

"Toho jsem se bál," vzdychl prezident. "Oba pocházíme ze stejné části Ameriky."

Oba důstojníci to věděli. Každý v Americe věděl o prezidentově venkovském původu. Pocházel z Oklahomy, z blízkosti kansaských hranic. Jeho rodina vlastnila velký ranč. Ale ten již před léty opustil a odešel na Harvard, kde vystudoval práva. Po studiích ho pak čekala zářná kariéra.

"Pane prezidente, vzhledem k rozsahu neštěstí si myslím, že bychom to měli oznámit z Bílého domu. Navrhují, aby admirál přišel v následujících pětácti minutách s patřičným oficiálním oznámením pro novináře. A pak byste měl vystoupit v televizi vy, asi tak v 21:00 hodin. Případně i dřív."

"S tím souhlasím," odpověděl prezident. "Chtěl bych se vás zeptat na jedno. Jste si skutečně jistí, že se jedná o nehodu?"

Admirál Dunsmore se na prezidenta překvapeně podíval. Věděl, že by stejně byl dříve či později povinen na takovou otázku odpovědět. Přímost, s jakou se na ně prezident obrátil, mu vyrazila dech. Podíval se na vlajky námořní pěchoty, námořnictva a letectva, které zdobily vysoká okna prezidentovy kanceláře.

"Ne, pane prezidente, to zatím nevíme," odpověděl pak. "Ale v žádném případě nevylučujeme útok neznámého nepřítele. Ani nemůžeme vyloučit sabotáž. Ale pokud nemáme důkazy či cokoli, co by něco takového naznačovalo,

nesmíme plašit veřejnost."

Prezident přemýšlel. "Těžko říci, jak se rozhodnout," začal mluvit. "Když řekneme, že to byla nehoda, námořnictvo z toho vyjde jako neschopná organizace. Kdybychom řekli, že na nás někdo zaútočil, mohli bychom tím vyvolat strach či snad dokonce paniku. A těm podělaným liberálním novinářům by se to hodilo do krámu. Musíme se rozhodnout, která z těch dvou variant je menším zlem. Obě však vrhají na námořnictvo špatné světlo."

"Pane prezidente, já se na to dívám takto," přerušil ho generál Paul. "Jestliže ta loď byla napadena, pak se to nakonec zjistí. Ale zatím nevidím důvod, proč bychom to měli novinářům nebo veřejnosti vůbec naznačovat. V následujících dnech na naše hlavy padne mnoho výčitek a zloby. Není třeba vzbuzovat v lidech strach."

"S tím naprosto souhlasím," řekl admirál Dunsmore. "Nepřidělávejme si starosti. Myslím, že teď bychom měli oznámit, že jedna z našich letadlových lodí byla v důsledku nehody zničena atomovým výbuchem. Nezdá se mi rozumné jakýmkoli způsobem naznačovat, že jedna naše operační skupina byla napadena nepřátelskými silami. Uvědomte si, že když řeknete, že se někomu podařilo zničit naše nejmodernější válečné plavidlo, které navíc bylo chráněno těmi nejmodernějšími zbraňovými systémy, vyvoláte nesmírnou paniku. Jak bezpeční se budou naši občané moci cítit doma, když ani ta naše nejlepší technika nedokáže ochránit naše loďstvo?"

"Přesně to si myslím i já, pánové," usmál se hořce prezident. "Doufám pánové, že mi odpustíte, že jsem mluvil o nemyslitelném."

Scott Dunsmore zdvořile kývl hlavou. Ale v duchu si myslel, po každé návštěvě u vás si říkám, že čím dál tím víc rozumím, proč sedíte ve svém křesle. Kdybyste byl u námořnictva, asi byste seděl v mém. Nebo ještě pravděpodobněji v generálově.

Během následující půlhodiny pracovníci Bílého domu připravovali vše potřebné pro nadcházející tiskovou konferenci. Prezident spolu s generálem a admirálem zašel do Reaganova starého operačního střediska ve sklepení západního křídla. S nimi se tam vypravil prezidentův tiskový mluvčí a další dva lidé, kteří obvykle psali prezidentovy projevy. Uvnitř se všichni pustili do práce. Generál pomáhal koncipovat prezidentův proslov. Admirál zatím seděl ve vzdáleném rohu místnosti a telefonicky svolával vysoké důstojníky námořnictva na 22:00 k poradě do Pentagonu. Ta měla následovat krátce po prezidentově projevu. Admirál se právě domlouval se svým zástupcem, viceadmirálem Freddie Robertsem. Pověřil ho vyšetřováním katastrofy. Tou dobou se již na námořní základně v San Diegu připravovalo letadlo, kterým měl do Washingtonu přiletět vrchní velitel Pacifické flotily. Admirál Dunsmore si přál, aby se na vyšetřování podílel také admirál Morgan a mladý korvetní kapitán Bill Baldridge, největší odborník na atomové zbraně, kterého kdy námořnictvo mělo.

Bill se právě řítí ve svém Ford Mustangu 1991 rychlostí 87 mil za hodinu. Tedy jel v rozporu s dopravními předpisy, které povolovaly maximální rychlost 55 mil v hodině. Mobilním telefonem se bavil s rudovlasou manželkou jednoho nezáživného senátora z amerického Středozápadu. "Ani ti nevím, co to má být, ale má to začít dneska v deset večer. Mohl bych se s tebou sejít asi tak v půl třetí ráno v apartmá hotelu Watergate. Jasně, vím, že je na Havaji, dneska ráno jsem o něm četl v novinách."

Tou dobou se ve své kanceláři prezident radil s několika nejbližšími spolupracovníky, s poradcem pro otázky národní bezpečnosti, Samem Haynesem, s vedoucím kanceláře Bílého domu, Louiem Fallonem, a s ministrem obrany, který před chvílí přiletěl helikoptérou z Norfolk, z Virginie. Právě se dohadovali, jak celou záležitost předložit veřejnosti, aniž by nějak poškodili prezidentovu prestiž. Nechtěli, aby na něj padl jakýkoli podíl viny na katastrofě. Došli k závěru, že z celého neštěstí by se nakonec dal vytřískat i určitý politický kapitál. Dobře připravený projev by veřejnosti mohl ukázat, že sám prezident byl tragédií hluboce osobně zasažen.

Dick Stafford pobíhal mezi prezidentovou kanceláří a operačním střediskem, kde psal spolu s dalšími prohlášení, které měl prezident přečíst ve svém večerním projevu. Celý tým měl nejméně práce s admirálovým prohlášením, které už teď v půl páté držel admirál v ruce tváří v tvář přeplněnému sálu. Čelo se mu orosilo krůpějemi potu.

Začal číst: "Je mou smutnou povinností vám oznámit ztrátu těžké letadlové lodi válečného námořnictva Spojených států amerických Thomas Jefferson." Jeho proslov končil slovy: "Na palubě bylo celkem šest tisíc členů posádky. Katastrofu nikdo nepřežil."

Skončil a podíval se do sálu, ve kterém nejdříve vládlo naprosté ticho. Jako by nikdo tuto ohromující zprávu nechtěl vzít na vědomí. Pak propukla vřava, která by se snad dala měřit na Richterově seismografické stupnici. Zdálo se, že všichni přítomní novináři, celkem dvě stě, najednou vyskočili. Všichni divoce mávali svými notýsky a mikrofony. Jeden přes druhého vykřikovali dotazy.

Admirál na ně moudře neodpovídal.

"Kdy se to přesně stalo?"

"Kdy budeme mít seznam mrtvých?"

"Jak víte, že katastrofu nikdo nepřežil?"

"Znamená to, že se jedná o největší katastrofu amerického válečného námořnictva v době míru?"

"Hodlá šéf námořnictva rezignovat na svou funkci?"

Asistenti z Bílého domu se postavili kolem admirála. Tiskový mluvčí křičel: "Pánové!... PÁNŮVÉ, DNES DOŠLO K VELKÉMU NEŠTĚSTÍ... PROSÍM, ZACHOVEJTE DŮSTOJNOST!"

Ale na něco takového bylo již příliš pozdě. Tisková konference se změnila v cosi hlučícího a neovladatelného. Všechno se zmocnil amok. Ozývaly se výkřiky, které se dožadovaly krve. Požadovalo se, aby se kutálely hlavy odpovědných lidí. Volalo se po pomstě. Všichni útočili na admirála Dunsmore, jako by byl ztělesněním Hitlera. Blesky fotoaparátů a ostrá světla televizních kamer ho oslňovaly. Kameramani se prali s fotografy. Každý chtěl snímek zdrceného admirála. Na druhou stranu místnosti se rozeběhli pracovníci z UPI, Associated Press a Reutera, odkud do svých úřadoven

volali svými mobilními telefony.

Vedoucí kanceláře Bílého domu rozkázal vojákům námořní pěchoty, aby se postavili mezi první řadu a pódium, ze kterého promluvil admirál, a nařídil vyklizení místnosti.

V okamžiku, kdy admirál Dunsmore opouštěl místnost, se už připravovaly titulky bulvárních plátků: "ŠEST TISÍC AMERICKÝCH NÁMOŘNÍKŮ ZAHYNULO" ... "ATOMOVÝ HOLOCAUST NA LETADLOVÉ LODI" ... "AMERICKÁ LETADLOVÁ LOĎ OBĚTÍ VLASTNÍCH ATOMOVÝCH PUM" ... "NÁMOŘNICTVO ZABILO 6000 AMERÍČANŮ".

Ted' už bylo na prezidentovi, aby celou věc uvedl do pořádku a vysvětlil, že v čele námořních sil nestojí skupina vražedných maniaků. Na sepsání svého projevu měl ještě čtyři hodiny. Pomáhalo mu s ním celkem deset lidí. Byl čas na večeri. Všichni pojídali sendviče, které jim přinesli z prezidentovy kuchyně. Se sepsáním projevu pomáhal i Scott Dunsmore. Zatímco v Bílém domě se dokončovaly poslední stylistické úpravy, Američané se již dozvěděli o neštěstí. Televize a rozhlasové stanice šířily zprávy o strašlivém neštěstí ve vzdáleném oceánu na druhém konci světa. Televizní hlasatelé mluvili o neschopných admirálech a již se našli komentátoři, kteří spekulovali o snaze "politické kliky" všechno utajit. Sdělovací prostředky nepřinášely jen zprávy, ale také chtěly vyvolat u svých diváků, čtenářů a posluchačů touhu po pokračování.

Tou dobou byli generál a admirál už zpátky v Pentagonu. Ve Washingtonu již přistálo letadlo s veliteli Pacifické flotily. O pětadvacet minut později vyšel prezident v dokonale ušitém, tmavě modrém obleku s černou sametovou vázankou.

Doprovázel ho Dick Stafford. Oba šli na setkání s novináři. Dick, který je už před několika hodinami zažil, se nijak netěšil. Prezident se s novináři naposledy setkal asi před šesti týdny. Většinou jimi pohrdal. V Kongresu měla sice jeho strana většinu, ale prezident dobře věděl, že ta smečka novinářů, která ho očekává v operačním středisku, se bude skládat z velmi liberálně orientovaných demokratů. Věděl, že jim bude vydán na milost a nemilost a že jim bude muset čelit sám. Jedinou zbraní, kterou proti nim mohl použít, byl jeho intelekt.

Stafford vešel do operačního střediska první. Oznámil přítomným, že po prezidentově prohlášení budou moci klást otázky. Upozornil je však na to, že vyšetřování příčin katastrofy prakticky ještě nezačalo, a informoval je, že válečné námořnictvo připravuje na jedenáctou dopoledne příštího dne další tiskovou konferenci. Námořnictvo na ní mělo poskytnout další podrobnosti o katastrofě. Po tomto krátkém úvodu Stafford požádal přítomné o ticho. Prezident vstoupil do místnosti. Chvilu stál tiše před mikrofony. Před ním slabě vrčely kamery. Silné lampy televizních štábů na všechno vrhaly oslňující, přímo omračující světlo. Nálada v sále by se dala označit téměř za posvátnou.

Prezident mluvil uvážlivě. Svým hlasem hypnotizoval. Věděl, že promlouvá k největšímu počtu diváků v dějinách. "Mí drazí američtí spoluobčané," začal. "Tento den je snad nejsmutnějším dnem v dějinách Spojených států. Dnes přišlo o život několik tisíc nejlepších synů této země. Stalo se tak během nehody, jejíž šance je jedna k miliardě a jejíž příčinu zatím naši vojenští experti neodhalili.

V našich ozbrojených silách doposud nedošlo k náhodnému nukleárnímu výbuchu, při kterém by zahynula jediná osoba. Tento nešťastný výbuch, který rozmetal letadlovou loď Thomas Jefferson, nás naplňuje pocity naprostého šoku a bolesti, kterou nyní my všichni prožíváme společně s rodinami šesti tisíců mužů, kteří na této lodi sloužili. Mnozí z nás na palubě Thomase Jeffersona ztratili nenahraditelné kolegy a drahé přátele.

Tato strašlivá událost se dotkla všech koutů naší země. Tato smrt tisíců svým rozsahem přesahuje rámec naší dennodenní zkušenosti. Obvyčejně je smrt jedinec bolestnou ranou, která zasáhne kruh jeho nejbližších a dotkne se života komunity, z které pocházel a ve které žil. Dnes tisíce a tisíce měst a vesnic oplakávají členy posádky Thomase Jeffersona. Celý náš národ je hluboce otřesen.

Dnes truchlíme všichni. I já jsem měl přátele mezi muži, kteří sloužili na Thomasu Jeffersonovi. A vím, že jejich smrt přinese bolest a hoře do farmářských usedlostí velkých plání státu Kansas. Jeden z těchto přátel byl všemi milovaný admirál, druhý byl kapitán, kterému se teprve otevírala skvělá kariéra u námořnictva.

Vím, že dnes budeme oplakávat své nejdrazší a nejbližší po celé zemi, na pobřeží Maine, v New Hampshire, v Massachusetts, na Rhode Islandu, v New Yorku, v New Jersey, v Marylandu, ve Virginii, v Západní Virginii, v obou Karolínách - v tradiční oblasti, odkud pocházejí mnozí naši nejlepší námořní důstojníci.

V Georgii a na Floridě se budou konat bohoslužby, stejně tak jako na Jihu a na Středozápadě a nejvíce na pobřeží Kalifornie, obzvláště v námořním přístavu San Diego, který byl domovem Thomase Jeffersona a mnoha těch, kteří na něm sloužili.

V této chvíli bych si přál, abyste pozorně vyslechli mé poselství. Chtěl bych vyjádřit svou hrdost nad těmito nejlepšími z amerických vlastenců, kteří položili na oltář vlasti obět' nejvyšší - svůj život. Avšak smrt pro ty, kteří zemřeli ve zlomku vteřiny nukleárního výbuchu, byla něčím jiným, než je nám, kteří žijeme beze strachu a věčně přítomného napětí.

Pro tyto muže, kteří zemřeli na Thomasu Jeffersonu, byla neviditelná hrozba smrti každodenní družkou.

Náš mír, ve kterém nám bylo dopřáno žít, nebyl jejich mírem. Jen jim vděčíme za to, že jsme mohli žít v míru. Jim nebylo dopřáno, aby užívali jeho požehnání. Oni byli jeho příčinou a oni byli jeho strážci a zachránci. Nebyli to obyčejní lidé. Byli to muži, kteří vypluli na moře na lodích a kteří hlídali světové oceány pod vlajkou tohoto velkého národa. Byli to muži, kteří mír vyžadovali. Mír na základě podmínek stanovených nezlomnou vůlí Spojených států amerických. Mír, protože my jsme řekli, že tu mír bude. Mír, protože světový obchod nesmí být nikým narušován. Mír, protože my ho chceme.

Kolikrát jste v dobách mezinárodních napětí zaslechli slova: Spojené státy varovaly. Spojené státy mohou varovat ostatní jen díky takovým mužům, kteří zahynuli na Thomasu Jeffersonovi. Oni nebyli jako ostatní. Oni se dokázali smrti i vysmívat.

Každý, kdo se jednou plavil na těžkých bitevních lodích, ví, že hluboko v jejich útrobach se nacházejí strašlivé zbraně hromadného ničení. Ty jsme však nevymysleli jako něco, čím bychom chtěli nepříteli rozdrtit, ale jen a jen odstrašit.

Tyto zbraně tvoří val, za kterým my zde doma můžeme svobodně žít. Lidé na Thomasu Jeffersonovi to věděli. Když sledovali ohromující útočné bombardéry, startující z paluby, viděli oheň a zkázu, které dokážeme použít proti kterémukoli agresorovi. Oni to věděli.

Tito muži vstoupili do amerického válečného námořnictva s vědomím, že jednoho dne mohou být požádáni, aby na oltář vlasti přinesli oběť nejvyšší, jak ve válce, tak i v míru. S tímto vědomím žili stále. Zažili jen málo dnů, ve kterých by se nepohybovali ve stínu smrti. Neboť smrt číhala přímo na jejich pracovištích - připomínal ji jakot tryskových letadel nad palubou jejich letadlové lodi; skrývala se ve skladišti řízených střel, mezi velkými děly a bombami, představovaly ji nukleární ponorky. Tito muži, posádka operační skupiny Thomas Jefferson, věděli o hrozivé podstatě své profese. A věděli také, jak velkou profesionální čest tato profese představuje pro ně a pro všechny jejich rodiny -každý den jejich života. Zemřeli náhle, všichni z nich na vrcholu svých sil... Pro takové muže zpíváme slova hymny námořníků: „Za ty, ohrožené nebezpečím na moři“...

To mi připomíná, stejně jako mnoha mým spolupracovníkům, verše anglického básníka Laurence Binyona:

Nezestárnou tak jako my,

osudem odsouzení ke stárnutí:

věk je neutahá, ani léta neodsoudí.

při západu slunce a ráno věnujeme jim vzpomenu.

A nyní bych chtěl každého z vás požádat, aby se jejich jménem zamyslel nad otázkou, která každému z nich byla tak drahá. Měly by Spojené státy střežit světové oceány? Máme právo po někom žádat, aby čelil takovému nebezpečí? Svou odpověď na tuto otázku znám a myslím, že také vím, jak by na tuto otázku odpověděl admirál, který velel Thomasu Jeffersonovi, a myslím si, že vím, jak by na tuto otázku odpověděl každý z oněch šesti tisíců mužů, kteří na něm sloužili. Jako jeden muž by odpověděli, že Spojené státy na sebe musí vzít toto těžké břímě a že musí chránit svět a nás všechny před jakýmkoli nepřitelem.

Ptáme se: Má to cenu? Je to správné? Měli bychom v tom pokračovat? Kdykoli si někdo bude takové otázky klást, měl by si vzpomenout na muže z Thomase Jeffersona.

A při takovém zamyšlení bychom nikdy neměli zapomenout na to, jaká by byla odpověď těchto šesti tisíců mužů. Byli to vojáci. Byli to nejlepší Američané. Vlastenci. Muži cti. Muži služby. Nebyli to obyčejní lidé. Oni by na otázku, jestli je to správné, odpověděli jednoznačným ANO. Vždycky by na tuto otázku odpověděli ANO.

A proto se v této nejtemnější z našich nocí snažme neposkvřnit jejich ideály. Neboť oni zemřeli pro nás, když nám sloužili v té nejnebezpečnější službě. - Byla to služba, kterou milovali a ve kterou nadevše věřili.

Snažně vás prosím, abyste se za ně a jejich rodiny pomodlili. Dovolte mi, abych vás ujistil, že dnes večer nikdo není sám. Dnes večer všichni stojíme pospolu. Jako jsme vždycky stáli. Modlitby mé rodiny a moje jsou jako vždy s vámi a budou s vámi.

Nechť dnešní večer strávíte v klidu a míru. Nechť vaše modlitby přinesou nové jítro s novým světlem. Nechť se vaše modlitby dotknou všech těch, kdo milují Ameriku. Pomodleme se za ty, kdo sloužili na Thomasu Jeffersonovi."

Prezident byl naprosto vyčerpán. Již nemohl mluvit.

"Na vaše otázky bohužel už nemám sílu," oznámil přítomným novinářům a důstojně opustil oněmělý sál.

Dick Stafford tiskovou konferenci ukončil. Tou dobou však již telefonní ústředna Bílého domu sténala pod návalem telefonních hovorů. Obyčejně se do Bílého domu denně dovolá kolem 48 000 lidí, ale dnes byl nápor daleko vyšší. Lidé chtěli vědět, kam mají zasílat kondolence, peníze a věnce.

Dick Stafford, prezidentův druh z Harvardu, se okanzitě vrátil do prezidentovy kanceláře.

"Pane prezidente," oslovil ho svým nebraským přízvukem, "vzhledem k okolnostem, za jakých jste hovořil, si myslím, že vše proběhlo hladce."

"Díky, Dicku, za vaši pomoc," odpověděl prezident, "Mohl jsem říci něco víc rodinám."

"Na to ještě není čas. Ještě ne. Musíme jednat opatrně. Víím, co chcete. A myslím si, že jednáte správně. Ale musíte také věřit mně. Prohlášení rodinám by mělo přijít až tak po čtyřech dnech. Nechte zatím rozběhnout vyšetřování. Ať se o to do víkendů stará námořnictvo. Mezitím se podíváme do Camp Davidu, kde bychom mohli napláňovat tři prezidentské návrhy. Jednak zvláštní penzi pro pozůstalé. Den národního smutku. A prezidentskou vyhlášku, která by námořnictvu prikázovala jednou do roka uctít památku Thomase Jeffersona. Víte, aby lidé chodili na Jeffersonovu večeři. Jako je Trafalgarský večer u Královského námořnictva Velké Británie, který se drží na všech britských lodích a základnách."

"To se mi docela líbí. Doufám, že budu pozván. A nevádí vám, že Trafalgar byl pro Brity velkým vítězstvím, zatímco Jefferson pro nás v žádném případě žádným triumfem není?"

"Ne, nevádí. Statečnost je statečnost. Umřít ve službách vlasti má svou vlastní gloriolu. A jsem si jistý, že tomu Amerika porozumí stejně jako naše ozbrojené síly. Myslím si, že se demokraté a ten jejich liberální tisk mylí, když se snaží zatlačit naše ozbrojené síly kamsi do kouta. Vzpomeňte si, že prezident Reagan zvýšil výdaje na zbrojení o čtyřicet procent a byl znovuzvolen největší volební většinou v dějinách USA. A nezapomínejte, pane prezidente, že Reaganovy výdaje na zbrojení zruinovaly Sovětský svaz a tak rozdrtily železnou oponu. Myslím si, že obyčejní lidé chápou, že americké ozbrojené síly jsou vždycky na správné straně a že by si s nimi neměli pohrávat nějakí levicoví hajzlové."

Prezident se usmál na svého maličkého, tlustého tiskového mluvčího. Snoubil se v něm harvardský intelekt s těmi nejsprostšími nadávkami, jako například ti jeho "hajzlové", kteří se koneckonců prezidentovi docela zamlouvali. Ovšem nade vše si cenil Dickovy schopnosti jasně a logicky uvažovat.

"Co teď?" zeptal se tiskový mluvčí.

"No, teď necháme jednat admirála Dunsmore. Myslím si, že já a Sam Haynes bychom se měli jet podívat na tu jejich

poradu. Musíme to bedlivě sledovat. Řekněte jim, že tam budeme kolem půlnoci."

Generál Paul rozhodl, že připravovaná porada se bude konat v místnosti, ve které obvykle zasedal Výbor náčelníků štábů. Ta se nacházela podél chodby číslo devět, poblíž okruhu E. Byla dostatečně prostorná na to, aby se v ní mohli shromáždit všichni vysocí důstojníci, a zároveň byla dostatečně zabezpečena, aby ji mohl navštívit i prezident. Generál Paul a admirál Dunsmore byli přesvědčeni, že prezident se na jejich schůzi dostaví.

Prezidenta očekávalo pět čtyřhvězdičkových admirálů, dva viceadmirálové a jeden kontradmirál. Přítomni byli též dva korvetní kapitáni, jeden z úřadu admirála Morgana. Druhým byl Bill Baldrige z námořní rozvědky. Generál Paul požádal admirála Dunsmora, aby poradě předsedal. Několik dalších židlí bylo rezervováno pro předsedu Výboru náčelníků štábů, ministra obrany, prezidenta a členy kanceláře Bílého domu.

Námořnictvo již ustanovilo vyšetřovací komisi. Měla mít sídlo v San Diegu. Prvním úkolem bylo zhodnocení rozsahu škod na ostatních plavidlech operační skupiny. Předsedou výboru byl jmenován velitel Pacifické flotily, který si za spolupracovníka vybral také kapitána Arta Barryho. Ten už byl spolu s dalším důstojníkem na cestě do San Diega. Prezident byl krátce seznámen se všemi přítomnými. Zásadně každého pozdravil jménem. Když ho představili korvetnímu kapitánovi Baldrigovi, obešel stůl a potřásl mu pravici.

"Bože, Bille, ani nevíte, jak mě to zasáhlo. Asi víte, že se naši rodiče znali mnoho let... Nezapomeňte své rodině vyjádřit mou nejhlubší soustrast."

Baldrige se přímo nadlidsky ovládal. Bylo to patrně nejdůležitější jednání, kterého se doposud účastnil, a proto se chtěl na všechno plně soustředit. Chtěl mít v hlavě naprosto jasno, a proto z ní vyháněl veškeré vzpomínky na Jacka. Naslouchal admirálu Dunsmorovi, který právě podával zprávu o dosavadním stavu vyšetřování.

Podle jeho hlášení hydrofon nezaznamenal žádný náraz či rozlomení trupu lodi pod vodou. Na magnetofonových záznamech byl slyšet jen vrčivý zvuk. Ohnisko výbuchu bylo patrně někde uvnitř lodě, hluboko pod čarou ponoru. Tedy v prostorách, kde se skladovaly rakety s nukleárními hlavicemi. Jeden takový skladovací prostor se nacházel asi třicet metrů od sedmimetrového lodního šroubu. Velikostí se vyrovnal čtyřpatrovému obytnému domu.

"Kdyby tam jedna jaderná hlavička explodovala, síla výbuchu by stačila na to, aby celou loď doslova vypařila," řekl admirál Dunsmore. "Myslím si, že k nehodě došlo v tomto prostoru."

"Ale co může zapříčinit výbuch jaderné hlavičky?" otázal se prezident. "Jak tyhle zatracené věci vůbec fungují?"

"Myslím si, že vaši otázku by mohl nejlépe zodpovědět korvetní kapitán Baldrige," odpověděl admirál Dunsmore.

"Do činnosti je uvede elektrický impuls. Ale parametry impulsu musí být dopředu naprogramované. Nejjednodušší rozbuška pracuje jako časovaná nálož s velice složitými hodinami. Nevybuchuje důsledkem nárazu. Například jaderná hlavička v torpédu by mohla vybuchnout v určitou dobu, která by musela být dopředu vypočítána. Ale upřímně řečeno si nedokáží představit, že by hlavička vybuchla bez lidského přičinění."

"Znamená to, že nevyklučujete sabotáž?" chtěl vědět prezident.

"Víte, pane," začal odpovídat Baldrige, který se domníval, že otázka byla určena jemu. "To mi také nesedí. Tyto zbraně jsou pod velice přísnou kontrolou. Už jen dostat se do té části lodě, kde jsou uskladněny, je složité. Potřebujete na to speciální propustku, kterou musí podepsat buňhvi kolik osob. Pak vás musí dovnitř propustit hlídka. A v samotných skladovacích prostorách vás musí doprovázet tři muži, včetně důstojníka. Jestliže se k jaderným hlavicím někdo pokusí dostat ilegálně, pak ho ta hlídka odstřelí jako prašivého prérijního psa."

"Může tam někdo jít naprosto sám?" vyptával se prezident dál.

"Ne, pane," odpověděl admirál Arnold Morgan. "Tedy s výjimkou admirála a kapitána. Také si nemyslím, že by se někdo opovážil ve vstupu zabránit operačnímu důstojníkovi. Ale i tito vysocí důstojníci jsou opět doprovázeni dvěma či třemi důstojníky. Další problém je připravit hlavičku k výbuchu. To vyžaduje práci dvou odborníků, a ti by také potřebovali podepsanou propustku. Pokud tedy na lodi nedošlo k spiknutí šílenců, tak bych celou otázku sabotáže považoval za nesmyslnou."

"Já také," přihlásil se admirál Dunsmore. Kolem stolu se ozval mručivý souhlas všech přisedících.

"Žádné důkazy vlastně nemáme," pokračoval admirál Dunsmore. "Jenom výbuch a zničení lodi. Nemyslím si, že bychom měli uvažovat o sabotáži. Ale myslím si, že bychom měli uvažovat o napadení neznámým nepřítelem."

Všichni u stolu zmlkli. Ticho přerušil korvetní kapitán Baldrige.

"Víme jen, že loď byla zničena nukleární explozí takové síly, že se prostě vypařila. Nemáme ani jednu stopu. Uvažujeme teď o tom, jak se k ní ta jaderná hlavička dostala."

"Jsou pouze tři způsoby, jak se střela s nukleární hlavicí může k lodi dostat," začal vysvětlovat admirál Dunsmore.

"Dálkově ovládanou raketou z letadla, dálkově ovládanou raketou z lodi a torpédem z ponorky."

Admirál Albie Lambert, hlavní velitel Pacifické flotily, sám bývalý velitel operační skupiny, se vmísil do debaty.

"Nedomnívám se, že by střela mohla přijít z letadla, lodě či ponorky. Co se týče rakety vzduch-země, postačí konstatovat, že kolem lodi bylo celkem pět dalších plavidel s raketovými střelami a radary a že tyto lodi kontrolovaly oblohu celých čtyřadvacet hodin denně. Tři a půl hodiny před výbuchem kontroloval vzdušný prostor radarový letoun Jestřábí oko, který však v okruhu tří set mil nehlásil nic podezřelého. Před ním se nikdo neschová, žádné letadlo, žádné hladinové plavidlo. Balistické rakety by se lodi ubránily. Zneškodnily by ji během třiceti vteřin. Kdyby se jim to nepovedlo, zachoval by se o tom záznam. A stejně, kdo by ji vystřelil? Nikdo v té části světa na to není dostatečně technicky vybaven."

"Ještě méně pravděpodobnější je, že by na Thomase Jeffersona někdo vystřelil naváděnou raketu z paluby hladinového plavidla," zasáhl do diskuse admirál Dunsmore. "Víme, že v okruhu mnoha set mil žádná cizí válečná loď nebyla. A kdyby byla, tak by ji už dávno Zack Carson a Jack Baldrige varovali. A i kdyby byla naprosto neviditelná, radar by zachytil přilétající raketu a lodě by ji zničily. Ti hoši jsou schopni zaměřit racky, natož dálkově naváděné"

rakety."

"A. co ponorka?" zeptal se prezident.

"Bille?" zeptal se admirál Dunsmore korvetního kapitána. Věděl, že je expertem na ponorkové zbraně.

"To je sice možné, ale velmi nepravděpodobné, pokud by ten dotyčný nebyl vycvičen tady nebo ve Velké Británii," začal vysvětlovat Baldrige. "Torpéda jsou velice nemotornou zbraní. Těžko se programují a velice těžko se vybavují nukleárními hlavicemi. Po úspěšném odpálení torpéda je tu celkem velká pravděpodobnost, že mine cíl. Torpédo se musí připravit a načasovat. Abyste ho mohli přesně zaměřit, musíte se k cíli dostat na vzdálenost pěti tisíc metrů. Ne však blíž, protože jinak vás výbuch usmrtí. Myslím si, že je skoro nemožné, aby se něco takového podařilo. Tedy pokud nejste dobře vycvičen. Musíte se dostat dovnitř operační skupiny, aniž by si vás kdokoli všiml. Šance, že se vám to podaří, je asi tak jedna ku milionu. Ale u tohoto stolu sedí lidé daleko kvalifikovanější, než jsem já. Ti by vám o tom mohli říci něco bližšího."

"Jako bývalý velitel operační skupiny," vmísil se do řeči admirál Albie Lambert, "si myslím, že dostat se k letadlové lodi je nemožné. Je obklopena tolika radary a hlídkovými loděmi, že je to prostě nemožné. Ale zase víme o jiných lodích, které se dostaly skutečně blízko k letadlové lodi. Znal jsem kdysi britského admirála, který se chvástal, že by se k letadlové lodi mohl dostat a mohl by ji potopit. Vlastně to byl ten chlapík, který kdysi před lety oklamal naši operační skupinu v Arabském moři. Tehdy předstíral, že jeho fregata je indickým výletním parníkem. Byl to ten nejlepší ponorkový velitel, kterého kdy britské námořnictvo mělo. Což je důkazem toho, že všechno je nakonec možné."

"Pánové, z praktických důvodů bych navrhoval, abychom se zatím nepřátelským útokem nezabývali," navrhl admirál Dunsmore. "Musíme zatím shromažďovat fakta a hlášení z oblasti, kde k explozi došlo. Navrhují, abychom se sešli opět zítra ve 14:00 v této místnosti. Do té doby bychom měli celé neštěstí považovat za nehodu. Je to zatím ta nejpravděpodobnější teorie. Z politického hlediska je také nejpraktičtější."

Prezident k němu pohlédl a souhlasně kývl hlavou.

Ozval se Dick Stafford: "Neměli bychom nikomu dávat podnět k tomu, aby za celou věc hledal nějaké děsivé pozadí. Představte si, co by se stalo, kdyby se nějakým způsobem dostalo na veřejnost, že jsme tady jednali o možnosti nepřátelského útoku. Novináři by nás prostě umlátili."

Prezident opět zakýval hlavou: "Teď ovšem nejsme s nikým ve válečném stavu. Jsem rád, že Scott chce, aby se naše vyšetřování zabývalo variantou nehody."

A tak se schůze rozešla. Auta odvezla přítomné admirály do hotelů. Bill Baldrige se podíval na hodinky a potom vyrazil do nekonečného labyrintu chodeb Pentagonu spolu s Dickem Staffordem, prezidentem a Samem Haynesem. Prezident udržoval krok s Billem.

"Tak si myslím, Bille, že tahle nehoda je nejhorší, o jaké jsem kdy slyšel."

"Abych pravdu řekl, pane prezidente, považuji tu teorii o nehodě za úplnou kravinu."

"Cože?" zeptal se ho prezident šokovaně.

"Ta loď byla zasažena torpédem," prohlásil korvetní kapitán. "Atomové zbraně nevybuchují samy od sebe. To je naprosto vyloučené. Někdo tu naši loď zasáhl atomovou hlavicí, pane prezidente. Vůbec o tom nepochybují."

Kapitola čtvrtá

02:10 úterý, 9. července.

Mluvčí válečného námořnictva potvrdil zprávu o smrti šesti tisíc mužů a zároveň připustil, že dosud nikdo nemůže uspokojivě vysvětlit, co vlastně zapříčinilo jaderný výbuch na palubě letadlové lodi.

New York Times

Dicku Staffordovi neuniklo, že prezident se zabral do hovoru s korvetním kapitánem Billem Baldrigem. Oba šli o něco napřed, mimo doslech. Kráčeli rychle. Stafford viděl, že se na okamžik zastavili. Ostatní v chodbě se kvůli nim museli také zastavit. Prezident se otočil k Dickovi:

"Dicku, chtěl bych si ještě pohovořit s korvetním kapitánem Baldrigem. Může jet se mnou. Vy a Sam pojedete také s námi. Buďte tak laskav a postarejte se, ať někdo odveze Billovo auto do Bílého domu."

Baldrige hodil klíče Staffordovi, který je zručně chytil levou rukou na hlavou. "Hrával jsem baseball na Nebraské universitě," řekl na vysvětlenou.

Za pět minut prezidentova osobní stráž vedla konvoj tří automobilů do Bílého domu. Kolona vozů se ubírala na východ k Potomacu.

"Dobře Bille. Jak si můžete být tak jistý, že se nejednalo o nehodu?" zeptal se ho prezident.

"Pane prezidente, já si nejsem tak jistý. Já to prostě vím. Někdo ty jaderné hlavice musel připravit. To je velice složitá operace. A tyhle zbraně se konstruují tak, aby nevybuchly náhodou. Jednou nám dokonce atomová puma vypadla do moře z havarujícího letounu a přesto nevybuchla. Klidně byste mohl do skladiště s atomovými hlavicemi hodit dynamitovou patronu a ani ta by nevyvolala nukleární explozi. A navíc skladiště, kde jsou atomové pumy uloženy, jsou konstruována na to, aby vydržela velký výbuch, aniž by došlo k jaderné explozi. Kdybyste vypálil torpédo s jadernou hlavicí a detonační mechanismus by selhal, opět by nedošlo k explozi. To torpédo by plulo, dokud by mu nedošlo palivo. A pak by asi kleslo k mořskému dnu, kde by naprosto bezpečně leželo až do skonání světa. Jednou jsme dokonce vylovili atomovou pumu, kterou naše letadlo omylem shodilo do moře. Když tyhle hračky vybuchnou,

tak jediné proto, že je někdo k výbuchu připravil. Z tohoto prostého důvodu jste nikdy nemohl slyšet o atomové bombě, která by vybuchla omylem. Ty vybuchují, jen když je někdo spustí."

"Proboha," odušil prezident, "a vy tedy naprosto vylučujete sabotáž."

"Samozřejmě, pane. K nukleárním hlavicím se prostě nedostanete. A když ano, je naprosto zřejmé, že tam nemůžete jít samotný. Navíc příprava odpálení pumy vyžaduje dva odborníky a speciální zařízení. K samovolnému výbuchu na Jeffersonu nemohlo dojít. Tedy pokud nedošlo ke spiknutí šilenců, kteří se rozhodli vyhodit do povětří sebe a celou posádku. A i kdyby na to došlo, můj bratr Jack by to zarazil."

Poprvé za celý večer se korvetní kapitán zcela neovládl. Prezident ho poplácal po rameni.

"O tom není pochyb, Bille," chlácholil ho. "Byl to opravdu skvělý člověk a nedokáží vám říci, jak je mi ho líto."

Baldrige byl rád, že seděli ve tmě, ale slzy, které mu stékaly po tváři, ho znervózňovaly stejně jako prezidenta.

Po několik minut jeli mlčky. Pak se prezident zeptal: "Bille, existuje nukleární hlavice tak malá, aby se vešla do torpéda a dokázala zničit velkou letadlovou loď tak, že by se doslova vypařila?"

"To se dá zařídit. Vzpomínáte na ten kousek semtexu, který před několika lety v Londýně vyhodil do povětří Baltic Exchange a pár dalších ulic?"

"Hm-m-m. Teroristi, Irská republikánská armáda, že?"

"Přesně tak. Síla toho malého kousku semtexu se vyrovnala síle 90 tun běžné trhavin. Síla jaderné hlavice uvnitř půlmetrového torpéda - tedy toho samého typu, jako byl starý Mark 8, který potopil argentinský křižník Belgrano - by se zhruba rovnala šedesáti tisícům tunám běžné výbušniny. Jinými slovy, byla by dost silná na to, aby zničila New York."

"Kristepane?"

Automobil vjel do Bílého domu. Bylo krátce po půl třetí. Prezident požádal Dicka Stafforda, aby svolal několik lidí na osmou ráno na snídani do Bílého domu.

"Bude se jednat o politickou záležitost. Chci, aby přišel Sam, ministr zahraničí, ministr vnitra. Admirál Morgan a jeho lidé a už nikdo jiný od námořnictva, s výjimkou Billa. A seďte také pár chlapců z CIA, odborníky na Střední východ."

Prezident zamířil do ložnice ve druhém patře. Bill s povděkem vlezl do mustangu a vypravil se zpět na Pensylvánskou Avenue. Jel do hotelu Watergate, kde se měl setkat s manželkou senátora Chapmana. Z auta vylezl nezvykle pomalu. Zažil jen málo momentů, kdy byl ochoten vzdát se sexuální útěchy, kterou mu poskytovala paní Aimee Chapmanová. Teď právě nastal jeden z těch okamžiků, kdy se s ní nijak netoužil vyspat. Nechtěl však být sám. Doufal, že mu porozumí.

Ukázalo se, že senátorova manželka měla přímo talent pro porozumění. Zavedla ho manželovy pracovny, odkud si mohl zavolat Margaretě, Jackově manželce. Bylo sice pozdě, ale Bill věděl, že tu noc u Baldrigů nebude nikdo moci usnout. Tuhle noc jistě ne. Bill u telefonu strávil přes půl hodiny. Aimee se mohla jen dohadovat, o čem hovořil. Jen jednou zvýšil hlas: "Mag, poslouchej, musíš odtamtud odjet... co nejdřív... San Diego bude brzo jako jedno velké mrtvé město... prosím tě, zavolej mámu... ona všechno připraví... musíš zít holky s sebou do Kansasu."

Bill zatelefonoval ještě své matce. Když vyšel z pracovny, tvář měl zalitou slzami. Aimee mu nalila drink. V noci svého milence nenutila v posteli k ničemu jinému než k polibku na dobrou noc. Držela ho v náručí, dokud neusnul, jako před několika lety, když mu zemřel jeho otec.

Když jí bylo sedmnáct let, Aimee byla Billovou velkou láskou. Celá léta byla jeho milenkou, dokud si málem nevzal za ženu dceru admirála Dunsmore. A teď jí byla zase, když se vdala za bohatého, avšak nezajímavého politika. Brzy po svatbě se stal senátorem, ale jinak byl úplná nula.

Jeho starší bratr Jack si vždycky myslel, že Bill si měl Aimee vzít. Byla krásná, po své francouzské matce drobná. Do Billa, dlouhého, štíhlého Středozápadana, se zamilovala na první pohled, když se seznámili na jednom večírku. Tenkrát jí přišel neodolatelný. Byl inteligentní, atletické postavy. Už jako námořnímu kadetovi mu jeho kovojská odolnost dobře sloužila. Překonal všechny ve všem - v běhu, v tréninku a i v myšlení. Mohl se stát i vynikajícím hráčem amerického fotbalu, kdyby se mu jen trochu víc věnoval.

Ale to ho nikdy nezajímalo. Byl příliš neortodoxní, byl ochoten vzdát se hry, i když vyhrával, jako by vždycky chtěl být outsiderem.

Proto se nikdy nedostal na čestný seznam studentů v námořní akademii. Také mu to bránilo dávat trvalé sliby svým přítelkyním. Nikdy se neoženil. Byl stále svobodný. Rád riskoval a snad právě proto spal s manželkou amerického senátora v hotelu Watergate před setkáním s prezidentem Spojených států.

Nicméně Bill Baldrige byl vynikajícím námořním důstojníkem. Osobně se znal s těmi nejdůležitějšími lidmi v zemi. Jeho odborné znalosti a vše, čeho dosáhl, mu dávaly velký náskok před jeho kolegy.

Celkem vzato, dalo se říci, že Bill Baldrige byl odpadlík. Vypadal jako mladší Robert Mitchum. Měl pronikavě modré oči, jaké mají prvotřídní jachtaři. Byl sto sedmdesát osm centimetrů vysoký. Těžko se dal kamkoli zařadit. Ovšem kdykoli se vrátil domů do Kansasu, okamžitě zapadl do kovojského prostředí, jako by ho snad nikdy ani na minutu neopustil.

Ranní noviny nepsaly o ničem jiném než o námořním neštěstí. Washington Post měl titulní stránku zarámovanou v černém. AMERICKÁ LETADLOVÁ LOĎ ZNIČENA ATOMOVÝM VÝBUCHEM - 6000 MRTVÝCH - NÁMOŘNICTVO VROZPACÍCH.

Bill Baldrige noviny jen přelétl očima. Srovnal si uzel na kravatě, vystřelil ke svému mustangu a vyrazil k Bílému domu. Oba vrchní důstojníci z letadlové lodi Thomas Jefferson pocházeli z jihozápadního Kansasu. Admirál Zack Carson, velitel operační skupiny, se narodil na farmě poblíž městečka Tribune v Greely County. Tam také strávil své dětství a

dospěl. Jeho operační důstojník, kapitán Jack Baldridge, pocházel z Burdettu na dálnici č. 156, na jihozápad od města Great Bend. Podle některých zpráv se pan Jethro Carson, osmdesátiletý otec admirála, po zprávě o neštěstí zhroutil a minulou noc strávil v nemocnici.

Garden City Telegraph

Snídaně pro deset osob byla přichystána v západním křídle Bílého domu. Prezident vysvětlil, že si nepřeje žádné oficiální setkání, na kterém by si lidé měli dělat poznámky. Chtěl si promluvit s lidmi, kterým mohl věřit.

Prezident seděl v čele stolu. Hned vedle něj seděli ministr obrany, Robert MacPherson, a ministr zahraničí, Harcourt Travis. Na levé straně stolu seděli ještě Dick Stafford, Sam Haynes a admirál Morgan; napravo admirál Schnider z námořní rozvědky, dva odborníci CIA na Střední východ a Bill Baldridge, který přišel těsně před Samem Haynesem. Billův přímý nadřízený Schnider byl překvapen, když ho uviděl, a ještě víc, když ho prezident přátelsky oslovil: "Bud'te zdrav, Bille. Vyspal jste se dobře? Rád vás znovu vidím."

"Pánové, tohle je neoficiální diskuse," zahájil prezident poradů. "Chci před vámi totiž vyložit karty na stůl, dříve než budu mluvit s předsedou Výboru náčelníků štábů. Myslím si, že Thomas Jefferson byl zasažen nepřátelským torpédem s nukleární hlavici."

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: "V Billu Baldridgovi máme jednoho z našich předních jaderných fyziků s doktorátem z Massachusettského institutu technologie. Bill považuje za nemožné, aby nukleární hlavice detonovala sama od sebe, čistě náhodou. Zbývá jediné logické vysvětlení, totiž že nás někdo napadl. Z této porady se chci dozvědět, kdo nás napadl, jak a proč."

"Jen málo států v té části světa má technické prostředky, které by jim to umožnily," ozval se ministr obrany MacPherson. "Podle naší rozvědky žádná teroristická skupina nemohla podniknout takový útok bez podpory některého státu, který atomové zbraně k dispozici má."

"Bobe, začneme vylučovat ty státy, které takové zbraně mají, ale nepůjčily by je."

"Tak hned můžeme vyškrtnout Britý, Francii, Pákistán, Izrael. Ti všichni mají nukleární zbraně, ale nepoužili by je a ani by je nikomu nepůjčili. Zapomeňte na Indii. Jejich zbraně jsou primitivní a Indové nejsou natolik fanatičtí, aby si chránili své oceány. Zůstává nám tu Rusko, které je možným zdrojem zbraní, a Čína, kterou můžeme vyloučit hned z několika důvodů. O bezpečnosti nukleárních zbraní v Rusku a na Ukrajině však můžeme pochybovat. Je důležité si uvědomit, že nukleární hlavice musí být synchronizována se systémem, který ji k cíli dovede. A pouze Rusové jsou schopni dodat obojí - systém i hlavici."

"A co země s ponorkami jako Alžír, Rumunsko a Polsko?" přerušil ho admirál Morgan. "A to ani nemluvíme o Íránu."

"Ano, co tyhle státy?" přidal se Dick Stafford. "To jsou také potenciální nepřátelé USA."

"Prosím, byl bych rád, kdybychom si nejdříve řekli kdo a teprve až potom proč a jak," žádal prezident.

"Pane," řekl Harcourt Travis, další prošeďivý profesor z Harvardské univerzity. „Jefferson operoval v Arabském moři. A pravděpodobně měl v plánu čas od čas vplout do Perského zálivu. Proto bychom se měli podívat na státy, které tam Americe znepřijemňují život. Já navrhuji, abychom si promluvili o Íránu, který chce celé oblasti dominovat, a o Iráku, jenž je ovládan šílenci, kteří navíc Ameriku nenávidí. Nenapadá mě žádná jiná země, která by byla schopna udělat něco podobného."

Admirál Morgan ho přerušil: "Doufám, že všichni vycházíte z předpokladu, že na Jeffersona zaútočila ponorka, nikoli kladinové plavidlo."

"Myslím si, že takhle uvažuje námořnictvo," řekl prezident, který si vzpomněl na včerejší schůzi v Pentagonu. "Mám za to, že eskadra by jiný druh nebezpečí hladce zlikvidovala nebo by v nejhorším případě ohlásila, že byla napadena."

"V tom máte naprostou pravdu," odpověděl prezidentovi admirál Morgan. "Dnes ráno jsem si to zkontroloval a eskadra ve své blízkosti nezaznamenala žádnou loď. Už nám přišla veškerá hlášení. Kapitán Barry je navíc na cestě do San Diega. Zítra odpoledne by měl být ve Washingtonu."

"Výborně. A co ponorka?"

"Pane, mohu vám ze své zkušenosti říci," ujal se slova Baldridge, "že to torpédo by se muselo vypustit ze vzdálenosti pěti tisíc metrů. Ale ve skutečnosti je nemožné, aby ponorka s jaderným pohonem nepozorovaně pronikla do středu operační skupiny a nebyla při tom odhalena. To jsme několikrát vyzkoušeli. Za normálních povětrnostních podmínek lodi operační skupiny dokáží zjistit přítomnost ponorky s jaderným pohonem do vzdálenosti třiceti mil od své formace. Podle mě to torpédo bylo odpáleno z ponorky na dielektřický pohon, které jsou neobyčejně tiché."

"A kdo je má?" chtěl vědět prezident.

"Asi tucet zemí," odpověděl mu Baldridge. "Britové, Francouzi, Rusové, Číňani a bůhví kdo ještě. Vsadím se, že admirál Morgan přesně ví, kde se která ponorka v tento okamžik nachází."

Admirál na něj vážně pohlédl. "Máme je pěkně pod kontrolou. Jediná země, která by se o něco podobného pokusila, je Írán. Za prvé, Íránci nás chtějí z Perského zálivu vystřadit. O tom není pochyb. Jejich vláda je plná muslimských fundamentalistů. Navíc vlastní tři ruská Kila, která kotví v přístavu Bandar Abbás, jejich námořní základně, která se nachází asi čtyři sta mil od místa, kde operoval Jefferson. Íránci se pokoušeli postavit podmořskou flotilu. Koupili od Rusů dvě ponorky třídy Kilo a pak roku 1996 ještě jednu. Naše satelity ukazují, že před pěti dny byly všechny tři zakotveny v přístavu. Pentagon teď obdržel nové snímky ze satelitu; ty se v současné době zpracovávají. Myslím si, že nejnovější fotografie ukáží všechny tři na stejném místě."

"A co když ne?" opáčil prezident.

"Pak máme prvního podezřelého," odvětil admirál Morgan. "Íránci mají jak motiv, tak ponorku."

"A co Irák?" řekl prezident. "Nemá také jedno to Kilo?"

"Teoreticky by ho mít mohli. Ale nemají na to zařízené přístavy. Na kotvení ponorek je třeba speciálního zařízení. To

však postrádají, a kdyby něco takového měli, už bychom to dávno věděli. I kdyby si nějakým způsobem od Rusů koupili ponorku nebo ji najali, museli by ji dopravit z Černého moře přes Bosporskou úžinu, přímo pod našimi satelity. Museli by proplout celým Středozemním mořem, projet kolem naší odposlouchávací stanice v Gibraltaru a pak pět tisíc mil na jih kolem Afriky. Někde by museli natankovat palivo a pak by se vypravili do Indického oceánu, na sever do Arabského moře. Celou dobu by se museli schovávat před našimi satelity a před loďmi naší operační skupiny v Arabském moři. To vše vyžaduje velice schopného ponorkového kapitána. Mám tedy za to, že domovský přístav pro ponorku nemají a že by se jí nějakým způsobem museli zbavit. V takovém případě jistě na něco narazíme." Všichni přítomní naslouchali admirálovi se zatajeným dechem.

Nakonec se zeptal ministr obrany: "Arnolde, vy tedy nevěříte, že by to provedl Irák?"

"Možné to je. Ale museli by udělat to, co jsem vám právě předestřel. A to je na ně příliš dožité. Víte, ponorky jsou obzvláště komplikovaná plavidla. Na delší vzdálenosti jim musí velet velice zkušený důstojník. A já si prostě nedokážu představit Iráčana, který by něco takového dokázal. Víte, já nemluvím jen o velice zkušeném veliteli ponorky, ale přímo o ponorkovém géniovi. Já bych byl rád, kdybychom my měli alespoň jednoho nebo dva takové. Myslím, že Britové dva takové velitele mají. Ale pak už tu prostě není žádná jiná země s tak kvalitním výcvikem. A Irák? Na ten můžeme rovnou zapomenout."

"Když to tak říkáte, měli bychom Irák vyškrtnout z našeho seznamu," ozval se prezident. "A co Írán?"

"Podívejte, když mají všechny tři ponorky doma v přístavu, pak to pravděpodobně neudělali. Protože jinak by museli provést přesně to, co by museli udělat Iráčani. A opět si nedovedu představit íránského kapitána ve velitelském stanovišti ponorky, jak řídí takovou náročnou operaci."

"Dobře," řekl prezident s plnými ústy. "Co se tedy stalo Jeffersonu?"

Město San Diego prožilo včera večer šok. Vojenská základna byla zprávou o neštěstí ohromena. Tři tisíce rodin se náhle octlo bez otců a synů; ženy ztratily své muže. Pro mnohé to bude noc bez konce. Největší námořní katastrofa zasáhla město takovým způsobem, že se z toho snad už nikdy nevzpamatuje. San Diego má najednou čtyřikrát víc plačících rodin než San Francisco po velkém zemětřesení roku 1906.

San Diego Chronicle

"Musela to být nehoda. Neexistuje žádné jiné vysvětlení," usoudil Harcourt Travis.

"Souhlasíme... žádné jiné vysvětlení tu není... musela to být nehoda.... nic jiného z toho nevyplývá," ozývalo se kolem stolu. Zdálo se, že s tímto závěrem souhlasili všichni - až na jednoho.

"Nebyla to nehoda," řekl Baldrige potichu.

Prezident na něj pohlédl, promluvil však MacPherson.

"Bille, já oceňuji váš zájem a my všichni jsme si vědomi vašich rozsáhlých znalostí. Ale musíte si uvědomit, že nemůžeme obviňovat cizí země, když nemáme žádné důkazy. Nemáme ani scénář, který by něco takového mohl potvrdit. Kdybychom někoho takto obvinili, celý svět by se nám vysmál."

"To uznávám," odpověděl Baldrige. "Ale už to nebude tak směšné, když to na nás ten ksindl vyzkouší ještě jednou."

Prezident Spojených států seděl tiše a hleděl do tváře korvetního kapitána Baldrige. Nakonec se od něj odvrátil a řekl: "Slyšel jsem vás, ale můj politický instinkt mi nařizuje, abych vaši teorii ignoroval."

"Nezapomeňte, pánové, na to," řekl MacPherson tiše, "že tohle je politická rozprava. Uvažujeme o tom, co řekneme, nikoli o tom, co uděláme. Každá věta bude mít obrovský dopad, a to nejen tady v Americe, ale po celém světě. Proto musíme jednat uváženě. Musíme ochránit prezidenta, vládu, námořnictvo a morálku národa. A to nemluvím o obraně vlasti. Stačilo by jediné nesprávné slovo a někomu bychom mohli zavdat záminku k útoku."

"Proti tomu já nic nenamítám. Dokonce s vámi i souhlasím," vpadl mu do řeči korvetní kapitán. "Ale jsem tady jako vědec a náplní mého povolání je to, že skládám jednotlivá drobná fakta v jeden větší celek. To nemá co do činění se mnou nebo s tím, co kdokoli z vás řekne. Předpokládám, že vaše otázka zněla, jestli někdo zavinil výbuch letadlové lodi. A když ano, tak kdo? A jak? Potom je naším dalším úkolem posoudit, jestli se o to útočník pokusí ještě jednou. Pokud budete chtít, pánové, tak na tom budu v naprosté tajnosti velice rád pracovat. Jestliže na nás někdo zaútočil, pak to musíme vyšetřit, i když navenek nepřiznáme, že nějaké vyšetřování probíhá."

"Myslím si, že to je správný přístup," ozval se admirál Morgan. "Měli bychom pracovat ve dvou rozdílných sférách. Bill má naprostou pravdu. My musíme zjistit, co se vlastně děje, a já bych velice rád nabídl své služby při vedení tohoto vyšetřování, třeba jako koordinátor odpovědný Scottu Dunsmorevi. Rád bych na tom pracoval s admirálem Schniderem a také s Billem Baldrigem. Je mladý a velmi inteligentní. Nenechá se jen tak snadno oklamat a je dostatečně tvrdý. Prezident, Sam, Bob a lidi z ministerstva obrany by měli být hlavním týmem, který povede oficiální vyšetřování a který bude informovat veřejnost. A bude informovat novináře. Je mi naprosto jasné, že je důležité, v jakém světle tu strašlivou katastrofu ukážeme světu. Náš druhý tým však bude mezitím pracovat nenápadně v ústraní, aniž by o něm musel někdo vědět. Jedině takhle budeme skutečně moci odhalit, co se vlastně stalo."

"Myslím si, že pro nás bude daleko lepší, když se nám budou vysmívat novináři, než když otevřeně přiznáme, že jsme byli napadeni," řekl Dick Stafford. "To by bylo totiž mnohem horší. Potom by nás mohl tisk velice tvrdě napadnout. Přeci jenom nehoda je pro veřejnost daleko stravitelnější, ale kdybychom přiznali, že se jednalo o útok, tisk a televize by vybičovaly veřejnost k šílenství. Obvinili by nás z neschopnosti. A pak by šli po každém z nás. Po prezidentovi, po každém republikánském senátorovi, po členech senátního Výboru pro ozbrojené sly, po všech republikánech ve všech výborech v Kongresu a Senátu a po všech republikánech vůbec. A to se ještě nezmiňuji o tom, co by prováděli s námořnictvem. Nemyslím si, že to kdy budeme chtít nechat uniknout na veřejnost nebo se jí otevřeně přiznat. Jestliže se chcete dostat do průšvihů, jděte na veřejnost a přiznejte se, že Thomase Jeffersona, naši nejmodernější a nejlépe

vybavenou letadlovou loď, někdo napadl a zničil."

"A co když to uděláme?" otázal se prezident.

"Nic neříkejte," řekl Stafford. "Starejte se o zájmy tohoto státu, jak uznáte za vhodné. Ale když chcete někoho vystrašit k smrti, tak to udělejte... Ale nezapomínejte, že by pak novináři zaútočili na vládu, aby zrušila námořnictvo, byť by něco takového hraničilo s šílenstvím."

Ve strašlivé katastrofě, která se včera odehrála na letadlové lodi Thomas Jefferson, město Hamlin ztratilo jednoho ze svých nejlepších synů - poručíka Billy-Raye Howella, letce amerického válečného námořnictva, který je jedním z šesti tisíc mrtvých. Tento osmadvacetiletý mladík létal s letounem F-14 Tomcat. Rodiče poručíka Howella, pan a paní Howellovi, vlastníci koloniálu poblíž Hlavní ulice, byli včera příliš rozrušeni, než aby mohli tuto tragickou událost nějak komentovat. Očekávají přilet své snachy, paní Suzie Howellové, z námořní základny v Marylandu.

Huntingdon Herald Dupatch

"Víte, v naší republikánské vládě je spousta moudrých a schopných lidí, zkušených politiků a odborníků," ozval se prezident. "Myslím si, že naše vláda dělá svou práci dobře, ale chtěl bych poukázat na jedno nebezpečí. A to by se mělo odrazit na vašich akcích v následujících týdnech. Nechci, aby mi cokoli udělali s námořnictvem. Já si nepřejí, aby ti levicoví hajzlové začali naší zemi vykládat, že atomové zbraně by se měly zakázat. Svobodu máme jen díky jim. I Rusové na vrcholu své moci se nás báli. A já nechci být podkopáván levičáckými kydy. Mějte to na paměti, prosím." Kolem stolu se ozvalo souhlasné mručení. Na závěr prezident shrnul výsledky porady. "Přijímám návrh admirála Morgana, aby vedl speciální vyšetřovací komisi, která bude pracovat v pozadí a která bude odpovědná admirálu Dunsmorovi. Rád bych také uvítal spolupráci admirála Schnidera s touto komisí. Korvetní kapitán Baldrige by měl pro tuto skupinu provádět speciální vyšetřování v terénu. Prosím, vzkazte generálovi Paulovi, že bych alespoň na hodinu byl rád přítomen jeho schůzi v Pentagonu. Pravděpodobně se zítra opět objevím na televizních obrazovkách. Děkuji vám, pánové. Nechte si prosím naše ujednání a vše, o čem jsme tu dnes hovořili, pro sebe."

Bylo 10:00, když se všichni rozešli. Admirál Morgan navrhl Baldrigovi a dvěma mužům z CIA, ať ho doprovodí do Pentagonu na odpolední schůzi. Všichni čtyři vlezli do velkého služebního vozu námořnictva, který na ně čekal u dveří Bílého domu. Admirál Morgan nařídil řidiči, ať je zaveze k washingtonskému Námořnímu muzeu, které bylo jen několik minut jízdy autem daleko. Tam admirál Morgan přikázal řidiči, ať je zaveze k oddělení ponorek, odkud si veřejnost může prohlédnout Washington periskopem. Teď už se oba agenti CIA, odborník na Írán z Brooklynu, Jeff Zepeda, a major Ted Lynch, jeden z předních finančních odborníků a expertů na Střední východ, podívovali, o jakou tajemnou cestu se jedná. Jejich napětí mělo však jen krátké trvání. Admirál Morgan hvízdal na průvodce, který je zavedl k velkému periskopu.

"Už jste se někdy dívali na svět periskopem?" zeptal se jich vesele. "Já tedy ne," přiznal se Jeff.

"Ani já ne," ozval se Ted.

"Dobře," řekl admirál. "Teď ho hezky zaměřím a dám ho do rukou Jeffovi, ať se podívá, a já mu řeknu, co vlastně uvidí." Admirál seřídil periskop s jistotou člověka, který přesně ví, co dělá. Pak vyzval Jeffa: "Tak se pojdte podívat!" Jeff Zepeda přistoupil a uchopil držadla periskopu. Díval se na washingtonské střechy proti obloze.

"Vidíte Capitol?" otázal se ho admirál.

"Ano, vidím ho. Skrz tuhle věc je sakra veliký, ale je to taky pěkně daleko."

"A teď vás poprosím, abyste si něco představil... Chci, abyste si myslel, že ta velká budova je Thomas Jefferson.

Jasně? Chci, abyste si představil, že teď zmáčknete knoflík, který odpálí torpédo s nukleární hlavici přesně do středu lodi, abyste tak zavraždil každou osobu na palubě."

Všichni čtyři muži náhle zmlkli. "Chci, abyste plně pochopil, že zničíte životy tisíců lidí - vám naprosto cizích - zničíte životy ženám, dětem, matkám a otcům, protože vy teď zavraždíte tisíce mladých mužů na vrcholu jejich kariéry. To, co teď vidíte, jste viděl, když jste vydal rozkaz: 'Kurs jedna-tři-pět - vzdálenost 7000 metrů... PAL!' Teď konečně máte představu o tom, jak musíte být morálně zvrhlý, abyste mohl udělat něco takového, Jeffe. Jestliže se s Billem nemýlíme, máme co dělat s jedním z nejotrlejších zločinců v dějinách lidstva. Obávám se, že je taky pěkně chytrý. Ať si v Bílém domě nebo v Pentagonu říkají co chtějí, my ho musíme najít stůj co stůj, protože já jsem spolu s Billem přesvědčen, že se o to pokusí znovu."

Jeff Zepeda odstoupil od periskopu zjevně otřesen. Až do roku 1979 sloužil na americké ambasádě v Íránu. Po jejím obsazení tři roky pendloval vlakem mezi Damaškem a Teheránem v převlečení za Araba. Jeff Zepeda tenkrát tajně sledoval tisíce zfanatizovaných stoupenců ajatolláha Chomejního, jak pochodují městem s hesly ANI VÝCHOD ANI ZÁPAD - ISLÁMSKÁ REPUBLIKA.

Díky své nebezpečné práci byl velmi dobře obeznámen s těžkostmi a neúspěchy. Po dlouhá léta udržoval styk s příslušníky Hizballáhu, když se pokoušel osvobodit rukojmí. Ale jen málokdy v životě se tento tajný agent CIA cítil tak otřesen jako dnes, když naslouchal sugestivnímu hlasu admirála Morgana. Krátce kývl hlavou na znamení, že všemu rozumí. Bylo to velice profesionální gesto, kterým dával najevo, že chápe, co všechno je v sázce.

Admirál Morgan opět seřídil periskop a vyzval druhého agenta,

"Teď se podívejte vy, Tede. Právě se díváte na vrcholek Washingtonova pomníku. Představte si, že je to rádiová anténa Thomase Jeffersona. Pod ní je jeden z nejlepších velitelů, jakého kdy námořnictvo mělo, admirál Zack Carson. Vedle něj stojí prezidentův přítel kapitán Jack Baldrige, Billův starší bratr. Oba se snaží udržet mír a stabilitu v Perském zálivu. Jim však už zbývá jen několik vteřin života, protože vy teď, v tomto okamžiku, vydáte svůj rozkaz. Vy je rozdrťte na pradt'. Dívejte se chvilku, Tede. Snažte se představit ďábelskost toho zkurvysyna na ponorce. Je tam někde, Tede.

A i kdyby to měla být ta poslední věc, kterou v životě uděláme, tak si ho najdeme a rozmetáme ho na prach. Chci, aby vám to bylo naprosto jasné. Atomový výbuch na palubě Thomase Jeffersona nebyla žádná nehoda. To byla hromadná vražda. My to víme, prezident to ví a Scott Dunsmore to ví. Zavezl jsem vás sem, abych vám názorně demonstroval, o jakého vraha se jedná. Chci, abyste pochopili, že toho lumpa musíme dostat stůj co stůj."

Jeden z důstojníků, kteří zahynuli na palubě letadlové lodi Thomas Jelierson, byl praporčík Jim Adams. Před dvěma měsíci se v Bostonu jeho ženě Carole narodil jejich první syn. Byl pokřtěn Carl Edvard po dvou hráčích baseballového týmu Red Sox, Carlu Yastrzemsckém a Tedu Williamsovi. Mluvčí Red Sox včera večer oznámil, že celý tým se zúčastní pamětní bohoslužby za praporčíka Adamse, která se bude konat v Old North Church, chrámu vlastenců, koncem tohoto měsíce.
Boston Globe

Všichni čtyři muži přešli rychle po mostě přes řeku Anacostia na dálnici. Pak přeletěli po mostě prezidenta Woodrowa Wilsona do historického přístavu Alexandrie, rodiště dvou velkých amerických generálů, George Washingtona a Roberta E. Leea. Admirál požádal řidiče, ať je zaveze do přístavu do jedné restaurace, kde už pro ně byl rezervován stůl. Z jejich místa na terase se jim skýtal překrásný pohled na Potomac. Od řeky k nim na terasu pofukoval příjemný vánek. Jejich stůl byl oddělen od ostatních stolů přepážkou.

"Je to tu pěkně klidné," pochvaloval si admirál. "Nikdo nás tu neuvidí. Nikdo nás tu nezná, ani nepozná a nikdo nás neuslyší. Budeme odcházet tamtěmi dveřmi s nápisem NEVSTUPUJTE. Auto už na nás bude čekat venku." Admirál si objednal kávu a vyzval členy svého týmu, ať si také něco objednají. "Správně, chlapi, a teď se do toho pusťme. Jestliže nás tedy někdo napadl, pak to bylo torpédem z ponorky. Shodneme se na tom, že to asi byli Iránci." Bill Baldridge a admirál si pamatovali z prvních zpráv, že Thomas Jefferson se plavil jihozápadním směrem, když zmizel. Když o tom Bill nyní uvažoval, uvědomil si, že tam ně něj někde musela čekat ponorka. Nejpravděpodobněji na levoboku. To znamenalo, že ponorka se musela plavit jihovýchodním směrem, aby mohla odpálit torpédo pod úhlem sedmdesáti stupňů ve směru kursu lodě. Jedině tak totiž mohla zasáhnout srdce letadlové lodi pod čarou ponoru. Bill si v muzeu všiml, že admirál Morgan zakřičel imaginární rozkaz velitele ponorky: "Kurs jedna-tři-pět - vzdálenost 7000 metrů..."

"To znamená, že očekával, že loď popluje dalších 2000 metrů, než ji torpédo zasáhne," řekl Bill nahlas. "Tenhle starý lump je chytřejší, než jsem si myslel."

"Dobře," řekl admirál. "Rekněme, že jsme Iránci a že našim úkolem je vyhodit do povětří americkou letadlovou loď, protože chceme vykopnout starého dobrého strýčka Sama z Perského zálivu. Máme tři ruské ponorky třídy Kilo. Dvě se neustále opravují a třetí je v dobrém stavu. Za prvé, máme vůbec na palubě nukleární hlavice? Odpověď zní ne. My však můžeme mít torpéda, která přišla s ponorkou z Ruska. Ale Rusové by nikomu nedodali jadernou hlavici, byť takové věci vlastní. Nevadí jim, že prodávají ponorky, ale přeci jen nechťejí prodávat nukleární hlavice. Vědí totiž, že by se daly použít proti USA. Ani oni nejsou úplně na hlavu padlí. Takže odkud přišly ty jaderné hlavice?"

"Z Číny," odpověděl Ted Lynch. "Mohli je tam dostat po moři."

"To je ale riskantní," oponoval mu admirál Morgan. "Existuje taková věc, které se říká Smlouva o nešíření jaderných zbraní, a naše námořnictvo a naše satelity dohlížejí velmi bedlivě na její dodržování. V žádném případě by ale čínské hlavice nepasovaly do ruského Kila. Z toho důvodu by jedna iránská ponorka musela strávit několik měsíců v doku nějaké čínské námořní základny. A my víme, že nic takového se nestalo. Teď si pro názornost a jednoduchost představme, že čínské zbraně by pasovaly do iránských ponorek. Jsou dvě možnosti, jak je dostat do iránského Kila. Jednak se dají poslat nákladní lodí do Bandar Abbásu. Víme ale, že tam je do ponorek nepřeložili, protože jsme je celou dobu sledovali. Druhá možnost je, že by se iránská ponorka někde na moři setkala s čínskou lodí a že tak by došlo k přesunu hlavic z lodí do ponorky. Ale my víme, že ponorky byly celou dobu v přístavu. Ani Iránci by se neopovážili pašovat nukleární hlavice s americkými satelity nad hlavou a americkým loďstvem za rohem. Protože oni moc dobře vědí, že bychom na ně mohli moc ošklivě vybafnout."

"Jasně," řekl Zepeda. "Souhlasím s vámi. Nemyslím si, že by byli ochotni riskovat dovoz hlavic z Číny. Je to příliš komplikované a nejisté. Navíc moc dobře vědí, že mají na krku příliš mnoho průserů. Nedovedu si představit, že by se vůbec o něco takového pokusili."

"Kdybych já byl ajatolláhem a chtěl zaútočit na americké námořnictvo," řekl Baldridge, "věděl bych, co udělám. Šel bych za Rusy. Buď bych od nich odkoupil nebo pronajal čtvrté Kilo z Černého moře. Zaplatil bych za něj v dolarech a opatřil bych si ho i s nukleárními hlavicemi. Poslal bych do Ruska tým, který by jednal přímo s kapitánem jedné takové ponorky. Ruští námořníci někdy nedostanou zaplacení i celé měsíce. Ve svém volnu pracují jako taxikáři, aby mohli vůbec uživit rodinu. Takového kapitána není problém podplatit. Podplatil bych ho navíc takovou sumou peněz, o které se mu v životě ani nesnilo, a pak bych na ponorku přivedl své vlastní lidi, kteří by ji už odtamtud dostali přes Bospor, pěkně pod vodou. Mužstvu lodi bych navykládal nějakou pěknou pohádku, kterou bych je hezky uchlácholil. Uvědomte si, že sto miliónů dolarů jsou obrovské peníze pro mafii, ale úplně houby pro zemi, která je jedním z hlavních producentů ropy. Tak bych to udělal já."

"A já také," řekl admirál Morgan.

"Ale má to jeden drobný háček," vmísil se Ted Lynch, který dlouhá léta sloužil na amerických ambasádách a konzulátech po celém Středním východě. "To je naprosto nezákonné. Turecké vládě se musí dva měsíce dopředu oznámit průjezd kterékoli válečné lodi úžinami. Na obou březích je to turecké území. Kdyby ta ponorka uvízla na dně, Turci by na ni měli nárok. Klidně by mohli říct: 'Ale tady nemáte co dělat, obzvláště s jadernými hlavicemi na palubě. Přijeli jste neohlášení.' Na Středním východě existuje takové staré vojenské rčení ještě z dob Osmanské říše. Vlastně si

nemohu vzpomenout, jak přesně zní, ale přeloženo z řečtiny nebo latiny to zhruba znamená: 'Neserte bratra Turka, nebo se pěkně nasere - a to pěkně rychle!' Věřte mi, jakmile narazíte v Bosporu na mělčinu, nikdy už svou loď nedostanete." "Ano, ale ti chlapi s ručníky na hlavě jsou fanatici," řekl admirál Morgan. "Oni věří ve svého Boha, v Alláha. Věří, že ti správní chlapi přijdou do ráje a že při takové operaci umřít je velkou ctí. Smrt pro ně znamená daleko méně než pro nás. Oni by se klidně o něco takového pokusili, protože je to jediný prostředek, jak se zbavit obludy zvané USA, která je pro nás ztělesněním samotného Satana."

Všichni chvilku seděli mlčky, každý z nich přemýšlel o možnosti proplutí Bosporem pod mořskou hladinou.

"Tahle projížďka vás zavede přímo doprostřed istanbulského přístavu. Dokážete si to představit? Projíždět skrze přívozní trasy. S periskopem, který rozčepí vodu takovým způsobem, že brázdu - a tedy i periskop uvidí i slepí derviši."

"Na to se dá vyzrát," namítl admirál Morgan.

"Jasně, s třiceti metry hloubky a s vraky na dně a bůhví čím ještě," oponoval Baldridge.

"Máte pravdu, ty vraky a další harampádie, to tam všechno je," pokračoval admirál Morgan. "Zásadní otázkou však je, jestli by Íránci nebo jakákoli arabská země mohla přijít s někým, kdo by Bosporem dokázal proplout pod hladinou. Je tu jen velice málo velitelů ponorek, kteří by něco takového svedli. A to jsou nejpravděpodobněji Britové - americké námořnictvo nepoužívá ponorky na dieselelektrický pohon už mnoho let."

"Je to pěkně zapeklitě," ozval se Zepeda. "Vlastně hledáme Araba, o kterém víme, že neexistuje."

"No, tahleta informace nahraje dneska odpoledne chlapcům z Pentagonu," ozval se Lynch. "Vysokým šaržím to jen pomůže s jejich teorií o nehodě. A politici se od toho neodkloní. Nakonec jste viděli, že tomu ani sám prezident nevěří. Náhoda je blbec. Ale atomový útok na americkou loď... proboha! To by mohlo znamenat válku. Paniku. Novináři by zpanikařili celou zemi."

"Myslím, že máte pravdu," řekl Morgan. "A svým způsobem nám to hraje do karet. Budeme se hodně vyptávat. Já budu sbírat informace o všech ponorkách a jejich pohybu za poslední tři měsíce. Prozkoumám spoustu věcí. Někdy si spleteme velrybu s ponorkou. Před několika měsíci se přihodilo cosi, co mě dosti zarazilo. A chtěl bych se na to ještě jednou podívat. Ale než to začnu všechno zkoumat, chtěl bych požádat Teda, aby zjistil něco o obrovských přesunech peněz v hotovosti."

"To je rok od roku horší. Tolik zahraničních bank, elektronické přesuny peněz. Nikdo na to už dnes nedává pozor."

"Jo," řekl Morgan. "Ale já si myslím, že tady se jedná minimálně o deset milionů dolarů. A ty musely odněkud přijít."

"Jistěže, admirále, nemohu vám však slíbit nějaké rekordní tempo. Ale myslím, že něco by se s tím dít dalo."

"Jak to budete hledat?"

"No, položíme několik diskrétních otázek v námořních přístavech v Černém moři, všude, kde jsou ponorky. Velké částky peněz v malých městech, to se rychle rozkřikne. Ale pokud je naše původní domněnka správná, měli bychom brzy najít několik příjemců. Složitější už bude zjistit, odkud to přišlo a kdo to rozdával. Ale je to hromada peněz a ta se dá těžko schovat stejně jako hromada čehokoli."

Jeff Zepeda slíbil, že se poptá různých iránských kontaktů, jestli někdo nevěděl o chystaném zničení americké letadlové lodi. Billa Baldridge ovšem silně zaměstnával tajemný arabský velitel ponorky.

"Myslím si," řekl, "a mohu se mýlit, ale opravdu nevěřím, že by Íránci použili jednu ze svých ponorek, kterou můžeme sledovat ze satelitu. Proboha, to už není terorismus, to už je přímo vyhlášení války. Stále si myslím, že si nějakým způsobem obstarali čtvrtou loď. Nějak ji dostali ven z Černého moře a propluli s ní kolem světa, až se dostali k Jeffersonovi. Chápu, že po technické stránce je to skoro neřešitelná otázka, ale mně se zdá pravděpodobné, že to tak udělali. Ale je tu jeden háček. Kde sehnali někoho tak geniálního, že se mu podařilo proplout Bosporem, Gibraltarem, aniž bychom ho slyšeli, a pak až do Arabského moře, aniž bychom si ho všimli? To musí být skutečně genius. Kdo to jen mohl být? Někdo té akci musel velet a musel to být jejich člověk. Někdo v ponorce, někdo, kdo spočítal, kdy vypustit torpédo. Ale kdo ho vycvičil? Byl to americký zrádce? Britský zrádce? Je téměř nemožné si představit, že by takový člověk mohl vůbec existovat. Ale je to stále daleko pravděpodobnější než oficiální verze, podle které ten uran explodoval sám od sebe."

Čím víc admirál Arnold Morgan poslouchal Baldridge, tím více se mu zamlouval. Vlastně se mu líbili všichni přísedící. Ale Baldridgova osobnost ho přímo očarovala. Připomínal mu ohaře na stopě. Maximálně se koncentroval, byl ochoten poprat se s problémy a především se nevzdával.

"Je to Einstein s beduínským šátkem na hlavě," uvažoval Baldridge. "Toho hledám."

Admirál Morgan se zasmál, když zaslechl, že Baldridge řekl "hledám" místo "hledáme".

"Jen ať vás to nezmůže," varoval ho přátelsky Morgan. "Může to negativně ovlivnit vaši schopnost uvažovat objektivně."

Korvetní kapitán Baldridge neodpověděl. Napil se kávy a zamumlal: "Ale pokud tomu rozumím, tak ten lump tam stále někde je."

Američané mají právo vědět, jaká je pravděpodobnost, že se taková nehoda nebude opakovat. Zatímco do sebe zahledění důstojníci z Pentagonu - obzvláště důstojníci námořnictva - chodí kolem nás a snaží se veřejnosti namluvit absurdní báchorky o příčinách katastrofy, matky a otcové, jejichž synové se snaží dokončit vzdělání na námořní akademii v Annapolisu, mají strach. Tito Američané MAJÍ PRÁVO VĚDĚT, jestli se taková nehoda může stát ještě jednou. Chtějí vědět, jakému riziku jsou vystaveny jejich děti. Nemůžeme se spokojit s mlhavými frázemi z Bílého domu, že existující riziko je "jedna ku miliardě" - jak prohlásil náš prezident. My chceme vědět, jaká je skutečnost. Pro kolik z našich chlapců je naše námořnictvo smrtelnou atomovou pastí.

Úvodník, San Francisco Times

Admirál Morgan objednal velkou mísu zeleninového salátu a věku. "Pánové, dejme si tohle," řekl. "Pak pojedeme do Pentagonu. Tam budeme čtyři hodiny poslouchat, jak se naši nejvyšší vojenští představitelé budou radit o příčinách nehody, v jejíž existenci naprosto nevěří."

Srdčně se tomu zasmáli a pak se pustili do obrovské mísy salátu. Když dojedli a zaplatili, zmizeli ve dveřích s nápisem NEVSTUPUJTE. Před restaurací na ně už čekalo auto, které je odvezlo do Pentagonu.

Když přijeli, schůze už byla v plném proudu. Admirál Dunsmore právě četl z podrobné zprávy o neštěstí, kterou na Havaji sepsal kapitán Barry. Účastníci schůze zrovna naslouchali pasáži, která popisovala škody a zranění, ke kterým došlo na doprovodných plavidlech letadlové lodi. Nejhuře byl postižen Port Royal, který byl od Thomase Jeffersona vzdálen pouhé čtyři míle. Střepy, úlomky železa a různé uvolněné části výzbroje zabily deset mužů, dalších dvacet zranily, z toho devět vážně. K takovým škodám a ztrátám na lidských životech dojde vždycky, když se loď téměř převrátí. Scházelo skutečně málo a loď by se opravdu potopila. V současné době byla na cestě do Diego Garcii. Vicksburg neměl tolik zraněných, ale O'Kane a O'Bannon, které operovaly blízko letadlové lodi, měly celkem čtyři mrtvé a čtyřicet mužů bylo hospitalizováno. Většina z nich utrpěla těžké popáleniny, mnozí byli pořezáni, mnozí měli polámaná žebra, přeražené ruce a klíční kosti. K jejich těžkým zraněním došlo většinou, když se přes ně převalila obrovská vlna. I jejich plavidla nyní byla na cestě do Diego Garcii.

Podle kapitána Barryho se nukleární zamoření šířilo v klasickém tvaru, který připomíná obří trumpetu o délce padesáti mil. Žádná z lodí nebyla ohrožena smrtelnou dávkou radioaktivity. Nicméně to byla velice těžká noc. Kapitán Barry musel manévrovat v mlze a v naprosté tmě s nespolehlivým radiotelekomunikačním vybavením. Ale nakonec se mu ke zraněným podařilo vyslat několik vrtulníků s lékaři. Museli operovat při nouzovém osvětlení, v polních podmínkách. Eskadra vůbec trpěla nedostatkem zdravotnického vybavení, které bylo na letadlové lodi. Zde v Pentagonu nikdo z vyšších důstojníků kapitánu Barrymu jeho nelehký úkol nezáviděl.

Admirál Dunsmore pokračoval ve čtení zprávy, podle které Barry nakonec zjistil, že letadlová loď byla zničena atomovým výbuchem. Z hlášení vyplývalo, že velitel protiponorkové obrany předešlého dne v 11:45 zaznamenal neznámý objekt na mořské hladině, který označil číslem 5136. Jednalo se o velice krátký radarový kontakt, který operátorům radiolokátoru nestačil k tomu, aby mohli zjistit jeho rychlost a směr.

Jakmile to admirál Morgan zaslechl, prudce vzhlédl a zeptal se bryskně: "Zkontrolovali to?"

"Jistěže ano," odpověděl admirál Dunsmore. "Kapitán Baldridge tam vyslal dvě helikoptéry Sea Hawk, které prozkoumaly celou oblast a vyhodily hydrofonní bóje. Celkem osmáct bójí. Všechny naše lodi v oblasti byly varovány, ale hydrofonní bóje nic nezjistily. Patrně šlo o velrybu."

"Pokud se nejednalo o ponorku na dieselelektrický pohon," poznamenal Baldridge. "To je jasné. Posádka ponorky je viděla a okamžitě se jim vyhnula. Pluli na výšku periskopu. A pak počkali."

"Jistě, ale kdyby pluli na výšku periskopu, tak by je radar nezachytil," řekl Jeff Zepeda.

"Ale my jsme ji viděli. Tuším, že to byla stopa číslo 5136," upozornil ho tiše Baldridge.

U konferenčního stolu náhle zavládlo ticho. Slova korvetního kapitána v sobě měla cosi neskutečného. Jak by se mohla ponorka dostat tak blízko k letadlové lodi a nebýt vůbec zpozorována? Oba agenti CIA se na sebe zamračené podívali. Velitelé Pacifické flotily horečně listovali v papírech s hlášeními doprovodných lodí letadlové lodi. Admirál Morgan přímo zářil. Scott Dunsmore se zamračil.

Dunsmore chtěl něco říci. Náhle se však otevřely dveře a v nich se objevil voják námořní pěchoty.

"Prezident Spojených států!" oznámil.

Prezident vstoupil spolu s ministrem obrany a jedním mužem z ochranky. Tento prezident navštěvoval Pentagon daleko častěji než jeho nedávný předchůdce. Nikdo z obyvatelů Bílého domu se od dob prezidenta Eisenhowera tolik nezajímal o vojenské záležitosti jako on. Žádný z jeho předchůdců nemusel čelit takové krizi teď jako on.

"Omlouvám se, že jsem přišel o několik hodin dřív," promluvil. "Ale tahle záležitost zrovna nabývá na důležitosti."

Patrně dnes nebo zítra chci opět vystoupit v televizi. Rád bych se dozvěděl něco nového. Prosím, můžete mi říci, o čem jste tu hovořili?"

"Ano, pane," odpověděl admirál Dunsmore, "právě jsme probírali hlášení kapitána Barryho, ve kterém je zmínka o radarovém kontaktu, ke kterému došlo den před katastrofou a který byl zkontrolován našimi protiponorkovými helikoptéry. Byl to velice krátký signál. Operátoři ho zachytili jen na čtyři otáčky radiolokátoru."

"A to právě můžete očekávat jedině od vynikajícího velitele ponorky," vmísil se naléhavě do debaty Baldridge, bez ohledu na protokol. Prezident si však již pomalu zvykal na nedbalé způsoby mladšího bratra Jacka Baldridge.

Všechny pohledy se upřely na korvetního kapitána. Prezident však promluvil první. "Vysvětlíte mi to, Bille."

"Každý velitel ponorky s takovým tajným posláním by si počínal velice opatrně. Nemyslím, že by nechal ponorku plout rychleji než rychlostí tří uzlů. To je rychlost, při které je ruské Kilo naprosto nehluché. Představte si, jak naslouchá zvukům operační skupiny letadlové lodi. Odposlouchává veškerou radiotelekomunikaci, naslouchá zvukům lodních šroubů, obzvláště se zajímá o ty obří, které jsou nejhlučnější a patří letadlové lodi."

Na tomto místě se do hovoru vmísil admirál Morgan, bývalý velitel atomové ponorky: "Velitel ponorky může snadno zjistit, ve kterém směru se hladinová plavidla nalézají, ale přeci jen nedokáže přesně odhadnout, kde se přesně nachází letadlová loď. Ale dobrý velitel si časem udělá poměrně přesnou představu o tom, kde se které plavidlo nalézá, jakým směrem se plaví a jakou rychlostí. Periskop vystrčí jen v případě, že ví, že by mohl uvidět něco zajímavého. V takovém případě se velitel podívá velice krátce. Stačí mu jen sedm vteřin. V monzunových podmínkách je špatná viditelnost. Když vyhlédne, asi nic pořádného neuvidí. Ale vždycky vykukne jen na sedm vteřin. A těch sedm vteřin odpovídá zhruba čtyřem otáčkám, které opsal radar na Hayleru. To obrazovka radaru čtyřikrát zaznamenala periskop, který vyčuhoval asi šedesát centimetrů nad hladinou. A pak už nic."

"Zatraceně," ulevil si prezident.

"A to není všechno," dodal admirál Morgan. "Nezapomínejte na to, že se plaví velice pomalu, jen tři uzly. A jestliže je její velitel mazaný, jako že tenhle je, tak popluje po větru. Vždycky popluje po směru větru tak, aby od letadlové lodi byl po větru, protože ví, že ona musí kvůli letadlům plout proti větru. A jestliže se ponorka bude pomalu plavit tímhle směrem, letadlová loď k ní doplňuje sama. A když kapitán Baldrige přikázal helikoptérům, aby shodily v oblasti předpokládaného výskytu bóje, pak to všechno asi velitel ponorky slyšel. Dokonce možná i viděl, jak bóje padají do vody. On však nechal ponorku jednoduše otočit. Odjel a čekal, asi dvacet hodin, a pak se vrátil. Když bojím došla elektrina, přestaly vysílat a potopily se ke dnu. A potom se opět objevil a pomalu se k letadlové lodi přibližoval." "Ježíši Kriste," řekl prezident.

"Ano, pane," řekl mu Morgan. "Ale nepopisují nic tajemného, jen promyšlený operační postup velitele ponorky. Problém s tím je jen jeden a na ten už jsme narazili hned na začátku: totiž, kde ti podělaný Arabáci sehnali tak dobrého velitele. Bohužel to asi bude Američan nebo Brit. Nikdo jiný nemůže být tak dobrý."

Admirál Dunsmore je přerušil: "Děkuji vám Arnoldo. Myslím, že prezident by se teď rád dostal k svému vlastnímu programu. Všichni jsme se nakonec shodli na tom, že budeme uvažovat o příčinách nehody. Nechci, abyste na to zapomněl."

"Scottie," namítl prezident, "myslím, že to všechno je velice poučné. Jestli si myslíte, že tady jsou určité technické věci, které by měly být vysvětleny, jen do toho. Myslím si, že byste měl vést schůzi podle svého uvážení."

"Ano, pane. Má někdo z vás nějaký jiný podnět nebo věc, o které by se chtěl zmínit? Něco k věci?"

Ozval se zástupce admirála Dunsmora, který až doposud seděl mlčky: "Pane, jen tohle... Právě jsem si prohlížel seznam radarových kontaktů z toho dne. Došlo celkem k patnácti kontaktům. U některých se jednalo o ryby nebo o hejno ptáků. Pět z nich přišlo z jedné lodi, čtyři z jiné lodi. Ale Hayler už nehlásil nic jiného. Víte, lodi, které hlásí všechno, mají většinou velice nervózní zpravodajské důstojníky. Proti tomu nic nenamítám. Jistota je jistota. Ale velitele protiponorkové obrany na Hayleru, fregatního kapitána Chucka Freeburga, znám velice dobře. Chci jenom říci, že Chuck si musel myslet, že tam něco je. Proto se o tom zmínil a zaznamenal to. Řekl bych, že bychom měli předpokládat, že tam skutečně něco bylo. Chuck není ani za mák nervózní. Zná ho jako své boty. Klidně za něj dám i ruku do ohně." "Dobře Freddie. Díky. Pane prezidente, samozřejmě vím, že jsme veřejnosti oznámili, že se jednalo o nehodu, na čemž budeme nadále trvat. Ale co se týče dalších možných teorií, byl bych rád, kdyby nám admirál Roberts něco objasnil, něco, co souvisí s časem a počasím."

"Pane prezidente, jak jistě tady většina přítomných ví, sloužil jsem po nějakou dobu na torpédoborci v Arabském moři a mohu vám říci, že koncem června tam začíná foukat jihozápadní monzun od afrického pobřeží. V průběhu července a srpna je v severním Indickém oceánu a Arabském moři velice špatná viditelnost. Neustále prší. Nad mořem se vznášejí neprůhledná mlha. Fouká podivný teplý vítr. Moře je rozbourané. Kdybych chtěl napadnout americkou loď, udělal bych to v červenci nebo v srpnu. A kdybych byl skutečným muslimským fanatikem, který z duše nenávidí USA, udělal bych to 4. července. Podle mě se o čtyři dny opozdili. Jejich načasování bylo jinak bez chyby. V té oblasti se stmívá velice rychle, kolem půl sedmé. Ponorka se mohla přiblížit k letadlové lodi a zůstat na výšku periskopu. Asi tak každých dvacet minut mohla loď kontrolovat periskopem. Asi tak po dobu dvou hodin. Kolem půl deváté už byla na místě. Natočila se k ní předí. Víme, že zaútočili v devět hodin. Věděli, že po dobu takových osmi až devíti hodin bude tma jako v pytli. Zároveň počítali se zmatkem, který atomový výbuch vyvolá. Věděli, že pronásledování bude velice těžké. Ten jejich perfekcionismus mě znervózňuje, ale tihle lidé, ať se jednalo o kohokoli, měli všechno velice dobře spočítané." Prezident se zamyslel. "Můžete mi vysvětlit, proč je tak těžké věřit, že se jednalo o nehodu, admirále Morgane?" zeptal se.

"Tak to se budeme muset zeptat korvetního kapitána Baldrige. Bille, vysvětlil byste panu prezidentovi technické detaily?"

"Pane, budu vycházet z toho, že máte jen omezenou představu o tom, na jakém principu jaderná hlavice funguje. Obecně řečeno k vyvolání exploze potřebujeme dva kousky radioaktivního materiálu. Řekněme uranu 235. Jako každý kov se uran skládá z atomů. Jeho atomy jsou velice maličké. Atom vypadá jako malý sluneční systém. V jeho středu je jádro, které se skládá z neutronů a protonů. Nás zajímá právě to jádro. Základem jaderné reakce je to, že nějakým způsobem narušíme rovnováhu jádra, že se ho pokusíme nějakým způsobem rozbít. Dělá se to bombardováním jádra neutrony. To vyvolá nestabilitu celého jádra, které se začne rozpadat. Během rozpadu se uvolňují další neutrony, které bombardují další jádra - ve zlomku vteřiny se jich může uvolnit až 400 miliard čímž dochází k řetězové reakci. Celou dobu je radioaktivní materiál v mechanismu zvaném spoušť. V něm dojde k obrovskému nárůstu energie, který vyvrcholí gigantickou explozí. Výbuchu se dosáhne v jaderné hlavici tím, že se obě části srazí dohromady v nadkritickém místě, kde se řetězová reakce rozroste v obrovskou explozi. Aby se to mohlo udělat, je zapotřebí dvou náloží, které musí proti sobě oba kousky uranu vystřelit. Ve stejný okamžik, s přesností na jednu tisícinu vteřiny. Jestliže jedna nálož nevybuchne včas nebo se něco pokazí, k nukleární reakci nedojde. Nestačí, aby jeden kousek uranu vrazil do druhého. Oba se musí srazit. Elektrický impuls musí aktivovat obě nálože přesně. Jak vidíte, je tu mnoho věcí, které mohou selhat. Spoušť musí být spuštěna velice přesně. Radioaktivní materiál musí být vyroben s velkou péčí a to samé platí i pro mechanismus spouště. Bylo by naivní myslet si, že tohle všechno se stalo náhodou. Zapomeňte na to! Nemohlo se to tak stát a také se to tak nestalo."

"Děkuji vám, korvetní kapitáne," řekl prezident. "Děkuji vám za vysvětlení. Ale doufám, že každý z vás si uvědomuje závažnost toho, co to znamená. My se ve svých prohlášeních nebudeme odchylovat od naší původní verze, že se jedná o nehodu."

Prezident na chvíli váhal a pak se pousmál. "Je to směšné, ale od toho okamžiku, co se Bill zmínil o tom, že jsme byli napadeni, jsem si představoval, že naši operační skupinu pronásledovala nějaká ponorka, ale tak to asi nebylo."

"Ne, pane," odpověděl admirál Morgan. "Vůbec to tak neudělali. Velitel ponorky věděl, v jakém operačním prostoru se

naše letadlová loď bude pohybovat, s přesností na dvě stě krát dvě stě mil. Dojel tam s ponorkou a prostě tam čekal a čekal, až tam naše loď nakonec připlula. Je to čistě profesionální přístup. Mohli byste tomu říkat vojenský terorismus. Přepadení ze zálohy velkého formátu."

"Ano, mohlo by se tomu tak říkat," odušil prezident. "Ale tady je přece jen něco, na čem mi osobně velice záleží. Někdo za to bude muset zaplatit. Někdo, někde si to bude muset šeredně odskákat. Občané této země mě nezvolili prezidentem, abych se díval na to, jak naše válečné námořnictvo likviduje nějaký terorista. I kdyby se mělo jednat o jednoho nebo dva nebo tři podezřelé, nechám jich rozmačkat třeba celé hromady."

Podíval se na admirála Dunsmore, který potřásl hlavou. "Scottie, doufám, že se to nijak nepříčí vašim morálním zásadám?"

"Vůbec ne, pane. Jenom jsem přemýšlel o ironii té situace. Admirál Chester Nimitz dokázal nastražit na nepřítele velice rafinované pasti. Na to byl vyslovený mistr. U Midwayských ostrovů nařídil americké flotile, aby čekala a čekala na Jamamotovy letadlové lodě - a když se přiblížily, tak nařídil útok. Potopil čtyři japonské letadlové lodi i s letadly na palubě. A nyní po tolika letech jsme přišli o loď třídy Nimitz, přesně tím samym způsobem. Někdo si na nás počíhal a pak zaútočil."

"Hm-m-m," zamručel prezident. "Copak jsme u Midwayských ostrovů také neztratili letadlovou loď?"

"Yorktown, pane, byl vážně poškozen bombami a vyhořel, ale samotný útok přežil."

"A já si myslel, že se potopil."

"Ano, potopil se, ale až o tři dny později."

"Bomby?"

"Ne, pane. Dostala ho ponorka."

Kapitola pátá

19:00 středa, 10. července.

Prezident se svým doprovodem použil výtah předsedy Výboru náčelníků štábů a v doprovodu dvou vojáků námořní pěchoty a dvou osobních strážců sjel do garáže Pentagonu. Ostatní vysocí důstojníci námořnictva zůstali v konferenční místnosti, s výjimkou Billa Baldrige, který ze schůze také odešel. Když v obrovské podzemní garáži pod budovou Pentagonu odemykal dveře svého mustangu, projela kolem něj prezidentova kolona tří vozů. Bill se okamžitě postavil do pozoru a zasalutoval. Prezident mu jeho vojenský pozdrav opětoval a ještě za ním chvíli hleděl ze své limuzíny. Díval se na něj, jak tam stojí uprostřed tisíců aut, a zašeptal: "Mnoho úspěchů, Bille. Bůh s vámi... a se mnou."

Bylo krátce po půl osmé, když se Bill konečně vymotal z dopravní zácpy ve Washingtonu a vyrazil do Virginie. Přejel Potomac a pak už jel na jih. Provoz na silnicích byl stále hustý. Trvalo mu třicet minut než ujel šestnáct mil k výjezdu na Mount Vernon.

Potom si to už uháněl po okresních cestách v ohnivé záři zapadajícího červencového slunce. Po několika málo mílech příjemné jízdy zabočil do velké dřevěné brány, ústící do rozlehlého pozemku s majestátním sídlem, které zjevně pocházelo ještě z koloniálních dob. Tyčilo se na kraji vysokého, strmého útesu a pod ním se Potomac vléval do moře. Byla to vskutku překrásná stavba s nádherným výhledem do Marylandu. Její majitel tu však nemohl trávit mnoho času; místo toho většinou pobýval ve své úřední rezidenci ve Washingtonu, která ho před vnějším světem chránila tím nejdůmyslnějším poplachovým zařízením. Po jeho skutečném obydlí se mu však stýskalo a často na něj myslel.

Voják válečného námořnictva otevřel Billovi vchod do domu. Bill vešel dovnitř. Voják uchopil jeho zavazadlo a uvedl ho do velké prosvětlené komnaty, vyzdobené pestrobarevnými látkami a přehozy. Štíhlá pětapadesátiletá blondýna, která ho uvítala, na sobě měla jednoduché jednobarevné šaty. Její štíhlý krk zdobil elegantní perlový náhrdelník. Tak trochu unaveně se usmála a rozpráhla ruce, jako by chtěla uvítat malého školáčka. Bill jí položil hlavu na rameno. Jeho sebeovládání bylo náhle to tam. Rozplakal se.

"Drahý Bille," zašeptala. "Je mi to tak líto."

Trvalo mu několik minut, než se opanoval. Ale i pak opakoval: "Ježíši, Grace... připadá mi to tak nespravedlivé... proč Jack... proč se to proboha muselo stát zrovna Jackovi..."

Do místnosti vešel Gracin manžel s malým stříbrným podnosem, na kterém nesl tři skleničky skotské a sodovky. Jednu podal své manželce, druhou si vybral pro sebe a třetí podal svému hostu. Uchopil ho za rameno a posléze ho otcovsky objemul.

"Myslel jsem si, že to budeš potřebovat, Bille. Neseš to tak statečně."

"Díky, otecko," řekl korvetní kapitán Bill Baldrige admirálovi Scottu Dunsmoreovi.

Posadili se do pohovek. Dlouho seděli mlčky. Od počátku devadesátých let byli blízkými přáteli. Tehdy si všichni mysleli, že se Bill ožení s vysokou Elizabeth Dunsmoreovou. Ale všechno nakonec dopadlo úplně jinak. Vězela za tím dlouhá období jejich odloučení. V americkém námořnictvu má jeden pro druhého pochopení, obzvláště jedná-li se o nadějněho důstojníka, který si rozšiřuje vzdělání. Ale pro Elizabeth, která byla jen o několik málo let mladší než Bill, to znamenalo, že její snoubenec je buď někde na dně oceánu, nebo se schovává za čtyřmetrovou hromadou knih v žulové hale Bostonské knihovny.

Když se mu podařilo utrhout několik málo dnů dovolené, uvolnila se na několik dní ze zaměstnání. Pracovala tenkrát pro jednu washingtonskou právníckou firmu. S Billem jezdila do Kansasu, kde trávili dlouhé dny ježděním na koních po nekonečném ranči jeho rodiny. Admirál někdy jezdil s nimi. Často s Billovým otcem chodil lovit koroptve či na

dražbu dobytka nebo s ním popíjel pivo. Všichni tři byli spolu, když Tom Baldridge zemřel po krátké, ale zákeřné chorobě. Všichni tři byli na Jackově svatbě. Tvořili vlastně jednu rodinu, která společně prožívala radosti i strasti. Když Elizabeth Dunsmoreová oznámila, že už je unavená čekáním na svého námořníka-kovboje a že si vezme advokáta z Georgetownu, všechny to zarmoutilo. Billova matka se jí to snažila rozmluvit. Grace jí promlouvala do duše. Admirál Dunsmore jí to rozmlouval a i Jack Baldridge jí to rozmlouval. Bill ji neprosil a ani jí nenabídl sňatek. Všem řekl, že Elizabeth asi musí vědět, co chce. Jackovi se svěřil, že asi nikdy nebude s nikým šťastná, že šťastná může být pouze s ním, což zavdalo Billovu staršímu bratru příčinu k tomu, aby sedl k telefonu a zavolał Grace a oznámil jí, že přeci jenom tu nějaká naděje je.

Ale po pravdě řečeno žádná naděje tu nebyla. Bill Baldridge se nikdy nechtěl příliš vázat. Elizabeth si vzala za muže váženého advokáta a Jack od té doby nazýval Billa "čistokrevným venkovským kreténem". Spolu se svou ženou a Grace Dunsmoreovou strávil dlouhé hodiny ve Washingtonu a v San Diegu v rozjímání nad četnými životními kotrmelci mladšího Baldridge.

Rodinné vztahy mezi Dunsmoreovými a Baldridgovými zůstaly však nadále silné a vřelé. Admirál jezdil do Kansasu, kde spolu s Jackem a Billem střílel koroptve, zatímco se Grace projížděla na koni po rozlehlém ranči, což většinou činila v doprovodu rozvětveného příbuzenstva Baldridgů.

Ovšem Baldridgové a admirál Dunsmore přesto ve vzájemném styku dodržovali přísná pravidla etikety válečného námořnictva. Bill oslovoval admirála Dunsmorea pouze tituly "pane" a "admirále", zatímco admirál ho jen zřídka nazýval Billem. Ale jejich přátelství bylo natolik hluboké, že náčelník námořních operací ani nehnul brvou, když ho Bill někdy v soukromí nazval "oteckem".

Nyní všichni tři seděli pohromadě v admirálově velkém domě a oplakávali smrt kapitána Jacka Baldridge, Billova milovaného bratra a admirálova drahého přítele, kterého Scott a Grace už před mnoha lety adoptovali jako svého bratra. Kapitán Jack Baldridge hrál v životech všech svých blízkých velice významnou úlohu. Přestože byl druhorozeným synem, všichni ho pokládali za hlavu rodiny. Nejstarší syn Ray, který nikdy ranč neopustil, byl šťastně ženat a otec čtyř dětí. Předpokládal, že se jednoho dne Jack vrátí na ranč, kde převezme odpovědnost za stáda hovězího dobytka. Tak by se Jack stal čtvrtým Baldridgem, který strávil několik let u námořnictva, než se navrátil na ranč, kde převzal složité finanční operace. Jeho otec Tom kdysi dávno prohlásil: "Nikdo z nás tenhle ranč nevlastní. My ho máme jenom celý život na starosti. A jako můj pradědeček a dědeček přede mnou pouze navrhuji příští hlavu společenství. A tou samozřejmě bude Jack. Takže se o tom vůbec nebavte."

A nikdo se o tom taky už nebavil. Nikdo mimo okruh rodiny by patrně nebyl schopen plně porozumět ztrátě, která je všechny postihla. Nikdo tak dobře nechápal jejich beznaděj jako Grace Dunsmoreová.

Potichu popíjeli skotskou. V hale zazvonil telefon. Grace ho šla zvednout a za několik minut se vrátila. "Bille, je to Elizabeth a chce s vámi mluvit. Ale nemusíte, jestli se na to necítíte."

"Ale ne, rád si s ní promluví," odvětil a na chvíli zmizel. Vrátil se s zářícím úsměvem na rtech. "Chtěla si jen trošku popovídat o Jackovi. Jinak se zdá být v pořádku." Samozřejmě že se nezmínil o jejím rozloučení, "Sbohem, Bille. Miluji tě a na tom nikdo nikdy nic nezmění." Ale než na to mohl nějak odpovědět, zavěsila. Bill Baldridge se usmíval jako muž, po kterém nikdo nepožadoval žádné závazky.

I Grace se usmála, ale usmívala se jako matka, která přesně uhodla, co to ta její tvrdohlavá dcerka právě řekla do telefonu. Grace vstala a pozvala oba muže k večeři, kterou podávala v admirálově pracovně. Co se týkalo pití, dala jim na vybranou mezi Johnny Walkerem Black Label, Chateau Haut-Brion a portským. "Pánové, raději si vlastnoručně vybrat svůj vlastní jed," vybídla je s úsměvem a zanechala je po zbytek večera o samotě.

"Jen se mi svěř, Bille, co tě trápí."

"Mám právo se domnívat, že Jefferson byl někým zákeřně napaden? Že se o žádnou nehodu či sabotáž nejedná?" zeptal se Baldridge.

"Odpovím ti na to, Bille, pod podmínkou, že obsah této konverzace zůstane jen a jen mezi námi."

"Jistěže."

"Vím, že Jefferson byl napaden. Věděl jsem to o hodinu dříve, než jste tím prezidentovi v Pentagonu málem způsobil infarkt. Žádné jiné vysvětlení prostě neexistuje. Ale já si něco takového můžu dovolit vyslovit jen v důvěrném soukromém hovoru. A ani prezident to nemůže přiznat, ať si osobně myslí, co chce. Ale i jemu je to jasné. O tom není žádných pochyb. A přesně tak uvažuje nejvyšší velitelství válečného námořnictva. Všichni to víme a všem se nám velice hodí, že to říká nahlas takový mladý důstojník, jako jsi ty. Tvoje názory a tvoje znalosti jsou velice užitečné, ale ne nenahraditelné. Takže se, milý Bille, příliš sám sebou neopájej. Ale dost se nám hodí tvoje postavení. To je patrně záviděníhodné. Můžeš dělat a říkat, co se ti zlíbí. Můžeš vyslovovat věci, které my tam nahoře vůbec ani nesmíme naznačit, natož říci nahlas. Naštěstí tvůj hlas není natolik důležitý, aby vzbouřil veřejnost. Ale v blízkosti novinářů se měj na pozoru."

"Ano, pane. Nikdy jste se nevyjádřil o mé situaci tak naprosto jasně jako dnes. Ale teď bych si s tebou rád popovídal o něčem, co mám již dlouhou dobu na srdci. Všichni se shodují na tom, že jsou tu jen dva podezřelí. Írán, který má potřebné prostředky. A Irák, který je pravděpodobně nemá. Je tomu tak?"

"Hm-m-m," zamručel admirál. "I když osobně jsem ještě uvažoval o Pákistánu."

"Skutečně? Nikdy jste se o tom nezmínil."

"Zaujímám příliš důležité postavení na to, abych si mohl dovolit nahlas vyslovovat věci, o kterých si nejsem naprosto jistý. Doufám, že jsi si všiml, že lidé kolem mne často dělají věci, které jen naznačím. Říkám tomu syndrom „Ano, šéfe“. Tak to už chodí v ozbrojených silách. Z toho důvodu máme korvetní kapitány, kteří přímo srší nápady, a admirály, kteří díky své obrovské zkušenosti dělají konečná rozhodnutí."

Bill Baldridge se zašklebil. Admirál se často choval jako starý strýc, ale v jádru v něm bylo něco daleko víc, něco, co ho

předurčovalo k tomu, aby byl význačnou osobností, vysokým důstojníkem válečného námořnictva, a aby se s největší pravděpodobností stal i úspěšným předsedou Výboru náčelníků štábů.

"Proč Pákistán?"

"V lednu 1993 byli zastřeleni ve Virginii dva agenti CIA. Člověk, který to pravděpodobně spáchal, pocházel z horského klanu z Balúčistánu. Ten člověk, který se pokusil o několik měsíců později vyhodit do povětří World Trade Center, byl také z Balúčistánu. Oba pocházeli z města zvaného Quetta, kde se také poznali. V březnu 1995 byli na rušné ulici v Karáči přepadeni tři pracovníci amerického konzulátu. CIA se domnívá, že všechna tři přepadení spolu nějakým způsobem souvisí. Balúčistán leží v trojúhelníku, který vytváří hranice Pákistánu, Íránu a Afghánistánu. Je to hrozné místo, kde neplatí žádné zákony a kterému vládnou mocní a bohatí stařešinové různých klanů. CIA tam byla hodně aktivní po roce 1979, když Sověti vpadli do Afghánistánu. Tehdy si tisíce lidí z Balúčistánu našlo práci u CIA. Prodávali a pašovali zbraně a munici afghánským partyzánům - mudžahedinům. Ale pak se to zvrtilo. Studenti začali pálit americké vlajky. Mezi příslušníky největšího kmene Pathan se rozšířil militantní nacionalismus. Spousta z nich si začala říkat "dětí CIA-džihádu" - anglicky tedy děti svaté války proti CIA. Ten chlapík, co se pokusil vyhodit do povětří World Trade Center, byl jedním z nich. Osobně jsem o nich uvažoval jako o osobách, které by se i mohly pokusit napadnout americkou válečnou loď, ale nakonec jsem došel k závěru, že to není možné, protože Pákistán nemá prostě to správné technické vybavení. Jejich námořnictvo má jen nespolehlivé ponorky, i když některé z nich mohou odpálit i torpédo. Většinou jsou francouzské výroby a jsou pěkně zastaralé. Dokonce se pokusili postavit několik nových ponorek ve francouzské licenci. Ale jak jistě víte, ponorky se nedají stavět licenčně tak, aby měly patřičnou spolehlivost. Kdyby ses mne zeptal, jestli pákistánské námořnictvo mohlo potopit Thomase Jeffersona, musel bych ti jednoznačně říci, že ne. Mohla by skupina Balúčistánců ukrást pákistánskou loď a o něco takového se pokusit? V žádném případě. Chytili bychom je a zničili, ještě než by se k nám přiblížili na vzdálenost sto mil. Tedy, kdyby se při tom nepozabíjeli sami. Operační skupina Zacka Carsona by mohla roztřískat třeba celé pákistánské námořnictvo na cimpřcampř i s těmi jejich několika francouzskými ponorkami. On je velký rozdíl mezi vybouráním velké díry do newyorského mrakodrapu či podpálením několika cadillaců a mezi potopením největší válečné lodi na světě. Říkám si, že bych měl souhlasit s admirálem Morganem. Udělali to Íránci. Možná Íráčani. Ale nejspíše Íránci."

"To mě ovšem přivádí k další otázce," ozval se Bill Baldrige. "Ať to byl Írán nebo Irák, museli mít na palubě jednoho, možná až šest námořních důstojníků. A jeden z nich musel být skvělým ponorkovým kapitánem. Musel to být někdo, kdo se vyzná v dielelektrických ponorkách, a někdo, kdo má vynikající znalosti námořní taktiky. Takže teď ta poslední otázka. Kdo je vycvičil? Můžete mi na to odpovědět?"

"Bůh ví," povzdychl si Scott Dunsmore, aniž cokoli vyrazil.

"Já to vím taky," pomalu poznamenal korvetní kapitán.

"Skutečně?"

"Ano."

"Tak mne překvap."

"Britové. Člověk, kterého hledáme, byl vycvičen ve skotském Faslane na Královské námořní základně na řece Clyde."

"Jak jsi na to přišel?"

"Protože tu prostě není žádná jiná možnost. Ten chlapík dostal ponorku z Černého moře přes Bospor a potom se s ní plavil tisíce mil. Přes Středozemní moře, dolů po Atlantiku, kolem Afriky a nahoru do Arabského moře. A celou tu dobu se s tou ponorkou plavil pod hladinou. Někdy na výšku periskopu, někdy šnorchloval, aby si dobil svou obrovskou baterii. Většinou se plavil rychlostí osmi uzlů, a když se někdo přiblížil, snížil rychlost na pět. Možná, že za den urazil dvě stě mil. Pokud víme, udělal jen několik chybiček, pokud tedy vůbec nějaké udělal. A pak přišla ta nejsložitější část jeho hry. Pronikl do středu naší operační skupiny. Projel skrz její obranu, a jestli opravdu trefil Jeffersona torpédem s nukleární hlavicí, provedl to opět s umem, který mu musí závidět všichni ponorkoví kapitáni. Nevíme, jestli vypálil více než jedno torpédo. Ale v každém případě použil atomovou hlavici a dokázal nasměrovat torpédo. A to všechno, aniž by o něčem naši lidé vůbec tušili, protože jinak by ho dostali rychleji, než byste řekl švec. Tady máme co dělat s pěknou sviní. A já se vás chci ještě jednou zeptat, kdo ho vycvičil?"

"Ale já opravdu nemám tušení. Skutečně ne."

"Každopádně to nebyl Ali Šamkany, nebo jak se jmenuje ten chlapík, co velí íránskému námořnictvu. Ježíšmarjá, ti chlapi by nedostali ponorku skrz newyorský přístav, aniž by přitom nabourali do Sochy svobody. Nemohla to být žádná malá země, která vlastní ponorky. Většina z nich ani nedokáže udržet ponorku v použitelném stavu déle než měsíc. Francouzi nikdy nikomu nic neřeknou a neprozradí. Ti ani nezařídili pořádný výcvik pro své nejlepší zákazníky, Pákistáncé. Kdepak, pane. Člověk, kterého hledám, musel být vycvičen buď námi nebo Brity. Ale hned z několika důvodů pochybuji, že jsme to byli my, kdo ho vycvičil. Za prvé, nepoužíváme ponorky na dielelektrický pohon už léta a pochybuji, jestli to vůbec ještě umíme. A za druhé, cizince takové srandičky neučíme. A jestli ten člověk byl vycvičen tady, tak se musí jednat o zrádce. Ale pokud vím, Britové vycvičili několik cizinců. Mají nejlepší výcvikový kurs na světě. Britové používají diesely. Slyšel jsem, že vycvičili několik námořníků ze Saúdské Arábie v době, kdy uvažovali, že by tam mohli prodat několik ponorek. Myslím, že ze stejného důvodu také vycvičili několik Izraelců a Indů. Každopádně bychom si měli pohovořit s Brity."

"Máš pravdu, Bille. Musím se ti přiznat, že jsem se snažil tomuhle tématu vyhnout. Protože jakmile se s tímhle světíme jiné vládě, je dost pravděpodobné, že se tohle všechno objeví v tisku. A dobře víš, co škod dokážou natropit novináři."

"To vím moc dobře."

"Niméně se obávám, že s tím budeme muset něco udělat. A teď mi řekni, jak tě napadlo Faslane ve Skotsku?"

"Teď bych se k tomu dostal. Ale nejdříve bych se najedl ve vedlejší místnosti a dal bych si skleničku něčeho dobrého."

Pak vám to vysvětlím."

"Dobře, Bille. Dáš si skotskou nebo sklenku vína?"

"Vino, jestli pochází z vašeho sklepa."

Oba sešli dolů do prostorné haly, stále ve svých stejnokrojích. Cestou jim zaslutovala hlídka. "Dobrý večer, Johnny," admirál přátelsky pozdravil vojáka na stráž. Vstoupili do vínově vytapetovaného pokoje, ve kterém měl admirál svou pracovnu, doslova přečpanou knihami. Přátelé Dunsmoreových admirálově pracovně říkali Šarlatový noční klub. Bill Baldrige vzal do ruky jednu z láhví a pochvalně poznamenal: "A sakra! Haut-Brion 1961. Oblíbené víno velkého Viržinana Thomase Jeffersona."

Admirál nalil oběma vrchovaté sklenice. Přitom taktně pomlčel o tom, že to byl on, kdo Billovi řekl o Thomasu Jeffersonovi a jeho zálibě v Haut-Brionu. Pouze smutně podotkl: "Nemyslím si, že bychom na Jackovu památku měli pít něco horšího, viď Bille?"

"Jistěže ne, pane."

Přitukli si. Admirál pronesl připítek: "Na paměť velkého námořního důstojníka, kapitána Jacka Baldrige." Bill se rozhlédl po admirálově pracovně. Byla příliš plná vzpomínek.

"Zabiju toho chlapa, co zavraždil mého staršího bratra," slíbil Bill Baldrige.

Scott Dunsmore mu chtěl zrovna připomenout skotskou námořní základnu Faslane, když tu vedle jeho křesla zazvonil telefon. Bill zaslechl jen útržky konverzace. Admirál si během hovoru dělal poznámky.

"Buď zdrav Arnold. Všechno v pořádku?... Cože?... Kde?... Byl mrtev?... No to je jasné, že musel být... Mluvil jsi o tom s někým?... Ano, ve čtyři ráno... Co souhlasí?... Možná že byl na dovolené... Vážně?... zatraceně zajímavé... zavolej mi zase... ahoj, Arnold."

Admirál se otočil k Baldrigovi. "Tak se nám to zamotává."

"Co se stalo?"

"To byl admirál Morgan. Volal ze své kanceláře. Právě mu telefonoval jeden z našich lidí ze Suitlandu, který cosi velice zajímavého zaslechl od našich lidí, kteří pracují pro rozvědku v Aténách. V novinách se tam objevila taková malá zpráva. Našli tělo ruského ponorkového námořníka. U ostrova Kýthira, asi 60 mil severozápadně od Kréty. Arnold říká, že v těch novinách psali, že to tělo bylo ve vodě asi dva měsíce. Odhaduje se, že ten člověk byl asi tak deset týdnů mrtev. Nechápu, jak na takové věci vůbec mohou přijít. Ale v každém případě ten námořník měl u sebe svou známku. Ruský námořní atašé v Aténách přiznal, že se jednalo o námořníka z ponorky. Oni Rusové neměli stejně moc na vybranou. Policie na Kýthiře si všechno ofotila a opsala - jeho hodnota a číslo, které měl přišpendlené na svetru. Arnold říká, že je dost zajímavé, že ho vůbec někdo našel, protože to tělo bylo skutečně na pustém místě, zaklíněné mezi dvěma balvany. Našli ho nějací rybáři, když se jim tam zasekla síť."

"No, ale já si nejsem jistý, jakou to má spojitost s naším případem..." namítl Bill. "Rusové mají ponorky po celém světě. A ani to nepovažují za nic zvláštního, když jim spadne muž přes palubu."

"Ne tak úplně. Arnoldovi lidé v Gibraltaru si myslí, že 5. května na velice krátkou dobu zaslechl ponorku na dieselelektrický pohon. Mají přesný záznam toho kontaktu. Arnold to právě vyhrabal z počítače. Když se o tom dozvěděl, telefonoval dokonce i do Moskvy. Celá věc se má takhle: Gibraltar je od Kýthiry šestnáct set mil. Před deseti týdny bylo 28. dubna. A jestliže ta ponorka jela rychlostí osmi uzlů, znamená to, že ten člověk spadl z paluby právě té ponorky, kterou Arnoldovi lidé zaslechl na Gibraltar. Teď to ověřuje a konzultuje s Moskvou."

"Zatraceně," uklouzlo Billu Baldrigovi.

"Výborně řečeno," poznamenal admirál, když oběma naléval další skleničku vína. "Dnes už toho moc nevyřešíme. Spíš ráno, až nám zase zavolá Arnold. A teď mi řekni o Faslane."

"Myslím, že víte, kde to je. V opuštěném skotském zálivu na severozápad od Glasgowa, poblíž ústí řeky Clyde. Faslane je jen kousek od Holy Loch, kde jsme měli po třicet let eskadru ponorek Polaris. Je to ideální místo pro výcvik velitelů ponorek. Vlastně jedno z nejlepších na světě. Je to místo nejtvrďšího ponorkového výcviku na světě. Oficiálně se mu říká kurs pro velitele ponorek, ale normálně tomu každý říká 'periskopový kurs'. Britové tomu říkají Zabiják. Dost si s tím jménem vyhraji. Když o někom chtějí říci, 'ze kurs nedokončil, tak o něm řeknou, že 'ho Zabiják oddělal', a když ho někdo absolvuje s vynikajícími výsledky, tak o něm řeknou, že 'se z něj stal moc dobrý Zabiják'. Chlapíkovi, který to vede, se říká Učitel. Absolventům se říká Zabijáci."

Baldrige se napil. "Otecko, ten chlapík, kterého hledáme, byl Zabiják, a to Zabiják obzvláště výjimečný. A to ze dvou důvodů: byl to skutečně dobrý žák a jednalo se o cizince. Tím jsem si stoprocentně jistý. Dejte mi pár dní a já vám ho najdu."

"Vzhledem k tomu, jakou nám způsobil škodu, bych Britům pro ten jejich periskopový kurs mohl navrhnout jiné jméno," usoudil admirál.

"To už není třeba. Ten kurs v devadesátém čtvrtém roce zrušili konzervativci, když snižovali vojenské výdaje. Spousta lidí si myslí, že tenhle program už nic tak dobrého nenahradí. Dvacet procent lidí tím kursem neprošlo. Někteří se z toho dokonce nervově zhroutili, protože to bylo tak těžké a nebezpečné. Na světě není jiné místo, kde by se arabský velitel mohl naučit tak dobře ovládat ponorku."

Admirál se na chvilku zamyslel. "Jasně. Pojedete tam. Nechám někoho zavolat do Londýna, aby tam promluvil s lidmi od námořnictva. Chci, aby vám pomohli. Ale nechci se s tím dostat do příliš vysokých míst. Víte, co se stane. Britská byrokracie je horší než naše. Nejlépe bude, když promluví s prvním námořním lordem, ten by ti to měl zařídit u jejich ministerstva obrany. A když bude třeba, promluví třeba i s ministerským předsedou, nebo s královnou nebo arcibiskupem cantenburským nebo i se samotným Pánem Bohem. A než se tam dostanete, tak už se o tom bude všude povídat. Nejlépe bude, když jim řeknu co nejméně, jen tolik, aby ses dostal k jejich hlavnímu člověku přes ponorky. Bude to jistě nějaký admirál s titulem lorda. Chci po tobě, abys jim toho také řekl co nejméně. Britové jsou obvyčejně

cyničtí. Budou z tebe chtít tahat rozumy. Ale nakonec se vždycky ukážou jako správní hoši. A jsou vždycky na naší straně. Oni ti pomohou."

Před půlnocí si ještě dali sklenku portského. Bill Baldrige měl ještě jedno přání: "Otecko, myslíte, že byste mi mohl zařídít, aby mě někdo odvezl na letiště? Chtěl bych nechat auto tady a rozjet se do Kansasu. Chci vidět bratra Raye a celou rodinu. Pak pojedu rovnou do Londýna. Ani by to nedávalo žádný smysl, kdybych jel už v pátek. Poletím v neděli večer a strávím tam třeba celý týden s britskými námořníky."

"Jistěže, Bille. Uvidíme, co pro nás bude mít zítra ráno Arnold. Máš s sebou hodně zavazadel?"

"Ani ne. Kufr mám už sbalený. Předpokládal jsem, že někam pojedu."

"Peníze?"

"Arnold mi je posílá do Kansasu. Vzkázal jsem jeho kanceláři, že možná pojedu za oceán."

"Výborně. Poletíš normální linkou. Co nejnenápadněji. Zařídím, aby na tebe někdo z Královského námořnictva počkal na letišti v Heathrow - stačí jim jen říci, že jsi jedním z mých lidí. Hlavně jim neříkej nic jiného, pokud nebudeš muset."

"Dobře, spojte se s Arnoldovou kanceláří a dejte jim vědět číslo mého letu. Odletím v neděli v noci a do Heathrow přiletím brzy ráno."

Oba muži prošli halou. "Sejdeme se v osm na terase," řekl admirál. Bill Baldrige se chystal odejít nahoru do prostorné místnosti ve druhém patře, která byla vždycky připravená pro něj a ve které s Elizabeth strávil tolik nocí. Zdálo se mu, jako by to bylo už před mnoha a mnoha lety.

Než odešel do ložnice, obrátil se ještě jednou k admirálovi.

"Pane, jste si naprosto jistý, že za tím není nikdo jiný?"

"Jsem si jistý. Egypt, Sýrie a Libye se zbavily svých ponorek už roku 1995. Měli nedostatek náhradních dílů a nekvalitní technický servis. Podle Mossadu se Arabové zbavili asi třinácti lodí. Egypt neměl peníze na opravy. V žádném z jejich ponorek se nedalo bezpečně plout. Jedna syrská ponorka se potopila přímo v přístavu. Sýrie se teď pokouší koupit tři Kila, ale nemá peníze. A úvěr v Moskvě jim už vyschl. Libyjci se se svými ponorkami už osm let nevyjeli."

"Dobrou noc, admirále," rozloučil se Bill. "Takže to byl bezpochyby Írán."

"Určitou maličkou pochybnost mám, ale ta je tak malá, že by tě neměla znervózňovat," odpověděl mu Scott Dunsmore.

Korvetní kapitán vyšel nahoru do schodů a zalezl si do postele v překrásné prostorné místnosti, z níž se mu naskýtal úchvatný pohled na řeku. Nezdály se mu žádné krásné sny. Zdálo se mu, že ho pronásleduje černá ponorka. Byl to přímo děs pod vodou. Probudil se úplně zpocený. Tento druh snů je u ponorkových námořníků naprosto obvyklý. Podle psychiatrů amerického válečného námořnictva je způsobují léta potlačované hrůzy, kdy se námořníci snaží zaplašit představu toho, co by se jim mohlo stát. Smrt pod vodou v porouchané ponorce. Smrt udušením a utopením. Lidé na ponorkách nejsou ze sebe schopni setřást blízkost smrti. Takový je ale už úděl ponorkových námořníků.

101000ČERVENEC02. 18S, 59V. Rychlost 7 uzlů. Kurs 224. Hloubka 150 metrů. 260 mil od Ománského zálivu.

"Bene, spousta problémů. Sem voda kolem hřidele teče. Inženýr říká, pumpa neutáhne - chce zastavit a vynořit. A opravu na hladině. Voda nám sem skutečně běží rychle."

"Georgiji, řekněte svému drahému inženýrovi, že si může myslet, že má problémy tady dole, ale na hladině budou asi desetkrát horší."

"Bene, pumpa naplno. Třicet centimetrů vody v ubikaci. Všude nám tu teče. Posádka strach má."

"Nevadí mi, kolik vody nabíráme, pokud se nepotápíme. Teď se snažím vyvážit naše rizika. Musíte mi zodpovědět jednu otázku. Odčerpávají pumpy tolik vody, kolik nabíráme?"

"Ano, ale naplno, Bene. Baterie vysychá."

"V tom případě zůstaneme pod vodou, ale vyplaveme na výšku periskopu. To sníží zatékání o devět desetin. Jestliže zůstaneme nízko pod hladinou, nikdo nás neuvidí a nezničíme tak baterii. Teď se nesmíme vynořovat - když se vynoříme, chytí nás a je s námi konec. Všichni zahyneme. Všichni."

"Jak dlouho, Bene? Musím lidem něco vyprávět."

"Podívejte se, Georgiji, ten problém je ryze matematický. My se musíme dostat co nejdál od toho místa, kde jsme odpálili tu jadernou hlavici. Od toho místa musíme být vzdáleni čtyři sta mil. Rozumíte mi? Vynoříme-li se teď, hned nás chytí. Američanům se nejlépe pracuje, když jsou odpočatí. Jestliže však mají nějaké podezření, budou se nás snažit chytit za každou cenu. Řekněte posádce, že zůstaneme v periskopové hloubce a že pojedeme rychlostí sedmi uzlů, pokud se nezačneme potápět nebo pokud nám nedojde štáva v baterii."

"Bene, jste vyhrál. Ten váš Učitel, co?"

"Přesně, tak."

Dvě hodiny poté, co se vycházející slunce vyhouplo nad obzor Marylandu, Bill Baldrige a Scott Dunsmore usrkávali pomerančovou šťávu a jedli topinky. Mladší z obou mužů jedl v tichosti. Admirál ho informoval o tom, co nového se dozvěděl od admirála Morgana.

"Telefonoval do Moskvy. Tam ale nechťejí přiznat, že utonulý muž byl členem posádky Kila, o kterém se domnívali, že se v dubnu potopilo v Černém moři. Morganovi lidé si myslí, že láhev by z Černého moře do Egejského přes Bospor a Marmarské moře doplavala, ale v žádném případě lidské tělo, protože by ho ryby dávno snědly. Rusové řekli Morganovi, že se ta ponorka potopila. To bylo v květnu, kdy si skutečně mysleli, že se jim potopila. Tenkrát mu také řekli, že hledají její vrak. Našli však jenom nějaké trosky a bóje, ale trup už ne. To utonulé tělo jen potvrzuje, že ta ponorka proplula Bosporem, ale Moskva to z nějakého důvodu nechce přiznat."

"Zatraceně," ulevil si Baldrige.

"Navíc, jestli ta loď jela rychlostí osmi uzlů, mohlo se dost dobře jednat o to samé plavidlo. Arnoldovi lidé ji slyšeli v

Gibraltaru brzy ráno pátého května."

"Jak to, že ji nikdo jiný neslyšel?"

"Protože její velitel musel být velice opatrný. Udělala jen jednu chybu. Arnold říká, že naši lidé ji zaslechli jen na třicet vteřin jedna osa, pět listů, náhlá akcelerace. A potom nic, ticho. Byli si zcela jisti, že se jednalo o ponorku. Proto to také všechno nahlásili. Dokonce i nahlásili, že se jedná o ponorku bez jaderného pohonu. Admirál Morgan je přesvědčen, že se nemýlili."

"To zní dost přesvědčivě."

"Tak je to se všemi věcmi, o kterých chceme, aby do sebe zapadly přesně podle našich představ," odpověděl admirál zamýšleně. "Ale je tu ještě něco."

"A to?"

"Snímky ze satelitu ukazují jen dvě ze tří iránských Kil v Bandar Abbásu. Tak je tomu už od 5. července."

"Jestliže jedna z ponorek odplula, jak to, že jsme si toho nevšimli dříve?"

"To je dobrá otázka. Nikdo ji neviděl opouštět přístav."

"Myslíte si, že by se mohla vrátit, aniž by si toho někdo všiml, a navíc ještě zničit Jeffersona?"

"Odborníci říkají, že ta je nemožné. Ale v každém případě je stále pryč."

"Podle mě z toho vychází Írán jako hlavní podezřelý. Pohnuli s tou ponorkou, aby nás zmátli a abychom nehlédali tu z Černého moře."

"Možná. Ale admirál Morgan tvrdí, že by pro ně bylo naprosto nemožné projet s tím Kilem skrze Hormuzskou úžinu, aniž bychom o tom věděli. Máme tam nad ní náš satelit KH-11, který fotografuje ve dne v noci. Myslím si, že s tím jenom pohnuli nebo to schovali, aby nás zmátli. To, co dělají, vypadá velice podezřele."

"O tom nemám pochyb."

"Jed' za mámou, Bille. A pak do Skotska. Dej se pěkně do práce!"

Vyšli před dům, kde na ně již čekalo služební auto, které je odvezlo do Pentagonu. Admirál Dunsmore vyskočil v garáži, okamžitě vstoupil do výtahu a vyjel do kanceláře generála Paula.

Pneumatiky zakvílely a auto vyjelo směrem k letišti. Bill si na letišti z předního sedadla vzal své zavazadlo a šel si pro letenku. Před odletem mu zbývala ještě hodina času. Cestou spal. Z letiště v Kansas City zavolal bratrovi, ať ho vyzvedne v Great Bendu. K letišti to měl necelých čtyřicet mil cesty vozem.

Mezinárodní letiště v Kansas City se nalézá v pravém horním rohu státu, na sever od řeky. Bill Baldridge se tu nikdy necítil doma. Ve skutečnosti se nikdy nikde necítil doma, dokud si nezapnul bezpečnostní pásy v letadle do Wichity a dokud nezaslechl cestující mluvit domovským přízvukem. Byl to překrásný pocit, letět letadlem po blankytně modré obloze a dívat se dolů na zem. Připomínala mu velký kulečnickový stůl, pokrytý milióny akry pšenice, prerie a těch nejlepších pastvin pro hovězí dobytek na celé planetě.

Cestoval v uniformě. Ráno nepovažoval za vhodné sníst v přítomnosti náčelníka námořních operací v civilu. Ale teď měl jiný pocit. Čím blíž byl domovu, tím více toužil po svých vysokých kovbojských botách, po svých ostruhách a legínách. Chtěl pod sebou opět cítit sedlo, zatoužil zamávat nad hlavou velkým bičem. Už se nemohl dočkat, až bude mít na hlavě stetson. Věděl, že v několika málo minutách pod sebou spatří jedinečný geologický útvar: řadu ostrých strmých kopců náhle vyčínajících z rovných plání. Cizinci, který se díval dolů, to tam jistě připadalo jako staré indiánské pohřebiště, něco jako Údolí králů v Egyptě.

Tohle však byly podivuhodné Flint Hills, které vyrůstaly jeden za druhým v prapodivné symetrii. Teď v červenci zářily zelení. Ale některé se zdály v dálce mlhavě modré, kdežto jiné měly purpurový nádech. Z výšky působily nesmírně opuštěné, jako jediné místo, kde by se dala najít samota.

Přilétali do Wichity. Přeletěli přes dálnici, která vedla na východ do Missouri. Kavalerie tam kdysi mívala pevnost, Fort Scott. Dole se prostíraly obrovské pozemky ranče Spring Creek, který patřil Kochově rodině, nejdůležitějšímu zaměstnavateli v Kansasu - Koch Industries s administrativním ústředím ve Wicthitě byly největším naftovým impériem na zeměkouli.

V šedesátých letech bývali starý Fred Koch a Tom Baldridge dobrými přáteli. Fred však zemřel mladý. Bill Baldridge věděl, že společnost vlastnilo několik bratrů. Nejmladší a - jak Jack také říkal - nejkrásnější a nejchytřejší z nich byl Bill Koch, slavný baseballový hráč. Jack se několikrát šel podívat na kansaského druha, jak hraje baseball. Jack tvrdil, že Bill Koch se měl pokusit ucházet se o guvernérské křeslo.

Letadlo pomalu přistávalo na wichitském letišti, Wichita Midcontinent Airport, na kterém obvykle přistávala soukromá tryskková letadla šéfů olejářských společností.

Když Bill vystoupil z letadla do horkého odpoledne, hned věděl, že vzduch tu voněl daleko lépe než kdekoli jinde na světě. Cestou k výdeji zavazadel ho poznali tři různí lidé, kteří mu vyjádřili svou soustrast nad Jackovou smrtí. Když si korvetní kapitán Bill Baldridge vyzvedával kufr, zaslechl, jak na něj kdosi volá: "Ahoj, Bille. Nepoletíš se mnou do Great Bendu? Jsme jenom tři. Řekli mi, že se možná ukážeš." Tady bylo naprosto normální nabídnout někomu cestu letadlem. Velké kansaské rodiny se ani neobtěžovaly s nákupem letenek. A tak tomu bylo i u Baldridgů, ani oni se s jejich nákupem neobtěžovali. Jednou do měsíce přišel účet a kancelář na ranči ho zaplatila.

Rick Varner, pilot, který oslovil Billa, už vyzvedl jeho zavazadlo a nesl ho do malého letadla. "Zrovna včera jsem vezl tvou mámu do Tribune," řekl. "Je tam malá přistávací dráha na jihovýchod od města. Chtěla navštívit starého Jethro Carsona. Říkala, že Zackova smrt ho naprosto zlomila. Neřekl jediný slovo od té doby, co se doslechl, že admirál zahynul. Celý Greely County ho oplakává. Jethro je sice pěkně starý, ale těšil se dobrému zdraví, dokud nepřišlo tohle. Tvoje máma si myslí, že ho to vyfídí. Říká, že člověku může puknout srdce v každém věku."

"Asi ano, Ricku. Taky se necítím zrovna skvěle. Připadala ti moje máma v pořádku?"

"Ten, kdo ji nezná, by řekl, že v pořádku je. Ale já znám paní Baldridgovou léta letoucí. Neviděl jsem tolik rozrušených lidí jako minulý pondělí, když jsme se dozvěděli o tom neštěstí. Čtyři lidi z naší kanceláře se rozplakali. I můj druhý pilot brečel. Moc jsme tady Jacka poslední dobou neviděli - ale všechny nás to vzalo. Znali jsem ho moc dobře."

"V naší rodině po něm zůstane pěkná mezera. To je jistý." Potom letěli pětadvacet minut v naprostém tichu přes centrální plán, než Rick začal pomalu přistávat v u obrovského oblouku řeky Arkansas, který dal městu Great Bend jeho jméno. Odtud teče Arkansas do Oklahomy. Arkansas je jedna z největších amerických řek. Pramení v Oklahomě, ve Skalistých horách, patnáct set mil na západ od kansaských plání. Přestože protéká mnoha státy, Kansasané ji považují za svou řeku. Bill Baldridge ji také považoval za svou řeku. Byl to kus jeho domova.

Přistáli na malém letišti v Great Bendu, kde už Bill zahlédl vytáhlou postavu svého bratra Raye Baldridge. Měl na sobě košili s krátkými rukávy, plátěné kalhoty a nepostradatelný stetson. "Rád tě vidím, chlapče," uvítal ho bratr. Usmíval se, ale Jackova smrt jim oběma ještě příliš ležela na srdci. V tichosti došli k Rayově dodávce Cherokee.

"Máma nevypadá tak špatně," ozval se Ray. "Tvrdě s tím bojuje. A já taky. Nemohu prostě uvěřit, že už ho nikdy neuvidím."

"Také si myslím, že si na to asi nezvyknu."

"Na ranči jde všechno jako po másle. Tenhle rok jsme vydělali hromadu peněz. Veškeré zisky jdou do fondu, který založil táta. Doufám, že brzy odejdeš z námořnictva a převezmeš to tady. Mně stačí, když budu mít na starosti stáda, když budu kontrolovat křížení plemen a budu najímat a vyhazovat lidi. Ale všichni jsme si říkali, že Jack se bude starat o ty složitější věci: Že bude nakupovat a prodávat pozemky. Že bude dohlížet na investice do nových stád. Že bude sledovat trh. Že bude rozhodovat, kdy prodat a kdy koupit. To pro nás nemůže dělat nikdo cizí. To je práce pro někoho z rodiny. Máme sice schopné účetní, kteří se tváří, že věci rozumí, ale to není ono, jako když to dělal táta nebo Jack. Chtěl bych, aby se o to staral čistokrevný Baldridge."

"Jasně Rayi. Je mi to naprosto jasné. Musím teď splnit jeden důležitý úkol a pak z námořnictva odejdu. Už mě nepovýší. Raději toho nechám, než abych celý život dělal korvetního kapitána. Mám v plánu vrátit se domů tenhle nebo příští rok. Ale nepočítal jsem s tím, že se budu muset starat o celý ranč. To je zatracená odpovědnost. Na celý život."

"Máš recht, Bille, ale je to tvůj život... a můj taky."

Přejeli hranici do Pawnee County. Jeli na západ po silnici, rovné jako hlaveň pušky. Krajina napravo a nalevo byla naprosto stejná. Míle a míle lánů pšenice, někdy kukuřice. Někdy také míle a míle prérijní trávy. Tohle byla Velká země, země Wyatta Earpa, bratrů Daltonových, "Bata" Mastersona, "Divokého Billa" Hickoka, Komančů, Pawneeů a Kanžů, Indiánů z plání, kteří tu kdysi pronásledovali nekonečná stáda bizonů.

Baldrigův ranč se svou značkou B/B v kruhu nad branou byl vlastně v Hedgman County, na pláni mezi Pawnee River a Bucker Creek. Rozprostíral se na dvou okresech a Bill viděl rodinná stáda, ještě než se dostali k rodinné rezidenci.

Prohlížel si stáda znaleckým pohledem. Svému bratrovi řekl uznale: "Vypadají velice dobře, Rayi. Jako obvykle jsi udělal kus dobré práce."

"Díky bráško. Měli jsme tenhle rok hodně štěstí. Na jaře hodně pršelo, vyrostlo hodně trávy, však víš, jak to chodí: čím lepší pastviny, tím méně se courají a tím jsou větší."

"Jasně," odpověděl Bill. Oba bratři opět upadli v mlčení. Bill si musel opět představit to ďábelské ruské Kilo, které si uvědomoval každé dvě hodiny. Jako by se pohyboval mezi dvěma světy, které si byly na hony vzdálené. Tady vítr čechrál travu, kterou kdysi kterýsi zapomenutý kansaský básník nazval trávníkem bohů. Ale v dále se už rýsovala osidla mezinárodního terorismu.

Ray dojel s vozem až před řecké sloupové rodinné rezidence, kolem které rostly obrovské javory, vysázené generacemi Baldrigů. Uvnitř, daleko za dveřmi, ve sluncem zalitém obývacím pokoji seděla vládkyně rodiny, Emily Baldridgová. Bylo jí 75 let. Popíjela šálek anglického čaje, četla si časopis a - jak si Bill myslel měla zlomené srdce.

Výšla k němu a objala svého nejmladšího syna. "Jak se dnes má můj chrabý námořní důstojník?"

"Celkem dobře, mámo," odpověděl jí a potají se podívoval jejímu sebeovládání. "Jsem členem vyšetřovacího týmu, který se zabývá příčinami katastrofy na letadlové lodi. Sám jsem si však již řekl, že až to skončím, odejdu z námořnictva. Bavit jsem se o tom s Rayem. Do roka se vrátím domů."

"To je dobře, Bille. Doufala jsem, že se takhle rozhodneš. Pro mě a pro Raye je tu příliš mnoho práce. Jack sem měl přijít, ale už nikdy nepříjde a já jsem začala uvažovat o tom, že bychom část ranče měli odprodat. Je to pro nás příliš velké."

"Dobře že tě táta nebo Jack neslyší. Oba by neprodávali ani za nic. Mně se to taky nelíbí. Takže raději nic neprodávejme. Ale máš pravdu, mámo. Ono by to pěkně dlouho trvalo, než by se náš Jack vrátil domů. Chtěli ho udělat admirálem. Byl akorát na vrcholu. V Pentagonu. Byl nejlepším potenciálním bojovým velitelem, kterého jsem kdy znal. Scott vždycky říkal, že drží židli náčelníka námořních operací pro kapitána Baldridge. A tím nemyslel mě."

"Ale miláčku, nedokázal jezdit na koni tak jako ty!"

"Ne, to tedy ne, mámo. Ale zato by dokázal rozmlátit ruské námořnictvo na prach. Několikrát jsem ho slyšel, jak říkal, že by ho to moc potěšilo."

Billovi bylo jasné, že bude muset co nejdříve změnit námět hovoru, ale něco je oba nutilo mluvit o Jackovi. Bill se díval na svou matku s horoucí láskou a něhou. Právě se mu snažila říci, že Margaret a její dcerky příští týden přijedou ze San Diega. Místo toho se ale rozplakala. Slzy jí stékaly po tváři. Byla v ní beznaděj a bezmoc. Oplakávala svého ztraceného syna. Jediného, který se podobal svému otci.

"Já ho dostanu, mámo," sliboval jí Bill naprosto nesrozumitelně, bez jakékoli souvislosti. "Můžeš na to vsadit třeba celý ranč, že toho všiváka dostanu."

Emily Baldridgová byla příliš zaměstnána sama sebou, než aby vnímala, co jí její syn vlastně říká. Vděčně od něj přijala

kapesník a odešla ke dveřím. "Na chvíli se vzdálím, ale hned se vrátím. Trochu si odpočinu. Sejdeme se na verandě v sedm."

Bill se za ní smutně podíval. Byla to taková překrásná žena. Srdcem i duší byla jižanka. Nikdy se nezbavila svého vychování, které zakazuje ukazovat osobní pocity na veřejnosti. Ona a Tom Baldridge se zdáli tak rozdílní. Snad byla příliš vznešenou dámou i na toho kansaského rančera s širokými rameny.

Bill doprovodil matku až k velkým dubovým schodům, nad kterými se tyčil široký klenutý oblouk s polnicí a indiánskými oštěpy. Odešel do svého starého pokoje, který byl stále vyzdoben těžkými pestrobarevnými siuacskými pokrývkami na posteli a zkříženými komančskými oštěpy vedle zrcadla, u něhož stále visel zarámovaný obrázek indiánského náčelníka Šíleného koně. Bill tu kdysi dávno zařídil velitelství místních skautů. Jeho pokoj byl vlastně veteránem, který zažil mnohé indiánské bitvy. U postele ležely dva páry kovbojských bot, jeden s ostruhami. V šatníku z borovicového dřeva měl čtyři stetsony a vskutku rozsáhlou sbírku kovbojských košil a kalhot.

Za deset minut vyšel na verandu v jediných šatech, ve kterých se cítil pohodlně. Na hlavě měl překrásný stetson. Rozhodl se, že dnes pojede sám na koni daleko, daleko na západ. Chtěl se podívat na západ kansaského slunce. Chvilí si povídal s Freddym, velkým koněm, na kterém jezdili jen on a Ray. A pak zvedl velké kovbojské sedlo s magickými indiánskými symboly a posadil je koni na hřbet. Rychle ho utáhl a jemně upravil Freddieho ocas.

Když dojel k dobytčí ohradě, narovnal si klobouk. Několik starých dělníků, kteří tam upravovali plot, na něj pohlédlo. Nikdo z nich nemohl věřit, že byl vůbec pryč.

"Ahoj, Billy, vítejte zpátky... to je hrozné, co se stalo Jackovi. Každýho to vzalo."

Bill Baldridge pomalu jel na západ. Zamířil mezi obě řeky. Pětadvacet mil na jihozápad stálo Dodge City, nejbližší větší město - jeho máma byla kurátorkou místního muzea. Před ním se táhly jen míle a míle prerie. V barvách pozdního odpoledního slunce se mu pastviny jevily zlatozelené. Vál jižní vítr a velké trsy trávy se ohýbaly jako zčeřené vlnky na vodě. Bill se díval na vlnici se travu a vzpomínal na doby, kdy byl malým chlapcem, snícím o tajemných oceánech, které nikdy předtím nespatriil.

Préríjní tráva byla tak vysoká a měkká, že vůbec neslyšel Freddieho kopyta. Doléhalo k němu jen občasné prasknutí delších stébel trávy a sladké cvrlikání cikád. Bill pohlédl na travu. Vypadala, jako by jí projela obrovská sekačka na záhony. Uvědomil si, že tudy muselo před nedávnem proběhnout jejich stádo. Proto žádný z divokých květů ještě nerozkvetl. Jejich dobytek byl někde nablízku. Bill si uvědomil, že bude muset jet domů za matkou a Rayem. Říkal si, že by mohl ještě tak míli ujet a pak se otočit. Možná, že bude muset donutit Freddieho k cvalu. Trošku mu rozproudit krev, aby nezestárnul.

Bill pohlédl na obzor, kde se tvořila vysoká mračna. Přimhouřil oči. Zapadající slunce již po celém kraji vysílalo své ohnivé paprsky. Bill sice ještě nespatriil stáda, ale už se otočil domů. V zádech cítil poslední zbytky tepla toho dne. Míli před rančem vyběhl Freddieho ke cvalu.

Vepředu zahlédl dva honáky, jak dole u řeky shánějí dohromady několik zatoulaných býčků. Měli je už skoro pohromadě. Jeden honák jel před stádem a druhý za ním. Dva býčci však stále utíkali k řece. Bill instinktivně přinutil svého koně k ještě prudšímu cvalu. Pomalu vysunul bič, který měl po levé straně sedla. Kůň teď běžel tím správným tempem. Bill se přiblížil k zatoulaným býčkům. Jasně na jejich zadcích viděl vypálenou značku B/B, kterou znal celý Kansas.

Bill Baldridge zakřičel a zapráskal bičem nad hlavou. Dojel k býčkům a donutil je, aby se vrátili ke svému stádečku. Když se zadíval do jejich hovězích obličejů, musel se zašklebit.

Jel ve skupině a hlídal, aby býčci neutíkali napravo. "Hej, díky, Bille," ozval se starší z obou mužů, vytáhlý honák. Pomalu žvýkal tabák, který mu na levé lici jeho snědého obličeje vytvářel obrovskou bouli. "Ani jsi to nezapomněl, co?"

Oba muži se neviděli celá léta, ale zdálo se jim, jako by se naposledy viděli předevčírem. Pro některé lidi se tady čas zastavil.

Bill se zašklebit. "To šlo skoro samo, Skipe. Za těchhle horkých dní se někdy nechtěj hnout od vody."

"Jasně. Zůstaneš tu dlouho?"

"Ale kdepak, odjíždím zase v neděli."

"Chybíš nám tady. Říkali jsme si, že se vrátíš, teď, co se stala ta věc s Jackem."

"Příští rok se vrátím. Navždycky."

Jeli chvíli mlčky, než Skip McGaughey promluvil. "Víš, co nenávidím na námořnictvu ze všeho nejvíc, Bille?"

"No řekni..."

"Nelíbí se mi, že nejsou žádný náhrobky pro ty chlapy, co zemřeli na moři. Víš, že můj děda byl zabíje v Pacifiku za druhý světový války. Nikdy ho nenašli. A moje babička si stěžovala, že by chtěla mít někde místo s jeho jménem."

"Jasně. Samozřejmě, že po Jeffersonu nezbyla žádná těla ani vrak. Atomový výbuch za sebou nic nezanechá."

"Alespoň to bylo hned."

"O tom není pochyb."

"Budeme mít alespoň pamětní desku na Jacka?"

"Asi jo. Vůbec jsem o tom nepřemýšlel. Maminka je tím vším stále ještě otřesená."

"No jasně. Ale pořád si myslím, že by se něco takového mělo udělat. Víš, co tvůj táta zemřel, všichni jsme začali říkat Jackovi Šéf, i když jsme ho tady nikdy moc neviděli."

"Jo. Vím, že jste mu tak všichni říkali. Já jsem mu tak sám říkal. Ale určitě víš, že pracoval jako operační důstojník eskadry, jako admirálova pravá ruka. Jistě by to dotáhla na kontradmirála."

"Takže bychom ho asi neviděli vůbec."

"Asi na pěkných pár let."

"No a to je ještě další důvod, abychom mu postavili pomníček."

"Co si tak představujete? Mě teď nic moc nenapadá. Jack bombastické věci nenáviděl."

"No, chlapci o tom uvažovali. Víš že Jack rád chodil rybařit na ty skály u říčky. Asi čtyři sta metrů od domu. Je tam jeden velký balvan, asi čtyři metry vysoký, čistá žula, jako ve Flint Hills. Co kdybychom mu nechali zasadit bronzovou desku do toho kamene? Myslím, že by to mělo být něco střízlivého a přitom by to mělo na člověka zapůsobit."

Bill se na minutku zamyslel nad Jackem, letadlovou lodí a černým ruským Kilem. "Skipe, ta myšlenka se mi líbí. Jack tam rybařil celý život. Taký by se mu to ubilo. Skutečně líbilo. Ray nechá udělat podle fotografie jeho reliéf v uniformě.

Hlavu a ramena. Asi tak třicet centimetrů nad deskou. Nechám to odlít a zasazení do kamene na tobě a na Rayovi. A každý rok u toho budeme mít vzpomínkovou mši. Překvapíme maminku. Zařídí, aby sem přišli lidi z námořnictva. Každý rok. Tu roklinu zaplní námořníci a kovbojové. A až kněz ten kámen posvětit, tak se sem jistě Jackův duch navrátí."

"Bezva, Bille. To bude skutečně hezký. A my bude vždycky blízko Šéfa, když pojedeme napojit býčky k řece."

"Jsem rád, že jsme se zase viděli. Vrata se otvírají u ohrady?"

"Jo. Je tam mladý Razor, takže jakmile vlezou dovnitř, hned je zavře."

Všichni tři honáci začali tlačit šest býčků do ohrady. Skip se od nich odpojil a popojel dozadu. Udělal za býčky kolečko, halasně zapráskal bičem nad hlavou a hlasitě zakřičel. Býčci se ani neohlíželi dozadu a rychle vběhli do bezpečí ohrady. Razor za nimi zavřel vrata.

"Dobrá práce, Skipe," řekl Bill pomalu.

"Tak akorát. Tak akorát."

Bill se otočil a odjel ke stájím. Dozadu zakřičel: "Ahoj, hoši, tak se zase uvidíme příště."

"Ahoj, Bille. Nenech se zlomit."

A pak trochu šibalsky zavolal: "Máte tam málo vody."

"Krucí. Plnil jsem to celých třicet pět let. Ale myslím si, že žádný býček dneska v noci žízni nepojde."

"Kdepak. Jen jsem vás tak zkoušel," křičel rozesmátý Bill. Zamával zpátky a obrátil Freddieho. Zajel do stájí, kde už byl připraven Razor, aby opláchl koně vodou, nakrmil ho a dal mu napít.

"Díky, chlapče," poděkoval mu Bill a vtiskl mu do ruky dvacetidolarovou bankovku. "Dávej na něj pozor, co budu pryč."

Ve vedlejší boxu zahlédl Jackova starého koníka Flinta. Působil na něj osaměle, jako všechno na ranči. Smutek byl všude a Bill vykročil ven směrem k zapadajícímu slunci. Stále myslel na Jacka a na strašlivou nesmyslnost jeho smrti. Než se převlékl k večeri, sedl si ke stolu a rychle do zápisníku napsal následující slova:

KAPITÁN JACK ETHAN BALDRIDGE (1962-2002)

Milovaný syn Toma Baldridge a Emily Henderson Baldridgové. Kapitán Baldridge zahynul 8. července na palubě letadlové lodi USS Thomas Jefferson, na které sloužil jako operační důstojník, v Arabském moři společně s dalšími 6021 muži posádky. Opravdový gentleman, skvělý námořní důstojník, velký Kansasan. Na ranči B/B na něj nikdy nezapomeneme.

Rodinná večeře byla na nějaké legrácky příliš smutná. Hlavně se na ní projednávala budoucnost padesátisíciakového ranče. Emily Baldridgová slíbila Billovi, že až se vrátí, bude se moci ubytovat ve velké rezidenci, odkud by řídil ranč. Ray se ženou si přáli zůstat v jejich daleko hezčím, ale také menším šestipokojovém domě u řeky, asi o čtvrt míle za koňskými pastvinami.

Kdyby se Bill vrátil se ženou, Emily by se přestěhovala do Boty, třípokojového domu na ranči za záhonem. Postavil ho Billův dědeček, ale nikdy v něm nežil. Jméno Bota se odvozovalo od jeho tvaru. Dům byl jinak úplně normální, až na jednu výjimku - v jedné místnosti visely ze stropu indiánské ozdoby.

Na každé zdi visely hlavy ulovených losů a bizonů. Na velkých pohovkách byly rozhozeny indiánské deky. Na dřevěné podlaze ležely tři obrovské medvědí kůže. A obrovský krb dokázal zahřát celý domek.

Bill litoval, že nikdy Botu s výjimkou večírků nepoužil. Byl přesvědčen, že deset minut poté, co se do Boty matka nastěhuje, vymění všechny hlavy ulovených zvířat za "cosi daleko klidnějšího". Emily také plánovala stavbu nového domu, který měl stát u řeky. Měla se do něj nastěhovat vdova po Jackovi, Margaret, a její dvě holčičky.

Jako většina manželek námořníků byla i Jackova manželka zvyklá žít střídavě na východním nebo na západním pobřeží. Ale několik hodin po zprávě o neštěstí se rozhodla, že se přestěhuje hluboko do amerického vnitrozemí. Hluboko do srdce Baldridgovy rodiny, nejbližšího místa, které by jí mohlo připomínat jejího zesnulého chotě.

Emily byla skvělá. Okamžitě poslala do San Diega dva pomocníky z ranče a právníka, aby pomohl Margaretě se stěhováním na východ. Emily však nezapomněla svou snachu upozornit na to, že Burdett je malé městečko a že život v Kansasu jí možná bude připadat nudný, ale Margaret přesto trvala na svém. Chtěla si na ranči zařídit nový život.

Nyní se Emily připravovala na jejich příjezd. Těšila se, že je uvítá s rozevřenou náručí a přivine je všechny ke svému srdci. Pro ní představovali novou generaci. Nemohla se ubránit slzám. Obdivovala Margaret a její dcerky. Často ji rmoutila představa, že budou příliš dospělé, až se jejich otec vrátí z moře na ranč.

Jackova smrt pro ně znamenala ztrátu jejich přirozeného vůdce a milujícího otce, ale Emily Baldridgové si o tom říkala, že to pomohlo jejich rodinu stmelit. Tomovi by se jistě líbilo mít všechny mladé Baldridge pohromadě na starém B/B.

Následující dny uběhly rychle. Bill strávil spoustu času s rodinnými advokáty v Dodge City. Výřizoval záležitosti rodinného fondu a veškeré věci kolem Jackovy smrti. Důkladně si prohlédl ranč s Rayem a zanechal písemné příkazy účetním, ať koupí dalších pět set akrů pozemků dále na západ, podél říčky. Ray chtěl prodat nějaké pozemky, které se

mu nezdály být dostatečně výnosné, ale správce jejich rodinného fondu trval na tom, že se musí koupit nová půda. Velikost pozemků, které Baldridgoví vlastnili, se po tři generace nezměnila ani o píď. V neděli ráno 14. července Bill nastoupil v čerstvě nažehlené uniformě do bratrova cherokee. Ještě než stačil vlézt do vozu, jeho matka vyběhla na verandu a zakřičela za ním: "Bille, ještě jednu věc než odjedeš. Dávej na sebe pozor!" A pak mu zamávala. "Neboj se mámo," ujistil ji. Bill jí ráno několika slovy vysvětlil, kam jede, a ona si všimla jeho neklidu. Cítila, že při plnění posledního úkolu ho bude očekávat cosi zlověstného. Emily Baldridgová se nyní dívala, jak cherokee mizí v prérii, zanechávaje za sebou oblaka prachu.

Kapitola šestá

17:30 neděle, 14. července.

Bylo pozdní nedělní odpoledne, když korvetní kapitán Baldridge přiletěl na bostonské letiště. Bylo horko, 33°C ve stínu. Nebe bylo bez mráčku. Bill si vyzvedl kufr a odešel k odbavovacímu pultu American Airlines, kde ukázal letenku a pas. Celnice, štíhlá tmavá brunetka, si je prohlédla a oslovila ho: "Pan Baldridge?"

"Ano, to jsem já."

"Pojďte se mnou do Admirálského klubu. Přinesu vám tam vaši letenku a pas."

Baldridge pokrčil rameny a následoval ji chodbičkou kolem bezpečnostní kontroly do velkých dubových dveří, do čekárny první třídy. Celnice otevřela dveře a kývla na obsluhu. Číšnice ho zavedla k malému stolku s cedulkou "REZERVOVÁNO", kde se uvelebil ve velkém koženém křesle s telefonem na dosah. Číšnice se ho zeptala, jestli si nepřeje něco k pití.

"Kávu, prosím," požádal ji a hned doplnil: "Černou, dvě kostky cukru." A poněkud mechanicky poděkoval. Bylo mu jasné, že tohle všechno pro něj musel někdo zařídit na vyšších místech. Vůbec o tom nepochyboval. Samozřejmě že nikdo od American Airlines nebo u Královského válečného námořnictva neměl sebemenšího tušení o jeho poslání. Ačkoli měl letenku druhé třídy, letušky ho dovedly do první třídy. Zvláštní souhrou okolností bylo vedlejší místo volné. Během letu si objednal několik velkých sklenic pomerančové šťávy, k večeři měl biftek a ovocný salát. Zbytek noci prospal. Šestihodinový let mu uběhl rychle. Ráno ho letuška probudila; přinesla mu šálek kávy. Vděčně ho vypil a vytratil se na toaletu, kde se opláchl a oholil. Brzy poté letadlo přistálo. Na londýnském letišti Heathrow byl v sedm ráno. Byl odpočatý, byt' zasmušilý.

Pasovou kontrolou přešel bez problémů. Kufr na něj čekal v celní hale. Prošel ji bez zastavování po zelené čáře na podlaze, nad níž pod stropem visel velký nápis "ZELENÁ ČÁRA: NIC K PROCLENÍ". Na jejím konci na něj čekali šofér královského námořnictva a mladá důstojnice, která ho přivítala s úsměvem.

V autě se usadil na zadním sedadle, které ho téměř spolкло. Nechal řidiče bojovat s ranní dopravní kalamitou. Projeli po M4 a odtud na okružní silnici, která je dovedla na vojenskou základnu v Northwoodu, vzdálenou od londýnského City patnáct mil. Při pohledu na uhlazené budovy vojenské základny se dalo jen těžko věřit, že před lety tady odsud, z podzemního bunkru, Margaret Thatcherová, obklopena admirály a generály, řídila Falklandskou válku. Pouze les antén vyčnívajících nad pultcem střech prozrazoval, že se nacházel v tajné baště vojenské obrany Velké Británie.

Projeli kolem strážného na bráně. Sjeli z kopce a zastavili se u hlavní budovy.

"Řekli mi, že tu budete celý den, pane," oznámil mu řidič. "Nechte si tu své zavazadlo. Počkám tu na vás."

Bill vešel do budovy, svižně vyběhl do schodů, proběhl skleněnými dveřmi a o dvě patra výš vešel do kanceláře admirála sira Petera Elliotta, velitele Královské ponorkové flotily. Ve dveřích ho uvítal vlajkový poručík Andrew Waites. Podali si ruce a poručík ho uvedl do vedlejších dveří, kde na něj čekal náčelník admirálova štábu, kapitán Dick Greenwood. Ve vybavení kanceláři převládala šed', oblíbená barva britského námořnictva. Kancelářské stoly byly ocelové. Vše bylo pečlivě srovnané.

Vládla tu jiná atmosféra než v Pentagonu. Lidé tu byli jiní. Bylo to především oblečením. Všichni na sobě měli pracovní uniformy - tmavě modré kalhoty, bílé košile, černé kravaty, námořnické svetry. Malé insignie na ramenou označovaly služební hodnost. Výraz obličejů, způsob chování, to všechno prozrazovalo velmi dobře vycvičené, spokojené a odhodlané muže.

Billovi se zdálo, že Královské válečné námořnictvo právě patrně ztratilo ponorku. Soudil tak podle konverzace plné výrazů "do prdele" a "Ježíšmarjá", jakož i vět a la: "Pošli mu tam další debilní zprávu". Baldridge se zašklebil. Všude u ponorek to bylo stejné. Samotná nemožnost komunikace s podmořským plavidlem, které většinou nemohlo nic slyšet, byla nejúnavnější součástí jejich práce, která jen a jen drásala nervy.

Kapitán Greenwood šel přímo k věci: "Nevím, proč bychom tu měli otálet. Skočíme rovnou k šéfovi."

Vešli do kanceláře. Admirál Elliott se vztyčil a napřáhl k Billovi pravou ruku. Nebyl tak dlouhý jako on; byl štíhlý a stál vzpřímeně. Rozhodně šlo o vojáka každým coulem. Měl pronikavě modré oči, tmavé vlasy, prošedivělé na skráních. Byl opálený. Působil dojmem člověka, který strávil dlouhá léta na moři. Admirál Elliott byl v sedmdesátých letech velitelem ponorky třídy Polaris a za Falklandské války velel stíhací ponorce. V dřívější dobách také působil jako Učitel ve Faslane. Tím také dříve býval i kapitán Greenwood, který také v minulosti velel atomové ponorce.

Všichni tři muži se posadili a chvilku mluvili o horkém létě v Británii a v Americe. Ale to bylo jen krátké intermezzo.

Admirál Elliott brzy změnil téma hovoru.

"Admiralita mi o vás naprosto nic neřekla. Jenom jsem odtamtud obdržel vzkaz, abych s vámi spolupracoval v rámci své kompetence. Je také v rámci mé kompetence hlásit všechno ministerstvu obrany. Myslím, že byste to měl vědět,

než začneme."

"Rozumím, pane. Ale náš náčelník námořních operací mě požádal, abych své vyšetřování prováděl s co největší diskretností."

Karty byly na stole. Britský důstojník si již i zvykl na kansaský přízvuk. Usmál se a s tou nejčistší oxfordskou výslovností oslovil Billa: "Pane Baldridgi, s čím vám mohu být nápomocen?"

"Chtěl bych vás požádat o povolení k prostudování materiálů všech důstojníků, kteří prošli vašim kvalifikačním kursem velitelů ponorek ve Faslane v letech 1982-1992."

Admirál Elliott pohlédl na kapitána Greenwooda, který téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou. Bill byl rád, že si toho všiml.

"Obávám se, že to nebude možné - a to hned z několika důvodů. Nejzřejmější z nich je ten, že ta akta jsou přísně tajná."

"Hm-m-m. A nemohli bychom to nějak obejít?"

"Možná, že bychom to skutečně `mohli nějak obejít` - jak říkáte -, ale budete mi muset říci, co vlastně hledáte. To by mohl být dobrý začátek."

"To bohužel není možné," odpověděl Bill a pak ještě zalhal: "Nejsem k tomu zplnomocněn."

"Chci, abyste rozuměl jedné věci. I kdybych měl patřičné povolení, musel bych dostat ještě povolení od všech vyslanectví zemí, jejichž důstojníky jsme vycvičili."

Bill si připadal, jako kdyby hrál poker. Důležité bylo zachovat naprosto nehybnou tvář.

"Chtěl bych vám připomenout, že jsem zplnomocněn ke svému poslání těmi nejvyššími místy," řekl, aniž by pohnul brvou.

"Na to nemám důkazy, pane. Byl bych rád, kdybych si to mohl nějak ověřit. Jak vysoká jsou ta vaše vysoká místa? S kým se můžeme v Americe spojit teď hned?"

"Můžete se obrátit na pěkně vysoká místa. Můžete zatelefonovat náčelníkovi námořních operací. Když vám to nebude stačit, zavolejte našeho ministra obrany. A jestli to nebude stačit, spojte se i se samotným prezidentem Spojených států amerických. Teď hned."

"Ano," odpověděl admirál pomalu, "vy doopravdy pasete po těch záznamech, že?"

"Ano, pane. Skutečně je chci vidět."

"Dobře, korvetní kapitáne. Zeptám se vás a vy mně budete muset odpovědět, jinak nevidím žádnou jinou možnost, než vám doporučit, abyste se obrátil na Whitehall, kde se věci zdrží na dobu několika týdnů - někdy i měsíců či dokonce let!"

"Pane, když budu muset, zatelefonuji prezidentovi, ať se spojí s vašim ministerským předsedou."

"Já vím, že můžete, a vím, že to také uděláte. Ale to vše nebude zapotřebí. Odpovězte mi, proč chcete vidět ty dokumenty?"

"Protože někoho hledám."

"Ano, to už jsem pochopil. Ale koho hledáte?"

"To vám, pane, nemohu říci... Ne, nemohu."

Admirál se otočil a dlouze se zadíval na Billa. Přešel ke stolu a nalil tři šálky kávy, k Američanovu šálku přidal na talířek dvě kostky cukru.

"Dobře," řekl. "Teď vám položím jednu otázku, na kterou mi budete muset odpovědět podle pravdy."

"Ano, admirále," přitakal Bill.

Admirál se znova otočil, podíval se přímo něj a řekl ostře: "Vy si myslíte, že nějaký ničema vyhodil Jeffersona do povětrí, že?"

"Ano, pane."

"My také. A abych se vám přiznal, čekáme tu na vás již několik dní."

Korvetnímu kapitánovi rázem spadl ze srdce obrovský balvan. Věděl, že je mezi přáteli.

"Mohu předpokládat, korvetní kapitáne, že se domníváte, že letadlová loď byla zasažena torpédem odpáleným z ponorky?"

"Ano, pane."

"Z jakého druhu ponorky?"

"Malé. Na dieselelektrický pohon."

"Postavené kde?"

"Buď tady nebo v Rusku."

"Ano, přesně tak..."

"Ale nás snad nepodezříváte?" rozhořčeně se vmísil do hovoru kapitán Greenwood.

"Ne, pane. Proto jsem tady."

"A koho tedy podezříváte?" uhodil na něj admirál.

"Někoho ze Středního východu. Íránce, Iráčany, Syřany, Libyjce... Možná Pákistánci."

"Hm-m-m. Dobře, Bille, vyložím karty na stůl. Vůbec nepotřebuji povolení vyšších míst k tomu, abych vám ty dokumenty ukázal. Ale nahoře ode mne chtějí vědět, co přesně vyšetřujete. To jsem však už dávno uhodl. Tak to bychom tedy měli. Rád bych informoval vašeho náčelníka námořních operací a vaši vládu, že naše Královské válečné námořnictvo s vámi bude jako vždy spolupracovat, a jsem přesvědčen, že i naše vláda vám pomůže, pokud to bude nutné."

"Děkuji vám, pane. Mohl bych se vás na něco zeptat?"

"Ptejte se."

"Kdy jste si uvědomili, že někdo musel Jeffersona zničit?"

"No, slyšel jsem o tom ke konci večerních zpráv, v ten den, kdy se to stalo. Ukázali krátký televizní šot, jak to Scott Dunsmore oznamuje. Bylo asi 22:35. Ta historka o nehodě se mi od začátku zdála podezřelá. Sabotáž mi připadala trochu pravděpodobnější, ale také se mi to zdálo hloupé. Asi ve 22:45 jsem se o tom bavil s naším prvním námořním lordem. Ten se mnou souhlasil. Pak jsme si o tom povídali tady s Dickem. Všichni tři si myslíme, že si tu povídačku o nehodě vymyslela vaše vláda. Od té doby na vás čekáme."

"To jste tedy byli o trochu rychlejší než my."

"S tím byste si neměl lámat hlavu, Bille. Někdy je daleko jednodušší přijít věci na kloub, když se vás netýká, než když se v ní vysloveně topíte. Přeci jen máme námořnictvo o trochu déle než vy."

Bill se na něj podíval. Říkal si, že by s tímto britským námořníkem mohl prodebatovat iráckou teorii, ale pak došel k závěru, že nebude dělat víc, než musí. Alespoň v tuto chvíli.

"Možná, že bych mohl začít tím, že bych strávil několik hodin prohlížením záznamů z Faslane. Pak bych se s vámi mohl dohodnout na nejlepší metodě, jak pokračovat."

"Výborně... Dicku, vezměte korvetního kapitána do Andrewovy kanceláře a najděte mu místo, kde by mohl v klidu pracovat. Andrew by s ním měl být v místnosti, kvůli archivu a také z bezpečnostních důvodů." Admirál Billovi potřásl pravicí a usmál se na něj. Tohle setkání se mu líbilo.

Když sahal na kliku, admirál za ním ještě zvolal: "Bille, hodně štěstí. Váš ho najdeme. Řekli mi, že váš bratr byl na palubě Thomase Jefferosona. Velice mě to mrzí. Upřímnou soustrast."

"Děkuji vám, pane."

Při odchodu Bill ještě zaslechl admirála, jak mluví do telefonu:

"Tak už našli tu podělanou ponorku?... Dobře. ...Co to bylo?... anténa vysílačky?... Věci se nám tu pořád serou."

Následoval vlajkového poručíka, který ho odvedl po schodech do sklepení. Vstoupili do místnosti s dlouhým stolem, bez oken, s mnoha telefony, televizí a mnoha vypolstrovanými křesly. Pravděpodobně se tu scházeli k poradám vysoce postavené osoby.

"Posaďte se tady, pane," vyzval ho vlajkový poručík, který zjevně respektoval Billovu americkou služební hodnost.

"Zajdu nahoru vyzvednout všechny spisy, co tam máme. Pane, vás zajímají asi jenom zahraniční Zabijáci?"

"Ano," zašklebil se Bill. "Jenom zahraniční Zabijáci..."

"Chcete se podívat i na ty, kteří kursem neprošli? Máme jich tu několik."

"Ne, poručíku. Můj Zabiják vašim kursem prošel. A mám dojem, že prošel s těmi nejlepšími známkami."

"Přesně tak, pane," odpověděl mu poručík s úšklebkem člověka znalého situace. Vypravil se do schodů. Vrátil se brzy s překvapivě malým počtem spisů. "Myslím, že většina jich je tady," řekl. "Ale může tu být jeden nebo dva další. Nedá se nic dělat, pane, ale budu muset vyběhnout do archivu ještě jednou. Budu zpět za deset minut. Admirál by s vámi rád poobědval - asi tak za tři hodiny."

Bill Baldridge otevřel červené desky prvního fasciklu. Všechny svazky byly překvapivě hubené. Všechny desky obsahovaly pouze čtyři archy papíru sešité dohromady. Nejdříve se podíval, jakým způsobem byly celkově rozvržené. V záhlaví první stránky stálo jméno, hodnost a národnost. Také se v něm uvádělo jméno domovské základny a krátké shrnutí dosavadní kariéry. Dále listiny obsahovaly průběžná hlášení o výcviku, známky a případné komentáře. Pak následovalo ohodnocení osobního a profesního charakteru dotyčného jedince. Poslední stránka byla podepsána Učitelem.

Bill si z poznámkového bloku před sebou vytrhl čtvrtku papíru a tu přeložil. S tím si chtěl u každého svazku zakrýt osobní údaje v záhlaví první stránky, aby se tak co nejvíce vyvaroval vlivu jakýchkoli osobních předsudků. Byl přesvědčen, že tak bude moci posoudit každého Zabijáka co nejobektivněji. Jakmile by se ze záznamů dalo usuzovat o tom, že poukazují na vynikajícího absolventa kursu, pak se teprve Bill hodlal podívat na osobní informace a přečíst si národnost.

A tak tedy začal. První svazek mu připadl jako špatný vtíp. Jednalo se o mladého velitele ze Saúdské Arábie, který sice kurs absolvoval, ale podle mínění Učitele "neměl dostatečného ducha, inspiraci a představivost." "Tak tenhle člověk," zamumlal Bill, "jistě naší letadlovou loď nepotopil."

Další tři svazky byly sice slibnější, ale i tito absolventi postrádali dostatečného ducha, inspiraci a představivost. Navíc jim scházela patřičná odvaha. Když prostudoval už čtvrtý svazek, uvědomil si, že prvních několik absolventů Zabijáckého výcviku vlastně nemělo špatné známky. Také mu došlo, že nejdůležitější části hlášení psali Učitelé. Zatím si přečetl hlášení tří různých Učitelů. Dva z posudků napsal jeden muž, fregatním kapitán Iain MacLean. "No tohle je ale tvrdě," zamumlal Baldridge. "Dostat od něj pochvalu je asi tak snadné, jako vyšplhat se v Pawnee County na kopec. Možná, že byl vůči cizincům zaujatý."

Přečetl si další dvě hlášení. Tou dobou se vrátil poručík Waites, který si spolu s ním pročítal staré záznamy.

"Andrew," zeptal se ho Bill. "Mohl byste mi, prosím vás, donést několik svazků s Brity, kteří prošli kursem? Chtěl bych si porovnat, jak Učitelé hodnotili Brity a jak cizince."

"Jasně, hned, co mi to šéf odsouhlasí, je přinesu dolů. Jsou tu ještě dvojce desky s dvěma cizinci. Hned je sem přinesu. Byly ve zvláštním registru."

"Rád bych věděl, jak vlastně tihle učitelé byli tvrdí. Zdá se mi, že tenhle MacLean musel být přímo tyran. Jsem rád, že mě neznámkoval na vysoké škole. Kdyby byl mým profesorem, byl bych tam patrně dodnes."

"Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale řekl bych, že jeho hodnocení jsou velice férová," odpověděl Andrew.

Poručík přinesl ještě poslední dvojce desky. Potom odešel pro desky s Brity. Bill Baldridge otevřel první z nových svazků a opět si papírem založil osobní data. Rychle prohlédl výsledky a zjistil, že před sebou má dosud nejlepšího studenta. Rychle si otočil stránku k Učitelovým poznámkám. Rozbušilo se mu srdce, když četl: "Nejlepší Zabiják, kterého jsem kdy učil."

Rychle se podíval na poslední stránku, aby se zjistil, kdo ho známkoval. Přitom mu desky vypadly z rukou. S nimi se mu podařilo shodit na zem spisy, které měl před sebou na stole. Odstrčil židli a vlezl pod stůl. V tom přišel Andrew Waites. "Co tam dole děláte, pane?" zasmál se. "Snažíte si prorazit ven tunel?" "Ne, jen jsem tady shodil na zem všechna ležstra. Dost mě to rozrušilo. Ale myslím si, že jsem něco našel." Bill vstal a podíval se do dotyčných desek. Otočil na poslední stránku. Podpis byl jasný. Fregatní kapitán Iain MacLean. "A sakra!" zvolal. "Myslím, že ho máme!" Oba si sedli, aby si pozorně přečetli celé hlášení. Tento muž je v každém ohledu vynikající. Mohl by dosáhnout ještě lepších výsledků, kdyby bedlivěji poslouchal mé rady. Přemýšlí naprosto nezávisle. Kdykoli jsem mu něco poradil, hned to chtěl nějakým způsobem vylepšit, aniž by si to nejdříve vyzkoušel. Má velice dobře vyvinuté logické myšlení. Dokázal si velice dobře zapamatovat panoramatický pohled periskopového obrazu. Je to člověk s nejlepší vizuální pamětí, jakého jsem kdy poznal. Tváří v tvář příjždějším fregatám zachovává ledový klid. vynikající velitel pod tlakem... Neustále si klade otázku, jak by v které situaci mohl přežít. Kdybych si měl vybrat důstojníka, s kterým bych byl ochoten sloužit na ponorce za války, pak by to jistě byl tento korvetní kapitán. Bill se znovu podíval na podpis. Byl identický s ostatními třemi. Bezpochyby se jednalo o rukopis fregatního kapitána MacLeana. Vrátil se k úvodní stránce. Odstranit si svou papírovou záložku; chtěl vědět, o koho se jedná. Doufal, že se bude jednat o muslimského fundamentalistu. Ale dotyčný důstojník byl Izraelec, Žid.

Přísně tajné

Královské námořnictvo, formulář S 206

Tajný výkaz důstojníka (Viz BR 8373 článek 12)

Kontrolováno 6/86

1. Osobní údaje

Datum výkazu: 28. července 1988

Účel výkazu: KKVDP

Datum nar.

Hodnost

Hodnost.poradí

Křestní jméno

Příjmení

4/4/1960

Mjr.

1/1/1988

Benjamin

Adnam

Věk

Seznam

Výřazen

Specializace

Lod'/Stát

Velitelská funkce

28

O

O

ponorky

Izraels.nám.

O

Výkaz za období

Datum nástupu

Titl.hodn.

Významování

Od: 2/2/1988 Do: 28/7/1988

4/4/88

O

O

Zařazení: Účastník kvalifikačního kursu vyšších ponorkových důstojníků

2. Specializace / Zpráva odboru

Profesionální schopnosti 9

Adnam je člověkem s nejlepší schopností zapamatovat si situaci na hladině viděnou periskopem, jakého jsem kdy poznal. Bez ohledu na okolnosti si vybaví absolutně vše i po sebekratším pozorování. Jeho zhodnocení taktické situace je bezchybné, jeho načasování dokonale a jeho stanovení kursu cíle a vzdálenosti je velice přesné i za špatné viditelnosti. Nepoznal jsem ještě člověka, který by lépe rozuměl technickým aspektům věci, což prozrazuje jeho solidní technické zázemí, stejně jako vynikající školení v operačních dovednostech. Profesionálně je Adnam nejlepším Zabijákem, jakého jsem dosud učil.

Podpis

Jméno I . B. R. MacLean

Hodnost Cdr RN

3. Všeobecná zpráva

Adnam představuje vysoký morální standard a je prvotřídním příkladem židovské víry, aniž by ji příliš zdůrazňoval či prosazoval. Je přizpůsobivý a rychlý, avšak udržuje si odstup a nesnadno se přátelí. Je vážný, rezervovaný a tichý, někdy záhadný, ale vždycky má pohotově připravenou trefnou odpověď. Má ohromnou výdrž a motivaci. Očividně je vysoce inteligentní. Se všemi problémy a těžkostmi se vyrovnává se zaujetím a pílí. Správné odpovědi odstup. Chybí mu smysl pro humor, jenž nahrazuje čirým intelektem. Projevuje odvahu, železné nervy a precizní odhad tváří v tvář útočícím fregatám, ale i ostatním problémům, kterým čelí. Jako velitel dokáže chladně uvažovat i pod velkým tlakem, avšak přesto budí dojem, že má poměrně silný pud sebezáchovy. Tyto dvě vlastnosti si zdánlivě protirečí, ale vrozená odvaha jej vždy rychle přiměje k činu v situacích, kdy by ostatní couvli. Ačkoliv je člověkem protikladů a je těžké se mu osobně přiblížit, pokud bych si měl vybrat důstojníka, s kterých bych chtěl za války čelit bok po boku jakémukoliv nebezpečí, zvolil bych si bez váhání majora Adnama.

4. Charakt. Vlastnosti

- a. Zápal
- b. Spolehlivost
- c. Zdravý úsudek
- d. Inteligence
- e. Iniciativa
- f. Velitelské schopnosti
- g. Vyjadřov. schopnosti
- h. Org. Schopnosti
- i. Takt. Spolupráce
- j. Osobní vlastnosti

Celkem

8
8
9
9
8
7
7
8
6
7
77

5. Předpoklady pro ev.

V nebezpečí

 Ihned

 Ještě ne

 Ne

Mimo nebezpečí

 Dříve

povýšení

O
O
O

Ano

V normálním pořadí

 Později

Vůbec ne

Podpis

Jméno I. B. R. MacLean

Hodnost Cdr RN

Poznámky nadřízeného důstojníka

Datum zápisu (přepisu) O

Z toho mála pozorování, jež jsem mohl Adnamovi věnovat, jsem přesvědčen, že jeho Učitel jej hadnatí přesně. Jeho závěrečný útok při "postním" dnu byl naprosto suverénní. Přál bych si, aby britské královské námořnictvo mělo víc takových důstojníků, jakým je on.

Podpis

Jméno J. S. Breckenridge

Hodnost Cpt RN

Přsně tajné

"Do hajzlu!"

Ale jeho šestý smysl mu říkal, že už našel toho, koho hledal. Tomuto vynikajícímu izraelskému důstojníkovi, absolventu kursu v roce 1988, muselo teď být 42 let. Dotyčný korvetní kapitán se jmenoval Adnam - Benjamin Adnam. Ještě se spolu s poručíkem Waitesem podívali na další fascikl. Jednalo se o důstojníka ze Saúdské Arábie, který však Adnamovi nesahal ani po kotníky. "Nemá vrozený smysl pro vedení války," napsal Učitel.

"Podívejte se, budeme muset jít. Vezmu si s sebou ty fascikly a zeptám se admirála, jestli si můžete udělat kopie toho, o co byste měl zájem. Řeknu mu, že jsem to kontroloval s vámi."

Vyběhli zpátky do admirálovi kanceláře, kde se Bill světil se svými zjištěními kapitánovi Greenwoodovi, který ho poslal za admirálem.

Admirál ho pozorně vyslechl a dal mu povolení okopírovat si, co chtěl, a vzít si to s sebou.

"Je to trochu nezvyklé," poznamenal. "Ale když si uvědomím, co se vám stalo, jsem ochoten přimhouřit oko... A teď půjdeme na oběd. Oslavíme výsledky vaší ranní práce. Pan Adnam, říkáte? Musí to být pěkně mazaný lišák."

Admirál a vlajkový poručík doprovodili Billa dolů do důstojnické jídelny. U každého stolu sedělo dvanáct lidí a admirál se zcela nenuceně bavil s kapitány, fregatními kapitány, poručíky a korvetními kapitány. Námořnictvo je demokratičtější než zbývající vojenské složky, armáda a letectvo - asi proto, že když polnice zatroubí k boji, vyšší velitelé nikoho nikam neposílají. Všichni jdou do bitvy společně.

Bill Baldridge seděl hned vedle admirála, Andrew se posadil z druhé strany. Bill se příjemně bavil s ostatními důstojníky Královského válečného námořnictva. Všichni hýřili vtípem a smáli se. Bylo docela zábavné je sledovat, jak se prokousávají obrovskými porcemi smažených tresek s pomfrity. Po obědě se Bill zeptal admirála Elliotta, jestli by ho mohl seznámit s fregatním kapitánem MacLeanem.

"Už je v penzi, ale samozřejmě si s ním můžete promluvit. Admirál MacLean žije ve Skotsku, poblíž Faslane. Ale v každém případě byste ho měl vidět... můžete letět v 15:40 s British Airways do Glasgowu. Zařídím, aby vás někdo na letišti vyzvedl. Andrew se postará o vaši letenku. Za tuhle službu budeme chtít jenom jedno - že nám o tom rozhovoru povíte."

"Děkuji vám, pane. Jsem si jist, že s vámi budu úzce spolupracovat. Jsem vám skutečně hluboce zavázán za vaši pomoc."

Bill Baldridge si s sebou vzal kopie potřebných materiálů a letenku do Glasgowu, kterou mu jeho britští kolegové zařídili. Přitom se rozloučil se svými novými přáteli. Šofér námořnictva ho odvezl na letiště. Dorazil tam půl hodiny před odletem. A i zde ho letuška doprovodila k sedadlu první třídy, ve kterém strávil následujících osmdesát minut letu do velkého města na řece Clyde.

Krátce po páté přistál v Glasgowu. Počasí tu bylo daleko chladnější než v Londýně. Na letišti na něj čekalo služební vozidlo námořnictva. Muž za volantem, námořník první třídy Reginald White, sloužil na ponorkách. Pocházel z východního Londýna, kde byl všeobecně znám pod přezdívkou Klepadlo. Cesta byla dlouhá. Museli se proplétat odpolední dopravní špičkou. Přejeli přes řeku Clyde a vyjeli na dálnici A82, která je zavedla na skotskou Vysočinu. Podle silničních ukazatelů jeli směrem k Dumbartonu. Brzy se městský ráz rušné silnice změnil v příjemnou okresní cestu. Ještě před několika málo minutami se proplétali po přeplněné dálnici s výhledem na doky. Nyní se jim však naskýtal překrásný pohled na velkou, klidnou vodní hladinu.

Řeka Clyde se znatelně rozšířila. Napravo se tyčily hory, o kterých si Bill říkal, že ve skutečnosti musí být ještě vyšší, než jak vypadají. Podle všeho uháněli na sever.

"Prosím vás, co je to za budovu, támhleta bílá stavba na druhé straně řeky?" zeptal se Klepadla. "Ta přímo na břehu."

"To je Colchský maják, pane," odpověděl šofér. "Ta vesnice poblíž se jmenuje Gourock. Maják slouží jako signalizační znamení pro vracející se ponorky. Za ním děláme na našich lodích prudký obrát napravo k Helensburghu - během

několika minut vám ukázu naše značení v úžině Rhu. Faslane je asi čtyři míle od ústí."

Proletěli malým městečkem. Drželi se pobřeží. Billovi neuniklo, jak úzký je vjezd do zálivu, ve kterém kotvily ponorky. Na moři se pohupovalo několik bójí, které označovaly vjezd do fjordu. Bez námořní mapy však Billovi naprosto nic neřikaly. Napadlo ho, že vjet do přístaviště by asi bylo složité. V žádném případě by se o to bez dobré námořní mapy nechtěl pokoušet.

"Probaha!" řekl Bill. "Je to tak úzké. Projíždíte tamtudy i v noci?"

"Ano, pane," odpověděl mu šofér. "Teď je to daleko jednodušší, než to bývalo. Víte, rozšířili to pro Tridenty - což jsou opravdu velké krávy. Už jste je někdy viděl?"

"Hm-m-m," odpověděl Bill. "Abych řekl pravdu, sloužil jsem na jednom z našich. Máte pravdu, jsou to pěkně velké potvůrky. Kde je Faslane?"

"Dál napravo, pane. Uvidíte to všechno jako na dlani, až přejedeme další kopec."

Bill nemohl odtrhnout oči od rašelinově černé vodní hladiny. Rád by věděl, jak je to tam hluboké. Představoval si, jak tamtudy projíždí jedna z malých ponorek na dielelektrický pohon, celá ponořená pod vodou s vyčuhujícím periskopem. Stále mu to ale přišlo příliš úzké. Pouhých čtyři sta metrů z jedné strany na druhou.

Skrz vodní hladinu se však na něj díval tmavý, anonymní a krutý obličej korvetního kapitána Benjamin Adnama.

"Skutečně musíte mít řemeslo v malíčku, abyste tu mohl velet ponorce," usoudil nahlas.

"Ano, pane. Na to musíte být velice dobrý. A tady není nikdo, kdo by nebyl hodně dobrý. Díky Bohu. A ti nejlepší, kteří tu slouží, jsou vůbec ti nejlepší, jaké máme. Věřte mi."

"Věřím vám," řekl Bill Baldrige a opět se zadíval na temnou hladinu úžiny Rhu. Chvilí tam mlčky hleděl. Nevědomky se zeptal: "Jak asi vypadá?"

"Kdo? Myslíte admirála MacLeana?" zvolal Klepadlo nadšeně. "Vyděsí vás k smrti. Byl to nejpřísnější Učitel, který tu kdy sloužil. Každý to ví. Nechal proltnout víc Zabijáků než kdokoli jiný. Oni stejně vyrazí jednoho z pěti. O starém MacLeanovi se říkalo, že vyhodil jednoho ze dvou. Pro některý lidi to neznamenal nic jiného, než že to byl starej mizera. Ale jiní zase říkají, že to byl nejlepší ponorkový důstojník na světě."

Konečně už viděli ponorkovou základnu. Vypadala, jako by se pohodlně uhnízдила na břehu pod horami. Laikovi mohla připadat jako velký komplex továrních budov. Ale námořní důstojník v nich za všech okolností ponorkovou základnu musel rozpoznat. Na sever za ní se vypínaly vysoké, rozečkané skotské hory. Jejich vrcholky jako by chtěly probodnout blankytně modrou oblohu. Jejich zelené svahy odrážely paprsky pozdního červencového odpoledne. Bill dlouho obdivoval překrásné přírodní pozadí nejzlověstnější ponorkové základny v Evropě. Hory se zvětšovaly každou minutu. Náhle se zastavili u brány. Blízko ní byl malý nápis FASLANE. PONORKOVÁ ZÁKLADNA KRÁLOVSKÉHO VÁLEČNÉHO NÁMORNICTVA. Pod tím drobnějším písmem stálo: "NEPOVOLANÝM OSOBÁM VSTUP ZAKÁZÁN."

Billovi připadlo, jako by tam stálo: "NEPOVOLANÉ OSOBY BUDOU ZASTŘELENY" Usuzoval tak podle přísných tváří hlídkujících vojáků. Přestože museli udět, že se jedná o štábní vozidlo, a přestože znali Klepadla, jednali s ním jako s naprostým cizincem. Jeden z nich Klepadla požádal o propustku, kterou mu po chvíli vrátili. Teprve až potom druhý muž odstoupil z místa před chladičem a vpustil auto na základnu.

Klepadlo projel dovnitř. "Zatracený strážce," ulevil si a dodal: "Vůbec nevím, komu by se sem chtělo vloupat. Je to banda zatracených packalů!"

Bill si řekl, že Klepadlo musel být naprosto lhostejný vůči krásám hor v pozadí i k nádheře místní přírody vůbec.

Zaparkovali u jedné z nízkých budov u vody. Bill si všiml obrovské ponorky na jaderný pohon, která kotvila u mola. Asi sto metrů od ní byla zakotvena druhá, daleko menší. Divil se, proč je slunce tak vysoko na obloze. Překvapila ho vysoká vlhkost vzduchu. Klepadlo ho odvedl do přijímací místnosti, kde přítomné hlídce vysvětlil, že přivádí korvetního kapitána Baldrige z Ameriky, který sem přijel za admirálem sirem Iainem MacLeanem. Potom oznámil Billovi, že ho jejich krátké přátelství velice potěšilo a že zanechává jeho kufr u hlídky, protože mu končí služba. Bill pokrčil rameny a následoval námořníka. Ten ho odvedl do služební místnosti, která patrně sloužila vyšším důstojníkům. Na stěnách visely pozoruhodné malby znázorňující různé námořní bitvy a na stole byly ve vitrínkách vystaveny modely několika ponorek. Nábytek tu byl velice pohodlný, drahý, téměř jako v pánském klubu - kožená křesla, naleštěné stolečky, nablýskané sedačky kolem obrovského krbu, ve kterém praskal falešný elektrický plamen. Nalevo od krbu stálo další obrovské kožené křeslo, které mělo o něco vyšší opěradlo než ostatní křesla. Dalo se očekávat, že v něm bude sedět samotný admirál Nelson. Ovšem místo něj si v něm hověl admirál sir Iain MacLean. Měl na sobě tmavě šedivý dvouřadový oblek. Pomalu popíjel čaj a četl Financial Times.

"Korvetní kapitán Baldrige, pane," ohlásila ho hlídka.

Admirál na něj pohlédl přes obroučky brýlí na čtení a pomalu se postavil. Byl sto osmdesát pět centimetrů vysoký. Oči měl světle modré a obličej silně vrásčitý, což je běžné u lidí, kteří strávili dlouhá léta na moři. Vypadal mírně překvapeně. Pevně stiskl Billovi ruku.

"Dobré odpoledne, pane Baldridge," oslovil ho. "Slyšel jsem, že se zajímáte o jednoho z mých Zabijáků."

Bill se na něj usmál tím nejnevinějším úsměvem. "Budte zdrav, admirále," řekl. "Děkuji vám, že jste byl tak laskav a přišel sem."

"Vůbec se nejednalo o žádnou laskavost," odbyl ho admirál příkře. "Přikázali mi, abych sem přišel. Počítám, že to bylo na žádost těch nejvyšších míst. Přitom jsem v penzi. Teď si prosím sedněte, nechte mě, abych vám nalil šálek čaje, a pak vám vyložím pravidla hry."

Bill se posadil. Napil se čaje. Jeho slabě voňavá chuť mu zachutnala. Začínal oceňovat některé aspekty britského života.

"Takže asi takhle," spustil admirál. "Nechci tady na základně zůstat dlouho. Moje dcera a její děti dneska večer

přijedou z Edinburghu. Čekám je k večeři. Takže vám navrhuji, abyste dopil svůj čaj a jel se mnou do mého domu v Inveraray. Vzdušnou čarou je to asi sedmáct mil, ale budeme muset objet záliv. Pojedeme asi pětáct mil. Není to špatná cesta, ale zabere nám asi hodinu. Můžeme jet po západním břehu Loch Lomond. To se vám jistě bude líbit. Slunce nezapadne do desíti hodin a ještě potom budeme mít dostatek světla. Můžete u mě zůstat několik dní. Myslím, že bychom mohli zítra skočit na základnu a že bych vás tu trochu provedl."

"To zní dobře," řekl Bill. "Vlastně je to skvělá nabídka."

"Hm. Je skoro půl sedmé. Měli bychom vyrazit."

Admirál řídil zbrusu nový, tmavě zelený Range Rover. Na zadním sedadle měl velkou brašnu s golfovými holemi a tři rybářské pruty. Za ním byla velká ocelová mříž, která zabraňovala třem velkým, nadšeně štěkajícím labradorům, aby se rozlezli po celém voze.

"Fergusi! Samsoni! Muffini! Ticho!" okřikl je admirál.

Zamířili na jih. V Helensburghu zahнули doleva a pokračovali asi čtyři míle zpět na A82, po které jeli na sever. Po jejich pravé ruce se nalézal Loch Lomond, největší jezero Velké Británie, dlouhé dvacet čtyři mil od Ardlui na severu až po hrad Balloch na jihu.

Admirál ukázal na velký ostrov na jezeře.

"To je Inch Murrin. Je na něm velká zřícenina. V patnáctém století se tam uchýlila vévodkyně z Albany, když skotský král Jakub I. nechal vyvraždit celou její rodinu. Vždycky jsem si myslel, že to bylo to nejděsivější svinstvo, co si člověk může představit."

Bill Baldrige poznamenal, že Loch Lomond je jedním z nejkrásnějších jezer, které kdy viděl. Připomínalo mu pobřeží v Maine, poblíž Camdenu.

Ohromné jezero na jihu bylo poseto řadou zalesněných ostrůvků. Na jednom z nich, Inch Cailleah, byli pohřbeni ti nejdívočejší členové MacGregorova klanu, z nichž nejznámější byl Rob Roy, bájný skotský Robin Hood. Admirál ze sebe chrlil nesmírně rozmanité a zajímavé historické příběhy. A teprve když se dostali do tisícimetrového stínu Ben Lomond na severní straně jezera, se skotský admirál zeptal Billa na svého nejlepšího Zabijáka.

"Takže vás zajímá Adnam," poznamenal. "Neřekli mi proč, ale hlavní velitelství po mně chce, abych vám se vším pomohl. Co chcete vědět? A jestli vám to nebude divné, proč?"

"Pane, domníváme se, že Thomas Jefferson byl někým potopen."

"Také mě to napadlo. A vy si myslíte, že by za to mohl být nějakým způsobem odpovědný Adnam?"

"Myslím, že takový předpoklad je nevyhnutelný. Jinak se ta letadlová loď vůbec nemohla potopit. Jen útok z ponorky nám připadá pravděpodobný. Někdo musel na Jefferson odpálit torpédo s jadernou hlavicí."

"Tomu rozumím. Ale proč právě Adnam?"

"Kdo jsou naši nepřátelé v okolí Perského zálivu a Arabského moře? Seznam je poměrně krátký. Írán, Irák, Libye, možná Sýrie. Možná několik pochybených skupin v Egyptě a Pákistánu. Rusko už ne, a ani Čína. Mohli byste říci, že Libye a Sýrie nemají nikoho, kdo by měl náležité znalosti o řízení ponorek. Nakonec ani Egypt či Pákistán. Takže nám nakonec zbývá Írán a Irák."

"A co to má co do činění s Adnamem?"

"Doufal jsem, že mi s tím pomůžete vy, pane," odpověděl Baldrige.

"To je ale velmi prosté."

"Skutečně?"

"Zapomněli jste na jednoho z hlavních podezřelých."

"My? Koho?"

"Na Izrael."

"Izrael! Proboha, vždyť je financujeme."

"Vděčnost, Bille, je jako krása. Obvykle existuje jen v očích pozorovatele. V té zemi existuje velice silná pravicová frakce. Její nejextrémnější křídlo zabilo před sedmi lety ministerského předsedu. Nikdy Americe neodpustili, že připustila, aby je během války v Perském zálivu irácký prezident Saddám Husajn nechal bombardovat raketami typu Scud. Pamatujete se, že Amerika cosi tenkrát Izraeli slíbila? Bush Izraeli slíbil, že když se vojensky nepomstí za bombardování balistickými střelami Scud, že zničí Saddáma. Pokud se pamatují, nakonec se Američané rozhodli - a to celkem moudře -, že nechají Saddáma na pokoji. To ale v Izraeli velice rozhněvalo určitou skupinu lidí, kteří si myslí, že si každý, kdo napadne Izrael, musí svůj čin strašlivě odpykat. Myslí si - podobně jako Margaret Thatcherová -, že Saddámova vojenská výzbroj se měla tehdy kompletně zničit a že jeho armáda měla být donucena k ponižující kapitulaci. Ale prezident Bush se na tohle všechno vykašlal. A Saddám dokonce mohl tvrdit, že vyhrál... Ani sebeštědnější finanční nebo vojenská pomoc nevymaže tyto události z paměti určitých Izraelců."

"To všechno vím, pane. Ale co to má co dělat s potopením americké letadlové lodi?"

"Ale to je jednoduché. Izraelci vědí, že veškerá vina v takovém případě padne na hlavu Iráku a že Amerika se bude domáhat tvrdé vojenské odvety. A jestli nepadne na hlavu Iráku, tak padne na hlavu Íránu, který by si to také odskákal, což by se koneckonců Izraelcům líbilo ještě víc, protože Írán je v současné době ještě nebezpečnější než Irák. A všichni víme, že současný americký prezident by se s něčím takovým nepatřal."

"Pane Bože, to, co mi tu právě vykládáte, je ale strašlivě zvrácené."

"Na světě jsou mnohé zvrácené režimy, Bille. Ale nikdo není zvrácenější než lidé, kteří pracují v budově zvané Hadar Dafan."

"Co.?"

"Radar Dafan je mrakodrap na bulváru Krále Saula v Tel Avivu. Je to izraelský institut pro výzvědnou činnost a speciální operace, jinak obecně známější jako Mossad."

"Vy si myslíte, že ti chlapi by se opovážili zničit americkou letadlovou loď s 6000 muži na palubě, jen aby dostali Irák a Írán do katastrofálního průšvihu?"

"Bezpochyby," řekl admirál. "Nejdříve si však musíte uvědomit, že Irák a Izrael se nenávidí tak strašlivým způsobem, že si to snad ani není možno představit. Vzpomínáte si, že Saddám jednou vlastnil skutečný jaderný reaktor. To bylo v roce 1981. Zařídili mu ho Francouzi. Byla to ta nejceněnější věc, kterou kdy vlastnil. Říkal mu Ossirak Jedna. Samozřejmě tvrdil, že to má na výrobu elektřiny, ale ve skutečnosti chtěl získat radioaktivní materiál, aby mohl vyrobit jadernou zbraň."

"Nenapadli tenkrát Izraelci jednu z jeho elektráren?"

"Napadli?" zvolal admirál. "Šest izraelských bombardérů přiletělo ze severu a během pěti minut ji rozbili na padrt'.

Mossad neriskuje."

"Pamatuji si, že jsem o tom kdysi četl."

"Mossad je plný lidí, kteří si myslí, že Izrael nemá přátele - jenom nepřátele. Ještě uznávají jednu skupinu a tou jsou neutrálové. Možná jste se před nedávnem v novinách dočetl, že Irák začíná s výrobou biologických zbraní. Myslím si, že Izraelci se rozhodli zlikvidovat americkou letadlovou loď, aby za ně Amerika udělala špinavou práci v Iráku."

"Ale nemyslíte si, že Írán by byl pro Ameriku pravděpodobnějším cílem?"

"Jak jsem již řekl, Mossad by jen potěšilo, kdyby Američani zlikvidovali iránské ponorky v Bandar Abbásu. Už delší dobu si myslí, že jim Teherán svou agresivitou přerůstá přes hlavu. Obávají se, že Írán opět napadne Irák a že tak ajatolláhové dosáhnou téměř totální kontroly nad Perským zálivem. Izraelcům by se něco takového vůbec nelíbilo."

"Jsem přesvědčen, že ani Americe ne."

"Ani my bychom se z toho neradovali."

Admirálův Range Roven proletěl kolem severního konce Loch Long a ve velké rychlosti vjel do Argylského lesa.

Napravo se tyčil 880 metrů vysoký vrchol hory Cobbler, který Bill zahlédl už při příjezdu k námořní základně Faslane z Glasgow.

"Máme před sebou ještě deset mil cesty," řekl admirál. "Za chvíli objedeme úzký konec mořského zálivu. Říká se mu Loch Fyne. Ten je vlastně za naším domem, ale kvůli němu musíme dělat obrovskou zajižďku, ať už jedeme kamkoli. Po moři je to sedm mil, asi dvacet minut rychlou lodí. Ale po silnici je to skoro čtyřicet mil, kolem dvou velkých jizer a podél hor."

"Pane," obrátil se na něj náhle Bill. "Tu izraelskou teorii jste si vymyslel, protože jste věděl, že se zajímám o korvetního kapitána Adnama? Nebo jste o tom vždycky uvažoval jako o reálné věci?"

"Bille, až budete tak starý jako já, naučíte se, že ať se na Středním východě stane cokoli šokujícího, musíte se podívat na Izraelce. Musíte vždycky posoudit jejich motivy, jak a co na ně má vliv, a pamatujte si, že jsou daleko chytřejší, daleko tvrdší a daleko efektivnější než kdokoli jiný na celém Středním východě. A nesmíte zavírat oči před tím, že jejich vláda a tajná služba jsou přeplněné lidmi, kteří si toho příliš mnoho pamatují. Ve vládě jsou například ženy, které před pětatřiceti lety bránily Izrael před náporom syrských tanků na svazích Golanských výšin. Přetrpěly tenkrát noc šílené hrůzy, během níž podávaly izraelským dělostřelcům municí. Pomáhaly tak izraelské Sedmé obrněné brigádě dobýt zpět Golanské výšiny. Nebo Benjamin Netanjahu, jeden z nejvýmluvnějších izraelských politiků posledních let. Nesmíte zapomenout na to, že jeho bratr Jonathon byl jediným zabitým Izraelcem, když komando pod jeho velením osvobodilo rukojmí na letišti v Entebbe. Benjamin se nikdy ze ztráty svého bratra nevzpamatoval. Proto je takovým nacionalistou. Mossad zaměstnává sekční vedoucí, kteří spolu s generálem Avrahamem Joffem během Šestidenní války v roce 1967 prorazili průsmykem Mitla. Tehdy mnozí z nich prokázali nebývalou odvahu. Izraelci tenkrát porazili čtyři armády a zničili 370 nepřátelských letadel. V Mossadu pracují lidé, kteří v roce 1973 společně s mým přítelem generálem Šanonem odráželi nepřítele. Bili se jako lvi, byť mnozí byli raněni a umírali. Odráželi tehdy vojáky egyptské armády. Nechci mluvit jako izraelský generál ve výslužbě, ale chtěl bych vás a vaše kolegy varovat. Vždycky si pozorně prostudujte všechno, v čem by mohli být namočení Izraelci. A věřím i tomu, že to byli oni, kdo vyhodili vaši letadlovou loď do povětří. Jen aby na Irák nebo Írán dopadla americká pomsta. Když se mne zeptáte, kdo velel té ponorce, bez váhání vám povím, že to byl Benjamin Adnam. Existuje jen málo velitelů, kteří mají talent potřebný k provedení takové operace. A on ho určitě má."

"Prozradte mi, admirále, proč je tak dobrý? Co z něj udělalo tak vynikajícího velitele?" zeptal se Baldrige.

"Myslím, že v něm vždycky bylo cosi fanatického. Něco, co ho hnalo vpřed. Nechtěl být jen nejlepším studentem ve třídě, ale chtěl být vůbec nejlepším. Měl nejlepší paměť. Poprvé, když jsem ho zkoušel u periskopu - víte, ten test, kdy zkoušenému dáte třicet vteřin, aby se podíval kolem sebe, a pak aby vám řekl, co všechno viděl - Adnam si zapamatoval každý, i ten sebemenší detail. Je to přitom velmi důležité; je to smysl, který by každý ponorkový velitel měl mít vysoce vyvinutý, měl by být schopen ve svém mozku skladovat jako fotografii vše, co vidí. A Ben Adnam si byl schopen tuto fotografii ve své hlavě uchovat déle než kdokoli jiný. Měl přímo vrozený instinkt pro ponorku. Věděl, co zvládne a co nezvládne. Máme jedno takové cvičení, během něhož vyšleme tři fregaty na moře. Ty se proti vám náhle otočí a vyjedou na vás. Musíte se rychle ponořit do bezpečné hloubky. Říkáme našim Zabijákům, ať se potopí minutu před tím, než dojde ke srážce. A i potom zvuk lodních šroubů pod vodou dokáže člověku silně pocuchat nervy. Vždycky se najde někdo, kdo při tomhle cvičení vyletí z kursu. Většinou zavírou oči a modlí se, aby je válečná loď nad nimi nepotopila. Avšak Adnam neměl vůbec strach. Vědomě. Dokázal odhadnout vzdálenost, provést z hlavy potřebné výpočty, rychle a bez námahy. Nikdy ho ani nenapadlo, že by fregata mohla najet do jeho lodi. Dal si na to zatracený pozor. Musel mít nějaký šestý smysl. Vzpomínám si, že jsem s ním stál o polední přestávce, zatímco fregaty vyjížděly na moře. Náhle bezdůvodně řekl: 'Myslím, pane, že se fregaty otočily.' Já jsem věděl, že se otočily. Poznal jsem to ze sonaru. Ale to přijde po dvaceti letech praxe. Já jsem prostě věděl, že se otočily, ale jak to mohl vědět on? Bůh ví. Ale věděl to. Později jsem ho testoval. Vždycky to správně uhádl. Byl to ponorkový génius. O tom není pochyb. Velice

dobře chápal, jak ponorka pracuje pod vodou. Znal hydrosystémy, mechaniku, elektroniku. Věděl všechno o zbraních, o raketových střelách, o torpédách a o dělostřelbě. Byl taky vynikajícím navigátorem. Jednou jsem přednášel o umění klasického ponorkového útoku. Na konci si se mnou přišel popovídat o takových detailech, že jsem jenom lapal po dechu. Žádný Zabiják během mé kariéry nechápal tak rychle a neovládal celkový předmět tak dobře jako on. Byl poměrně mladý - bylo mu osmadvacet let - a všechno měl tak dokonale v malíčku. Byl velice klidný. A svůj stroj ovládal jako válečnou zbraň. Měl prostě instinkt pro vedení podmořské války a po technické stránce byl jejím pánem. Ale u něj šlo o něco víc. U něj to byl dárek od Pánaboha. Vždycky jsem věděl, že je nemilosrdný. Mohu vám říci tohle - kdyby byl Britek a kdyby zůstal u ponorek, dotáhl by to až na vrchního velitele naší podmořské flotily, a kdybychom měli poslat naše ponorky do války, Ben Adnam by byl velice dobrým velitelem."

"Ale mimo to musel asi být dost průměrný?" šklebil se Bill. "Měl vůbec nějakou slabost?"

"Jenom jednu."

"Co?"

"Byl strašlivě zamilován do mé dcery."

Z Billa Baldridge v mžiku spadla ona kansaská uvolněnost.

"Stále se s ním stýká?" zeptal se okamžitě.

"Stála se z ní velice vážená dáma. Vdala se za bohatého edingburského bankéře. Má dvě děti."

"Ano, ale stýká se ještě s Adnamem?" nevzdával se Bill.

"Vždycky jsem se obával, že by se s ním mohla stýkat," odpověděl admirál MacLean. "Budete se jí za chvíli moci optat sám. Měla by k nám dorazit s dětmi ve stejnou dobu jako my. Vždycky jsem chtěl vědět, jestli ta jejich aiera pokračovala i potom, co se vdala, a poté, co on už byl dlouho v Izraeli. Jednou odjela na tajemnou krátkou dovolenou. Moje manželka pak našla v jejím pase razítko z Káhiry. Tyhle poslední věty ale vždycky popřu. Budete se jí muset zeptat sám."

"Nevadilo by vám, kdybys se jí skutečně zeptal?"

"Vůbec ne. Jestliže má dcera má spojení na jednoho z nejnemilosrdnějších masových vrahů současnosti, budu trvat na tom, aby splnila svou povinnost."

Automobil zastavil ve vjezdu do zahrady velkého georgiánského domu na předměstí Inveraray. Billovi bylo jasné, že si na něj admirál nemohl ušetřit ze svého platu námořního důstojníka. Případlo mu to stejně absurdní, jako kdyby si on za svůj plat koupil Baldridgovský ranč. Když vystupoval z auta, říkal si, že to buď musel zdědit nebo že lady MacLeanová musí být v pěkném balíku.

Vypadalo to, jako by admirál četl jeho myšlenky. Když vypustil psy, kteří se okamžitě rozběhli k domu u zálivu, vzal Billův kufr a řekl: "Zdělil jsem to. Dům patřil mému otci a dědečkovi. Naše rodina tu žije celé generace. Před několika lety jsem odešel do penze - nevypadalo to na to, že by mě chtěli udělat prvním námořním lordem. Nabízeli mi místo toho něco jiného. Uvažoval jsem o tom, ale pak jsem se rozhodl, že bych se nechtěl zahrabat někde v kanceláři v Portsmouthu. Rozhodl jsem se, že zbytek svých dnů strávím tady. Že budu trochu hrát golf, rybařit, trochu střílet a jezdit na plachetnici po jezeře. S admirálskou penzí ve Skotsku slušně vyjdete. Annie a já tu máme hodně přátel. Když mi nenabídlí prvního lorda, tak jsem si řekl, že doba je zralá na odchod. A tak jsem šel."

Došli do velkých dveří, kde byli opět uvítáni admirálovými psy, kteří se rozvalovali na perském koberci. Ve vstupní hale se objevila starší elegantní blondýna v kostkované sukní, bílé košili a hnědém svetru. Okřikla psy.

"Byla bych ti nesmírně vděčná, kdybys na ně dával větší pozor a víc je krotil," přivítala svého muže. Všichni tři psi se teď vrhli na amerického hosta.

Lady Ann se otočila k Billovi: "Fregatní kapitán Baldridge? Budte vítán. Jsem Annie MacLeanová. Ráda vás poznávám. Nechte svůj kufr tady. Řeknu Angusovi, ať ho odnese nahoru."

Bill si říkal, že to je ideální admirálská manželka, asi jako Grace Dunsamorová. Čilá, sebevědomá a přátelská. Vyšší námořní důstojníci obvykle mívají takové manželky. Duševně vyrovnané a obdařené uměním uklidnit své okolí. To už přímo souvisí se společenským postavením jejich manželů, kteří se účastní dosti často různých dýchánek. Bill se naklonil ke psům; pozdravil se s Fergusem, Samsonem a s Muffinem najednou. Poplácal je s přátelskou tvrdostí, na kterou byli zvyklí.

"Jste z venkova, Bille?" zeptal se ho admirál, který pozoroval, s jakou hravostí zkrotil Bill jeho tři nespoutané psy.

"Ano, pane," odpověděl Kansasan. "Z amerického Středozápadu. Naše rodina chová hovězí dobytek."

"Skutečně? To jste pak opravdový venkovan." Chvilku se bavili o Středozápadu a Kansasu.

"Teď běžte nahoru," vyzval ho admirál. "Nastěhujte se do svého pokoje a sejdeme se tady dole za patnáct minut."

Ukázal na bílé dveře na konci chodby a dodal: "Naleji vám sklenku whisky. Neoblékejte si nic formálního."

Bill usoudil, že tím myslel, aby si neoblékal k večeru uniformu. Vylezl do schodů. Doufal, že neviditelný Angus se postaral o jeho zavazadlo. A skutečně se o něj postaral. Všechno bylo vybalené a uložené ve skřini.

Ze své ložnice měl překrásný výhled na záliv Loch Fyne. Stále ještě bylo světlo. Nad zálivem se pomalu začínala tvořit mlha v barvě včelího vosku. Hlavní okno bylo ve výklenku, kde také stál starožitný psací stůl a židle. V koupelně nebyla sprcha a tak se během pěti minut stihl vykoupat ve vaně. Vylezl z ní, osušil se a oblékl si tmavě šedé kalhoty, bílou košili, vázanku a tmavě modré sako. Dole mu už admirál nalil slíbenou skleničku whisky.

"Vodu?" zeptal se, když Bill vešel.

"Děkuji vám, pane," odpověděl Bill.

"Jsem admirál na penzi," vysvětlil mu admirál MacLean. "Říkejte mi Iaine. A moje žena by si přála, abyste ji říkal Annie. Moje dcera, která by se měla ukázat každou chvíli, se jmenuje Laura."

Bill Baldridge vyrostl v prostředí, kde si ho všichni vážili. Byl synem jednoho z největších rančerů v centrálním Kansasu. Lidé si ho vážili jako námořního důstojníka. Koneckonců byl i doktorem Baldridgem, avšak na svém titulu

nikdy netrval. Tady ho vůbec nepřekvapovala důvěra, s kterou ho tato skotská rodina přijala.

Naprostu nic nevěděl o rigidním kastovním systému britských společenských vrstev. Admirál sir Iain MacLean a lady MacLeanova okamžitě instinktivně vycítili, že Bill jim byl po stránce společenské roven. Byť pocházeli z rozdílných světů

Ale ještě než admirálova dcera a manželka přišly do obývacího pokoje, bytu tu něco, na co se chtěl admirála zeptat. Pomalu upíjel svou whisky, jejíž chuť měla mírně kouřový nádech. Přitom se zeptal sira Iaina:

"Admirále, řekněte mi něco. Který stát podle vás zaútočil na Jeffersona?"

Iain MacLean se usmál a tiše řekl: "Nerad zodpovídám otázku otázkou. Ale vy jste si jistě zkontrolovali, jestli jsou všechna ruská Kila zakotvena v Bandar Abbásu?"

"Ano, to už jsme udělali. Tři tam byla ve čtvrtek před útokem. Ale pouze dvě následující úterý."

"Potom podezření padá na Írán. Mohli ale docela dobře jedno Kilo schovat. A jestli ho skutečně schovali, tak je třeba myslet na to, že použili něco jiného. Možná že použili čtvrté Kilo, o kterém ještě nevíme. V každém případě bych považoval jejich chování za podezřelé. Nesmíte také zapomínat na zvýšenou aktivitu iránského námořnictva v posledních několika letech. V roce 1993 uspořádali v Perském zálivu celkem šestatřicet cvičení. Teď už jich pořádají víc než šedesát. Také pořádali společná cvičení s Pákistánem. A sblíží se s Ománem, s kterým kontrolují Hormuzskou úžinu. Jsou jediným státem v zálivu, který má fungující ponorky. Jistě se pamatuje, že před třemi lety, když americká operační skupina nedoplula včas do Arabského moře, Spojené státy zaslaly do Bahrajnu letku osmnácti F-16 jako bezpečnostní opatření. Také byste neměl zapomínat na to, že iránské námořnictvo podléhá jednomu velení - islámským revolučním gardám. To, co jsem vám ale teď řekl, je jen osobní názor starého, nedůležitého důstojníka z ponorky. Ale kdybych byl prezidentem, naprosto vážně bych uvažoval o něčem, co by jim dalo tvrdou lekci. Udělal bych to pěkně, pěkně rychle."

Baldrige, který od okamžiku, kdy opustil základnu Faslane, poslouchal jednu z nejlepších přednášek o moderním válečnictví, se teď ale snažil soustředit na jedno jediné téma. Usmál se a kývl souhlasně hlavou. Pak se zeptal: "A koho dalšího byste podezíral po Íránu?"

"No," ozval se admirál, "nevím, kde by Irák mohl sehnat ponorkové odborníky. Nebo od koho. Ani by neměli místo, kde by ta ponorka mohla kotvit. Nikdo jejich ponorku neviděl. A ani ji nepotopili, protože vrak už by se dávno našel. Ale dalo by se uvažovat o Izraeli. Pokud tomu rozumím, tak se vy, Američané, chcete zbavit ponorek v Bandar Abbásu, což je přesně to, co si přeje Mossad."

"Ještě jednu otázku, pane. Odkud podle vás pocházela ta ponorka, která potopila Jeffersona?"

"Jsem si jistý, že se nejednalo o britskou ponorku. Takže musela být ruská. Řekl bych, že přijela z Černého moře."

"Koupili ji? Nebo ji najali? A jak ji odtamtud dostali?"

"V žádném případě nevím, jak ji sehnali. Ale ruské námořní přístavy jsou plné námořníků, kteří už měsíce nedostali zaplacení. A lidi ze Středního východu, kteří přinesou dárečky v podobě milionů dolarů, by byli v těchto chudých oblastech náležitě vítáni."

"A jak by to vyvezli?"

"Ale skrze Bospor," mávl rukou admirál. "Dohodli se s Turky."

"Admirál Morgan tvrdí, že by Turci nikdy nic takového nepovolili."

"Ale no tak."

"Admirále, domníváte se, že ji odtamtud mohli dostat pod vodu, skrz Bospor?"

"O tom pochybuji, nikomu se to ještě nepovedlo."

"Myslíte, že by to Ben Adnam dokázal?"

Ale ještě než mohl odpovědět, dveře se rozlétlý a čísi ženský hlas řekl tiše: "Ahoj, tatínku... korvetní kapitáne Baldrigi!"

Bill se otočil a spatřil štíhlou ženu, asi tak pětatřicetiletou. Prameny dlouhých kaštanových vlasů jí padaly pod ramena. Měla něžný obličej. Na Billa se zadívala tak trochu překvapeně.

"V životě jsem se s mnoha Američany nepotkala," řekla mu na vysvětlenou.

Kansasan však nebyl mocen slova. Díval se do jejích klidných zelených očí - které náležely milence muže, který možná zabil Jacka.

Kapitola sedmá

20:30 pondělí, 15. července.

Večeře, kterou uchystali sir Iain a lady Annie, byla skvělá. Servírovala se v patnáct metrů dlouhé jídelně s výhledem na jih ke Strachuru a Cowall Hillo. Obsluhoval je rudovousý Angus. Annie nechala prostřít u dlouhého starodávného stolu. Spolu s manželem se posadila naproti Lauře a Billovi. Za Billem stál malý stolek, na kterém na ně čekal skotský losos, brambory a zelné lusky. Ve středu jídelního stolu stály dvě džozy na majonézou.

Bill uhodl, že lososa ulovil admirál. "Chcete, abych všechny obsloužil, pane?" zeptal se Angus.

"Ano, dejte každému ode všeho něco." Pak se otočil k Billovi. "U lososa nikdy nestojím o předkrm. Všichni si raději dají ještě kousek ryby navíc, když budou ještě mít hlad. Tenhle kousek jsem před dvěma dny chytil na Tayi."

"Je to skvost, pane," pochvaloval si Bill. "Můj bratr také rád rybařil, ale na našich kansaských řekách nikdy takového macka nechytil."

Admirál se na něj podíval. "Řekl jste, že rybařil? Znamená to, že pověsil rybaření na hřebík? Je to přitom takový skvělý

sport."

"Ne, admirále. Myslel jsem, že to víte. Můj bratr Jack byl operačním důstojníkem na Thomasu Jeffersonovi."

"Proboha! Bille, omlouvám se. Nikdo mi nic neřekl. Měli mě na to upozornit."

"To je strašné," povzdychla Laura. Promluvila tak vlastně poprvé. "Má Thomas Jefferson co dělat s vámi? Neprovádíte tu nějaké vyšetřování?"

"Ano, svým způsobem ano. To ale nemá co dělat s Jackem. Na palubě té lodi bylo několik tisíc lidí, kteří měli příbuzné."

"Nemyslíš si, že by vám to mohlo být nějakou útěchou," řekla Laura. "Dělit se o smutek s dalšími... To přece nemůže umenšit vaši bolest."

"Ne, paní. To jistě ne."

Laura se zadívala na jeho smutný obličej, který jí připadal okouzlující. Nezdálo se jí, že by mohl být ženatý. Čísela z něj nonšalance. Všimla si jeho vrtošivých očí. Napadlo jí, že by ji korvetní kapitán Baldrige mohl lehce svést. Pouze jednou v životě poznala tak přitažlivého člověka.

Překvapilo ji, že se na ni usmál. "Začínám si na tu tragédii zvykat, teď po týdnu. Ale nikdy si nezvyknu, že Jacka už nikdy nevidím. Byl skvělý důstojník."

"Takže je na vás, abyste dál pokračoval v rodinné tradici."

"Ne. Po tomhle vyšetřování odejdu z námořnictva. Vráťím se domů do Kansasu."

"Nebude vám chybět všechno to vzrušení?"

"Ne, nemyslíš si, že mi bude chybět. Vyšplhal jsem, jak jsem mohl nejvýše. Nikdy ze mě neudělají velitele."

"Pozlobil jste příliš mnoho starých admirálů," smála se. "To je dobrý způsob, jak zakončit slibnou kariéru. Alespoň tady."

"V tom můžete mít pravdu."

"Bille," ozval se admirál. "Jestliže budete chtít Lauře položit několik otázek, obávám se, že ji budeme muset důvěřovat. Ale nedělejte, si starosti. Strávila velkou část svého života ve společnosti námořníků. Ví, co se může a co ne."

Bill se pokusil zavést konverzaci jiným směrem. Obrátil se k ní a usmál se. "Kde máte ty své dvě děti, o kterých jsem tolik slyšel?"

"Ale ty jsou s Brigittou na cestě do postele. Jsou malé, tři a pět let. Unavily se cestou z Edinburghu. Dala jsem jim dobrou noc před večerí a poslala je spát. Doufám, že je babička uvidí za chvíli."

"Brigitte musí být chůva. Nikdy jsem neviděl pravou anglickou chůvu."

"Také jí dneska neuvidíte," odpověděla Laura. "Brigitte je ze Švédska. Au pair."

Najednou zvažněla. "Jste tu kvůli Benovi. To je ten pravý důvod, proč jste sem přijel."

Bill se rychle podíval na admirála, a ten okamžitě změnil předmět hovoru.

"Co si teď dáte k pití? Máme tu láhev Mersaultu a otevřel jsem Láhev červeného vína.... Annie si vždycky dává láhev bílého k rybě. Takže vím, co si dá. Nemyslíš si ale, že bílé víno se musí pít s každou rybou. Já si k lososu nejraději dávám Bordeaux."

Billovi se admirál líbil čím dál víc. "Jestliže si dáte Bordeaux, já si ho dám s vámi," zašklebil se.

"A já také," přidala se Laura.

"Co bych vám mohla říci o Benu Adnamovi?" zeptala se Laura, když jí otec nalil víno.

Admirál ji přerušil. "Lauro, chtěl bych navrhnout, abyste se s Billem sešli na půl hodiny po večerí. Tak mu budeš moc v klidu zodpovědět všechny jeho otázky. Myslím si, že bude lépe, když tvou matku ušetříme starých vzpomínek."

"Admirále, rád bych se vás na něco zeptal," řekl Bill. "Proč každého téměř trefí šlak, když se jenom zmíním o podplutí Bosporské úžiny? Nechápu to. Přeci to nemůže být tak nebezpečné."

"Právě naopak. Je to velice nebezpečné," odpověděl mu admirál pomalu. "Což je pravděpodobně důvod, proč se o to dosud nikdo nepokusil."

"Ale proč? Co je na tom tak nebezpečného? Bospor je přeci dostatečně široký. Vlastně se podobá zálivu..."

Admirál se trpělivě usmál. "Těší mne, že se ptáte toho pravého člověka. Už několik let sleduji prodej ruských lodí na Střední východ. S ponorkami jsou jen a jen potíže, obzvláště s prodejem do Íránu. Před několika měsíci jsem poslal Droggyho, aby mi obstaral nejnovější námořní mapu Bosporu. Jen abych si ověřil, jak by bylo těžké se odtamtud dostat. Takové duševní cvičení starého důstojníka ve výslužbě."

"Mám dvě otázky," vpadl mu do řeči Bill. "Kdo je ten Droggy? Co mi můžete říct o Bosporu?"

"Samozřejmě že vám mohu o Bosporu říci hodně věcí. Ale na vaši první otázku: Droggy je náš žargon pro námořního hydrografa. A co se týče toho Bosporu. Několik měsíců mě to hodně zajímalo, i když to po mně vlastně nikdo nepožadoval. Řekněte mi, máte dva měsíce času volna? Případně i víc?"

"Jistěže mám, ale obávám se, že Pentagon bude o mně chtít slyšet dřív než někdy v září, admirále."

Oba se zasmáli. Admirál zvažněl. "Problém je ten, že dnešní ponorkoví námořníci, jako jste vy, Bille, si myslí, že celý svět je řízen počítači, různými čidly a elektronickými přístroji, které vám dají všechny potřebné informace. Vy, Bille, a vaši ponorkoví kolegové jste zvyklí na velké lodě a velké hloubky. A veškeré vaše přístroje jsou na to uzpůsobeny. Ale proplutí Bosporu vyžaduje umění navigace v mělkých vodách, což jste v Americe už dávno zapomněli. Už ani nemáte potřebné výcvikové kurzy. A jestli si my tady u nás v Británii nedáme pozor, tak to tu dopadne stejně. Mělkýny vyžadují naprostou změnu myšlení. Podstatně se to liší od plavby v hlubokých vodách. Veškerá vaše důmyslná elektronická čidla jsou vám tam na nic. Neexistuje nic, co by vás mohlo včas varovat před nadcházejícím nebezpečím. A jak jistě víte, námořní mapy také stárnou. Vždycky musíte používat tu nejlepší a nejnovější. Musíte s nimi umět zacházet. Musíte dobře znát své teritorium. Vaše navigace musí být naprosto přesná. Pět metrů vertikálně a padesát horizontálně. Nesmíte zapomenout, že ztrácíte výhodu rychlosti, zvláště když se bude snažit uniknout. Vůbec se nedá

plout rychle, když je dno tak blízko. A ještě něco. Pojedete rychlostí 20 uzlů. To znamená, že za sebou zanecháte brázdu, kterou všichni uvidí. Pouze chytrost a opatrnost vám tam může pomoci."

Americký důstojník ještě nikdy neslyšel nikoho takhle znalecky hovořit. Admirál, který seděl přou němu, přišel z jiného kulturního prostředí, z jiného světa. A bude to právě tento jiný svět, který ho dovede k Učitelovu nejlepšimu žákovi, který možná zničil Thomase Jeffersona. Admirál MacLean jistě řekl mladému Adnamovi, aby se spoléhal na oči. Ale v každém případě toho musel i hodně vyslechnout.

Laura lehce vzdychla. Její matka se usmála úsměvem neobyčejně trpělivé osoby. Na rozdíl od Billa obě ženy znaly admirálovu přednášku z paměti. MacLean byl potěšen, že ho po dlouhé době někdo vůbec poslouchá. Pokračoval ve svém výkladu o temných vodách Bosporské úžiny.

"Je to ošklivá krátká cesta," vysvětloval. "Není příliš široká. A ani hluboká. Jsou tam místa, která jsou pro ponorku velice, velice mělká. Navíc je to velice frekventovaná lodní trasa. Velké zaoceánské lodi se na ní plaví každý den, v obou směrech, čtyřicet hodin denně. Průliv je rozdělený do dvou pruhů. Samozřejmě že se musíte držet v pravém pruhu. Předjíždění je zakázáno. Musíte navíc počítat se silným proudem. Asi sedm uzlů jižním směrem. Chyba na pravoboku a uvíznete na mělčině. Chyba na levoboku a dostanete se do čelní kolize. V nejnebezpečnějších částech je to tam příliš mělké na to, abyste mohl podjet zaoceánskou loď. Navíc je tam několik vraků a myslím si, že dno je nepřesně zmapováno. Vůbec se mi to celé nelíbí."

Bývalý ponorkový námořník srovnal přístroje na stole tak, že vytvořily klikatou čáru vedle misek na majonézu.

"Nesmíte zapomínat na to," ukazoval na ubrus, "že navigujete v noci pod hladinou v naprosté tmě. V první třetině cesty z Černého moře se úžina esovitě prohýbá. Některá místa na tom esíčku jsou velmi úzká. U obou břehů se nacházejí mělčiny méně než patnáct metrů hluboké." Ostře zaklepal rybím nožem do nádoby na majonézu. "Jestliže sjedete z vnitřního kanálu, který je někdy méně než dvě stě metrů široký, narazíte na břeh a dostanete se na hladinu, takže vás uvidí. Podaří-li se vám proplout esovitou zatáčkou, kanál vedoucí jižním směrem se zúží na méně než šedesát metrů. Tam je proud nejprudší, jako v hrdle láhve. Uprostřed, pod druhým mostem, je obrovská písčitá mělčina. Dno je dvacet pět metrů pod hladinou, což pro vás znamená, že se můžete schovat maximálně pod motorovým člunem. Jsou tam navíc dva vraky. Jeden z nich už je v hloubce třinácti metrů pod hladinou. Někdy si říkám, že by bylo jednodušší, kdybyste se plavili dolů na jih v hlubším pruhu určeném pro lodi plující na sever. Ale musel byste si to napláňovat tak, abyste se vešel mezi nákladní lodě a tankery, což je, jak jistě víte, velice nebezpečné. Celá ta záležitost je navíc nezákonná a v rozporu s konvencí z Montreaux. Válečné lodi všech států musí dostat speciální povolení od turecké vlády několik týdnů dopředu. Chcete stále ještě vědět, proč každého málem trefí šlak, když začnete mluvit o podplutí Bosporu? Není to jenom strašlivě těžké a zatraceně nebezpečné, ale také když vás Turci načapají, budou pěkně naštvaní."

"Takže mi říkáte, že to nejde?"

"To netvrdím, Bille. Ale potřebujete na to skutečného mistra. Z mých vrstevníků bych mohl jmenovat tři. Admirála Elliotta, s kterým jste se setkal. Já a možná i kapitán Greenwood, který je občas přespříliš nervózní."

"A co váš nejlepší Zabiják?"

"Samozřejmě i ten by to mohl zvládnout."

"Myslíš Bena?" zeptala se Laura otce.

"Ano, Bena."

"Ale co vás na něm tak zajímá?"

"Později," řekl jí otec. "Bill ti to vysvětlí."

Laura se usmála. Zjevně ji nenapadlo, z čeho Bill Bena podezírá.

"No dobře," řekla. "Paní Laura Andersonová, matka Flory a Marie, si s odpověďmi počká až na osobní pohovor s představitelem amerického válečného námořnictva po desáté hodině v admirálově pracovně."

"Tím má dcera myslí, že si s vámi sedne ke krbu, kde s vámi bude popíjet moje nejlepší portské," povzdychl si admirál.

"A jako si Turci chrání Bospor, tak já si hlídám špunty u svých láhví."

"Zdá se mi, že pro to máte dobrý důvod."

Laura na chvíli chtěla Billa šťouchnout loktem, ale pak si řekla, že by to její matce mohlo připadat jako příliš uvolněné gesto na vdanou dámu. Admirál změnil téma. Začal vyzvídat, jestli by měl Bill dost času na to, aby s ním mohl strávit jeden den na moři, "Tohle je nejlepší oblast na ponorkový výcvik, obzvláště pro výcvik v mělkých vodách."

"Admirále, byl bych vám za to přímo vděčen. Je směšné, jak je naše profese... hm, jak se snažíme dosáhnout stejného cíle a přitom jak se vlastně navzájem vzdalujeme."

"Výborně! Zařídím to na zítra. Musíme začít brzy. Měli bychom být na palubě v devět ráno."

Zbytek večere proběhl rychle. Bill se podíval na hodinky. Bylo již po desáté. Laura si toho všimla.

"Zdá se mi, že americké válečné námořnictvo je někdy únavné," prohlásila a odstrčila židli. "Pomohu mamince a pak budu již připravena stát tváří v tvář velkému inkvizitorovi. U krbu je láhev s vínem. Nalejte dvě skleničky, než ji otec zase schová."

Poděkoval admirálovi za vynikající večeři a popřál svým hostitelům dobrou noc. Dohodli se, že se k snídani sejdou ve čtvrt na osm. V admirálově pracovně snadno našel láhev portského. Nalil dvě skleničky a posadil se u ohně. Laura přišla o deset minut později. Všiml si, že si čerstvě učešala vlasy a že na rtech měla nový nános rtěnky. Elegantně se posadila proti němu do křesla, přehodila si nohu přes nohu a tiše řekla: "Tedy budiž, korvetní kapitáne, jsem celá vaše."

Bill si říkal, že by nebylo tak naprosto špatné, kdyby tomu tak skutečně bylo. Ale pak si uvědomil, že sedí tváří v tvář dámě, která mu může pomoci najít člověka, který asi zničil Thomase Jeffersona. Uvědomoval si, že Laura by ho mohla dovést k nejnebezpečnějšímu teroristovi světa.

Rozhodl se, že jí poví důvod své návštěvy. Začal opatrně.

"Lauro, jak jistě víte, před týdnem došlo k strašlivému neštěstí na jedné z našich letadlových lodí. Ale my si nemyslíme, že se to stalo jen tak. Domníváme, že za tím stojí jedna ze zemí Středního východu. Myslíme si, že naši loď zničilo torpédo s jadernou hlavicí. Na světě je jen několik lidí, kteří něco takového dokáží. Já si myslím, že té ponorce velel korvetní kapitán Benjamin Adnam."

"Ben! Ale on je přeci Izraelec. Bydlí v Tel Avivu. Amerika je velkým přítelem Izraele. Proč by se někdo pokusil ublížit svému nejlepšímu příteli?"

Bill zavrtěl hlavou. "Povězte mi o něm něco, Lauro. Jaký je to člověk?"

"Je metr sedmdesát pět vysoký. Má atletičtější postavu než vy. Má černé kudrnaté, nakrátko ostříhané vlasy. Není snědý jako lidé ze Středního východu, ale kávově hnědý. Má velmi jemnou pleť, jako by se vůbec nikdy neholil. Když jsem ho poprvé spatřila, myslela jsem si, že je to nejlépe vypadající muž, kterého jsem kdy viděla. To víte, hned jsem se do něj zamilovala. Byl mou první láskou... a jedinou, skutečně jedinou."

Bill se napil. "A co pan Anderson?"

"To byl omyl. Velký omyl." Laura mluvila s otřesnou upřímností. Možná, že na ni již zapůsobilo ono vynikající portugalské víno, které právě popíjeli. "Když Ben odjel po dvou letech z Faslane do Izraele, myslela jsem si, že ho už nikdy neuvidím, přestože mi sliboval opak. Myslela jsem si, že umřu. Moje matka si myslela, že se nervově zhroutím. Za to ho moje matka nenáviděla. Ona ho vůbec nemohla vystát. Byla moc ráda, když odjel, a raději by zemřela, než abych si ho vzala. Ale něco takového jsme spolu neplánovali. Ani jsme o tom nemluvili. Čas od času jsem s otcem chodila střílet. A tak jsem potkala Douglase, blízko Jedburghu. Byl synem místního statkáře. Chodívali jsme spolu na oběd. Všichni ostatní muži byli o moc starší. Dělal mi návrhy a po několika letech jsem si ho vzala. Každý byl strašně šťastný a maminka mi vystrojila velkou svatbu. A pak se to stalo. Ben mi zatelefonoval večer před svatbou. Řekl mi, že mě stále miluje a že by mě chtěl vidět. Samozřejmě, že jsem s něčím takovým nemohla souhlasit. Ale zase mně to málem vyrvало srdce z těla. Když jsem se stala paní Andersonovou, můj manžel mě vůbec nezajímal. Bylo by mi jedno, kdyby najednou zmizel a já už ho nikdy neměla spatřit. Byl velice sladký a něžný. A bohatý. Ale nikdy jsem si ho neměla brát, protože jsem ho vůbec nemilovala."

Laura Andersonová vůbec nechápala, proč se takhle se vším Billovi svěruje. Vždyť ho ani nezná. Nějaký cizinec, odkudsi z Kansasu. A už vůbec jí připadalo absurdní, že by se její vyznání dala vysvětlit nějakým vyšším státním zájmem.

Bill údivem zavrtěl hlavou. Rozhodl se, že konverzaci stočí zpět k Benovi. Nebylo to těžké.

"A toho Izraelce jste už nikdy neviděla?"

"Viděla jsem ho ještě dvakrát. Jednou jsem za ním zajela do Káhiry. Douglas byl tehdy na nějaké konferenci. A potom jsem ho viděla ještě jednou před rokem, když sem Ben přijel se třemi dalšími izraelskými důstojníky. Měli se tu obeznámit s ponorkou třídy Upholder, kterou jejich námořnictvo koupilo. Tou dobou byl už fregatním kapitánem. Bylo to dost podivné. Myslím tím ten podvod, kterého jsem se dopustila. Jeli jsme spolu do jednoho hotelu ve skotské Vysočině. Na oba to špatně zapůsobilo. Měli jsme pocit, že by buď moje matka, nebo můj otec mohli každou chvíli přijít a chytit nás in flagranti. Když jsem se s ním loučila, měla jsem takové zvláštní tušení, že už ho nikdy neuvidím a od té doby jsem ho neviděla. Několikrát mi volal, ale nemyslím si, že jeden k druhému cítíme to, co kdysi. Dlouhý čas odloučení, mé manželství, to vše se muselo výrazně podepsat na našem vztahu. Teď asi slouží někde u námořnictva, bůhví kde, a já žiji se svým Douglasem, elegantním čtyřicetiletým bankéřem, který mě nechává naprosto chladnou. Obávám se, že jemu to je jasné. Nedivila bych se, kdyby utekl se svou sekretářkou."

"Máte Benovo telefonní číslo nebo adresu?"

"Ne. Nikdy jsem ho neměla, ani když odjel. Byl tak trochu tajnůstkář. Ptala jsem se ho mnohokrát, kam bych mu mohla napsat nebo alespoň poslat pohlednici. Tvrdil, že to je příliš komplikované."

"Lauro, jste si jistá, že se skutečně jednalo o Izraelce?"

"Nikdy mě nenapadlo, že by mohl být jiné národnosti. Přijel sem přeci jako izraelský námořní důstojník. Jak by mohl být jiné národnosti?"

"Nevím," odtušil Bill. "Ale Střední východ je podivné místo. Několik dní před vypuknutím války v Perském zálivu Saddám Husajn přísahal svému kolegovi, Arabovi, blízkému sousedovi, zjevnému příteli a spojenci, egyptskému prezidentu Múbarakovi, že nikdy nepřepadne Kuvajt. Víte, pravda tam má poněkud jinou platnost. Nestalo se někdy, že by Ben udělal něco, co by opravdový Izraelec nikdy neudělal?"

"Ne, nikdy. Překvapovalo mě jen to, že se na arabské státy díval poněkud benevolentněji. Ani příliš neodsuzoval jejich terorismus. Nemohu říci, že by byl fanaticky protiarabský - a vůbec nebyl nábožensky založený. Ale teď, když se na všechno dívám zpětně, přeci jen si vzpomínám na určité věci, které se vymykaly normálu. Jednou jsem se s ním sešla v Káhíře. Pokaždé navrhoval Káhiru jako místo, kde bychom se mohli setkat. Nikdy nenavrl Izrael. Nepřipadá vám to podivné? Nevím. Ale nikdy mě nenapadlo, že by mohl být Egyptan."

"Řekl vám něco o svém mládí?"

"Ano. Chodil do internátní školy v Kentu, v Anglii. Takže jeho rodiče museli mít hodně peněz. Na vysoké škole tu však nestudoval. Po ukončení školy se vrátil do Izraele, kde vstoupil do námořnictva. To mu bylo osmnáct let. Řekl mi, že když přijel do Faslane, že to byla jeho první cesta do Velké Británie od ukončení školy v Kentu."

"Odlišovalo ho něco od jeho spolužáků v Zabíjáckém kursu? Tedy s výjimkou toho, že byl z Izraele."

"Nic. Přivezl si sem hezké auto, malé červené BMW"

"Byl oblíbený?"

"Ani ne. Vůbec se nezajímal o věci, které považoval za triviální. Nedokázal jen tak prázdně tlachat, jako se to dělá na večírcích. Mé matce to na něm vadilo. Když se slavily něčí narozeniny, dostavil se na oslavu, přinesl hezkou

pozornost, ale jinak se společnosti stranil. Neustále působil dojmem, jako kdyby byl nějakým způsobem vnitřně zaneprázdněný."

"Proč jste do něj byla tak strašně zamilovaná?"

"Protože mi tehdy připadal jako bůh. Bylo mi devatenáct let, jemu dvacet sedm. Byl nadějným korvetním kapitánem. Měl dost peněz na to, aby mě mohl vzít do drahých restaurací. Měl nové auto, zatímco jeho kolegové z námořní základny jezdili v oježděných kárách. Dokázal vyprávět fascinující příběhy ze Středního východu, který jsem vůbec neznala. Byl okouzlující. Co mu chybělo, byla zranitelnost. Myslím si, že je to vlastnost, která ženy od mužů odpuzuje. Ale mladé dívky, která se vrátila ze školy z Londýna, to nevadilo. Dnes by mě asi sotva okouzlit, kdybych se s ním seznámila teď."

"Myslíte si, že byl dostatečně otrlý na to, aby zabil šest tisíc lidí?"

Laura chvíli váhala: "Ne, Bille. Když se mě takhle přímo ptáte, tak ne. Ale byl v něm určitý chlad - určitá rozhodnost. Kdyby to považoval za svou povinnost, klidně by potopil americkou letadlovou loď. Ale jinak měl velice okouzlující úsměv. Byl vtipný. Působil dojmem uvolněného a sebevědomého člověka. Ale když jsem ho poznala o něco víc, všimla jsem si, že má velice neklidné oči. Někdy působil unaveně. Několikrát jsem ho přistihla, jak sedí v drahé restauraci a jak jeho oči bloudí sem a tam, dokola. A najednou se na mě zářivě usmál a řekl něco vtipného. Ale nemohu říci, že by se koukal po jiných ženách. Prostě neustále něco pozoroval. Říkala jsem tomu 'jeho periskopový zvyk'; víte, neustále se rozhlížel kolem dokola. I námořní génius jako Ben musel neustále cvičit."

"Mluvil někdy o svých rodičích?"

"Vlastně ne. Říkal jen, že žijí někde v Izraeli na venkově. Myslím, že pěstovali ovoce. Tuším, že melouny. Někdy říkal, že musí vyřídít něco v rodinné bance v Londýně. Dojížděl tam jednou měsíčně, obvykle vlakem z Glasgowa."

"Měl v Anglii blízké přátele?"

"Nikoho. Nebyl oblíbený. A nikdy se ani nezmiňoval, že by někoho znal v Londýně. Nepamatuji se, že by mě s někým seznámil."

"Kdy se vám ozval naposledy?"

"Telefonoval mi asi dva měsíce poté, co odjel z Faslane, z toho druhého ponorkového kursu. Odjela jsem s Douglasem na víkend pryč z Edinburghu, i s dětmi. Když se mě nedovolal v Edinburghu, volal mým rodičům. Maminka se mohla zbláznit, ale říkala, že s ním jednala korektně. Ale jinak jsem od něj od té doby neslyšela ani slůvko, což je poněkud zvláštní... je to vůbec nejdelší doba, co se mi neohlásil. Maminka mu asi řekla něco pěkně peprného, asi že je největší parchant, kterého kdy poznala. Ona něco takového ale popírá. Je celkem dobře možné, že teď už Ben naprosto zmizel z mého života."

"Můžete mi něco říci o své cestě do Egypta?"

"Tou dobou jsem byla již čtyři roky vdaná - za čtrnáct měsíců se mi narodila Flora. Douglas jel na bankéřský seminář do Montrealu. Měla jsem šest dní volna. Plánovali jsme to s Benem tři měsíce dopředu. Letěla jsem z Glasgowa, v Londýně jsem přestoupila na letadlo do Káhiry. Ben pro mě nechal letenku v kanceláři KLM v Heathrow."

Bill seděl a naslouchal jí. Tak trochu mu připomínala školačku, která neustále myslí na Bena Adnama, na velký mercedes, kterým ji vyzvedl na káhirském letišti, na šoféra, na vyjížďky do Gizy, na pokoj ve slavném hotelu Mena House s výhledem na pyramidy.

"Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem poprvé spatřila pyramidy. Stále jsem se na ně dívala z hotelového balkónu. Byla jsem sama a dívala se na pět tisíc let lidských dějin. Ben odešel někam nahoru. Tuším, že chtěl poslat fax nebo něco takového. Bylo to nejkrásnější místo pro romantickou skotskou dívku a nesentimentálního námořního důstojníka. Ale říkám si, že v něm také muselo být něco romantického, jinak by neobjednával pokoj v tom hotelu."

"Lauro, prosím vás, snažte se rozpomenout. Nestalo se v Egyptě něco mimořádného? Nenapadá vás něco?"

"Ani ne... jen jedno odpoledne jsme šli do mešity."

"Kamže jste šli?"

"Šli jsme do mešity. Procházeli jsme se Káhirou a Ben požádal šoféra, ať nás zaveze k Citadele. To je hrad, postavený Saladinem. Šli jsme se tam podívat do mešity Mohameda Aliho, nejkrásnější budovy celé Káhiry. Je vidět na míle daleko, kvůli dvěma minaretům, které jsou tak tenké, že si myslíte, že se musí rozlomit. Vypínají se vysoko nad obrovitý dom mešity."

Bill mlčel. "Prosím, pokračujte," vybídl ji tiše.

"Vlastně jsme nakonec dovnitř nešli. Ben tvrdil, že nepovažuje za správné, aby dva jinověrci vstoupili do míst, která muslimové považují za posvátná. Bylo tam takové malé knihkupectví, ve kterém jsem si chtěla koupit nějaký suvenýr, který by mi po mém návratu do Skotska tu mešitu připomínal. Ben mi můj nápad schválil a řekl mi, že se se mnou sejde u vchodu. Chtěl se podívat na panoráma města. V tom kramku jsem byla víc než dvacet minut. Zabrala jsem se do hovoru s jeho majitelem. Vyprávěl mi, že byl během Šestidenní války v egyptském letectvu. A když jsem se vracela přes nádvoří k hlavnímu vchodu, všimla jsem si Bena, jak kradmo vyšel z postranních dveří mešity. Zastavila jsem se a sledovala jsem, jak si nazouvá boty. Ale žádnou velkou váhu jsem té příhodě nepřikládala. I když se asi nenajde moc Izraelců, kteří by chodili do mešity."

"To tedy ne," poznamenal Bill Baldrige. "Řekl něco? Omlouval se nějak?"

"Ano, říkal, že se mu zdálo, že tam někoho zahlédl. Byl to ale omyl."

"Je docela možné, že říkal pravdu. Ale moc to nehraje. Izraelský důstojník v mešitě. I kdyby tam někoho zahlédl, tak je to pořád hodně nepravděpodobné. A ta krátká dovolená v Mena House - to je finančně dost náročné pro syna pěstitele melounů, zvláště když žije z platu izraelského důstojníka. Vždyť izraelské vojenské námořnictvo je známé svými nízkými platy."

"Ano, byl to velice drahý hotel - ale Ben na mě působil dojmem, jako by to tam znal. Myslela jsem si, že tam asi strávil

několik dní před mým příjezdem. Jeden večer jsme tam popíjeli s jedním člověkem, který mi připadal jako hodně důležitá osoba."

"Lauro, Mena House mi připadá pro Izraelce jako prapodivné místo. Proboha! Vždyť je to hotel, kde se prezident Carter sešel s prezidentem Anvarem Sadatem. Kissinger se tam scházel se svými arabskými kolegy. Kdysi jsem četl jakýsi článek o Nixonově zahraniční politice vůči zemím Středního východu. Nixon také pobýval v Mena House. V tom článku stálo, že to byl oblíbený hotel prezidenta Roosevelta. Bůhví kolik hlav států a králů tam pobývalo. Je to přímo arabská instituce. A co tam tedy dělá Benjamin Adnam, když sám není Arab?"

"Na to vám, Bille, nemohu odpovědět. Ale připomněl jste mi jednu zvláštní příhodu, k níž došlo v Mena House.

Nepamatuji si na přesná slova. Ben mi řekl zhruba toto: 'Moji pánové by asi neschválili, že tu pobývám tak otevřeně s dcerou britského admirála. Mohli by si myslet, že je to trošku indiskrétní.' Zeptala jsem se ho proč. On se zamyslel a řekl cosi v tom smyslu, že jeho pánové mohou být kdykoli vyměněni, ale on sám že je nenahraditelný. Jeho arogance mě vůbec nepřekvapila. Ben byl vždycky trochu arogantní, přímo až na hranici chvastounství. Trochu se stydím za to, že to na mě působilo tak přitažlivě. Ale překvapilo mě, jakým způsobem použil slova pánové. Nikdy předtím jsem neslyšela žádného námořního důstojníka použít takové slovo. Vzpomínám si, že ho Ben používal často."

"To je hodně podivné, Lauro. Ani já jsem neslyšel, že by důstojník amerického válečného námořnictva něco podobného řekl. Čím víc o něm vím, tím víc mne zajímá, o koho se vlastně jedná."

"Vy si opravdu myslíte, že Ben není Izraelec?"

"Ne. Můj instinkt mi říká, že se o žádného skutečného Izraelce nejedná. Váš otec si myslí, že na celé naší planetě je méně než půltuctu lidí, kteří by dokázali vyhodit do povětří americkou letadlovou loď. Považuje Bena za jednoho z nich. A kdyby byl skutečně Arab, tak by to všechno dávalo ještě větší smysl."

"Krátce po mé svatbě mi Ben telefonoval. Chtěl se se mnou sejít. Ale tenkrát jsem nemohla. Tehdy také navrhoval Káhiru."

"Podivné. Chtěl bych vědět, kde je teď."

"S tím vám nepomohu. Naposled jsem o něm slyšela před několika měsíci, když se mi snažil dovolat u rodičů. A je docela možné, že se mi už nikdy neozve."

"A kdyby se vám přeci jenom ozval, dáte mi vědět?"

"Ano. Jsem dcerou vysokého námořního důstojníka a velice dobře rozumím tomu, o jak závažnou záležitost se jedná. Dám vám vědět, jestli se mi ozve."

Laura se unaveně zvedla z křesla. Rukou si prohrábla vlasy.

"Chcete si poslechnout hudbu?" zeptala se Billa. Přeshla na druhou stranu místnosti a pustila CD přehrávač.

Admirálovu pracovní okamžitě zaplnily smyčcové nástroje Vídeňských filharmoniků. Hrály předeheru k jedné z nejslavnějších oper Giuseppe Verdiho.

"Rigoletto," řekl Bill.

Mlčky naslouchali drásavým áriím, které zpívali Ileana Cortubasová v roli Gildy a Plácido Domingo jako Mantovský vévoda.

Když soprán začal zpívat "Caro Nome?", Lauru překvapilo, že se jí americký námořní důstojník svěčil: "Nemyslíte, že je to něco božsky krásného?"

Ztlumila zvuk a zeptala se ho: "Vám se opera skutečně líbí?"

"Ano, někdy, ve chvílích, jako je tahle," odušil zasmušile. "Můj strýc býval členem představenstva Metropolitní opery v New Yorku. Čas od času mámě posílal lístky. Několikrát mě vzala s sebou, když jsem byl v Annapolisu, nebo mi zaplatila letadlo z Washingtonu, abych si poslechl ty nejlepší operní pěvce. Ale nikdy jsem se nedostal dál než k Bohémě, Figarovi, Rigolettu, Madame Butterfly... Carmen a Aidě... ale hudbu jsem měl vždycky rád. Je to, jako když vás někdo očaruje. Raději chodím na operu než na rodeo. K tomu se vám musím přiznat." Podíval se na hodinky.

"Poslyšte, už je půlnoc a já jsem nespál v posteli od nedělního rána, kdy jsem odletěl z Kansasu. Mám se sejít brzy ráno s vaším otcem. Bude lepší, když půjdu do postele, než abych se vám tu zhroutil na koberec."

"Dobře. Odsesu jen tyhle skleničky a postavím mřížku před krb. Dobrou noc, Bille. Doufám, že jsem vám byla nějakým způsobem nápomocná."

"Ano, a jsem vám za vaši pomoc vděčen," odpověděl jí a chvíli uvažoval o tom, že by ji políbil na tvář, ale nakonec si řekl, že by to nebylo vhodné. Paní Laura Andersonová ovšem byla zklamaná, že se tak nestalo.

Bill vyšel nahoru po schodech a okamžitě usnul. Věděl, že druhý den v Inveraray není zrovna nezbytný. V každém případě si však chtěl prohlédnout Mekku ponorkových námořníků a admirál mu připadal jako ten nejlepší průvodce. Chtěl se ho také ještě zeptat na Izrael a jeho námořnictvo. Sám sobě si to zdůvodňoval tím, že přece tento britský admirál je jedním z největších znalců ponorkové války, jakého kdy potkal. Byl také tím, kdo vycvičil fregatního kapitána Bena Adnama.

152357ČERVENEC02. IIS, 53V. Rychlost 7 uzlů. Kurs 192. Periskopová hloubka, 1070 mil na jihozápad od místa výbuchu letadlové lodě, 170 mil na východ od mysu Guardafui v Somálsku.

"Dobře, Georgiji. Přiblížili jsme se k běžným námořním trasám víc, než se mi líbí, ale musíme se co nejrychleji vypořádat a zkontrolovat hlavní hřídel.

160124ČERVENEC02.

"Velitel hlídky kapitánovi. Velitel hlídky kapitánovi... připlouvá k nám velká obchodní loď z jihozápadu. Je vzdálena 15 mil, kurs tři-pět-nula, rychlost 20 uzlů. Nebezpečí do pěti minut."

"Kapitán veliteli hlídky: kdy tu bude?"

"Za čtyřicet minut. "

"PROBOHA! Nemůžeme opotřebovat hřidel. BENE! BENE! SRAŽÍ SE S NÁMI A MY NEMANĚVROVAT."

"Klid, Georgiji, provedeme `zastavený ponor'."

"Ježíši Kriste: Nikdy takovou jsem věc nedělal."

"Já jsem jich udělal víc než deset. Nemáme na vybranou. Musíme se potopit. Nechci být nikým spatřen. A v žádném případě se s nikým nechci srazit. Říkal jsem si, že tohle by se nám mohlo stát. Musíte dělat přesně to, co vám řeknu... OTEVŘETE HLAVNÍ VENTILY. Sledujte úhel naklonění... Zád' nám klesla o deset, ale to je v pořádku. Je to vždycky trochu nevyrovnané... Jak jsme hluboko? Třicet metrů?"

"PROBOHA! BENE, SJÍŽDÍME KE DNU PO ZÁDI!"

"Budete zticha, Georgiji! Nechte ty ventily stále otevřené, jsou to jenom vzduchové bubliny. Máme spousty stlačeného vzduchu. Ale hlavně se vzpamatujte. Víím, že to naklonění je příšerné... jak jsme na tom? Šedesát metrů? Zád' 40."

"Ježíši! Posádka! Panika!"

"Tak jim řekněte, ať NEPANIKARÍ ZAVŘETE PĚT HLAVNÍCH VENTILŮ... VYFOUKNĚTE HLAVNÍ ZÁTĚŽ...

DOBŘE, PŘESTAŇTE VYFUKOVAT. Georgiji, máme zatíženou zád'. Ať deset lidí vleze dopředu. Řekněte jim, ať se vyšplhají nahoru. Dobře, Georgiji, úhel se vyrovnává... OTEVŘETE PĚT HLAVNÍCH VENTILŮ... To je přesně ono... je to ještě lepší... ZAVŘETE PĚT HLAVNÍCH VENTILŮ... Kde jsme? V osmdesáti metrech? Vyrovnáme se na sto metrech... OTEVŘETE PĚT HLAVNÍCH VENTILŮ... ZAVŘETE PĚT HLAVNÍCH VENTILŮ. To je dobrý."

"Sto metrů, pane."

160154ČERVENEC02.

"Tak jsme tady, Georgiji. Tiše se tu vznášíme, sto metrů pod mořskou hladinou. Ta loď nad námi za deset minut přejede. A až zmizí, zase se vypravíme na hladinu. Hezky ve tmě ukončíme naší opravu. Žádný problém. Georgiji, omlouvám se za ten příšerný náklon, ale takhle je to u zastaveného potopení vždycky."

"Pěkně vy jste mě ponížil. Když odtud dostanu, toho zavšiveného Učitele zabiju, Bene. Ale díky."

Následujícího jitra, ještě když všichni spali, Bill s admirálem odjeli. Rychle projeli lesem směrem na jih k hlavní silnici, která vedla podél Loch Lemond. Jeli kratší cestou, po útesech. Do Faslane dorazili z druhé strany.

"Myslíte, že může být jednoduché proniknout do izraelských ozbrojených sil a působit v nich mnoho let?" zeptal se Bill.

"Včera večer jsem o tom přemýšlel a došel jsem k závěru, že to možné je. Izrael je etnicky velice promíchaný. Když byl založen, byl přímo zaplaven lidmi z Evropy. Překvapuje mě, že se s tím dokázali vypořádat. Ale nakonec se jim z těch všech přistěhovalců podařilo vytvořit jeden národ. Přišli tam lidé z Ruska, Polska, Německa, z celé východní a západní Evropy, dokonce i z USA. A tak se stalo, že spousta nově usazených přistěhovalců se mohla vydávat za Moskvy, Londýňany, Newyorčany a Berlínany.

A nemálo Židů přišlo z arabských států - z Egypta, Libye, Sýrie, Alžíru, z Jemenu a samozřejmě z Íránu a Íráku. Nikdo si není naprosto jistý absolutní loajalitou takových přistěhovaleckých rodin. Pro Izrael bylo vždycky snadné najít agenty, kteří mohli být nasazeni ve všech zemích Středního východu či v Evropě. Vždycky měli hodně lidí, kteří z těchto zemí pocházeli. Dá se však také předpokládat, že mnoho lidí, kteří přišli do Izraele mezi lety 1948 a 1968, pracovalo pro cizí rozvědky. Je docela možné, že mnoha vládám vyhovovalo, že mohli do izraelské společnosti docela snadno své agenty implantovat; tak říkajíc je do ní nasadit a aktivovat je až po letech. Nebo si myslíte, že je to až příliš divoká teorie?"

"Admirále, vůbec mi to nepřipadá přehnané. Dává to smysl."

"Takže zatímco si myslím, že fregatní kapitán Ben Adnam skutečně byl Izraelec, je třeba uvažovat i o možnosti, že izraelské národnosti vůbec nemusel být... zvláště když chodil do vybrané školy v Anglii. Osmnáctiletý, dobře vzdělaný mladík z dobré anglické školy... podle všeho z izraelských rodičů... je docela možné, že když byl ještě docela mladý, že ho prostě někdo do Izraele nasadil... neříkám, že se jedná o Íránce nebo o Íráčana, ale zase tak naprosto nemožné to není."

"Ne..." řekl pomalu Bill. "Asi bude nejlepší uvažovat o všech možnostech. Nespustit ze zřetele, že tento člověk to mohl udělat, že skutečně nemusel být Izraelcem a že mohl pracovat pro někoho jiného. To je ono. Je třeba spojit důkladné pátrání s logickou úvahou. Tomu říkám selský rozum."

Bill už viděl na druhé straně zálivu místo, kde mezi dvěma velkými fjordy, Loch Goil a Loch Long, vyčuhuje Argyllský les. Odbočili od vody a přes kopec sjeli do malého města Garelochhead. "Faslane je přímo proti nám," ukázal admirál Billu Baldrigovi, a ten spatřil studené, tmavé vody zálivu.

Ozbrojené strážě je prohledávaly s mrazivou důkladností. Vojáci jejich legitimace pozorně zkontrolovali a pak je předali svému veliteli, korvetnímu kapitánovi s odznáčkem ponorkového námořnictva na svetr.

Ukázal jim, kde mají zaparkovat Range Rovera, a zeptal se admirála MacLeana, jestli je připraven se nalodit spolu se svým hostem.

"Ano, prosím," odpověděl sir Iain. Otočil se k Billovi: "Říkal jsem si, že vám ukážu několik míst, kde jsem vašeho člověka učil řídit jednu z těchto hraček. Shodou okolností je tu Zabíjácká loď, která vyplouvá na měsíční cvičení. Nebojte se, kolem čtvrté se vrátíme vrtulníkem. Vyzvedne nás poblíž ostrova Arran."

Vydali se spolu na molo, u kterého byla uvázaná devadesát metrů dlouhá stíhací ponorka HMS Thermopylae o výtlačku 2 250 tun, vyzbrojena střelami Tomahawk s doletem 2 500 mil. V odpalovacích trubicích pod přídi měla několik torpéd typu Marconi Spearfish, které se navádějí kabely až do vzdálenosti sedmácti mil. Tato torpéda se pohybují rychlostí 50 uzlů, což jim umožňuje rozbít páteř kterékoli válečné lodi.

Billovi bylo jasné, že starý mořský vlk MacLean tohle všechno musel naučit Bena moc dobře. Bill už dávno vysvětlil prezidentovi, že není důležité, aby torpédo s jadernou hlavicí zasáhlo trup svého cíle, ale že se musí pohybovat rychle a přesně. Avšak mírové oceány v současné době nedávají příliš mnoho příležitosti pro praktická cvičení.

K Billovu velkému překvapení ho mužstvo uvítalo s patričním námořním ceremoniálem. Admirálovi se takového uvítání nedostalo. Kapitán je zavedl dolů skrz poklop do klaustrofobního labyrintu chodeb, obložených umakartovými panely. Zavedl je do místnosti, kde šest Zabijáků čekalo na svůj první den na moři. Byl podivuhodné, že se označení Zabiják stále používalo, přestože obsah původního kursu a i jeho název se změnil. Folklor ponorkových námořníků se nezměnil a jméno Zabiják se stalo součástí tradice.

Fregatní kapitán Rob Garside, Učitel roku 2002, uvítal admirála slovy: "Dobré jitro, pane." Zdvořile tak oslovil muže, který byl jeho Učitelem před třinácti lety.

"Buďte zdrav, Robe, chtěl bych vám představit amerického důstojníka, který bude dnes naším hostem - korvetní kapitán Bill Baldrige z Kansasu via Pantagon, nemýlím-li se. Fregatní kapitán Rob Garside."

"Je to pro nás velká čest, že vás máme opět na palubě, pane," řekl fregatní kapitán admirálovi. Obrátil se k Billovi:

"Uvidíte, že nejsem takový lidožrout, jakým v osmdesátých letech býval váš hostitel."

"To říká jenom ze skromnosti. Rob byl jedním z mých nejlepších Zabijáků," zasmál se admirál MacLean a poplácal svého někdejšího studenta po rameni. "A co takhle dát si kávu, než se tenhle parník vypraví na moře?" navrhl.

"Na to nemáme čas, pane. Tedy pokud chcete být na můstku, když budeme projíždět Gareloch."

"Správně, Bille. Pojdte, něco vám ukážu."

"Žádáte o povolení pro admirála a jeho hosta na můstek, pane?"

"Ano, prosím."

"Následujte mne, Bille."

Za dvě minuty byla již stíhací ponorka na cestě. Z vrcholku věže byl pohled na záliv a okolní krajinu naprosto úchvatný. Bill nebyl po několik minut s to pronést jediné slovo. Plavili se na jih. Hory byly stále zahaleny v mlhách. Na levo se tyčily pahorky Glen Fruin. Bylo to tak čarokrásné, že by snadno mohl zapomenout na skutečný důvod jejich plavby.

Bylo to typické červencové jitro. Sluneční paprsky ještě nezasáhly východní svahy Cobblers, když HMS Thermopylae tiše proplouvala středem zálivu rychlostí osmi uzlů k úžině Rhu. Zatažená obloha slibovala déšť.

"Je to tu dostatečně hluboké pro plavbu na výšku periskopu?" zeptal se Bill.

"Je," odpověděl admirál. "Teď už se to ale nedělá a v ponorkách s jaderným pohonem už teprve ne. Dnes se tomu říká zbytečné riziko... Kdyby se něco stalo, určitě by nás nikdo nepochválil za potopení jaderného reaktoru v tomto překrásném skotském zálivu, na jehož dně by byl ještě sto let činný."

"Máte pravdu. Došlo tu někdy k nehodě?"

"Už dlouhou dobu ne. K žádné vážné nehodě tu nedošlo od konce první světové války. Tenkrát kdosi omylem nechal otevřený poklop a voda zalila stroje. Loď se okamžitě potopila. Zahynulo při tom třicet dva námořníků. Jsou pochováni na hřbitově ve Faslane."

"To je právě jeden z hlavních problémů s těmihle zatracenými věcmi - jedna drobná chybička stačí, aby byla také tou poslední," tiše poznamenal Bill. "Proto si také myslíme, že ponorkový velitel je lepší než jakýkoli jiný velitel."

"Co znamená to vaše myslíme?" čtverácky se ozval fregatní kapitán Garside. "My to víme."

Všichni se šéfově vtipu zasmáli. Ale závažnost jejich posláním napínala jejich nervy. Plavili se na jeden měsíc na západ od britských ostrovů. Měli za úkol potopit se do hloubky 300 metrů v místech, kde moře bylo jen dvě míle hluboké.

Měli zajet za Rockallskou lavici, pět set mil od pobřeží, daleko za kontinentální šelf.

Této oblasti se mezi ponorkovými námořníky obecně říká mezera GIUK. Jedná se o hlubokomořskou hlídkovou oblast, zformovanou pobřežím Grónska, Islandu a Velké Británie, skrze kterou musí proniknout všechny ruské ponorky s jaderným pohonem cestou ze svých hlavních severských základů na pobřeží Murmanska. Jde vlastně o starou trasu sovětských atomových ponorek, kterou se měly dostat v případě války k zámořským dopravním trasám.

Za těch starých zlatých časů tudy sovětské ponorky nemohly proklouznout, aniž by Američané nebo Britové přesně věděli, o koho se jedná, kde je, kam se plaví a v jakém počtu. Odtud se už žádná sovětská ponorka s jaderným pohonem nikdy neplavila sama.

V tom také spočíval strategický význam ponorkových základů ve skotských zálivech, jejichž význam byl umocněn i tím, že kdyby to bylo nutné, Turci by mohli v případě války úplně uzavřít Bosporskou úžinu, a kdyby ani to nestačilo, Gibraltar by vytvořil druhou "škrtící klapku".

Ovšem nejdůležitějším a nejsložitějším místem na provádění válečných operací byla mezera GIUK, do které Američané a Britové vysílali své nejlepší a nejschopnější velitele a jen tu nejdůmyslnější a nejmodernější techniku.

Admirál MacLean si povídal s Bille o průběhu nastávajícího cvičení Zabijáků na ponorce Thermopylae. Nejdříve museli projet úžinou Rhu a potom se měli vydat na jih k Tail of the Bank. Prvních patnáct mil měli plout na povrchu a pak, tři míle na jih od Cumbraes, se měla ponorka ponořit na výšku periskopu.

Admirál neustále informoval Billa po celou dobu jejich jihozápadní cesty k jižnímu pobřeží ostrova Arran, který se nachází ve východním zálivu mysu Kintyre, o dění na palubě.

Jakmile projeli kolem Arranu, admirál vzal Billa na můstek, aby se mohl pokochat cestou přes překrásný, slunečními paprsky zalitý průliv, který vedl ke Campbeldonu, kde je měla vyzvednout helikoptéra.

Po celou cestu do Kintyre si Bill představoval Zabijáky dole v lodi, jak si horlivě zapisují poznámky, jak je porovnávají se svými diagramy, jak naslouchají sonaru, jak sledují obrazový kompilátor mořské hladiny, jak se radí s protiponorkovými důstojníky, jak se domlouvají s důstojníky ovládajícími zbraňové systémy.

Právě tady se fregatní kapitán Ben Adnam naučil ovládat důmyslnou strategii moderní ponorkové války. Bill už vůbec

nepochyboval, že tady by se každý potenciální terorista naučil všechny finty řemesla. Říkal si, že kdyby se mu podařilo skutečně dokázat, že Adnam potopil Jeffersona, že by britské námořnictvo už nikdy nepřijalo do svého kursu nikoho ze Středního východu.

Nyní už však bezpečně rozpoznal klapot rotorů vrtulníku, který je přiletěl vyzvednout. Helikoptéra přiletěla z Kilbermannova zálivu, který se nachází mezi Kintyre a Arranem. Několik minut se vrtulník vznášel asi šest metrů nad přídi ponorky. Obsluha jejího jeřábu vytáhla nahoru do kabiny vrtulníku Baldrige i admirála. Vrtulník je dopravil do Faslane.

Admirál Morgan zanechal na základně naléhavou zprávu, aby mu Bill okamžitě zatelefonoval na jeho osobní číslo ve Fort Meade. Poručík, který mu ji vyřídil, ho zavedl do malé kanceláře, odkud mohl přímo nerušeně volat kamkoli.

"Odtud máte spojení přímo do Pentagonu - na bezpečnostní lince. Věřím, že se odtud dovoláte i do Fort Meade."

Bill vytočil číslo. Během několika vteřin již zaslechl našťavané zabručení admirála Morgana.

"Morgan... mluvte."

Bill se usmál. "Korvetní kapitán Baldrige. Připraven mluvit."

Zaslechl, jak se admirál zasmál. "Buďte zdrav, Bille. Rád vás slyším. Co je nového?"

"Jak jste mě našel?"

"Ale, starý přítel admirál Elliott. Zdá se, že se stal i vaším kamarádem, že?"

"Ano, pane. Je to velice hodný člověk. Všechno mi tu zařídil."

"Slyšel jsem, že už jste na něco přišel."

"Jsem si jistý, že jsem na to už přišel. Myslím, že už mám jméno člověka, který potopil naši loď."

"Jak se jmenuje?"

"Je to izraelský důstojník. Fregatní kapitán Adnam. A-D-N-A-M. Byl tady tím nejlepším žákem, jakého měli. Právě jsem tu strávil jeden den s jeho Učitelem, admirálem sirem Iain MacLeanem. Tvrdí, že je jen pár lidí na světě, kteří by dokázali proplout Bosporskou úžinou. On a Elliott... dva další lidé a potom Adnam."

"Zatraceně! Je to pravda? Kde je ten hajzl?"

"Nejsem si jistý. Předpokládám, že slouží u izraelského válečného námořnictva na základně v Haife, nebo je v jedné z jejich ponorek. Byl tu před rokem, na jiném ponorkovém školení pro ponorku třídy Upholder, kterou jejich námořnictvo zakoupilo."

"A není ten člověk náhodou Arab?"

"Ale ano. Je to dost velká pravděpodobnost a pár podezřelých detailů v jeho životě by se také našlo. Mluvil jsem s jeho blízkou přítelkyní. Několik měsíců se jí už neozval, což ona považuje za velice podivné."

"Máte všechno, co potřebujete?"

"Ano, pane. Plánuji, že budu zpátky příští noc nebo dokonce zítra ráno. Mám pro vás spoustu věcí."

"Dejte mi vědět, až dorazíte do Washingtonu. Postarám se, aby vás tady někdo vyzvedl na letišti. Potom přijďte do Fort Meade. Mezi námi, náš prezident je přímo nažhavený zasáhnout proti komukoli. Říká, že by velice rád roztřískal na cimprcamp nějaké nepřátelské námořnictvo. A to co nejrychleji. Přijďte domů."

Telefonní sluchátko se náhle odmlčelo. Byl to jeden z šokujících návyků admirála Morgana. Nikdy se na telefonu neloučil. Neměl na to čas. Prostě zavěsil. Scott Dunsmore tvrdil, že to jednou udělal i prezidentovi. Ne tomuhle, ale minulému.

Bill se podíval na hodinky. Bylo 17:45. Potřeboval si objednat let Concordem do Washingtonu. Musel letět příští den ráno. To znamenalo, že musel ještě večer odletět do Londýna. Odešel z kanceláře a objasnil svou situaci admirálovi, ten zvedl telefon a promluvil s někým v Northwoodu. Pak si ještě promluvil s někým na základně a nakonec řekl Billovi:

"Bille, uděláme to takhle. Okamžitě pojedeme domů. Helikoptéra vás u nás vyzvedne v osm a vy bude v Glasgowě přesně včas, abyste stihl let do Londýna. Letenka na vás bude už čekat u British Airways. Na vašem místě bych se navečeřel na letišti v Londýně a vyspal bych se v čekárně pro cestující, kteří letí Concordem. Je to tam docela příjemné a letadlo vám poletí do Washingtonu v 07:00."

Cesta kolem zálivu do Inveraray jim uběhla rychle. Bill okamžitě vyběhl do svého pokoje, kde si v blesku sbalil své zavazadlo a oholil se. Uniformu si nevzal. Rozhodl se cestovat v civilu. Oblékl si sako a kravatu a rychle seběhl domů.

Admirál kamsi telefonoval. Lady MacLeanová byla venku s dětmi a Laura na něj čekala dole v hale.

"Odjíždíte tak brzy," řekla tiše. "Docela jsem se těšila, že se s vámi navečeřím a že si popovídáme."

"Služba volá," odpověděl jí poněkud nemotorně Bill.

"Jak vás najdu, kdyby se mi ozval Ben?"

Bill jí podal kousek papíru. Na něm už bylo zapsané telefonní číslo jeho bytu v Suitlandu v Marylandu a také jí dal i číslo do své kanceláře Zpravodajského úřadu válečného námořnictva. A pro jistotu ještě přidal telefonní číslo na ranč do Kansasu. Rayovo číslo, ne matčino. Z bezpečnostních důvodů. Přidal jí ještě své adresy.

"Doufám, že na mě nezapomenete."

Lauru pobavilo množství informací, které pro ni Bill stačil připravit. Tou dobou už zaslechlí burácení helikoptéry přistávající na trávníku. Zbývalo jim jen několik málo vteřin, než se admirál vrátí od telefonu.

"Tak bych si přála, abyste neodcházel," povzdechla si bezmocně Laura.

"Já také," odpověděl Bill. "Ale musím. Mohl bych si s vámi někdy, někde promluvit?"

Laura mu strčila do ruky kus papíru, na kterém byla napsána různá telefonní čísla s údaji, kdy je na nich k zastižení.

Admirál MacLean se vynořil ze své pracovny. "Bille, doufám, že se opět uvidíme. Pojd'te."

Řev motorů přehlušil jakoukoli další konverzaci. Laura vyšla za nimi. Bill se instinktivně přikrčil, když běžel ke dvířkům vrtulníku. Jeden z důstojníků mu pomohl nasednout a připoutal ho k sedadlu. Zavřel a zamkl za sebou dveře. Dal pilotovi znamení palcem, že všechno je v pořádku. Vrtulník se okamžitě vznesl vzhůru, jako kdyby Billa evakuoval z

bitevního pole.

Bill vyhlédl z okénka na dvě figurky stojící na trávníku. Vzpomněl si na admirálovu nesmírnou laskavost. Billovi imponovalo, jak rychle pochopil situaci a jak rychle se v ní orientoval. Cítil, že mu za všechnu jeho pomoc a péči dost nepoděkoval. Potom se opět usmál a zamával zpět z výšky sto dvaceti metrů nad zářivou hladinou zálivu. Ale opět pocítil výčitky svědomí, protože jeho zamávání neplatilo admirálovi.

Kapitola osmá

10:30 středa, 17. července.

Admirál Morgan se procházel sem a tam po své kanceláři ve Fort Meade. Krátký oharek divoce žhnoucího doutníku, který vyčuhal z jeho sevřených zubů, prozrazoval netrpělivost. Bylo 10:30 a admirál nikdy nekouřil před západem slunce, tedy pokud nebyl navýsost rozezlen.

Před ním stál v pozoru mladý poručík, kterému svěřil zdánlivě jednoduchý úkol. Měl se spojit s kapitánem Carlem Lessardem na velitelství izraelského válečného námořnictva v Haifě a zjistit, zdali by bylo možno hovořit s izraelským ponorkovým velitelem, fregatním kapitánem Benjaminem Adnamem.

Poručík se právě vrátil s nepořízenou; jeho úkol se nedal splnit.

"Mluvil jste s kapitánem Lessardem?"

"Ano, pane."

"Vysvětlil jste mu, že mu voláte z mého pověření?"

"Ano, pane."

"Vysvětlil jste mu, že se jedná o rutinní záležitost a o nic víc?"

"Ano, pane."

"A co vám tedy řekl?"

"Řekl mi, že mi sotva bude k službám. Slíbil mi ale, že mě spojí s někým, kdo by mi o něm mohl říci něco víc."

"Co tím myslíte, že vám nemohl pomoci? Mají přece jenom čtyři fungující ponorky. Přece musel vědět, kde ten pitomý fregatní kapitán vězí. K čertu, co je to za nesmysl?"

"Nejsem si jistý, pane."

"To mi je naprosto jasné, že si nejste jistý! Nesnažte se mi všet bulíky na nos."

"Ne, to bych si, pane, vůbec nikdy nedovolil."

"S kým jste mluvil potom?"

"S důstojníkem z osobního oddělení."

"S kým?"

"S osobním oddělením. Prohlásili, že nevědí, kde jsou jejich velitelé ponorek."

"A potom?"

"Potom jsem volal na jejich ponorkové operační oddělení. Řekli mi, že nejsou oprávněni mi sdělit, kde se velitelé jejich ponorek nacházejí."

"Ježíši Kriste! Vždyť si to námořnictvo postavili za naše peníze!"

"Pane, vy jste mi ale neřekl, abych se s nimi pohádal. Říkal jste mi jen, abych si promluvil s kapitánem Lessardem."

"Proboha! Vím, co jsem vám řekl. Spojte mě s kapitánem Lessardem. Chci s ním mluvit osobně."

To se odehrálo před třiceti minutami. Před třemi minutami hovořil s okouzující izraelskou sekretářkou, která mu oznámila, že kapitán Lessard se právě nalodil na jednu válečnou loď a nebude tři týdny k dosažení."

"Nějaký grázl nám tu lže," láteril Morgan. Konec jeho doutníku se šeredně rozžhavil.

"Dobře, poručíku, vypadá to, že budeme muset použít plán B."

"Mohl bych, pane, vědět, co máte na mysli?"

"Samozřejmě můžete. Stále pracuji podle plánu A."

Morgan se musel sám sobě zasmát. Nemohlo to však zastít rozčilení v jeho obličeji. Rozhodl se s celou záležitostí počkat na Billa Baldrige.

Zatím poručíkovi řekl, že může jít. Zavolal Šin Bet v Tel Avivu, izraelskou kontrarozvědku, ekvivalent americké FBI a britské MI5. Od té doby, co se před třemi lety hlavou této tajné služby stal bývalý velitel izraelského námořnictva, kontradmirál Ami Ayalon, se vším mu tam pomohli. On a Ami Ayalon byli staří přátelé. Arnold sice věděl, že Ami asi nebude k zastizení, ale byl přesvědčen, že ho jeho asistent spojí s někým, kdo bude daleko ochotnější než kapitán Lassard.

Morganův následný hovor s vysoce postaveným důstojníkem izraelské rozvědky nakonec skončil slibem, že se admirálovi dostane daleko více informací prostřednictvím izraelského velvyslanectví ve Washingtonu. Tou dobou již admirálovi bylo jasné, že narazil na něco, čeho se Izraelci příšerně bojí. Zavolal CIA, kde ho okamžitě spojili s Jeffem Zepedou, který byl překvapen i potěšen.

Zepeda slíbil, že se spojí s izraelským velvyslanectvím a pokusí se tam sehnat někoho, kdo by byl ochoten promluvit s admirálem daleko otevřeněji. Pak se rozhovořil o výsledcích svého vyšetřování. Co se týkalo Íránu, na nic tam ještě nepřišel, ale zdálo se mu, že v Iráku se děje něco prapodivného. Závěrem hovoru ho Zepeda ještě jednou ujistil, že se mu izraelské velvyslanectví brzo ozve.

Admirál Morgan se podíval na hodinky. Nechtěl, aby ho Baldrige překvapil u rozdělané práce. Nervózně přecházel po kanceláři a uvažoval o dalším doutníku. Měl by si ho dát nebo ne? Náhle zazvonil telefon.

"Admirál Morgan? Dobré jitro... u telefonu generál David Gavron z kanceláře vojenského atašé izraelského velvyslanectví ve Washingtonu. Jak Tel Aviv, tak vaše CIA mi sdělili, že by bylo nejlepší, kdybychom se sešli..."

"Víte, generále, překvapuje mne, jaký dopad měla v Izraeli má jednoduchá otázka."

"Admirále, když dovolíte, lidé jako vy nikdy nekladou jednoduché otázky."

"Generále, jsem si jistý, že lidé jako vy na ně ani neodpovídají."

"Oba dobře víme, že téma našeho hovoru bude dost choulostivé."

"To mi nemusíte ani připomínat."

"Dobře. Asi před hodinou jsem mluvil s kapitánem Lessardem..."

"Samozřejmě byl na lodi..." skočil mu poněkud skeptický Morgan do řeči.

"Samozřejmě. Tam právě je. A řekl mi, že jste velice slušný a přímý člověk."

"Můžeme se sejit, řekněme, kolem sedmé večer?"

"Sejdu se s vámi přesně tam, kde mi navrhnete."

Admirál mu vysvětlil, jak se dostane do restaurace v Alexandrii, a požádal ho, aby přišel sám.

Mezitím se rozhodl, že si další doutník už nezapálí a že počká na Baldridge. Korvetní kapitán brzy vešel do dveří. Pořád ještě byl v civilu.

"Bille, jsem rád, že jste tady. Nechám vám přinést kávu. Naplánoval jsem, že se ve 14:00 sejdeme s admirálem Dunsmorem v Pentagonu. Ale než začneme, podívejte se na tohle..."

Ukázal mu na stůl na druhé straně kanceláře. Kupila se na něm vydání Washington Postu za poslední týden. Noviny nepsaly o ničem jiném než o potopení Thomase Jeffersona. Bill v životě neviděl tolik článků na jedno téma. Bylo to asi tím, že se narodil až tři roky po zavraždění prezidenta Kennedyho.

Ještě teď, devět dnů po neštěstí, byla katastrofa hlavním tématem. Billa překvapovalo, že si nikdo nekladl stejné otázky jako on. Ani jeden článek nenaznačoval, že by se letadlová loď mohla stát obětí nepřátelského útoku.

Neštěstí dalo bulvárnímu tisku dostatek munice, aby se mohl trefovat do námořnictva. Žurnalisté procestovali celou zemi a oblezli všechny smuteční tryzny. Články doprovázely fotografiemi plačících rodin. Rozhovory s hořekujícími matkami, ženami a dětmi zaplňovaly stránky novin. Novináři ujišťovali své čtenáře, že životy pozůstalých budou navždy naplněny nekonečným smutkem a žalem.

Tisk zešílel. Útočil na všechny strany. Kopal do Pentagonu, do předsedy Výboru náčelníků štábů a do prezidenta.

Obzvláště si vzal na mušku zbraně hromadného ničení na palubách amerických válečných plavidel.

"Čtete si žvásty novinářů, kteří netouží po ničem jiném, než aby mohli námořnictvo připravit o jedinou účinnou zbraň?" vyštěkl náhle admirál Morgan, který sledoval Billa, jak kroučí hlavou nad obrovským článkem uvnitř novin.

"Ano, pane."

"Věřil byste těm hovadům? Chtějí po nás, abychom zahodili naše trumfy. Čím se pak budeme bránit? Tyhle zatracené noviny by se měly zakázat!"

"Ano, pane," řekl Bill. "Souhlasím s vámi. Ale prezident se s tímhle určitě vypořádá. Na to můžete vzít jed. Chcete si poslechnout, co pro vás mám nového?"

"Začněte."

Korvetní kapitán Baldridge na cestě z Heathrow do Washingtonu zaplnil půlku poznámkového bloku zápisky. A nyní s jejích pomocí vyprávěl admirálu Morganovi do všech podrobností vše, co zjistil o Benu Adnamovi a jeho zabijáckém výcviku. Rekapituloval své dlouhé hovory s admirálem sirem Iainem MacLeanem. Velice podrobně popsal admirálovi Morganovi důvod, proč jenom pět lidí na světě může proplout Bosporem pod mořskou hladinou. Vysvětlil mu, proč si admirál MacLean myslí, že Adnam to také dokáže.

Velice překvapil admirála Morgana, když mu řekl, že by měli Izrael pokládat za jednoho z hlavních podezřelých.

Vysvětlil mu, že Izrael počítá s tím, že jakýkoli teroristický útok, který podnikne proti Americe, si nakonec odnesou Írán nebo Irák. Také mu neopominul říci o MacLeanově názoru, že za každou podivnou událostí na Středním východu je třeba hledat izraelské pozadí. Pověděl mu o motivaci některých vysokých důstojníků Mossadu a konzervativních kruhů izraelské vlády.

Admirál Morgan, který už dávno znal mnohé z toho, co mu právě Bill Baldridge říkal, mlčky naslouchal. Jenom jednou Billa přerušil, aby ho pochválil:

"Skvělá práce, Bille. Dobré informace. Šel jste opravdu do hloubky. Zdá se mi, že jste právě prošel důkladným rychlokursem soudobých světových dějin. Někteří z těch vyšších důstojníků Královského válečného námořnictva jsou skutečně nadmíru dobře informovaní... že... proto je mám tak rád. Nikdy nepodceňujte vyšší důstojníky britského válečného námořnictva jenom proto, že mají podivnou výslovnost. Jejich myšlení v žádném případě podivné není. Promiňte, Bille... pokračujte."

Bill nyní do svého hlášení přidal cenné zprávy od Laury. Vytvořil si teorii, podle které Ben není Arabem v přestrojení, ale mohl by být tajným muslimem. Neříkal admirálovi, odkud tyto informace má, ale pověděl mu o mešitě v Káhiře a o Adnamově lásce ke Káhiře. Pověděl mu o jeho sympatiích k Arabům a jejich teroristické činnosti a i o tom, že mu nevadilo, jak velké zlo teroristé páchají. Vyprávěl Morganovi o Adnamově únavě, o jeho hezkém autu a o jeho pravidelných měsíčních výletech do Londýna.

Admirál Billa přerušil ještě jednou. "Byla hezká?"

"Kdo?"

"No ta dáma, co vám tohle všechno řekla?"

Bill se zasmál bystrozraku šéfa zpravodajské služby, kterému nikdy nic neuniklo.

"Ano, pane," odpověděl mu. "Byla to Laura MacLeanová, admirálova dcera."

"A Adnamovo děvče, že?"

"Ano, ještě v dobách, kdy byl ve Faslane."

"A teď je na naší straně?"

"Ano, pane."

"Myslí si, že by Adnam byl schopen spáchat tak úděsný zločin?"

"Ano, pane. Myslí si to. Ale ne tak jistě, jak jste to řekl vy. Popsala mi ho jako naprostého profesionála, muže, který by provedl svůj úkol za každou cenu."

"Dobře, jestliže je to názor dcery Iaina MacLeana, tak bychom si to měli zapsat za uši, neboť vám o tom skotském důstojníkovi řeknu něco, s čím se vám asi nepochlubil."

"Pane?"

"Pamatujete se, když v dvaosmdesátém britské námořnictvo bojovalo ve Falklandské válce?"

"Ano."

"Co si o tom pamatujete?"

"Že potopili velký argentinský křižník. Utopilo se při tom čtyři sta Argentinců... jak se ta loď jmenovala? Generál Belgrano?"

"Ano, tak se, Bille, jmenovala. Odstrašili tím tenkrát argentinské námořnictvo. Iain MacLean byl sonarovým důstojníkem, který pomáhal kapitánovi Wreford-Brownovi ten křižník po dva dny pronásledovat, než ho potopili třemi torpédami typu Mark 8. Dvě torpéda zasáhla cíl, přesně pod přídi a strojovnou. Byla to vynikající ukázka přesného stopování a promyšleného útoku. Pamatujete se, že Belgrano byl doprovázen dvěma torpédoborci americké výroby. Měli na palubě spoustu raketových střel typu Exocet a spoustu hlubinných náloží. Královské námořnictvo nejenže zaútočilo jako podle učebnice, ale také i uniklo jako podle učebnice. Ztratili se v jižním Atlantiku a pak byli opět spatřeni, jak se plaví po Clyde - kde jste právě byl - s obrovskou vlajkou s lebkou a kříženými hnáty, tradičním znamením britského námořnictva, že potopili loď. Myslím, že právě tam začala kariéra MacLeana nabírat obrátky. Ale jako Učitel a jeden z velitelů britského ponorkového loďstva se stal legendou. Přepsal pravidla ponorkové války. Několikrát jsem se s ním setkal ve Washingtonu. A kdybych nevěděl, že je na odpočinku, podezíral bych ho z účasti na akci 8. července."

"Proboha! Nikdy mi o jižním Atlantiku nic neřekl."

"Tak on vám nic neřekl? Tihle Britové. Takže, když dostaneme varování od takového muže a i od jeho dcery, vyslechneme ho s náležitým respektem. Neříkám, že by ze slečny Laury měli udělat čestného admirála. Ale nesmíte zapomenout na to, že jablko nepadá daleko od stromu. A teď chceme zjistit, kde je fregatní kapitán Benjamin Adnam, že?"

"Ano, pane. Musíme se pořádně podívat na to, co dělají Izraelci, a jaké mají motivy. Pokud vím, Adnam je izraelským ponorkovým velitelem."

"Ale my známe polohu všech izraelských ponorek. A také víme skoro o všech íránských ponorkách. Íránci nemají žádné."

"Pokud někdo z nich nemá něco, o čem nevíme," poznamenal Bill. "Neznámé plavidlo, které propašovali z Černého moře pod vedením neznámého velitele, který pro nás zase tak neznámý není, obzvláště teď, když jsem měl tu čest se seznámit s jeho geniálním Učitelem."

"Ohledně toho se s vámi, Bille, nebudu přít. Teď si dáme kávu a pak vám povím své novinky."

Admirál konečně přestal nervózně chodit po své kanceláři. Posadil se za svůj pracovní stůl a řekl mu o hlavních dvou bodech svého vyšetřování.

"Co se týče té zločinné ponorky, víme dvě věci. Jednak si myslíme, že jsme ji slyšeli v Gibraltaru, a za druhé tady máme toho mrtvého ruského námořníka, který se utopil v Egejském moři. Obě tyto skutečnosti poukazují na to, že se jedná o jedno a totéž plavidlo. Rusové navíc nepopírají, že utopený muž byl ponorkovým námořníkem. Ale chovají se velice opatrně. Když jsem se s nimi spojil den potom, co jsme tu ponorku zaslechli v Gibraltaru, řekli mi, že před třemi týdny přišli o jedno Kilo v Černém moři a že hledají jeho vrak. Ale když jsem se jich ptal teď, jestli ten utopený námořník byl z pohřešovaného Kila, odmítli mi odpovědět. A už mi ani vůbec nechtěli říci, jestli našli vrak toho Kila. Teď na tom zrovna pracuju. Chci si o tom promluvit s Rankovem, až se v pátek vrátí. Zatím však Turci prohlásili, že od Rusů neobdrželi žádnou žádost o povolení k proplutí Bosporu pro jejich ponorku. Takže co dělá tělo ruského ponorkového námořníka na řecké pláži?"

"V žádném případě ho přeci nemohly unést mořské proudy z Černého moře přes Dardanely," poznamenal Baldridge.

"To všechno je pro nás velice důležité. A co Izraelci? Jsou ochotni nám něco říci o Adnamovi?"

"Bille, původně jsem se domníval, že nám vyjdou vstříc bez okolků. Snažil jsem se z nich vydolovat nějaké informace - už od toho okamžiku, kdy jsi mi telefonoval. Ale oni jsou ještě opatrnější než Rusové. Dneska se mám setkat s jedním z jejich lidí, po naší schůzce se Scottem Dunsmorem."

"A co víte nového o Íránu?"

"Kat aby to spral! Myslíme si, že jedna z jejich ponorek zmizela z Bandar Abbásu, tři dny předtím, než byl napaden Thomas Jefferson. Ale také by se mohla nalézat v jednom z těch jejich velkých plovoucích doků. Moře je kolem celého přístavu velice mělké a nechápu, jak by odtamtud mohli vyplout s ponorkou, aniž by to naše satelity zaznamenaly. Kdyby se jim to ale nějakým způsobem povedlo a pak ji zakotvili v uzavřeném přístavišti, měli bychom si o nich udělat daleko lepší mínění."

"Iain MacLean se domnívá, že v tom mají prsty Íránci. Říká, že když mají v Bandar Abbásu zakotvená tři Kila, pak musí mít někde ještě jedno, které je stále ještě někde na moři, anebo se jim s ním nějak podařilo proklouznout z Bandar Abbásu a potom zpět. V každém případě to na ně vrhá podezření. Iain má pravdu. Íránci mají nejpravděpodobnější motiv. A navíc jim na lidském životě záleží stejně tak málo jako Íráčanům. A také mají tři ruská Kila, o kterých víme."

"Říkám vám, Bille, že ta jejich podmořská flotila dělá prezidentovi starosti. Nelíbí se mu, že poslední dobou zvýšili počet námořních cvičení v Arabském moři a v Perském zálivu. Teď, když je to tam dočasně bez letadlové lodi a bez její operační skupiny, posíláme do Bahrajnu skupinu alespoň dvaceti čtyř F-18. Už jsme to tak museli udělat jednou. Nová operační skupina dorazí až v říjnu. Na bahrajnského emíra je spolehnutí a očekáváme od něj povolení každou chvíli. Jsem si jistý, že náčelníkovi námořních operací a prezidentovi je to jasné. Ale teď jsou našimi hlavními podezřelými buď Izrael nebo Írán. Írák patrně ne. Vaše informace o Adnamovi jsou obrovsky cenné, ale my budeme muset donutit Izraelce, aby šli s pravdou ven. Když nám nepomůžou, Adnam nám uteče. Tady jde čistě o to, aby nám izraelská zpravodajská služba kápala božskou. A pak už budeme vědět, co dělat."

Oba muži se bavili ještě půl hodiny, než odjeli do Pentagonu, kde zpravili admirála Dunsмора o výsledcích svých šetření. Řekli mu také o fregatním kapitánovi Benu Adnamovi. Admirál Morgan svému nadřízenému slíbil, že se s ním spojí okamžitě, až si pohovoří s izraelským generálem. Admirál Dunsmore zatelefonoval generálu Paulovi a navrhl mu, aby se sešli s prezidentem okamžitě poté, až "Morgan vyždíme z Izraelců pravdu".

Morgan s sebou svezl Billa Baldridge do Dunsmorova domu, kde měl Bill auto. Cesta tam dala náčelníkovi zpravodajské služby válečného námořnictva dostatek času na to, aby zajel do Alexandrie a připravil se na setkání s generálem Gavronem.

Před odjezdem si o něm vyžádal informace. Věřil, že mu to pomůže rychleji najít fregatního kapitána Adnama. Řekl svým spolupracovníkům, že jim v 18:30 zatelefonuje. Potom čas už přímo letěl. Admirál Morgan, který jako obvykle sám řídil, jel jižním směrem podél západního břehu Potomacu. Bill Baldridge ho navigoval. Tak se poměrně rychle dostali do soukromé rezidence náčelníka námořních operací.

Billovi bylo jasné, že se v rezidenci vůbec nezdrží. Grace Dunsmorová nebyla doma a on se tak těšil domů do Marylandu a na jízdu ve vlastním voze. Poděkoval admirálovi za svezení a dohodl se s ním, že si s ním telefonicky pohovoří ještě pozdě večer nebo hned, jak příští den ráno vstane.

Admirál zamířil na sever, do svého oblíbeného přístavu Alexandrie. Nijak se však netěšil na nadcházející jednání. Izraelcům prostě nevěřil a říkal si, že asi tomu izraelskému generálovi bude muset připomenout několik trpkých skutečností.

Dostavil se do baru své oblíbené restaurace, kde se chvíli bavil s majitelem. Požádal ho, ať mu přinese kávu k jeho obvyklému stolku. Na chvíli se vytratil do jeho kanceláře, odkud si zatelefonoval do Fort Meade, kde už na jeho telefonát čekal mladý poručík. Bylo 18:30.

Životopis generála Gavrona byl zajímavý. Generál byl čistokrevným Izraelcem. Narodil se a vyrostl v úrodném údolí Jezreel, na jihozápad od Galilejského jezera, mezi Nazaretem a Megiddem. A podobně jako jeho staršího kolegu, generála Moše Dajana, ho rodiče vychovali jako pěstitele ovoce a zeleniny. Avšak takřka celý dospělý život strávil v armádě. Jeho rodiče emigrovali do Izraele z Německa. V Izraeli se živil vysazováním lesů, které pomohly zvýšit dešťové srážky. Jejich nejstarší syn David se narodil šest měsíců po jejich příchodu do Izraele. Do armády byl povolán jako každý jiný Izraelce v osmnácti letech. V roce 1973 se již stal známým důstojníkem tankové brigády. Za války o svátku smíření Jom Kippur se ukázal jeho velitelský talent. Bojoval v první frontové linii pod velením generála Barhama "Brena" Adana, který narychlo sestavil tankovou divizi. Tu tehdy vyslal čelit Egyptanům, kteří onoho neblahého rána 8. října překročili Suezský průplav.

Tváří v tvář poušti a obrovské přesile vedl Bren Adan své nepřipravené a ochromené muže do bitvy s nevídanou odvahou. Egyptská druhá armáda, která se mezitím opevnila v zákopech a kterou podporovaly stovky tanků, se téměř zhroutila pod mohutným izraelským protiútokem. Avšak po čtyřech hodinách litého boje se jim podařilo donutit Izraelce k ústupu.

Tou dobou celou zemi vlastně bránila armáda složená z mladíků, kteří museli po osmačtyřicet hodin udržovat frontovou linii, než se dostaví rezervy. Ztráty, které tito mladiství utrpěli v průběhu oněch osmačtyřiceti hodin, byly děsivé. I Adanovi zkušené tankisté umírali po stovkách na poušti severního Sinajského poloostrova. David Gavron, který bojoval necelých šest metrů od generála, byl postřelen do pravé ruky, když se snažil vytáhnout zraněného vojáka z hořícího tanku. Výbuch dělostřeleckého granátu ho odhodil osmnáct metrů stranou.

Ale Gavron se nevzdal a zvedl se. Naneštěstí pro Egypt se stejně zachovali všichni vojáci izraelské armády. Polní lékař dal potom Gavrona dohromady. A když se konečně Bren Adanova obrněná divize přeskupila a po osmi dnech vyrazila kupředu, kapitán Gavron se zafačovanou rukou a s pořezaným obličejem seděl v první řadě tanků, která impozantním způsobem rozstřílela nepřátelské pozice.

Když se izraelská děla rozezněla ještě jednou, kapitán na vlastní uši uslyšel generála Adana zakřičet bojové heslo: "ZA MNOU!" Na to David Gavron nikdy nezapomene a také nikdy nezapomene na to, jak stál ve velitelské věži tanku se zařatou pěstí pravé ruky a vedl tak kupředu pochroumanou divizi, která si probíjela cestu do srdce právě se zhroutivší druhé egyptské armády.

O půlnoci 17. října Bren Adan se zbytkem svých důstojníků dosáhl Suezského průplavu, kde vybudovali předmostí. V pět hodin ráno 18. října se už izraelská armáda převalila do Egypta, kde se vydala na jih do Suezského zálivu a kde se jí v poušti podařilo odříznout třetí armádu Anvara Sadata.

Potom už Izraelci nikdy Davidu Gavronovi nedovolili, aby se vrátil k pěstování ovoce. Vyznamenali ho za statečnost a povýšili na plukovníka. Stal se jedním z nejmladších izraelských plukovníků a získal si celoživotní přátelství Brena Adana a Ariela Šarona. A to, že mu určili kariéru ve vojenské rozvědce, znamenalo, že ho jeho nadřízení chtěli někdy v budoucnu udělat velitelem Mossadu. Navíc to bylo jedno z největších uznání jeho schopností, které mu Izraelci mohli projevit.

A když izraelský generál vstoupil do restaurace v Alexandrii, admirál Morgan již věděl, že má co dělat s válečným hrdinou, kterých si Izrael tolik cení. Nebyl zklamán.

Ve svých pětapadesáti letech byl generál Gavron vysoký, štíhlý důstojník. Měl ještě kratší vlasy, než jakými se pyšnil admirál. Měl modré oči, havraní nos a široká ústa s tenkými rty. Na levé tváři byly ještě znatelné jizvy ze Sinaje. Byl opálený. Kolem nosu a očí měl pihy. Na sobě měl šedivý oblek, který samozřejmě nemohl zastítní jeho vojenský krok a držení těla. Kravatu neměl. Celkově působil dojmem napnuté pružiny, která byla s to jediným úderem přerazit vaz.

Usmál se, když se admirál Morgan postavil u svého stolu.

Podal mu ruku. "Admirál Morgan? Jsem David Garon... Šalom." Byl to velebný pozdrav ze země, ve které Abrahám uzavřel svou smlouvu s Hospodinem.

"Dobrý večer, generále," odpověděl admirál Morgan. "Je od vás hezké, že jste přišel. Potřeboval bych zjistit takovou maličkost."

Oba muži se zasmáli. Podali si ruce. Admirál jim oběma objednal kávu. Věděl, že generál by si nedal nic alkoholického. Nemrhal časem.

"Moje otázka není jednoduchá, ale myslím si, že odpověď na ni snadná je," řekl s úšklebkem. "Můžete mi říci, kde je váš nejlepší ponorkový velitel Benjamin Adnam?"

Generál Gavron byl připraven. "Právě pořádáme manévry ve Středozemním moři. Předpokládám, že tam někde bude. Myslím, že pracuje s novým typem ponorky třídy Upholder, kterou jsme zakoupili ve Velké Británii. Pokud se pamatují, fregatní kapitán Adnam ji měl vyzkoušet a vyplout s ní do Atlantiku."

"O tom nemám pochyb," odpověděl Morgan. "Ale já nechci vědět, kde by fregatní kapitán Adnam měl být, ale kde se skutečně nachází v tomto okamžiku. Potřebuji vědět naprosto jednoznačně, jestli na té ponorce je nebo není. Nesnažte se mi věšet bulíky na nos."

Izraelec byl zaražen přímostí admirálova útoku.

"Hm... Dobře víte, že z bezpečnostních důvodů nikdy nikomu neprozrazujeme, kde se naši velitelé nacházejí. Máme mnoho nepřátel, o některých víme, o jiných ne. Vyzrazení takové informace by mě patrně stálo víc než moji kariéru."

"Davide," odvětil admirál Morgan v poněkud přátelštějším tónu. "Mně jsou všechny ty důvody jasné a také chápu, co by to mohlo znamenat pro vaši kariéru, kdybyste skutečně něco takového prozradil, i když si myslím, že by vaše vláda nerada přišla o velitele vašeho formátu. Ale jestli mi nemůžete říci, kde fregatní kapitán Ben Adnam je teď, můžete mi říci, jestli fregatní kapitán Benjamin Adnam stále slouží v Izraelském válečném námořnictvu a jestli v něm v posledních desíti měsících sloužil?"

"Předpokládám, že je stále ve službě. Sám nejsem námořník, ale znám jeho pověst. Mohu to pro vás zkontrolovat, ale zabere to trochu času. Teď je u nás půl třetí ráno."

"Generále Gavrone, přišel jste sem za mnou a byl jste si plně vědom, co po vás budu požadovat. Několik lidí na námořní základně v Haifě také ví, co mě zajímá. Totéž platí o Šin Betu. To znamená, že Mossad také ví, co chci vědět. Proto teď musím předpokládat, že vás sem poslali, abyste mě zdržel. Jestli je tomu skutečně tak, bude moje vláda muset objasnit vaši vládě jednu či dvě maličkosti."

"Vaše vláda, admirále, to dělá velice dobře," poznamenal generál s úsměvem.

"Vaše taky," odpověděl mu na to admirál.

A tak tu seděli dva vojáci, naprosto nezvyklí na kompromis. Oba sem přišli řešit problémy svých zemí, jako by jim patřily. Američan si nebyl jistý, nakolik tvrdě by měl jednat, a Izraelec si nebyl jistý, kolik by toho měl vyzradit. Ani nevěděl, kdy má položit jednu důležitou otázku.

"Generále," pokoušel se admirál. "Musím zjistit, co se děje s fregatním kapitánem Adnamem. Věřte mi, že to bude v zájmu nás obou, když mi to povíte."

"Admirále, to vám říci nemohu. Nikdo mi nic neřekl. Předpokládám, že schválně. Ale mám také otázku - proč se zajímáte o fregatního kapitána Adnama?"

Admirál Morgan doufal, že na tuto otázku nebude muset odpovídat, ale byl na ni také připraven. Asi třicet vteřin tiše seděl a pak promluvil:

"Generále Gavrone, domníváme se, že na Thomasu Jeffersonu k žádné nehodě ve skutečnosti nedošlo."

"Hmmm. Domníváte se, že loď někdo potopil?"

"Ano, někdo to mohl udělat. Torpédem z malé nehlučné ponorky."

"S nukleární hlavicí?" "Pravděpodobně." "A proč si myslíte, že jí velel korvetní kapitán Adnam?"

"Snad by vás mohlo zajímat, že si naše vláda celkem dobře může myslet, že útok na naše plavidlo byl podniknut z izraelské ponorky."

"Izraelci! My? Zničit americkou letadlovou loď? Ne, ne, ne. My rozhodně ne. My jsme přeci vaši spojenci."

Admirála Morgana upřímně pobavila zmatená reakce tohoto jinak naprosto vyrovnaného izraelského velitele. Ryzí opravdovost jeho pocitů mu byla naprosto zřejmá.

"Generále, ve vaší vládě jsou lidé, kteří nám nemohou zapomenout, že jsme nezlikvidovali Saddáma Husajna, když zasypal vaši zemi raketami Scud. Máme své nepřátele v Tel Avivu a máme je ve většině míst na Středním východě. A izraelská vláda moc dobře ví, že kdyby se dopustila takového hrozného zločinu, že bychom okamžitě obvinili Írán nebo Irák. A tak vidíte, že na vaší zemi padá velmi silné podezření."

"A co s tím má do činění fregatní kapitán Adnam?"

"Je někdo tak hloupý, aby odpaloval torpéda na Američany ze své vlastní ponorky? Proto si myslíme, že si útočník opatřil ponorku v Černém moři a dostal ji tajně odtamtud Bosporskou úžinou. Máme seznam všech ponorkových

velitelů, kteří něco takového dokáží, skutečných expertů. O všech víme, kde jsou, jen Adnam nám schází. A vy, hoši, nám nic nechcete prozradit. Je docela možné, že v průběhu následujících dvaceti čtyř hodin dojdeme k závěru, že nám úmyslně lžete, a pak se vůči vám budeme moci zachovat velice, velice ošklivě. Doufám, že jste si své námořnictvo za poslední léta pěkně užili?"

Morgan věděl, že Izraelcem naprosto otřásl. Z chování Davida Gavrona se však vůbec nedal vyčíst strach. Dlouho neodpovídal. Jen se napil kávy a přemítal o tom, že pokud se jeho vláda nerozhodne spolupracovat, nastanou komplikace takových rozměrů, že s nimi nebude nikdo schopen nic udělat.

"Admirále," řekl posléze. "Musím se poradit se svými nadřízenými. Je mi líto, že naše setkání bylo tak krátké. Můžete mi dát telefonní číslo, na kterém bych vás mohl zastihnout později večer?"

Admirál mu dal vizitku, na níž bylo uvedeno telefonní číslo jeho kanceláře. Na její rub ještě naškrábal svůj soukromý telefon.

"Budu u telefonu," řekl.

Generál Gavron odjel zpět na své velvyslanectví. Admirál Morgan jel přímo do Fort Meade. Objednal si sendvič s rostbífem a další kávu. Zatelefonoval admirálu Dunsmoreovi do Pentagonu. Doporučil mu, ať prozatím odloží schůzku s prezidentem v Bílém domě na ráno. Odešel ke svému počítači. Chtěl si ještě jednou ověřit, která ponorka mohla zaútočit na Thomase Jeffersona. O dvě hodiny později však došel ke stejnému závěru jako předtím. Muselo to udělat ruské Kilo, o kterém Rusové tvrdili, že se potopilo v Černém moři.

Opět si přečetl seznam všech nejlepších světových ponorkových velitelů, ale nikdo z nich se v inkriminované době nepotloukal kolem Černého moře. Bill Baldrige mu dodal jediného možného podezřelého - Izraelce Adnama.

Admirál neměl žádné důkazy o jeho genialitě. Všechno, co se týkalo Adnama, existovalo jen v náznamech. Morganově skeptickému myšlení Adnam neseseděl. Ale zase tu bylo to náhlé spiknutí Izraelců, kteří se snažili utajit, kde se pohybuje.

Věřil, že generál Gavron to asi skutečně neví, ale věděl, že v Tel Avivu musel být někdo, kdo o něm něco vědět musí. Digitální hodiny na zdi ukazovaly půlnoc. Admirál seděl v křesle. Pustil si televizi, chvíli se díval na baseball, čas od času se podíval na televizní zprávy na CNN. V jednu usnul.

Ve 02:10 zazvonil telefon. Admirál po něm vyskočil jako kobra. Spaní ho rázem přešlo.

"Admirále, tady je David Gavron."

"Šalom, Davide," odpověděl admirál.

"Mým nadřízeným to chvíli trvalo, než se dostali k informaci, kterou hledáte. Omlouvám se, že volám tak pozdě. V Izraeli je teprve devět ráno."

"Abych byl upřímný, Davide, nemám nic jiného na práci, než abych zjistil něco bližšího o Benu Adnamovi," odpověděl admirál.

"Také si nemyslím, že vás v současné době zajímá něco jiného. V každém případě jsem zplnomocněn vám oznámit, že muž, kterého hledáte, odešel ze služeb izraelského válečného námořnictva v listopadu 2001, před osmi měsíci. Nevíme, kde se teď nalézá."

"Co myslíte tím, když říkáte 'odešel'? Rezignoval, byl superarbitrován nebo dezertoval?"

"Myslím si, že by bylo lepší, kdybych si s vámi mohl promluvit osobně. Můžete okamžitě přijet na izraelské velvyslanectví? Počkal bych na vás u brány."

"Hned tam budu."

Morgan si oblékl sako a rozeběhl se ke dveřím a pak dolů po schodech ke svému vozu. Už mu to začínalo být jasné. Izraelci za nic nemohli. Adnam utekl. Otázka ovšem byla, pro koho vlastně pracuje? A kde k čertu je?

O dvě minuty později se admirál řítí rychlostí devadesáti mil v hodině po dálničním spoji Baltimore-Washington. Nikdy ještě nezkoušel jet tak rychle v rozporu s dopravními předpisy. Byl však přesvědčen, že v souboji mezi marylandskou policií a náčelníkem úřadu pro státní bezpečnost mohl být jen jeden vítěz - a v žádném případě v něm nemohla obstát policie.

O pět minut později pneumatiky jeho služebního vozu zasvištěly na výjezdu číslo 22, po kterém přešel na okružní dálnici Capitol Beltway. Po ní se prořídil severním koncem spícího města. Během dvanácti minut urazil vzdálenost, která ho dělila od výjezdu číslo 33 ke Connecticut Avenue. Tam se otočil na jih směrem k Washingtonu. Po několika málo mílech se zastavil u vysoké železné brány izraelského velvyslanectví, tři míle za městem. Když ve tmě rozeznal kamenné budovy s velkými podloubími, připadal si jako na Středním východě. Možná v Jeruzalémě.

Generál Gavron se náhle tiše objevil u okénka na řidičově straně a pokynul mu, aby vjel dovnitř. Admirál zaparkoval svůj vůz a vkročil na izraelské výsostné území. Hlídkující vojáci ho neslyšně sledovali. Přešel s generálem Gavronem přes velké nádvoří. Admirál si říkal, že takhle má možnost vcítit se do atmosféry této malé statečné země, která není větší než stát New Jersey a která byla již tolikrát v minulosti vystavena útokům nepřátelských armád. Pozemek velvyslanectví byl obehnan železným mřížovím, které bylo ukováno v ornamentálním stylu Středního východu. Ze všeho tu vychoval odhodlání bránit se neznámému nepříteli.

Vešli do dveří prostorné budovy, postavené ve stylu, který obdivují moderní arabští šejkové a ve kterém se snoubí tisíce let pouštní tradice s tou nejdůmyslnější soudobou technikou. Prošli chodbou kolem portrétu Davida Ben-Guriona. Vešli do malého předpokoje, který byl vkusně vybaven dvěma pohovkami a třemi vínově červenými křesly. Starodávný perský koberec na mramorové podlaze byl patrně nevyčíslitelné hodnoty. Izraelský voják v bílé uniformě tu stál připraven, aby jim mohl na pokyn přinést čaj či kávu. David Gavron vyzval admirála, ať se posadí. Pak mu teprve odpověděl na tři otázky, které mu položil během jejich poslední telefonické konverzace.

"My nevíme, co se stalo fregatnímu kapitánovi Adnamovi. Prostě... ehm... zmizel, vypařil se jako duch. Jeden den byl ve službě a druhý byl pryč."

"Davide, říkáte mi naprostou pravdu? Protože jestliže ne, mohlo by to pro vaši zemi mít katastrofální následky."

"Už dávno nelžeme, admirále. Přisahám vám čestným slovem izraelského důstojníka a přítele vaší země. Fregatní kapitán Adnam zmizel. Upřímně řečeno, nemohl jsem vám to říci bez povolení svých nejvyšších představených. Ve skutečnosti jsem něco takového tušil, když jsme se dnes sešli, ale měl jsem zakázáno vám cokoli prozradit."

Admirál Morgan se proklel, že si odpoledne na minutu vůbec jenom mohl myslet, že by mu pracovník Mossadu mohl říkat pravdu. Ale chápal, v jaké situaci Izraelci jsou. A nyní mu již odpustil.

"Vyšetřoval vůbec někdo Adnamovo zmizení?"

"Samozřejmě. Byl naším nejlepším ponorkovým velitelem. Námořnictvo tím bylo naprosto šokováno. Jeden čas jsme si i mysleli, že byl zabit. Ale Adnam prostě zmizel a už se nám nikdy neozval. Zpravodajci se pořádně podívali na jeho životopis. A před několika hodinami jsem s nimi mluvil ještě jednou. Celá věc je velice tajemná. Rodiče fregatního kapitána Adnama byli zabiti v malé vesnici, která byla vybombardována v roce 1973, v průběhu říjnové války. Jak jistě víte, nedostatečné informace o našich přistěhovalcích jsou naší Achillovou patou. Nenašli jsme žádné informace o jeho rodičích do roku 1965. Na tom však není nic podezřelého. S výjimkou toho, že máme tak málo informací o tak důležitém muži, který byl po tak dlouhou dobu činný v tak významné pozici. Ale to je všechno, co doposud víme."

"Bude vaše zpravodajská služba dále zkoumat jeho životopis?"

"My to všechno považujeme za velice důležité. Obzvláště po tom, co jste mi řekl. Jsem přesvědčen, že Adnam v Izraeli není. Kdyby tam byl, už bychom ho našli."

"Budete mne informovat?"

"Jistěže. Hluboce si vážíme mužů, kteří zemřeli na palubě vaší letadlové lodi. Jak jistě víte, neschvalujeme bezdůvodná přepadení ze zálohy."

Morgan se usmál. Vstal a omluvil se, že musí okamžitě jít. Generál Gavron doprovodil admirála zpět k vozu. Bylo 3:20, když admirál se staženými okénky vyjel z brány velvyslanectví. Ale ještě než vyjel, zaslechl, jak ho generál Gavron ujistil: "Admirále, my jsme vaši letadlovou loď nenapadli. O tom vůbec neuvažujte. Zbytečně byste tím jen marnili čas. Můžete se spoléhat na naši podporu ve všem, co budete potřebovat."

Admirál Morgan mu zasalutoval a odjel. Ještě dlouho ho viděl ve zpětném zrcátku, jak stojí před branou. Příjemný člověk, říkal si, v náročné a nebezpečné práci. A teď i pravdomluvný člověk. Asi se mu to tak i víc zamlouvá, když si už věříme.

Cestou zpět jel již daleko opatrněji. Z dálnice odbočil v Montpelieru, kde bydlel. Bylo to jen několik málo mil od Fort Meade. Nyní žil ve svém služebním bytě, ale ještě stále vlastnil malý, jednopatrový domek, ve kterém bydlel až do rozvodu. Svůj domek si nechával uklidit, celkem pětkrát týdně. Býval bez poskvrnky a působil dojmem ubytovny důstojníků válečného námořnictva. Admirál Morgan si vůbec nepotrpěl na překrásné přehozy, potahy, tapety a pohodlné pohovky.

Nalil si skleničku americké whisky s ledem, zavolal Pentagon a požádal důstojníka ve službě, ať vzkáže náčelníkovi námořních operací, že ho bude očekávat u sebe v kanceláři v 07:00 s přísně tajnými informacemi. Poté zatelefonoval velitelství černomořské flotily, aby zjistil, jestli se kontradmirál Rankov už vrátil. Mile ho překvapilo, že admirál dorazí do Novorossijska ještě téhož dne, později odpoledne.

Svého drinku se sotva dotkl. Ve 4:20 šel spát. Budík si nařídil na 5:30. Byla to dlouhá noc, ale nervozita mu nedovolila zbývajících sedmdesát minut prospat. Neustále uvažoval o stejných otázkách. Jak dlouho bude trvat Mossadu, než najdou fregatního kapitána Adnama? Kde se nalézá teď? A kde je ta jeho pitomá ponorka? Nemýlil se mladý Baldrige, když tvrdil, že by onen neznámý nepřítel mohl udeřit znovu? Admirál Morgan vstal, ještě než se jeho budík stačil rozezvonit. Osprchoval se, oholil a oblékl. V 5:40 telefonoval Baldrigovi. Vzkázal mu, ať je v Pentagonu v 6:40. Chtěl ho informovat o tom, jak pochodil.

V Pentagonu společně s Billem Baldridgem promluvil o významu Gavronovy výpovědi.

"Změnilo to pravidla hry, ne, pane?" zeptal se důstojník. "Buď Adnam tiše Íráncům pomohl zprovoznit jedno jejich Kilo - vzhledem k tomu že Bandar Abbás je tak blízko prostoru, ve kterém operují naše letadlové lodě - nebo jim pomohl získat nové Kilo z Černého moře. Ale kdyby pomohl ajatolláhům, tak docela věřím, že mohl klidně pracovat pro kohokoli jiného. Tím pádem se mezi podezřelé dostává Libye, Sýrie, Egypt, Pákistán. Prostě kterákoli z těchto zemí. A jestliže kterákoli z těch zemí měla Adnama, tak už potřebovala jen peníze."

"Ano, aby si mohli najmout nebo koupit ruské Kilo a posádku. Ale my nesmíme spouštět ze zřetele motiv. A země s nejsilnějším motivem jsou Írán a možná Irák. Ostatní státy se s touhle dvojkou už nedají srovnávat. Daleko více by se obávaly následků. Myslím si, že bychom neměli odvracet hlavu od hlavních podezřelých."

"S tím s vámi souhlasím. Takže teď jsme vyškrtli Izrael ze seznamu podezřelých."

"Skoro. Ještě dnes ráno si několikrát zatelefonovali. Musíme sledovat, jestli se jim podaří najít toho jejich ztraceného fregatního kapitána. Anebo odhalit, o koho se vlastně jedná. Zatím se musíme připravit na to, že prezident bude chtít vidět akci. A to hned teď. Nevím, co bych mu vlastně měl poradit. Je to zatraceně těžké někoho pěkně tvrdě potrestat, aniž bychom vyvolali třetí světovou válku."

V 07:10 náčelník námořních operací vešel do dveří. Admirál Dunsmore je oba požádal, aby ho následovali do kanceláře. Tam jim objednal kávu, která se již stala hlavní součástí životospřávy admirála Morgana. Admirál Dunsmore požádal admirála Morgana, aby mu řekl všechno, co ví.

Jejich konverzace trvala pět minut. Admirál Dunsmore skoro nic neřikal. Všechno do sebe hltavě nasával.

Zatelefonoval generálu Joshu Pavlovi a dohodl se s ním, že by se co nejdříve měli sejít s prezidentem.

Morgan zavolal námořní zpravodajskou službu. Nechal admirálu Schniderovi vzkázat, že korvetní kapitán Baldrige bude pracovat ve Fort Meade po zbytek týdne. Bill pokrčil rameny. Oba muži odešli do garáže. Když se do ní dostali,

generál Paul a admirál Dunsmore byli již na cestě do Bílého domu.

Na zadním sedadle služebního vozu si Scott Dunsmore ještě jednou prošel celou situací s předsedou Výboru náčelníků štábů. Řekl mu o Adnamovi a o tom, že existuje silné podezření, že to byl právě on, kdo potopil Jeffersona. Uvedl, že Adnam dezertoval z izraelského námořnictva a že jim Izrael přislíbil pomoc při pátrání po něm. Írán přitom zůstal hlavním podezřelým v celé záležitosti.

Generál Paul položil jen jednu otázku. "Myslíte si, že tenhle Adnam mohl dostat jedno z iránských Kil z Hormuzské úžiny a napadnout Jeffersona a potom se navrátit do Bandar Abbásu, aniž bychom o tom věděli?"

"Ne. To si nemyslíme. Ale protože jsme si mysleli, že obrana operační skupiny letadlové lodi je neprodyšná, a myšlili jsme se, tak si říkám, že bychom měli uvažovat i o možnosti, že se jim mohlo podařit propašovat jednu ponorku z toho jejich přístavu a pak se s ní potají navrátit, aniž bychom si jí všimli. Obzvláště v monzunovém období."

"Ano. Možná. Ale v Bandar Abbásu jsou jen dvě ponorky."

"H-m-m. Ale ta třetí stále může být schovaná v plovoucím doku. Dovnitř do toho doku nevidíme."

Jejich auto zajelo k západnímu křídlu Bílého domu. Prezidentova ochranka vyšla ven a vydala jim propustky. Okamžitě je uvedla do téže konferenční místnosti, ve které se sešli k poradě u snídaně před osmi dny. Byli tam již přítomni ministři obrany Robert MacPherson a ministr zahraničí Harcourt Travis. O něco později se dostavil poradce pro otázky národní bezpečnosti Sam Haynes. O pět minut později do místnosti vstoupil sám prezident, kterého doprovázel jeho tiskový mluvčí Dick Stafford. Vojáci námořní pěchoty za nimi zavřeli dveře.

Samotné vojenské porady se účastnilo pět osob. Šestý muž, Harcourt Travis, měl dodat informace z mezinárodních diplomatických jednání, a sedmý, Dick Stafford, tu byl proto, aby americká veřejnost jejich akci mohla dát požehnání. Prezident seděl v čele stolu. Po jeho pravé a levé ruce seděli MacPherson a Travis. Generál Paul a admirál Dunsmore seděli vedle nich. Sam Haynes a Dick Stafford seděli na konci stolu. Prezident každého pozdravil a poděkovali jim, že přišli. Potom požádala admirála Dunsmore o krátkou zprávu o výsledcích vyšetřování.

Trvalo deset minut, než prezident a jeho štáb pochopili plný význam nálezu utopeného ruského ponorkového námořníka, důležitosti zmizení fregatního kapitána Adnama a důsledky přiznání Izraele, že zmizel.

"Scotte," řekl prezident ke konci jeho hlášení. "To nechápu. Jak je možné, aby když jsou všichni uvnitř vodotěsně uzavřené ponorky někdo spadl přes palubu?"

"Omlouvám se, pane," řekl náčelník námořních operací. "Měli jsme to objasnit. Kdyby někdo upustil kladivo na železnou palubu uvnitř ponorky, ten náraz by pod vodou bylo slyšet padesát mil. Nepřítelem ponorky, která chce zůstat naprosto nehluchá, je zvuk - jakýkoli zvuk. Ten považují všichni členové posádky za hlavní nebezpečí. Pamatujte, že všechny součástky v ponorce, s výjimkou ložního šroubu, jsou upevněny na silných gumových úchytkách konstruovaných tak, aby tlumily hluk a vibrace. Tento systém všechno odhlučňuje tak dokonale, že stovky součástí, které tvoří mechanismus ponorky, nedělají mimo plavidlo o nic větší hluk než vrčení počítače. Teď si představte, že se někde něco uvolní, podpěrka, drát nebo že někam zapadne plechovka s olejem a začne uvnitř obložení chřestit. V okamžiku, kdy se ten hluk stane slyšitelným, musí s tím posádka lodi něco udělat. V takovém případě se musí ponorka vynořit, jakmile je to bezpečné, a opravit to. Na palubu musí vyjít četa opravářů a spravit závadu, ať se děje, co se děje. Za rozbouřeného moře a navíc v noci to může být velice nebezpečné. Kdykoli dojde na ponorce k pádu muže přes palubu, říkáme si, že šlo o něco takového. Kdyby se nepostarali o tu opravu, ten hluk by mohl posloužit každému v okruhu padesátí mil k zaměření ponorky. Žádný odpovědný velitel ponorky by neudělal takovou chybu - i kdyby to mělo stát život někoho z posádky."

"Ta cena byla trochu vyšší," poznamenal prezident. "Děkuji vám za vysvětlení."

Potom položil stejnou otázku jako generál Paul. "Myslíte si, že fregatní kapitán Adnam mohl vyvézt jedno z těch Kil z Bandar Abbásu a zpět, aniž by to naše výzvědné satelity zaznamenaly?"

Scott Dunsmore mu dal stejnou odpověď jako dal generálovi. S tou možností se muselo také počítat. Navíc se tomu chlapíkovi podařilo proniknout do středu operační skupiny. Tak proč by se mu nemělo podařit tohle?

Tou dobou nenásledovaly už žádné další otázky. Bylo jasné, že si prezident rozmýšlí všechny možné varianty. Trvalo skoro minutu, než opět promluvil.

"Navrhují, pánové," řekl, "abychom zlikvidovali všechny ty tři ponorky navždy. Chci je mít zničené. A v době, kdy je zničíme, už budu chtít slyšet, že jsme se pomstili skutečnému viníkovi. Když ne, tak jsme stále potrestali správný stát, protože je tu určitá pravděpodobnost, že mají ještě jednu ponorku, o které nevíme. Začneme tím, že se zbavíme těch Kil v Bandar Abbásu. Snad si pamatujete, že už můj předchůdce se snažil jejich dodávce zabránit. Ale Rusům se nakonec podařilo všechny přechcat. Od té doby nám byly ty ponorky trnem v oku. Kvůli nim jsme museli přemísťovat stíhačky do Bahrajnu, podruhé za pět let. A teď víme, že pravděpodobně napadli americkou válečnou loď. Už mě to unavuje. Ta tři Kila jsou neustálou hrozbou všem. Zbavme se jich. Všechny tři jestli tam všechny tři budou. A jestli ne, zničte ty dvě a tu třetí zničme, až se ten parchant vrátí do domovského přístavu."

MacPherson promluvil první. "Pane prezidente, rád bych vysvětlil jednu věc. Navrhujete, abychom tam poslali letku letadel, aby to tam srovnala se zemí a abychom tak vymazali celé místo z mapy? Ne že by to byl problém."

"Já jednoduše chci všechny tři ponorky odklidit. Navždycky."

Dick Stafford promluvil jako další: "Pane, můžeme předpokládat, že se budete snažit vyhnout třetí světové válce?"

"Ano, můžete. Ale nechci kvůli tomu odvolat celou operaci."

"Pane," ozval se generál Paul, "myslím si, že by bylo lepší zlikvidovat je tak, aby to vypadalo jako tajemná událost, tak, aby Iránci přesně nemohli říci, kdo to udělal."

"V tomhle s vámi souhlasím," řekl Stafford.

"Mohlo by se to skutečně zařídit tak, aby to vypadalo jako nehoda?" zeptal se Harcourt Travis.

"Ano," řekl generál. "Dokonce by se to dalo zařídit tak, aby se ocitli v té samé situaci jako my. Budou muset oznámit

nehodu, jinak způsobí paniku mezi vlastním obyvatelstvem. A nebudou se chtít ztrapnit před svými arabskými sousedy. Ale budou vědět, že jejich ponorky zničila nějaká vojenská velmoc."

"Nechcete víc důkazů, že za potopením Jeffersona vězí Írán?" zeptal se Stafford.

"Ne. Domnívám se, že to už je jasné. V každém případě bych se stejně rád zbavil těch jejich ponorek. Budu docela rád, když je napadneme, a třeba i kohokoli jiného. A když bude třeba, abychom patřičně zemi uštědřili patřičnou lekci. Dost jsem o tom přemýšlel, a pro mě jsou ta tři Kila už pryč. Chci jen vědět, jak to uděláme."

"To je jednoduché," řekl generál Paul. "Postarají se o to speciální jednotky."

"Je to snadná a správná odpověď," souhlasil admirál Dunsmore. "Ale není to jednoduchý úkol. Voda ve všech třech přístavech Bandar Abbásu vůbec není hluboká. K provedení úkolu je zapotřebí ponorky s jaderným pohonem, která by tam dopravila družstvo speciálních jednotek. Počítám, že se budou muset dopravit od jaderné ponorky do přístavu a zpátky. Každým směrem patnáct mil. Použijí miniponorku poháněnou baterií. To potrvá devět hodin a bude to docela nebezpečné. Operace se nedá připravit přes noc. Muži se na ni musí připravit."

"Možná že bychom je měli napadnout ze vzduchu," navrhl MacPherson. "Je to méně nebezpečné, bude tu menší pravděpodobnost, že někdo přijde o život, a bude to daleko účinnější."

"Ale světová veřejnost nás označí za bandu šilenců," řekl Stafford. "A pak si světová veřejnost položí pár otázek. Proč Amerika napadla íránské námořnictvo? Co mohl Írán udělat, že si něco takového zasloužil? A pak se začnou ptát, jestli na Jeffersonu skutečně došlo k nehodě. Jestli k tomuhle útoku na íránské námořnictvo nedošlo, protože si lidé v Pentagonu domnívají, že Jefferson byl potopen nějakým místním Arabem."

"Ano," zamumlal ministr zahraničí, "předpokládám, že to by nám moc nepomohlo."

"Ano, to by bylo beznadějně," usoudil prezident. "Pánové. Myslím si, že bude v mém zájmu, abych se teď vzdálil. Vy tu můžete samozřejmě zůstat, jak dlouho chcete, a možná že mě Dick bude moci informovat, na čem se tu dohodnete. Ale čím méně toho budu vědět o technických detailech celé akce, tím lépe. Jenom doufám, že se za pár týdnů dočtu v novinách, že na námořní základně v Bandar Abbásu došlo k politováníhodnému neštěstí."

"Za jak dlouho, pane?" zeptal se Scott Dunsmore.

"Za dva týdny, Scotte. Vyhovuje vám to tak?"

"Pane, podle mě budeme potřebovat měsíc. Už jen z toho důvodu, že je to tam dvanáct tisíc mil. Speciální miniponorka ze San Diega tam nebude hned. Také musíte dát speciální jednotce dost času na to, aby se řádně na všechno připravila."

"Ano, tomu rozumím, ale pokuste se to zařídit do dvou týdnů. Nejrady bych jim to rozmlátil už zítra."

Admirál Dunsmore jednání zakončil poněkud formálně: "Dobře, pánové, protože jsem osoba, které bude průběh celé operace svěřen, rád vám časem dodám další podrobnosti. Ale teď bude nejlepší, když se okamžitě vrátím do Pentagonu. Chci to co nejrychleji připravit. Mohli bychom se například setkat zítra. To už budu trochu moudřejší. Chci vám mimochodem říci, že námořnictvo ajatolláhům zlikviduje ty jejich ponorky s velkou radostí. Myslím, že to bude prezidentův velký triumf."

"Jasně, že bude, všichni moji hoši si oddychnou," řekl generál Paul. "Já se Scottem bychom se asi měli vrátit a začít na téhle věci pracovat."

Porada se rozešla. Oba vysocí velitelé okamžitě odjeli z Bílého domu. Během následující hodiny se admirál Dunsmore již telefonicky spojil s velením nejelitnějších speciálních jednotek, které americké námořnictvo má. Úkol byl svěřen slavným jednotkám SEAL, jejichž členové musí mít onu obzvláštní kombinaci fyzické síly, duševních schopností a emocionální výdrže. Mimo rychlost, sílu a hbitost ve vodě jejich služba vyžaduje mimořádnou paměť, jakož i dokonalou znalost asi deseti zbraňových systémů a demoličních metod.

Spojené státy mají šest týmů SEAL. Tři mají svou domácí základnu v Little Creeku ve Virginii. Jedná se o týmy Dva, Čtyři a Osm. Týmy číslo Jedna, Tři a Pět mají svou základnu v Coronadu, v Kalifornii, kde je také velitelství Speciálních námořních operací, kterému se v žargonu amerického válečného námořnictva říká SPECWARCOM.

Admirál velící SPECWARCOMu, John Bergstrom, zvedl sluchátko telefonu na ostrově Coronado v 08:35. Pozdravil ho velitel sedmé flotily, kontradmirál Archie Carter, který byl právě na návštěvě San Diega. Admirál Carter si vyžádal, aby ho admirál Bergstrom okamžitě navštívil.

Když se Bergstrom dostavil, admirál Carter držel v ruce pravítko a studoval námořní mapu oblasti severně od Jazireh-ye Qeshm, dlouhého ostrova ve tvaru bidla, v Hormuzské úžině. Admirál právě na mapě měřil vzdálenost mezi jeho východním koncem a přístavem naproti ostrovu. Byl to jeden ze tří přístavů, které se rozkládaly na dvacetimílovém pruhu jihovýchodního pobřeží Íránu.

Admirál Bergstrom se mu podíval přes rameno na název oblasti. Na čele mapy stálo napsáno "PŘÍSTAV BANDAR ABBÁS". Neunikly mu velké radarové věže za přístavem. Všiml si také, že vjezd do přístavu, který probíhal mezi čelistovitými zdi vlnolamu, byl pouhých osm metrů hluboký.

Existoval pouze jediný důvod k tomu, aby ho admirál tak narychlo povolal do místnosti, ve které právě studoval mapu přístavu nepřítele: aby naplánoval a provedl jeho zničení, tedy provedl přesně to, na co se SEAL specializuje.

Už si začal představovat, jak to všechno uvidí jeho muži z temných vod, ve kterých budou plavat... blikající zelené světlo vpravo, osvětlující ozbrojenou stráž u vjezdu do přístavu. Všiml si vnitřních písčitých výběžků, které by se pro jeho muže mohly stát smrtelnou pastí, kdyby byli odhaleni. Chtěl vědět, nakolik přísně je to tam hlídáno a jakou budou mít jeho muži naději na přežití. A kolik nepřátel budou muset asi zabít, aby se dostali zpátky.

"Dobré jitro admirále," řekl žoviálně. "Co po nás chcete? Máme to celé vyhodit do povětří? Anebo máme zničit pouze válečné lodi?"

Admirál se usmál. Byl potěšen bystrostí svého podřízeného.

"Kdepak, Johnne, nebudete muset zničit všechno. Jenom vyřídíte tři ponorky. Je to rozkaz přímo od náčelníka námořních operací. Máme na to čtrnáct dní. Rozhodnutí o tom padlo před dvěma hodinami v prezidentově kanceláři."

"Jak blízko k přístavu se dostane naše nukleární ponorka?"

"Bohužel ne blíž než třináct mil, Johnne."

"Ježíši. To znamená, že se tam budeme muset dostat v naší nové miniponorce, v Marku IX SDV. Ještě jsme ji nevyzkoušeli. Pohybuje se pouze rychlostí pěti uzlů. Může se v ní plavit celkem deset lidí a baterie vydrží dvanáct hodin."

A opět se podíval dolů na mapu a na úzký vjezd do přístavu. "Jsou všechny ty ponorky zakotvené u mola?" chtěl vědět.

"Ne. Bohužel ne. Domníváme se, že jedna je v zakrytém plovoucím doku a že je také patrně hlídána."

"Chcete, abychom zlikvidovali hlídku, než to uděláme?"

"Ne, chci, abyste nikoho nezlikvidovali, pokud tedy nebudete muset. Tohle je přísně tajná operace. A pokud to bude možné, budu chtít, aby iránské námořnictvo vůbec nepochopilo, co se vlastně stalo. Přitom chci maximální škody s minimálním hlukem. Nesmíte po sobě zanechat žádné stopy. S výjimkou tří vraků velkých ruských ponorek, které už nikdy nebudou schopné plavby."

"Ano, pane. Rozumím. Pošle nám někdo největší a nejnovější námořní mapy plus fotografie ze satelitu? A jestli nás budou pronásledovat Íránci na rychlých člunech s hlubinnými bombami, máme povoleno je potopit?"

"Johnne, s tímhle prezidentem budeme mít tuhle možnost vždy otevřenou. V sebeobraně máte povoleno zabíjet. Ale v podstatě si myslím, že Bílý dům netouží po tom, abyste vyvolali třetí světovou válku."

"Samozřejmě se tomu budeme snažit vyhnout, pane," odpověděl admirál Bergstrom.

Kapitola devátá

09:30 čtvrtek, 18. července.

Admirál Bergstrom měl už za devadesát minut připravený předběžný plán celé operace. V hrubých obrysech ho vypracoval hned po návratu na základnu, na které probíhá za ostnatým drátem pláže Coronado výcvik speciálních jednotek SEAL.

Admirál brzy nato vydal příkazy všem velitelům, kteří se operace měli účastnit. Měli za úkol promyslet si další podrobnosti celé akce. Navíc velení už vydalo i seznam čet, které by se proti iránským ponorkám mohly nasadit. Každý tým speciálních jednotek SEAL se skládá z dvou set dvaceti pěti mužů, z nichž jen sto šedesát působí v útočných četách. Dvacet pět osob slouží jako technici a odborníci na elektronická zařízení v podpůrných logistických funkcích; dalších čtyřicet osob provádí výcvik mužstva a podílí se na velení. Každá útočná četa speciálních jednotek SEAL vyžaduje značnou logistickou podporu.

Vyšší velení se rozhodlo, že do akce nasadí jednu z deseti čet týmu Tři. Každá četa se skládá z šestnácti příslušníků speciálních jednotek. Tato četa měla za úkol vybrat družstvo osmi mužů, kteří měli provést vlastní akci v iránském přístavu Bandar Abbás. Velení vybralo jako jejich vrchního velitele poručíka Russella Bennetta, čtyřiatřicetiletého veterána války v Perském zálivu a absolventa americké námořní akademie v Annapolisu. Bennett prošel velice tvrdým výcvikem, kterému se v žargonu námořnictva obecně říká "Brusič" a kterým musí projít každý příslušník speciálních jednotek.

Jako syn lovce humrů měl poručík Bennett rád moře už od dětství. Byl středně vysoké postavy. Měl široká ramena a tmavě modré oči. Nosil obrovský, pečlivě pěstěný knír. Svaly na jeho pažích byly jako z ocele a jejich majitel byl odborníkem na výbušniny. Střílel jako pánbůh. Uměl jedinečně zacházet s nožem, obzvláště pod vodou. Dokázal se vyšplhat i na ty nejhladší ocelové pláty lodí. Vydržel plavat dlouhé hodiny v ledové vodě. Nepřítel, který ho potkal, mohl počítat asi tak s pěti vteřinami života.

Jeho podřízení ho zbožňovali a podle barvy jeho krátce ostříhaných vlasů mu dali přezdívkou Zrzek. Jako většina příslušníků speciálních jednotek SEAL příliš nedbal na správný vzhled své uniformy. Klidně by šel do akce s čelenkou místo s předepsanou čepicí. Jeho kolegové o něm tvrdili, že si každý večer na pyžamo před spaním připíná odznak ve tvaru trojzubce, bojový symbol speciálních jednotek SEAL. Nikdy by bez něj do akce nešel. Před každou operací ho pečlivě začernoval, aby ho po splnění úkolu mohl několik hodin pečlivě čistit a leštit. Vrchní velení považovalo poručíka Bennetta za vynikajícího velitele čtyry.

Během své kariéry celkem dvakrát sloužil jako instruktor. Na plážích Tichého oceánu vybíchoval své svěřence k těm nejlepším výkonům. Nutil je běhat po písečných dunách a vzápětí je hnál do ledových vln oceánu. Honil je tak ostrým tempem, až si mysleli, že vyčerpáním zemřou. A když už se hroutili, vybíchoval je k ještě vyšším výkonům. Na konci celodenního výcviku posílal své muže ještě jednou do podmořského "tunelu", z kterého museli vyplavat na pláž. Na ní se museli kutálet a plížit. Tam na ně měl připravenou celou řadu dalších vyčerpávajících cvičení, která ztěžoval mazlavý, těžký a mokřý písek.

Před dvanácti lety zakoušel to samé na vlastní kůži pod vedením instruktora, který ho nutil, aby ze sebe vydal veškerou sílu a energii. Na konci dne si myslel, že už mele z posledního, ale vždycky v sobě našel nakonec ještě zbytek sil; jeho instruktoři ho dokázali donutit, aby ze sebe vydal naprosto všechno. Výcvik se mu tehdy zdál nekonečný. Hlasy instruktorů ho neustále vybízely, aby běžel dál a nepolevoval. Po náročném výcviku na plážích následovala instruktáž v bojových uměních. Ovšem zlatým hřebem jejich výcviku byl "pekelný týden", během kterého odpadla polovina účastníků. Však také ti, kteří jím prošli, na konci věřili, že jim už na této planetě nikdy nikdo nemůže ublížit. Rozhodně ne

víc než jejich instruktoři.

Výcvik absolvoval jako nejlepší. Byl to překrásný okamžik, když mu na jeho vycházkový stejnokroj připnuli velkou stříbrnou hvězdu. Od té chvíle byl Zrzek Bennett tím nejpyšnějším mužem amerického válečného námořnictva. A ještě teď, v létě roku 2002, byl stále oním ocelovým, tvrdě vytrénovaným mužem, zdánlivě naprosto lhostejným k bolesti. Jeho otec ho měl za cvoka. Přitom se stále živil tím, že v ledově studených a zrádných vodách u pobřeží Maine kladl pasti na humry. A to i přes svůj kmetský věk.

Teď zrovna Zrzek seděl v operační místnosti a studoval námořní mapu. Přemýšlel, jak nejlépe provést navrhovanou operaci. Účastnil se prvního setkání, na kterém se sešli vyšší velitelé speciálních jednotek SEAL s vedoucími týmu. Projednávali naprosto základní otázky. Kterou ponorku použijí? Kde je? Jak dlouho to potrvá z kalifornského San Diega na základnu Diego García? Dozvěděl se tam také, že jejich vrchním velitelem bude admirál Carter ze Sedmé flotily. Zrzek se vyptával na podrobnosti: Jak silné jsou tamní mořské proudy? Jak vysoká je přílivová vlna? Jak je to tam hluboké? Jak to vypadá na dně? Jsou tam hlídky? A co hlídkové čluny? Světlomety? Poplachová zařízení? Jaké bude počasí? Jaká bude měsíční fáze? Jaká je viditelnost pod vodou? Kolik bude zapotřebí lidí?

Dokud se tyto naprosto základní věci neprodiskutovaly, nebyl připraven přivolat na tato jednání svého zástupce, který měl řídit miniponorku. Všechno si pečlivě zapisoval a kreslil. Zaznamenal si přesnou pozici obou iránských Kíl, přesně tak, jak je zachytila kamera ze satelitu. Nakreslil si také velký plovoucí dok, opět přesně v pozici, ve které byl naposledy spatřen. Označil si místo, kde opustí ponorku. Nakreslil si místo, kde zakotví jejich miniponorka.

Promluvil si s důstojníky, specialisty na zbraně, a poradil se také s odborníky na trhavy. Vysvětlili mu, jak velkou nálož bude potřebovat. Poradili mu, na kterých místech na trupu obou zakotvených ponorek ji má připevnit. Měly se odpálit pod trupem, kde jejich výbuch roztrhne plášť plavidla a zničí obrovský akumulátor. Exploze měla být dostatečně silná na to, aby zničila tlakový plášť plavidla a uvnitř způsobila požár, který vypudí posádku ven. Ponorka se během takto vzniklého zmatku měla potopit.

Druhá mina pod zádi měla ohnout osu lodního šroubu a tak zvýšit účinek škod, které měly zaručit, aby ani jedna ponorka z přístavu už nikdy nevyplula.

Na likvidaci každé z obou zakotvených ponorek měli stačit dva žabí muži. Nejtvrdějším oříškem bylo ovšem zničení třetí ponorky, o které se předpokládalo, že se opravuje v plovoucím suchém doku. I ta se měla zničit. Přitom se velice dobře mohlo jednat o ponorku, která potopila Thomase Jeffersona.

Všem bylo ale zároveň jasné, že plovoucí dok může být prázdný, což by ovšem jen dokazovalo, že jsou na správné adrese. Zatím se všichni přítomní dohodli na tom, že se vše budou plánovat tak, jako by tam ta třetí ponorka skutečně byla. Její likvidace se však všem jevila čtyřnásobně obtížnější než likvidace ponorek uvázaných u mola. Shromážděným důstojníkům bylo jasné, že mohou strávit osmdesát procent času a námahy přemýšlením o třiatřiceti procentech celkového problému s tím, že oněch osmdesát procent může přijít vniveč, když třetí ponorka v plovoucím doku nebude. Zničení prvních dvou ponorek bylo podle výcvikových příruček poměrně jednoduchou rutinní záležitostí. Ovšem ona ponorka v plovoucím doku vyžadovala spoustu umu a zkušenosti. Princip, na kterém je založen plovoucí suchý dok, se v mnohém podobá principu, na němž funguje ponorka. Jeho obrovské balastní nádrže se naplňují vodou stejně jako balastní nádrže ponorek. Dok se tak ponoří dostatečně hluboko, aby do něj ponorka mohla po hladině vplout. Vjede doprostřed, kde se zastaví nad několika obrovskými dřevěnými bloky, které přesně kopírují tvar jejího kýlu. Ty slouží k tomu, aby se na nich rovnoměrně rozložila obrovská váha plavidla. Balastní nádrže se potom částečně vypumpují. Při tom se dok vynoří o několik desítek centimetrů a ponorka si téměř sedne. Pomocí ocelových lan přivázaných k pacholatům na přístavní hrázi se ponorka umístí tak, aby kýl zapadl mezi mohutné bloky s přesností na několik centimetrů. Potom se proti trupu postaví osm obrovitých dřevěných vzpěr, dvakrát hustších než telegrafní sloupy. Ty jsou zhruba deset metrů vysoké. Tyto obrovské kulatiny, z nichž každá hravě unese několik silných mužů, se zaklíní do svých pozic pomocí obrovských palic. Jejich účelem je zabránit tomu, aby se ponorka skulila z bloků. Jakmile se vzpěry zaklíní, obsluha vypumpuje zbytek balastních nádrží. Pak se toto obrovité monstrum pomalu vynoří z vody, o něco větší rychlostí, než jakou se zvedá přílivová vlna. Když se konečně vynoří, na ponorku uvnitř se už mohou vrhnout inženýři a dělníci. Loď se v suchém doku opravuje, pouze pokud má nějakou závažnou závadu, která vyžaduje práci pod čarou ponoru.

Plovoucí dok v Bandar Abbásu překrývala střecha. Připomínal obrovský hangár. Nikdo by v Pentagonu neměl nic proti tomu, kdyby se žabím mužům podařilo zničit i tuto plovoucí obludnost.

To ovšem záleželo na množství třaskavin, které si s sebou potápěči vezmou.

Admirál Bergstrom, který kdysi svou kariéru začal rovněž jako žabí muž, se vložil do debaty. "Nemyslím si, že potřebujeme vyhodit do povětří třetí Kilo. Stačí, když vyhodíme všechny čtyři vzpěry na jejím pravoboku. Ponorka spadne a rozbije se vlastní vahou. Patrně s sebou strhne i jednu ze stěn v tom doku. Dva a půl tisíce tun je dost slušná váha. To bude stačit na to, aby to ponorce rozdrtilo trup pádem na ocelovou podlahu plovoucího doku. Navíc s sebou jistě strhne i spoustu jiných věcí, než se podlahou propadne a skončí na dně přístavu. Přitom k tomu postačí jen minimální množství trhavin."

"Ano," řekl fregatní kapitán Ray Banford. "Ale tyhle věci bývají velice dobře vyvážené. Třeba se neskulí hned a výbuch upozorní lidi na pobřeží, že se něco děje. Možná jim i zbude dost času na to, aby tam rychle zatloukli jednu vzpěru, když tam náhodou budou mít jednu náhradní. I to se může stát a ta jedna kulatina může zabránit pádu."

"Ale jistě spadne, když ještě uděláme na pravoboku díru do balastní nádrže," podotkl poručík Bennett. "Sebemenší naklonění stačí, aby se to Kilo svalilo dolů. Ten plovoucí dok by se mohl sklánět rychlostí půl stupně za minutu. To znamená, že ponorka se nakonec skulí dolů."

"Petrně spadne," přitakal fregatní kapitán Banford. "Myslím si, že si především potřebujeme ujasnit, kolik potřebujeme lidí na zničení těch kulatých trámů."

"Jedna osoba na trám," řekl Zrzek. "To jsou celkem čtyři... plus já. Pod dokem budu muset připevnit minu k nádrži. Potom budu hlídkovat, zatímco hoši budou připravovat nálože u těch kulatin. Použijeme zápalné šňůry. Veškeré výbušniny propojíme dohromady a načasujeme to tak, abychom měli dostatek času na bezpečný útek. Celá ta věc vyletí do vzduchu. Vůbec o tom nepochybuju."

"Ale to už mluvíme o pěkné hordě chlapů," ozval se Damford, bývalý velitel ponorky, který byl pověřen velením celé akce. "Potřebujeme čtyři chlapce pro plovoucí Kila a pak čtyři na ty kulatiny. Nestačili by nám jenom dva hoši na vzpěry?"

"To je příliš riskantní, pane. Nesmíte zapomínat, že tam bude hlídka. A jestli něco uslyší, začne se pít po příčinách toho zvuku. Budu ji muset sejmout, ale pak si třeba zase někdo jiný všimne něčeho podezřelého a najednou se tam přihnou deset chlapů. To by byl jen začátek našeho konce. Takhle to nepůjde. Budeme muset pracovat dvakrát tak rychle. Proto chci jednu osobu na kulatinu."

"Máte naprostou pravdu, Zrzku. To mi je všechno jasné. Ovšem mně dělá starosti celkový počet žabích mužů. Na zakotvených Kilech u mola budou pracovat celkem čtyři osoby, na podpěrách to budou další čtyři a pak vy u balastní nádrže. To je celkem devět lidí plus řidič miniponorky. To už je deset osob a naše miniponorka je stavěná jen pro osm lidí."

Admirál Bergstrom se opět vmísil do hovoru. "Víte, Rayi, máme novou miniponorku pro deset osob. Vyrobil ji Westinghouse. Má i větší akční rádius než starý Mark VII. Akumulátory jí vydrží dvanáct hodin. Když budeme předpokládat, že se z naší ponorky do Bandar Abbásu dostanete za tři hodiny a že vám to potrvá další tři hodiny zpátky a že na vás bude miniponorka muset čtyři hodiny počkat, vyjde nám celkem deset hodin - tedy když všechno proběhne hladce. Ta miniponorka sice pluje rychlostí pouhých pěti uzlů, ale naším účelům to bude naprosto vyhovovat. Háček je v tom, že ještě nevíme, jestli funguje. Navíc se domnívám, že máme jenom dvě ponorky, na které se nám vejde..."

"Tommy!" admirál přivolal poručíka Tommy Schwaba a požádal ho, aby zjistil, jestli skutečně mají ty správné ponorky. Měl se na to zeptat admirála Johna Darryho, velitele podmořské flotily v Tichém oceánu.

Než se vrátil, důstojníci se zatím dohodli na tom, že celkový tým by měl sestávat z deseti mužů. Poručík Zrzek Bennett přišel ještě s jedním nápadem. "Myslím si, že bychom měli tu ponorku v plovoucím doku vyhodit do povětří co nejdříve. Vsadím se, že mají hlídku, která to tam pravidelně obchází. A jestliže tam necháme ležet zápalné šňůry hodinu a půl, pak je docela možné, že si jich všimnou. Pak už stačí, když ji přerážnou nožem na jednom místě. Tím zničí celý detonační systém. Proto si říkám, že bychom měli detonátor seřadit tak, aby k výbuchu došlo deset minut po našem odchodu. To nám bude stačit na to, abychom uplavali několik set metrů pod vodou. Tou dobou už budeme dost daleko na to, aby nás nezasáhla tlaková vlna z výbuchu balastní nádrže. Ta už by nám neměla poškodit ani ušní bubínky. K další explozi dojde nahoře v doku, ale hlavní škodu způsobí pád ponorky na podlahu doku. Pod vodou k žádnému většímu výbuchu vůbec nedojde. Navíc, když necháme ponorku propadnout skrz podlahu doku, tak si ti Iránci ani nebudou myslet, že se stali obětí vojenského přepadení. Na té jejich základně bude stále ještě vládnout chaos, když vybuchnou zbývající dvě Kila. Jejich zničení můžeme načasovat tak, aby k němu došlo až dvě hodiny po našem odchodu. Tou dobou už ale budeme v naší miniponorce na cestě na druhou stranu zálivu. Přitom jim to potrvá asi tak hodinu, než si uvědomí, co se vlastně stalo. Teprve až potom za námi vyšlou hlídkový člun. To už budeme v ponorce a ta bude na cestě pryč."

"Asi máte pravdu," řekl admirál. "Bylo by to k zlosti, kdybyste ty nálože nastražili a oni by na ně přišli. Chci se vás však zeptat: Uvažovali jste už o tom, jak budete v doku pracovat na tom Kilu? Zajímalo by mě, jak se tam dostanete, jak zabráníte tomu, aby vás někdo viděl a jakou budete mít ochranu?"

Jeden z instruktorů, vyšší poddůstojník, měl již připravenou odpověď. "Podle těchto kreseb budou kulatiny asi devět metrů nad podlahou doku. Po vyklenutých stranách ponorky si šplhat dovolit nemůžeme. Ani nepřichází v úvahu, že bychom použili jejich ocelové chodníčky nahoře na doku. To znamená, že budeme muset ke každé kulatině připevnit lano. Na to použijeme naše tlustá černá silonová lana. Ta mají každých šedesát centimetrů uzly. Na konci mají přichytnou ocelovou kotvičku. Naši hoši roztočí lana s kotvičkami a hodí je zespoda přes ty kulatiny. Když se zaháknou, utáhnou je trhnutím tak, aby se pěkně zakously do dřeva. Po lanech vyšplhají nahoru. Přitom budou pracovat asi tak metr šedesát až metr osmdesát od trupu ponorky. Takhle je hlídka neuvídí, pokud tedy nevěze až na okraj ponorky. Ale stejně si myslím, že tam někde nahoře na ponorce bude pochrupovat. Jistě tam na to má i pěkně pohodlnou židličku. Tihle chlapci mají rádi pohodlí. Většina plovoucích doků má ocelové žebříky na koncích a uprostřed stěny. Ty žebříky spojují spodek doku s chodníčkem nahoře. Zrzek po něm vyleze nahoru, ale jen tak, aby viděl na hlídku a mohl ji zamířit přímo na hlavu. Zrzkův samopal bude mít ovšem tlumič. Chlapci otočí detonační kabel kolem každé kulatiny šestkrát. To znamená, že si s sebou každý bude muset vzít asi tak dvanáct metrů šňůry, která povede nahoru, plus dalších dvanáct metrů odpalovací šňůry, která bude viset dolů. Zápalnice jsou tmavě zelené a nejsou vůbec těžké. Navíc jsou zápalné šňůry tenké a dají se dobře utáhnout kolem těla.

Bude se s tím sice špatně plavat, ale už jsme podnikli daleko horší věci. Odhaduji, že chlapci nebudou nahoře na kulatinách déle než čtyři minuty. Zrzek upraví spojky a připraví detonátor, jakmile sleze z žebříku. Budou potřebovat nanejvýš deset minut času."

"Děkuji vám," řekl admirál. "Začnete s výcvikem už dnes?"

"Ne, pane. Chci, abychom mohli použít náš velký plovoucí dok v San Diegu. Mají tam zrovna ponorku na těch kulatých vzpěrách. Myslím si, že tu strávíme dva dny. Za tu dobu se z hochů stanou odborníci na vrhání lana se zachytnou kotvičkou do výšky deseti metrů. Většina z nich to už dělala předtím, ale naším úkolem je zamezit jakýmkoli možným chybám. V žádném případě nesmíme dopustit, aby nám tam jedna kotvička spadla na zem a Zrzek musel střílet."

"Máte pravdu..."

Dveře se rozlétly. Vešel poručík Tommy Schwab. "Pane," řekl, "máme štěstí. Skutečně velké štěstí. Budeme mít ponorku, kterou chceme, třídu Sturgeon. Jedná se o L. Mendel River, která je upravena pro přepravu našeho nového druhu miniponorky. Je to jedno plavidlo typu SSN z operační skupiny letadlové lodi Thomas Jefferson. Teď se zrovna nachází na základně Diego García."

"Výborně," zaradoval se admirál. "A co miniponorka?"

"Je připravená k akci, pane. Ale máme ji stále tady v San Diegu. Pošleme ji letadlem CSA. S ní poletí i tým speciálních jednotek. Ale Mendel Rivers je připravena a čeká na nás."

"To je vynikající odpověď," pochválil ho admirál Bergstrom. Obrátil se k hlavnímu poddůstojníkovi, který byl pověřen výcvikem týmu. "Měli bychom naše komando seznámit s novou miniponorkou. Kdy budou připraveni k akci?"

"Máme připravené plavecké testy. Musíme kluky také zvážít a budou se ještě cvičit v hodu provazem a zkoušet zbraně. Několik dní se budou učit zacházet s novou miniponorkou. A nakonec budou potřebovat ještě jeden den na to, aby si zkusili najednou všechno, co se naučili. Příští týden ve čtvrtek budou připraveni k odletu. Potom odletí na základnu Diego García. Víte, ta naše stará CA Galaxy už čeká na odlet ze San Diega."

"Výborně, nemohl jste mi udělat větší radost... Tommy, prosím vás, zavolejte velitele základny v San Diegu. Chci, aby o tom byl informován. Samozřejmě, že to všechno je přísně tajné."

"Ano, pane. Takže ve čtvrtek poletíme?"

Fregatní kapitán Banford tedy schválil jejich hrubý plán. Zrzek Bennett sdělil svým mužům, že se oficiálně nacházejí v izolaci. V souladu s platnými předpisy jim zakázal veškeré telefonické hovory. Nemohli volat manželkám ani dětem. Vůbec nikomu. Nesměli ani posílat dopisy, pohlednice a faxy. Měli zakázaný styk se všemi, kdo nepatřili k jejich týmu, velení či se jinak nepodíleli na jejich výcviku. Tím se minimalizovalo prozrazení jejich operace.

Mohli si sepsat poslední vůli. Nebo ji jenom doplnit či poopravit. Jejich poslední vůle mělo námořnictvo ve svých archívech držet až do jejich návratu. Kdyby se nevrátili, pak by se námořnictvo postaralo o jejich vykonání.

Zrzek Bennett celý večer projednával s členy týmu veškeré podrobnosti operace. Uvažovali o ní společně, z námořních map si opsali všechny hloubky. Přeměřovali si vzdálenosti. Nejvíce jeho lidi zajímal navigační plán pro miniponorku. Věděli, že miniponorka vypluje z útroby Mendel Riversu a pak popluje do svého kotviště poblíž Bandar Abbásu. Zrzkův zástupce, podporučík David Mills z Massachusetts, se také účastnil této schůze. Jeho úkolem bylo řízení ponorky, Zrzek ho měl navigovat. Za nimi mělo sedět zbývajících osm mužů. Věděl, že v miniponorce bude chladno. Uvnitř budou dýchat z trubic napojených na ústřední vzduchový systém, zatímco jejich plavidlo tiše popluje pět metrů pod hladinou.

Všechny vzdálenosti přeměřovali velice pečlivě. Zrzek Bennett nahlas vyvolával všechna důležitá čísla. "Celková vzdálenost od ponorky ke kotvišti naší miniponorky v 56.12V, 12.07S je celkem 12,93 mil... Naš kurs tam bude tři-tři-osm... To znamená, že při rychlosti pěti uzlů poplujeme celkem dvě hodiny a třicet pět minut... K tomu musíme připočítat třicet minut na vyplutí z ponorky... Po deseti a půl mlích uvidíme blikat červené signální světlo... To budou mělčiny. Světlo bude každých sedm vteřin zhasínat. Bude označovat dlouhou mělčinu k přístavu. Voda je tam jenom osm metrů hluboká... Až zahlédneme to blikání, už budeme dostatečně blízko... To bychom měli být asi osm set metrů od přístavu... Nechceme se ale dostat příliš doprava, protože tam leží vrak... Asi v hloubce deseti metrů... Blízko ústí do přístavu."

Zrzek Bennett byl skvělý navigátor, který se nikdy neodchýlil od daného lodního kursu. Tomu se naučil už na otcově lodi, s kterou jezdili lovit humry. U pobřeží Maine ho táta naučil projíždět mlhou, která zahalovala mnohé nebezpečné ostrůvky. Zrzek Bennett uměl číst námořní mapy už ve věku, ve kterém si jiné děti čtou pohádky. Jeho otec se narodil na ostrově Monhegan. Zrzkova máma se za svobodna jmenovala Luntová. Pocházela ze slavné rodiny, které patří přístaviště a flotila rybářských lodí.

Krev v jejich žilách se celé generace mísila s mořskou vodou.

Pocházel ze studeného, zrádného severského moře, ve kterém se plavilo podle velkých navigačních bójí. Tam stačí, abyste přehlédli jednu jedinou bójí a čeká vás smrt v ledových vodách. Není tedy divu, že Zrzek byl jedním z nejlepších navigátorů, které speciální jednotky SEAL kdy měly.

Všichni ho pozorně poslouchali. V okamžiku, kdy začal mluvit o iránské námořní základně, si už dva muži začali dělat poznámky. Jeden vyšší poddůstojník si ověřoval každé číslo, každý údaj dvakrát. Druhý muž sledoval Zrzkův výklad na mapě... Zdálo se, že jejich mottem byla slova: "Prověřovat, prověřovat a ještě jednou prověřovat..." Další osoba si všechno zaznamenávala do počítačového souboru "Operace Pomsta".

Zrzek Bennett nepřestával mluvit. "Pravděpodobná vzdálenost od zakotvení miniponorky k přístavním vlnolamům... pět set metrů... kurs dvě-osm-čtyři... Tam se na vlnolamu nachází zelené navigační světlo... dokonce ho možná i uvidíme... právě tam se otočíme napravo... kurs nula-nula... směřujeme do vnitřního přístavu... čtyři sta metrů... tohle vyžaduje pozorné počítání... tam se otočíme doprava... šedesát metrů za zeleným světlem... tohle světlo bude blikat rychle... u vlnolamu je voda hluboká jen tři metry... po druhém odbočení doprava poplaveme tři sta třicet metrů v kursu devět-nula... odtamtud bychom měli vidět plovoucí doku... Pět nás tam na něj vyleze... budeme se muset vyšplhat metr šedesát až metr osmdesát... zbývajících čtyři muži poplavou dál... Kila jsou uvázaná z obou stran mola. Měli byste na ně po padesáti metrech narazit... takže celková vzdálenost, kterou uplaveme, bude dva tisíce osm set metrů... zabere nám to hodinu, potom nás čeká dalších sto šedesát metrů... budeme se muset čas od času z navigačních důvodů zastavit... Tak ztratíme asi deset minut... takže by nám to mělo zabrat sedmdesát minut od miniponorky až do doku."

Poradu ukončili kolem 23:00. Všichni šli okamžitě spát. Vrchní výcvikový poddůstojník chtěl, aby všech pět žabích mužů, kteří měli operovat v plovoucím doku, bylo v 06:30 připraveno k odjezdu do San Diega. Zrzek se tomu snažil vyhnout. Prohlásil, že když nebude házet uchycovací kotvičku, že ho nebude v San Diegu třeba, ale poddůstojník ho bryskně odbyl: "Co když někdo bude zraněn a vy nebudete mít jistotu, že tam tu kotvičku hodíte

napoprvé, pane? Co potom?"

"Máte pravdu. Ale kdo pak bude chránit ostatní chlapce?"

"To je přece zavedené pravidlo, pane. Buď váš raněný muž vyšplhá na žebřík, aby to udělal za vás, nebo toho Íránce zastřelíte, ještě než začnete."

"Dobře, dobře."

Krátce před 07:00 následujícího jitra je námořní džíp zavezl na molo poblíž velkého plovoucího doku Steadfast na námořní základně v San Diegu. Šest mužů seskočilo z vozu. Poddůstojník jim začal hned vysvětlovat situaci. "...takže teď vidíte, jak je to obrovské. Zdi po stranách jsou dvacet pět metrů vysoké a skoro osmdesát metrů dlouhé. Řekl bych, že ten suchý plovoucí dok v Bandar Abbásu je zhruba stejný, protože ruské Kilo je sedmdesát tři metry dlouhé. Vidíte ty dva jeřáby na vrcholku stěny... ty mají nosnost třicet tun; najdete je na všech plovoucích docích. Tam je také kontrolní věž. V ní je stráž a operátor, který strážnému také pomáhá. Na kontrolní desce před sebou má elektronické ovládače všech vodovodních uzávěrů a čerpadel. Když Zrzek udělá tu díru do balastní nádrže na pravoboku doku, operátor by si toho teoreticky měl ihned všimnout na kontrolním panelu, který mu ukazuje i ta sebemenší vychýlení doku. Musíme zabránit tomu, aby si hlídka vychylky všimla a snažila se ji vykompenzovat napouštěním vody do druhé balastní nádrže. Osobně si myslím, že na to nebude mít čas. Ale náhoda je blbec. Takže o tomhle bychom také měli uvažovat. Teď ale zajdeme do doku a podíváme se, jak nám to půjde se záchytnými kotvičkami."

Všech pět mužů z džípu si vyzvedlo lana a vypravilo se po můstku pro techniky na Steadfast. Všichni se tak poprvé v životě ocitli na palubě plovoucího doku. Z úrovně mořské hladiny to vypadalo jako cosi gigantického a podobně působila i ponorka uvnitř. Stáli hned pod ní a deset metrů nad jejich hlavami se tyčily dřevěné vzpěry.

Instruktor jim vysvětlil, jak házet kotvičkou. Měli se postavit asi tak šest metrů před neviditelnou svislou čáru ze vzpěry dolů na ocelovou podlahu.

"Takhle si lehce najdete správný úhel vrhu. Zápěstím si roztočíte lano a pak, ještě než se vám kotvička dostane nad úroveň zápěstí, ho pustíte. Přitom si musíte dát pozor, aby kotvička přeletěla nad tou kulatinou. Necháte ji přes ni přepadnout. Pak už jen zatáhnete a kotvička se zakousne do dřeva. Popotáhnete ji ale jenom trochu, aby nebylo příliš slyšet, jak se zasekává do dřeva. Takže, pánové, můžete se dát do toho. Pane poručíku, buďte tak laskav a ukažte jim, jak se to dělá."

Zrzek se postavil, přesně jak jim to poradil instruktor. Roztočil lano s kotvičkou. Podíval se nahoru a pustil lano. Nehodil ho však dostatečně vysoko. Kotvička vyletěla nějakých sedm metrů nahoru; tedy tři metry pod kulatinou se zastavila a pak spadla s obrovských rachotem na ocelovou podlahu.

"Vidíte to, pane, takhle byste se všem pěti postaral o krásnou smrt," řekl mu trenér. "Pánové, všichni potřebujete praxi, to je jasné. A té se vám tu dostane až až."

Skutečně jenom jednomu členovi týmu se podařilo vyhodit kotvičku nahoru na kulatinu napoprvé, ale to, jak se ukázalo, bylo dílem náhody, protože při příštím pokusu se mu to už nepodařilo zopakovat. Po sedmi hodinách jim házení šlo skoro bez problémů.

"Vidíte, pánové, ono je to vlastně, jako když se učíte jezdit na kole," poznamenal jejich trenér. "Jak jednou pochopíte ten základní figl, už to nikdy nezapomenete. Děláte mi skutečně radost. Ale plně mě uspokojíte, až když ji tam všichni budete schopni hodit šestkrát za sebou, aniž by vám spadla. Komu se to nepodaří, bude muset začít znovu. Takže, pánové, jen se pusťte radostně do díla."

"Nenapadlo vás už někdy, že by z vás mohl být skvělý basketbalový trenér?" zeptal se ho jeden z mužů.

"Jistěže, ale jako trenér bych pracoval pouze pro peníze. Za svou kariéru bych nezachránil tolik životů jako tady..."

Vidíte, zase jste minul... Stejně jako dneska ráno... Celý den opakujete stejnou chybu... Házete ji příliš nízko, protože provaz použítte o zlomek vteřiny dřív... musíte se víc soustředit... Roztočte lano, nechte ho třikrát ve vzduchu otočit a pusťte ho na konci třetí otočky. Dávejte si pozor na rytmus roztáčení... Ten musíte mít pokaždé naprosto stejný... Raz. Dva. Tři... Teď... Vidíte, že se vám to povedlo... Přesně přes kulatinu nahoře... Zůstaňte stát tam, kde jste, a zkuste si to ještě pětkrát."

Tou dobou se ve Fort Meade admirál Morgan zabýval teorií předpokládající průnik ponorky z Černého moře, když mu do jeho kanceláře doručili zprávu o potopení Thomase Jeffersona, kterou vypracoval admirál Sadowski v Pearl Harboru. Právě si pročítal hlášení námořního pilota, poručíka Joe Farrella. Poručík adresoval své hlášení vyšetřovací komisi, chtěl tak dát jejím členům na vědomí, že 28. července v 11:30 tisíc mil na jih od operační skupiny zahlédl v moři brázdu po ponorce. Bílá stopa byla v moři naprosto zřetelná stejně jako absence jakéhokoli kladinového plavidla v okolí. Poručík Farrell to okamžitě po přistání hlásil operačnímu důstojníkovi kapitánu Baldridgovi. Na jeho žádost mu také předal přesné souřadnice, kde onu ponorku zahlédl.

Z jeho záznamu se bohužel nic nezachovalo, ale poručík Farrell si polohu ponorky zaznamenal do letového deníku cestou do Diega Garcii. Kopie jeho zprávy nedávala admirálu Morganovi spát.

Naklonil se nad velkou námořní mapou, kterou měl připevněnou na velkém šikmém stole s lampou nad hlavou. Pomocí odpichovátky měřil na mapě vzdálenost z Gibraltaru do místa, které ve svém hlášení citoval Joe Farrell, tedy nějakých tisíc mil na jih od polohy operační skupiny 28. června v 11:33. To místo mělo souřadnice 9° severní šířky a 67° východní délky.

Přeměřil si to ještě jednou a došel k závěru, že Gibraltar od místa, kde hlásil ponorku poručík Farrell, dělí celkem deset tisíc osm set námořních mil. Začal počítat. Vycházel z obecně uznávaného předpokladu, že ona neznámá ponorka se plavila průměrnou rychlostí osmi uzlů. Většinou plula na výšku periskopu. V místech, kudy nevedly žádné námořní trasy, se patrně pohybovala rychleji. Musela se asi dvakrát zastavit, aby natankovala. Za den tedy urazila zhruba dvě stě námořních mil.

Admirál vydělil deset tisíc osm set dvěma sty a vylo mu padesát čtyři. Čili padesát čtyři dnů. Zkontroloval si záznam z 5. května, kdy operátor hydroakustické stanice v Gibraltaru zaslechl onen pětistý lodní šroub. Od 5. května do 31. uplynulo celkem dvacet šest dní, ke kterým připočetl zbývajících dvacet osm červnových dnů; vyšlo mu opět padesát čtyři dnů. Nejdříve chtěl vytočit jakési telefonní číslo, ale pak si to rozmyslel. Místo toho pouze vystrčil hlavu ze dveří a zakřičel na svého pobočníka: "ZKUSTE JEŠTĚ JEDNOU ZAVOLAT RANKOVA... A NENECHTE SE ZMÁST ŽÁDNÝMA ŘEČÍČKAMA."

To vše ovšem byla záležitost daleko komplikovanější, než by si obyčejný smrtelník vůbec dokázal představit, neboť zatímco admirál Morgan vesele nadával na celý svět, admirál Vitalij Rankov, jinak 198 centimetrů vysoký náčelník ruského námořního zpravodajství, seděl ve staříckém, rachotícím vojenském letadle, ve kterém letěl na jih od Moskvy, od níž byl jeho cíl třináct set kilometrů daleko.

Admirál Rankov nenáviděl letadla stejně tak jako námořní tajemství. Teď už i stejným způsobem nenáviděl neodbytného, neustále našťavaného a všemocného ředitele Národní bezpečnostní agentury Spojených států Arnolda Morgana, který ho dokázal jedinečným způsobem znervózit, ač jinak byl velice klidnou a vyrovnanou osobou. Admirál Morgan byl také jediným zahraničním námořním důstojníkem, který si na něj dovolil řvát a dokonce mu i hrozit. V žádném případě si nebral servítky, když mu kdysi řekl: "Rankove, věci se dají dělat dvojím způsobem. Jednoduše a složitě. Jestli neuděláte do hodiny to, co po vás chci, zavolám našemu prezidentovi, ať zavolá vašemu prezidentovi, a uvidíte ten kolotoč."

Na což admirál Rankov tenkrát zareagoval tím, že praštil sluchátkem o vidlici telefonu a prohlásil onoho amerického admirála za šílence. Za dvě hodiny však už byl na koberečku před ruským prezidentem, kde následoval onen slibovaný kolotoč, který sestával z výhrůžek, že z ruského námořnictva může být bez jakýchkoli skrupulí na hodinu vykopnut. K tomuto jistě zajímavému operetnímu výstupu v Kremlu došlo před dvěma lety. Nyní se admirál Morgan vynořil se svými nemožnými požadavky podruhé. Návštěva zubaře by admirálu Rankovovi byla milejší než běsnění tohoto amerického zoufalce v admirálské uniformě. Podle všeho v průběhu posledních dvaceti čtyř hodin telefonoval už osmkrát. Seřval mu celkem čtyři pobočníky.

Ovšem ruský admirál až moc dobře věděl, co po něm onen americký admirál chce. V posledních desíti dnech už nesčetněkrát slyšel jeho jedinou otázku. "Tak už jste našli to zatracené Kilo v Černém moři, o kterém jste mi před deseti týdny tvrdil, že se vám tam potopilo?" K této otázce se družil další dotaz, který se týkal jakéhosi utopeného ruského námořníka v Řecku. "Byl na seznamu členů posádky toho údajně potopeného Kila?"

Posledním vzkazem se Morgan dožadoval vyjmenování všech příbuzných onoho utopeného námořníka. Samozřejmě že seznamy nejbližších příbuzných mají všechna světová námořnictva, ale s tímto námořníkem byl problém. On totiž jaksi seznam nejbližších příbuzných posádky oné zmizelé ponorky nikde nebyl k nalezení, což bylo velice trapné.

Ale to nebyla jediná trapná věc, která admirála Rankova v posledních týdnech potrefila. Ve skutečnosti totiž velení černomořské flotily stálo za starou belu. Naprosto nebylo schopné najít trup oné potopené ponorky a z tamního velení mu nikdo nebyl schopen sdělit, jak se vlastně ten utonulý námořník jmenoval. A teďta věc se seznamem nejbližších příbuzných členů posádky...

Všechno to bylo velice zamotané a jeho podřízení na nic neměli jednoznačnou odpověď. Ano, seznam posádky existoval, ale před odplutím nebyl potvrzen. Takže bylo docela možné, že na oficiálním seznamu byli i lidé, kteří se na palubě lodi vůbec nevyskytovali, a naopak, že na něm chyběla jména lidí, kteří se poslední plavby zmizelé ponorky účastnili. Tím pádem nebylo naprosto nic jasné a vše bylo zahaleno do jakési velice husté byrokratické mlhy. Co se onoho utopeného námořníka týče, admirál Rankov nevěděl nic. Podle něj klidně mohlo jít i o dezertéra. Jak by se konečkonců mohl ruský námořník dostat z ponorky v Černém moři až do Řecka?

A teď ještě tenhle americký křupan... Rankovi bylo jasné, že pokud nic nepodnikne, předvolají si ho opět na kobereček do Kremlu, kde se s ním současný ruský prezident nebude párat, čemuž se samozřejmě snažil vyhnout. A proto teď letěl v rachotícím letadle do Krasnodaru, domoviny Kubáňských kozáků a nejbližšího fungujícího letiště. Používali ho návštěvníci přístavu Novorossijsk, kde námořnictvo pořádalo nekonečné schůze a setkání, neboť se uvažovalo o tom, že by se tam přesídlilo velitelství Černomořské flotily. To byla další nepřijemná záležitost, na kterou admirál Rankov vůbec nechtěl myslet. Bylo to šílené, už jen z toho důvodu, že úřední šiml se pohyboval neobyčejně pomalu a nikdo z jeho kolegů si nemyslel, že se konce stěhování jejich velitelství vůbec dožije. Všichni trpce nadávali, že se Sevastopol náhle stal součástí nezávislé Ukrajiny. Jako by si ti Ukrajinci vůbec nějakou nezávislost zasloužili a jako by se sami o sebe dokázali postarat!

Nikdo nic nevěděl. A to ani ti, kteří to vědět měli. Proto nikdo nikoho nemohl najít. Když jste se potřebovali sejít s nějakým vyšším velitelem Černomořské flotily, nikdy jste ho nenašli. V Novorossijsku vám řekli, že je v Sevastopolu; v Sevastopolu vám zase tvrdili, že je v Novorossijsku. A když už vás nechali se takhle honit z Novorossijsku do Sevastopolu a zpátky, tak se mohlo docela dobře stát, že vám nějaká dobrá duše poradila, že dotýčný se nachází v Nikolajevu, kde sleduje stavbu letadlové lodi. Tu sledovali všichni, a to s velkým zájmem. Ono se totiž vědělo, že na ni nejsou peníze, a jen se čekalo, kdy se celý projekt odpíská. Ono vlastně likvidování a zahajování projektů bylo jedinou náplní práce důstojníků Černomořské flotily. Tedy až na to, že jeden hledal druhého nebo že se jeden před druhým schovával.

Inu, život u Černomořské flotily byl plný překvapení a dobrodružství, která se mohou odehrát jen v labyrintu ruské byrokracie. To bylo jasné i admirálu Rankovovi, kterého teď čekala asi stokilometrová cesta vozem z krasnodarského letiště. Pohodlně se uvelebil na zadním sedadle limuzíny, která pro něj přijela kupodivu včas. Cesta stepí do přístavu dole na jihu se mu celkem zamlouvala. Auto mělo dobré pérování, takže cesta po rozbité silnici se dala celkem přežít. Ale měl to tu rád i z jiného důvodu. Pocházel odtud. Narodil se blízko lázeňského města Soči, které mělo příjemné klima

a které se proslavilo svými plážemi. Na severovýchod od něj se tyčily hory, pokryté sněhem. Cesta vozem do Novorossijska byla skutečně moc pěkná. Od tureckého pobřeží vála příjemná, teplá bríza. Admirál Rankov nikomu nepřál nic zlého, tedy s výjimkou admirála Morgana, o jehož manýrech si myslel svoje a od něhož ho v Novorossijsku čekaly dva vzkazy. "Ježíšikriste!" povzddechl si ubohý admirál. "Copak se tohohle křupana nikdy nezbavím?"

Celé speciální družstvo pověřené zničením ponorek na základně Bandar Abbás se krčilo v obrovském dálkovém dopravním letounu Galaxy, který si pomalu prokousával cestu ve výšce sedmi tisíc metrů nad Tichým oceánem. Dvanáctimetrová miniponorka, kterou do dopravního prostoru letadla dopravili v obrovské bedně na kolejničkách, byla připevněna v nákladním prostoru.

Ted' je pojilo kamarádství mužů, kteří jdou do války a kteří nemají nikomu co říci, s výjimkou svých panáků v demoličním komandu. Dnes na sobě měli stejnojmenné válečného námořnictva upravené v souladu s platnými předpisy. Spolu s nimi a jejich miniponorkou se ještě přepravovala obrovská hromada výstroje, která byla poskládána v různých bednách.

Každý z mužů měl na míru ušitý neoprenový oblek, který mu zabezpečoval vynikající ochranu před ztrátou tepla; i voda o teplotě 29° C dokáže člověka podchladiť, když v ní zůstane dostatečně dlouho. Také jejich ploutve byly vyrobeny na míru. Na vnitřní straně měly číslo, které každý dostal po absolvování základního výcviku. Toto číslo nosí hrdě všichni členové speciálních jednotek SEAL, protože nejméně padesát procent kandidátů sítem kursu neprojde.

Muži Bennettova týmu měli moderní potápěčské brýle, jejichž oranžové a červené lemování si přelepili černou vodotěsnou páskou. Nikdo z devíti mužů, kteří měli provést vlastní demolicí, si s sebou nesměl vzít hodinky, aby je odraz světla od jejich ciferníku neprozradil. Místo nich žabí muži ze speciálních jednotek pod vodou používají speciální "útočnou desku", malou plošinkou, na které je kompas, hloubkoměr a speciální hodinky. Vedoucí plavec dělá tempa nohama, ale oběma rukama se drží útočné desky. Proto se nikdy neodchýlí z kursu, když potřebuje zjistit čas a směr, neboť je má neustále před očima.

Druhý muž plave tak, že se jednou rukou dotýká ramene vedoucího muže, oba dělají tempa a počítají. Členové speciálních jednotek používají zvláštní metodu na měření vzdálenosti. Vědí totiž, že mají-li uplavat vzdálenost tři set metrů, musí udělat celkem sto temp, protože jedním tempem se posunou dopředu o tři metry. Jejich instruktoři tvrdí, že všichni členové speciálních jednotek si časem vyvinou tajemný smysl pro odhadování vzdálenosti.

Družstvo žabích mužů, které poplave do přístavu Bandar Abbás, bude mít k dispozici čtyři útočné desky. Celkem poplavou tři páry s útočnou deskou. Vpředu bude navíc poručík Zrzek Bennett, který za sebou povede dva muže. Každý z nich bude vybaven velkým bojovým nožem dle vlastního výběru. Při plnění úkolu použijí rovněž samopaly MP-5, které vyrábí německá firma Heckler & Koch. Na krátké vzdálenosti jsou neobyčejně přesné. S sebou vezmou jen tři. Jeden pro Zrzka a dva pro muže, kteří budou šplhat po lanech. Chránit je budou především temné vody přístavu. Střílet se bude jen v nejnaléhavějších případech.

Obzvláště pečlivě měli zabalené speciální přísavné miny; měli jich celkem pět, z čehož jedna byla náhradní. Byly upraveny tak, aby energie výbuchu směřovala nahoru. Nechyběla ani detonační šňůra. Měli s sebou speciálně upravená nylonová lana na šplhání, se záchytnými kotvíčkami na konci. Zrzek Bennett byl také vybaven dvěma příručními vysílačkami Motorola, typu MX 300.

V jejich výbavě nechyběly dva digitální přístroje na určování zeměpisné polohy, které pracují s přesností na pět metrů. Tyto malé zázraky moderní techniky, s kterými se zeměpisná poloha měří zaměřením na několik družic současně, jsou obzvláště oblíbené, ale pod vodou nefungují příliš spolehlivě.

Poručík Zrzek Bennett však až příliš dobře věděl, že jejich hlavním spojencem bude překvapení kombinované s jejich inteligencí a dovedností. Doufal, že se obejde bez jakýchkoli zvláštních pomůcek, s výjimkou svého rozumu a ticha, ve kterém budou pracovat.

Abychom byli přesní, řekněme si, že 27. července v 21:00 členové speciálních jednotek SEAL z Coronada přistáli na americké námořní základně Diego Garcia. Vzdálenost třináct tisíc mil překonali za třicet čtyři hodiny. Cestou měli jedno krátké mezipřistání v Pearl Harboru, kde doplnili pohonné látky.

Po večeri šli okamžitě spát. Příští den měli v 06:00 odjet na palubě atomové ponorky USS L. Mendel Rivers. Cesta na jih do Perského zálivu, tedy zhruba dva tisíce šest set námořních mil, jim při rychlosti dvaceti uzlů měla zabrat pět a půl dne.

Věděli, že na jejich lodi bude plno, protože atomová ponorka o výtlačku čtyř a půl tisíce tun potřebuje k obsluze sto sedm mužů posádky a dvanáct důstojníků. Povaha jejich úkolu vyžadovala od členů posádky bojovou pohotovost. Ale přesto byl Mendel Rivers vybaven na to, aby na své palubě přivítal čtu speciálních jednotek. Každému z jejich mužů se dostalo vlastního kavalce. Jeden z nich okamžitě obsadil fregatní kapitán Banford, ještě než se tým dostavil na palubu.

Po šesti hodinách spánku následoval budíček. Vstávali ještě za tmy. Věděli, že v průběhu následujícího týdne vůbec nespatří denní světlo. Jejich výstroj už byla dávno přemístěna z letadla na ponorku. Ted' všech deset členů demoličního komanda postávalo v doku a sledovalo velkou výduť v ponorce, ve které byla umístěna miniponorka. Zatímco spali, jiný tým ji už dávno vyložil z letadla a naložil do ponorky. Dave Mills měl pět dní na to, aby se s ní lépe seznámil. Nebylo to pro něj nic složitého; měl s miniponorkami více než bohaté zkušenosti.

Všichni věděli, jak bude vypadat jejich odplutí s miniponorkou. Byl to zaběhaný postup. Ve stanovenou dobu vylezou po žebříku z hlavní ponorky do miniponorky, kde za sebou zavrou poklop. Pak si zkontrolují kyslík. Výduť s miniponorkou zaplaví voda. Potom jim čtyři žabí muži z ponorky pomohou vyjet. To vše se odehraje deset metrů pod hladinou. Poručík Mills nastartuje motor a oni v tomto plavidle poplují nepohodlných třináct mil, které oddělují Qeshm

od Bandar Abbásu.

V miniponorkách bývalo vždycky chladno, neboť vzduch, který dýchali, přichází přímo z tlakových bomb. V umělé atmosféře teplota vždycky znatelně klesne, přestože jinak má složení shodné s normální zemskou atmosférou. První tři dny cesty do Arabského moře uběhly nevzrušeně. Ponorkoví námořníci věděli, že přepravují elitní tým amerického válečného námořnictva, a členové týmu zase věděli, že jsou v rukách skvěle vycvičené posádky, vždy připravené k boji. Všichni důstojníci byli zároveň atomovými vědci. Někteří byli odborníky na jaderné hlavice a rakety, zatímco jiní byli vynikajícími hydroakustiky, kteří dokázali rozpoznat nebezpečí na vzdálenost mnoha mil.

Když se čtvrtelní noc změnila v páteční ráno, napětí se citelně zvýšilo. Fregatní kapitán Banford s demoličním týmem donekonečna probíral podrobnosti plánu. Doporučil jeho členům, ať si po pátečním obědě lehnou a začnou s posledními přípravami až v 17:30. V 18:45 měli už být všichni připraveni, což znamenalo, že měli mít připojeny dýchací přístroje a připevněny miny, detonační kabely, lana, záchytné kotvičky, nože a samopaly, které měly být zabaleny ve vodotěsném obalu. Začátek jejich akce byl oficiálně stanoven na 19:00. Tou dobou měli nastoupit do miniponorky. Posledních devadesát minut strávili s instruktory a poddůstojníkem, který měl na starosti jejich výcvik. Instruktori mluvili úsečně, dodávali jim elán, jako by neúspěch nepřicházel v úvahu. Jejich ubikace připomínaly šatnu, ve které trenéři povzbuzují boxery těsně před zápasem. Panovala tu dobrá nálada. Nebezpečí odhalení a případné smrti úmyslně ignorovali.

Posádka ponorky byla zamlklá, ale ve střehu. Jejích plavidlo se pomalu blížilo k místu, ze kterého byl naplánován start celé mise.

Plavili se k němu padesát metrů pod hladinou moře. Konečně dosáhli souřadnic 26.575, 56.19V Dorazili tam rychlostí pěti uzlů.

Kapitán nařídil, ať ponorka vypluje na výšku periskopu. Nechal vysunout periskop a zároveň s ním byla vyslána třívteřinová zakódovaná zpráva na základnu Diego García. Vzduch byl čistý. V dálce blikalo světlo ostrova Qeshm. Byli pět set metrů od vstupního majáku. Periskop Mendel Riversu zajel dolů po dvanácti vteřinách.

Ted' už všichni na ponorce napětím zmlkli. Členové demoličního komanda měli tváře začerněné vodovzdornou pastou. Konečně začali lézt do miniponorky. Zkušeně proklouzli poklopem. Zrzek a Mills vlezli do oddělené přední části k sedadlům navigátora a řidiče. Výduť kolem miniponorky byla rychle zaplavena vodou. Přesto to ale trvalo nějakou chvíli, než je žabí muži dostali z ponorky ven. Potápěči měli s miniponorkou poměrně hodně práce. Nakonec se jim to ale podařilo. Do bezpečí se vrátili dříve, než poručík Mills nastartoval elektromotor.

V 19:37 vyrazili. Podle kapitánových instrukcí sledovali kurs, který je měl dovést do jejich kotviště poblíž přístavu Bandar Abbás. Zrzek navigoval poručíka Millse po kursu, který je vedl přes mělčiny na východ od Qeshmu. Plavili se pět metrů pod hladinou.

Viditelnost pod vodou byla špatná. Navigovali se výlučně pomocí přístrojů. Za oběma vedoucími sedělo osm mužů jejich týmu. Mohli se sice navzájem bavit, ale jejich konverzace byla minimální. Měli pro to velice prostý důvod: hlasitost jakéhokoli zvuku se pod vodou mnohonásobně zesiluje.

První dvě hodiny jim uběhly rychle. Všichni se ale cítili jako sardinky v konzervě. Poručík Mills vyjel k hladině, aby si opravil kurs a namířil loď přímo k přístavu. Projeli kolem velké mělčiny před přístavem a chvíli čekali, až jim Zrzek Bennett tiše řekne: "Tak tohle je ono, pánové. Zrovna tady." Souřadnice jejich polohy byly 56°12' východní délky a 27°07' severní šířky.

"Klesáme ke dnu," dodal Dave Mills. "Je to tady 12 metrů hluboký. Počkejte, až se zaplaví kabina. Připevněte si vzduchové hadice a ploutve! Nezapomeňte si utáhnout všechny popruhy!"

Ucítili, jak si miniponorka dosedla na dno. Na záda si připevnili kyslíkové bomby a připnuli si ploutve. Dali si znamení, že jsou připraveni. Poručík Mills otevřel elektronický uzávěr a mořská voda začala zaplňovat větší přepážku s osmi muži demoličního týmu. Voda zaplnila i malou kabinu, ve které seděl Zrzek Bennett.

Obě přepážky zůstanou zatopeny až do jejich návratu. Jen do kabiny poručíka Millse se voda nedostane. Pilot miniponorky se po dobu celé akce vůbec nenamočí.

Než došlo k vyrovnání tlaku mezi vnějškem a vnitřkem, členové týmu seděli ve své přepážce jako rybky v akváriu. Potom otevřeli tři poklopy, z nichž jeden po druhém vyplavali. Zrzek vyplaval první, drže svou "útočnou desku" před sebou. Pomalu si zvykal na teplotu vody a stabilizoval své dýchání. Vyplaval do hloubky čtyř metrů pod hladinou. Jestliže chtěl, aby mu kyslík v dýchacím přístroji vydržel čtyři hodiny, pak se musel pohybovat uvolněně. Kdyby sebou vyděšeně škubal, kyslík mu dojde už za hodinu.

Zrzek ucítil, když mu jeho kolegové sáhli na ramena. Zhlédl, jak se zbývajících šest mužů zařadilo do svých pozic. Ted' se konečně mohl onen zrzavý poručík z Maine vydat k ajatolláhovým ponorkám.

Na kompasu si nastavil kurs dvě-devět-čtyři. Před první změnou kursu musel uplavat pět set metrů. Počítal s tím, že bude schopen odhadovat vzdálenosti podle temp, která ho pokaždé popohnala o tři metry vpřed. Také doufal, že brzy spatří zelené signalizační světlo, umístěné na přístavním vlnolamu. Nechtěl vystrkovat hlavu z moře, kdyby musel použít přístroje na určování zeměpisné polohy. Podle světla ve vodě poznal, že na hladinu svítí měsíc, a doufal, že uvidí vjezd do přístavu.

Oněch pět set metrů uplavali během dvanácti minut. Zrzek zřetelně viděl zelené signální světlo skrze překvapivě průhledné moře. I když se zdálo, že má světlo přímo nad hlavou, věděl, že ve skutečnosti jde o odraz na mořské hladině a že světlo stojí o patnáct metrů dál na vlnolamu. Otočil se o sedmdesát šest stupňů na sever, opravil si nastavení kompasu na nula-nula stupňů a vyrazil do přístavu. Musel uplavat ještě tisíc metrů. Bylo skoro 22:30 a ve 23:00 měli proplavat kolem dalšího signálního světla. Tak se měli vyhnout mělké vodě u vjezdu do přístavu. Takhle měli plavat nějakých dvě stě metrů.

Plavali, dýchali a dělali tempa přesně tak, jak se to naučili v základním výcviku. Všichni si uvědomovali, že léta vražedného výcviku, která mnohé jejich kolegy odradila, se jim teď zúročí.

Plavali dál a dál. Všichni měli obrovskou vůli nevzdávat se. Všichni byli příliš hrdí a stateční, než aby se vzdávali.

Proplavali kolem signálního světla, u kterého měli změnit kurs o devadesát stupňů do přistavu. Zrzek se pomalu začínal vciťovat do svého tempa. Věděl, že ho čeká ještě tři sta temp. Dýchal pravidelně. Plaval hlavou dolů a počítal tempa. Ve stehnech se mu pomalu začínala usazovat bolest.

Uplavali dvě stě padesát metrů a všichni se ještě pohybovali v sevřené formaci. Poslední minuty jim připadaly jako hodiny. Vpředu ve vodě zahlédli rozmazanou čáru. Doplavali přímo k ní a zastavili se. Byl to velký řetěz plovoucího doku. Ocitli se přímo v jeho stínu. Zdálo se jim, že je tam naprostá tma. Řetěz se táhl od zádi přímo k nim. Druhou stranu doku zahalovala ještě větší tma. Byla to strana blíž k molu. Zrzek se vynořil na hladinu. Zhlédl můstek, který někde musel mít zamontovaný žebříček do vody.

Nad hlavou se mu tyčil třímetrový lodní šroub s pěti listy ve tvaru turecké šavle. Byl to lodní šroub ruského Kila.

Zrzek se ponořil a podplaval můstek na druhou stranu, kde se vyšplhal na neosvětlenou plošinu, na které počkal na své čtyři černě oděné druhy. Nevydali ani hlásku. Odepnuli si ploutve, vzali si je s sebou do stínu v doku, kde si všimli velkého kužele světla nad ponorkou, asi tak osmnáct metrů nad podlahou doku. Ponorka na ně však vrhala obrovský stín a jim připadalo, že je obrovská jako velký blok newyorských činžovních domů.

Žabí muži si odepnuli dýchací přístroje, z nichž každý vážil patnáct kilogramů, a uložili je společně s ploutvemi do stínu ponorky. Kdyby je teď zahlédla hlídka, pak by její hlavu prošpičkovali kulkami ze samopalů typu MP-5 s tlumiči. Bez dýchacích přístrojů a bez ploutví se tým vydal do neprozkoumaného nepřátelského území.

Čtyři muži rychle provedli průzkum. Připravili si lana a detonační šňůry. Přemístili se do bezpečnějšího místa. Mezitím Zrzek potichu přeběhl k zádi, nasadil si ploutve a vklouzl do vody. Ted' měl s sebou místo útočné destičky minu.

Balastní nádrž našel snadno a minu k ní připnul bez těžkostí. Ještě zašrouboval zápalnici do rozbušky a vyrazil na hladinu, přičemž odmotával detonační šňůru.

Zrzek vyplaval v pravém rohu doku a zápalnici přivázal k další zápalnici, kterou mu podal jiný člen týmu. Vylezl nahoru do doku, sundal si ploutve a dýchací přístroj. Potom zkontroloval zásobník samopalu.

Muži si šeptali: "Na židli za stabilizačním kormidlem sedí hlídka se samopalem... někdo je taky nahoře v kontrolní věži na levoboku... Zatím se nehýbe, ale asi začne, až to vybuchne a přesekne ty vzpěry vejpůl."

Všech pět už vidělo své dřevěné cíle, deset metrů nad hlavou, přímo proti oblouku světla.

"Je tu příliš mnoho světla, budeme muset pracovat skutečně hodně blízko trupu... nebo budeme muset zastřelit ty dva blbce, ještě než začneme... je tu žebřík zrovna na pravé straně doku uprostřed... je přesně tam, kde jsme si řekli, že bude... odtamtud je dobře uvidíte, poručíku - hlídejte toho debila se samopalem... jestli se ten chlap probudí nebo jestli si podrbe koule, pak je s ním konec..."

Zrzek Bennett vyšplhal na žebřík. Měli pravdu. Bylo tam hodně světla, ale stín ponorky je chránil. Vše mohl nerušeně pozorovat ze stínu. Viděl odtamtud i hlavu hlídky. Zahálal si jednu ruku a nohu v žebříku tak, aby mohl stát, aniž by musel používat ruce. Zkontroloval si samopal a zacíлил ho na hlavu spící hlídky, která seděla necelých dvacet metrů od něj.

Potom sňal levou ruku ze zbraně a vystrčil ukazováček a prostředníček. Zamířil s nimi k očím na znamení, že má hlídku na mušce. Zvedl levou ruku a zabodl malíček do vzduchu. Tím jim dal znamení, aby vrhli kotvičky nahoru. Hned nato zaslechl svištění roztáčených lan. Všechna vyletěla naráz nahoru na dřevěné kulatiny a nehlučně dopadla na dřevo. Poručík pozoroval své muže, jak popotahují za lana. Kotvičky se zakously do dřeva. Zatím se neozval jediný zvuk a tedy nehrozilo žádné nebezpečí. Ještě ne.

Zrzek se soustředil na svůj úkol, na sledování hlídky, ale přitom mu neunikla změť trubek, které vyhřezávaly z rozebraného trupu ponorky. Zely v něm obrovské díry, několik ocelových plátů bylo pryč. Velká část vnitřku chyběla. Odhadoval, že tahle ponorka musela být v opravě už šest měsíců. Zdálo se mu nepravděpodobné, že by se z cesty po moři vrátila před dvanácti dny.

Dole v přítíni viděl pracovat své druhy. Ted' šplhali po lanech. Všichni si to opatrně, ale jistě šinuli po lanech vzhůru. Kulatin dosáhli najednou, Zrzek viděl, jak si přehodili pravé nohy přes trámy. Připomínalo mu to nějaký laciný balet. Naklonili se dopředu k trupu Kila. Pomalu se po vzpěrách posunovali do stínu. Vypadali jako žokejové. Ted' vytahovali nahoru detonační šňůry. Tahle část jejich úkolu byla docela zapeklitá; museli zápalnici omotat kolem kulatiny celkem šestkrát.

Muž číslo dvě se dopustil chyby. Na zlomek vteřiny ztratil rovnováhu. Duchapřítomně si přitom strčil kabel do úst a oběma rukami se zachytil za kulatinu. Tím předešel pádu ze šesti metrů.

Ale část detonační šňůry spadla s hřmotem na železnou palubu. Zrzek vztyčil svou levou ruku se zaťatou pěstí na znamení, aby všeho nechali a nehýbali se. Voják na ponorce se zvedl. Svůj samopal namířil směrem k žabím mužům. "Kdo je tam?" zakřičel.

Byl to poslední zvuk, který v životě vydal. Poručík Bennett ho zastřelil ranou mezi oči. Muž na ponorce se skácel zpět na židli. Ta se pod ním převrátila a mrtvé tělo se sesulo na ocelovou palubu ponorky.

Tlumič na jeho německém samopalu ho neprozradil. Bylo slyšet jen tiché "pšut", po kterém následoval zvuk padající židle a těla. Nic jiného se už neozvalo. Všichni čtyři muži na vzpěrách se opět dali do práce. Se svým úkolem byli brzy hotovi. Každý z nich kulatinu šestkrát omotal detonační šňůrou, která obrovský dubový trám hravě roztrhne na dvě půlky.

Zrzek viděl, jak jeho muži sjeli po nylonových lanech dolů, kde spojili visící kousky detonační šňůry, a ty pak pak spojili s detonační šňůrou, která vedla k přísavné mině pod dokem.

Jeden konec připojili k časové spoušti, kterou seřídili tak, aby vybuchla za dvacet minut. Detonační šňůra hoří rychlostí pět metrů za vteřinu, a když jich je několik svázáno dohromady, pak vybuchnou s velkou silou.

"Teď máme deset minut, abychom se odtud dostali," zašeptal velitel skupiny. "Pojďme!"

V zástupu došli do tmavého rohu na pravoboku, kde si nasadili ploutve a dýchací přístroje. Dýchali pomalu. Připevnili si samopaly na záda, přetáhli si potápěčské brýle a přes okraj pomalu vklouzli do vody. Hladina byla pod můstkem metrů padesát. Zrzek sjel do vody první, s útočnou destičkou v ruce. Za ním neslyšně následovali jeho muži.

Ve vodě si Zrzek Bennett nastavil kurs kompasu na dvě-sedm-nula a udělal první z tří set temp do místa, kde se měli dostat ven z přístavu. Správně odhadl, že další čtyři členové jeho týmu již podminovali zbývající dvě ponorky uvázané k molu. Už před chvílí připevnili přísavné miny, načasovali je a odplavali. Proplavali kolem doku, když jejich kamarádi připevňovali detonační šňůru.

Zrzek plaval. Snažil se dostat od doku co nejdále, než vybuchne detonační šňůra. Věděl, že uplavou asi tak čtvrt míle.

Zatím vysoko ve věži na přímořské straně levobočního rohu plovoucího doku seděl čtyřladvacetiletý námořník první třídy Karim Aila. Četl si knížku, každou půlhodinu vyšel na malý balkónek a zakřičel na svého kolegu Aliho, který seděl pod stabilizačním kormidlem. Během dlouhých nočních hodin se spolu dělili o kávu. Jejich dlouhá hlídka trvala od 20:00 do 06:00 hodin.

Nikdo jiný neměl v doku službu, i když venku v přístavu byla plně obsazená služební místnost. Čas od času se sem na ně přišel podívat důstojník, ale moc to se svou služební horlivostí nepřeháněl. Íránské námořnictvo, ve kterém sloužilo zhruba osmáct tisíc mužů, v noci poněkud zapomínalo na disciplínu a pořádek.

Asi deset minut po půlnoci zaslechl Karim jakýsi hluk. Zaznělo to krátce, ale silně. Ozvalo se jakési prasknutí, jako kdyby někdo udeřil ocelovým pravítkem o stůl. Měl dojem, že ucítil několik vibrací, které vycházely odkudsi zezdola. Jako by se jednalo o úder ve tmě. Rozhlédl se kolem sebe a položil knihu na stůl. Popošel ke dveřím a zakřičel:

"ALI?"

Nikdo mu však neodpovídal. Zadíval se na velkou ruskou ponorku. Všechno vypadalo v pořádku. Nicméně se rozhodl udělat jednu ze svých mála pochůzek.

Vrátil se do kabiny pro samopal a sešel dolů na levobok. Prošel pod velkým jeřábem, ale zkroucené postavy svého mrtvého druha si nevšiml. Na konci chodníčku se otočil a šel pomalu k úzkému konci doku, kde se zadíval na nehybnou před ponorky. Popošel asi patnáct metrů podél pravoboku, když si všiml, že chybí jedna vzpěra. Naklonil se přes okraj a v kuželovitém paprsku světla zahlédl kulatinu na ocelové podlaze.

Tak to bylo tedy ono. To byla ta mohutná rána, kterou zaslechl nahoře. Odpadla vzpěra. Na nic nečekal a vyběhl nahoru do kontrolní místnosti, kde popadl telefon. Tu si všiml blikající červené kontrolky. Znamenalo to, že na jedné z nádrží došlo k závadě nebo že se plní mořskou vodou. Praštil sluchátkem o vidlici a přešel k obrazovce, která ukazovala horizontální rovinu doku.

"PROBOHA!"

Plošina se vyklonila se o čtvrt stupně k pravoboku a nakláněla se dál a dál. Ale Karim věděl, co musí udělat. Musí zaplavit nádrž na levoboku, aby stabilizoval dok a vyrovnal ho. Sáhl na vypínač... ale to už bylo pozdě.

Cosí tu nehrálo. Zvenčí k němu doléhal čím dál větší hluk: skřípání a nárazy.

Vyběhl ven a viděl, jak se obrovská ponorka pomalu pohybuje. Karim ztuhl hrůzou. Na převrácení se Kilo, které pomalu nabíralo na rychlosti a kutálelo se k pravoboku - přesně jako ve zpomaleném filmu -, byl děsivý pohled. Jeho velitelská věž se roztránila o podlahu doku. Dole z ní odletěl celý její plášť. Pak na podlahu doku spadla celá ponorka. Náraz rozvířil obrovský oblak prachu, který se v houbovitě tvaru vznášel nad ponorkou. Mezitím se za příšerného praskotu a skřípání odlupovaly z pláště ponorky ocelové pláty. Její celý pravobok zmizel pod podlahou doku, jak se podlaha pod tíhou nárazu prohnula.

Karim Ali cítil, jak se celý dok chvěje silou nárazu. Dok se nebezpečně naklonil, jak se do něj hrnula voda otvorem po ponorce. Karim nevěděl, co má dělat. Báł se, že se celý dok převrátí. Ponorka mizela v obrovském otvoru v podlaze. Její konstrukce byla nárazem už tak poničena, že ji nikdo nemohl spravit. Karim se nemohl rozhodnout, jestli má skočit z dvacet pět metrů vysoké kontrolní věže do vody nebo jestli by se neměl pokusit přeběhnout na molo po groteskně zkrouceném ocelovém chodníčku. Nakonec se vypravil k můstku na molo. Neušel ani patnáct metrů, když se před něj zřítil obrovský jeřáb, jehož dvacet pět centimetrů silné šrouby ho už nemohly udržet.

Obrovské rameno jeřábu spadlo na bok ponorky a prorazilo jej. To už však byla poslední rána z milosti.

Karim se pevně chytil zábradlí. Visel asi deset metrů nad vodou. Byl vystrašený, ale v bezpečí. Na molo se po můstku už přejít nedalo. Mladý Íránec se vyšplhal zpět do kontrolní věže, kde byl v bezpečí a odkud si prohlížel místo té strašlivé katastrofy.

Zatím Zrzek Bennett plaval a počítal. Pět žabích mužů dosáhlo místa, kde měli změnit směr a kde se měli otočit na jih.

Byli ve vodě už hodinu, když Zrzek provedl poslední změnu kursu, která je měla zavést přímo k miniponorce. Měli uplavat ještě pět set metrů. Pozorně teď naslouchal, jestli už nezaslechne naváděcí zvukový signál "píp-da-díp-da-píp". Věděl, že jakmile ho zaslechne, uslyší ho každých třicet vteřin.

Zbytek jejich cesty do miniponorky byl už jen otázkou rutiny. Poručík Mills je pozoroval ze své kabiny, jak připlavali a vlezli do zaplavených přepážek. Ostatní čtyři žabí muži už seděli na svých místech a teď ukázali svým kamarádům palce vzhůru. Zrzek vlezl do navigační kabiny. Všichni se napojili na ústřední dýchací systém.

Dave spustil pumpu, která z miniponorky rychle odčerpala vodu a naplnila ji vzduchem. Teď už se jejich plavidlo konečně mohlo vypravit k mateřské ponorce. Plavili se opět rychlostí pěti uzlů, pět metrů pod hladinou. Zrzek Bennett členy svého týmu pochválil:

"Zvládli jste to dobře, hoši. Kdy vybuchnou ty druhé dvě ponorky?"

"V 01:45. Za třicet minut," odpověděl mu jeden ze žabích mužů.

Zrzek začal počítat. Říkal si, že si Íránci patrně vůbec nemohli uvědomit, že se jedná o vojenskou akci. Asi si teď myslí, že ponorka nějakým způsobem spadla. Ale jakmile vybuchnou ty dvě ponorky, shoří a potopí se, pak Íránci budou muset dojít k jedinému možnému vysvětlení. Otázka však byla, jak dlouho jim to potrvá.

Fregatní kapitán Banford se Zrzkem několikrát probral výzbroj íránského válečného námořnictva. K těm třem ponorkám bylo ještě nutno připočítat dva raketové torpédoborce, tři fregaty, které byly původně postaveny ve Velké Británii pro Královské námořnictvo, dvě korvety a devět trpasličích ponorek.

Zrzek věděl, že fregaty jim budou dělat potíže. Koncem šedesátých let je postavila firma Vickers v Newcastleu a Barrow. Tyto sto metrů dlouhé aerodynamické lodě třídy Vosper Mk 5 dokázaly vyvinout rychlost třicet pět uzlů. Na palubě měly vrhače protiponorkových hlubinných náloží typu Limbo Mark 10, z nichž každá obsahovala devadesát kilogramů TNT. Tyto nálože se odpalovaly ze zádi na vzdálenost tři sta čtyřiceti metrů a vybuchovaly v různých hloubkách, které se daly naprogramovat. S trochou štěstí mohly roztrhnout ponorku na dva kusy. Potápěče však dokázaly usmrtit do vzdálenosti až pět set metrů. Zrzek Bennett měl z těchto fregat strach a proto také nařídil Dave Millsovi, aby poslední půlhodinu plul co možná nejlouběji.

Íránské fregaty mohly překonat úžinu z Bandar Abbásu do Qeshmu za dvacet minut. Zrzek počítal, že jim zabere asi tak hodinu, než si zorganizují posádku. Tedy že vyrazí asi hodinu po výbuchu obou Kil, hodinu po 01:45. Podle Zrzka už mohly vrhat první hlubinné nálože v okolí Mendel Riversu ve 03:10.

Teď bylo 01:30 a před sebou měli ještě dvě a půl hodiny cesty. Miniponorka měla zaparkovat ve 04:00. Zrzek si všechno znovu a znovu přepočítával. Snažil si představit zmatek na základně a hlavně se také snažil představit, jak rychle z toho všeho tamní velící admirál vyvodí správné závěry. "Za téhle tmy mu bude trvat šedesát minut, než mu odborníci dají přesnou zprávu o tom, co bylo příčinou všech škod. Další hodinu bude trvat, než uvedou jednu z těch fregat do chodu," uvažoval.

"Proboha. Každého blázna, který právě ztratil své ponorkové loďstvo, musí napadnout, že útočník připlul ponorkou. A kde by se ta ponorka mohla ukrývat? V nejbližších hlubokých vodách u pobřeží Qeshmu. Tam je. A právě tam bude muset počkat na své komando, které se patrně bude plavit v nějaké trpasličí ponorce. Takže je jasné, co mám dělat. Vypravím se tam a vybombarduju celou oblast hlubinnými náložemi. Kdybych měl k dispozici tři fregaty, pak bych je tam všechny poslal. V každém případě bych se pokusil dostat ty jejich žabí muže i s jejich ponorkou. Jestliže je ten Íránec mazaný, pak se k Mendel Rivers dostane dřív než my. Jestli ho nekrmili vtípnou kaší, pak se tam dostane tak v 04:10, což je sice pozdě, ale stále tu hrozí nebezpečí... šlápní na to, Dave."

Přisavné miny pod ponorkami vybuchly přesně. Obě ponorky se málem roztrhly v půl. Výbuch rozmetl jejich akumulátory. Když se potápěly, uvnitř hořelo. Íránského admirála, kterého vytáhli z postele, aby se přišel podívat na škody v doku, málem ranila mrtvice, když obě ponorky vybuchly.

V celém přístavu naplno rozsvítily světlomety. Horečně jimi pročešávali mořskou hladinu. Nic však nenašli. Velící admirál chtěl vědět, jestli jejich radar něco nezachytil. Ale nikdo nic neviděl a neslyšel, a ani neudělal. Svolal vrchní velení. Zatelefonoval na iráckou základnu v Basře, kde se ho na telefonní ústředně ptali, jestli si z nich náhodou nedělá blázny.

Jeho velitelé se na základnu sjížděli pomalu. Teprve až v 03:15 se jeden mladý íránský kapitán začal ptát správně: "Kdo to byl? Jak se dostal až sem? A kde je teď?"

A teprve až v 04:05 vyjela první fregata na moře, do míst, kde admirál předpokládal, že se nachází nepřátelská ponorka. Američané zaparkovali miniponorku, když první íránská válečná loď vyjela na moře. Fregatní kapitán Banford už dávno vyjel rychlostí dvacet uzlů do větší hloubky. Měli náskok dvanácti mil. Úžina se navíc neustále rozšiřovala, zatímco Íránci nevěděli, co hledají a co mají dělat v případě, že to najdou.

Za dvacet minut posádka Mendel Riversu zaslechla první podmořskou explozi, ale to bylo kdesi v hloubce, daleko za nimi. Íránci přijeli příliš pozdě.

Demoliční komando už bylo v bezpečí a jeho úkol byl splněn.

"Odvedli jste pěkný kus práce, hoši," pochválil je korvetní kapitán Banford.

Kapitola desátá

05:20 sobota, 3. srpna.

Ponorka L. Mendel Rivers se ponořila do co největší hloubky. Proplouvala temnými vodami nad zvlhnutým, písčitém dnem Hormuzské úžiny a v hloubce dvacet pět metrů směřovala vodami Ománského zálivu rychlostí dvacet uzlů do Arabského zálivu. Zatímco se velká americká atomová ponorka vzdalovala od chaosu, který způsobilo demoliční komando v íránském přístavu, jeho devět vyčerpaných členů spalo.

Poručík Bennett seděl v malé kanceláři s fregatním kapitánem Banfordem, kde spolu připravovali předběžnou zprávu o průběhu operace v Bandar Abbásu. Krátce před svítáním vyslal fregatní kapitán na velitelství první zakódovanou půlstránku o průběhu akce.

030530SRPEN02. 56.9V, 26.S. Kurs jedna-tři-pět. Pomsta Bravo. Úkol splněn. Na straně modrého žádné ztráty nebo škody. Velitel komanda SEAL hlásí, že Kilo v suchém doku bylo v opravě. Podle stavu prací nepředpokládá, že by v

červenci mohlo vůbec operovat.

Hlášení okamžitě dorazilo do Coronada, odkud se brzy dostalo na stůl náčelníka námořních operací v Pentagonu, v 16:15 místního času. Tady bychom si měli říci, že kvůli časovému posunu ve Washingtonu byl stále ještě předešlý den, pátek 2. srpna. Korvetní kapitán Jay Bamberg seděl u svého pracovního stolu, kde na tuto zprávu čekal. Zároveň litoval, že nemůže trávit začátek víkendu se svou rodinou.

Když mu ji důstojník ve službě přinesl, Jay se ihned zaradoval. Odcházející podporučík se zašklebil a poznamenal: "Tak se to má správně dělat, že pane."

"Přesně tak, podporučíku."

Bamberg zavolal náčelníka námořních operací domů a potom admirála Morgana, který byl u sebe v kanceláři ve Fort Meade.

Jeho první telefonát alespoň vyvolal cosi, co se podobalo radosti. Ale admirál Morgan ho odbyl slovy: "Díky, Jayi, už jsem to dostal."

Korvetní kapitán Bamberg byl natolik překvapen, že se ho v rozporu s protokolem zeptal: "Jak to, že tak rychle, pane?"

"Před třiceti minutami Mossad z Tel Avivu hlásil, že něco vybuchlo na námořní základně v Bandar Abbásu. Prý jestli o tom něco nevím. Zbytek jsem si domyslel. Samozřejmě že jsem jim nic neprozradil. Prohlásil jsem, že jsem se od svého pracovního stolu od oběda nehnul."

"Věděli něco, pane?"

"Ne, věděli toho velice málo. Jenom to, že se Íráncům poněkud sevrklo válečné námořnictvo. A jak jsem vám už řekl, zbytek jsem si už domyslel. Ale díky za zavolání, Jayi. Jsem rád, že všichni naši hoši jsou v bezpečí a v pořádku."

"Dobře, pane. Nashledanou," řekl Jay Bamberg do telefonu, který však tou dobou byl již hluchý, neboť admirál dle svého zvyku zavěšil. Když korvetní kapitán Jay Bamberg zavěšoval telefonní sluchátko speciálního bezpečnostního telefonu do Fort Meadu, admirál Morgan už pelášil do svého auta. Generál Gavron ho pozval na večeři na izraelské velvyslanectví a admirál se na ni docela těšil. Očekával, že se na ní dozví leccos zajímavého. Izraelský generál mu to konečkonců naznačil, když ho zval.

Původně byl admirál Morgan rozhodnut setrvat ve své pracovně do 20:00. Chtěl si vyslechnout komuniké o akci demoličního komanda. Jay Bamberg mu ovšem svým telefonátem prozradil dvě věci: že nemusí čekat do 20:00 a že Mossad je čtyřikrát rychlejší než kterákoli jiná světová zpravodajská služba, alespoň co se nehod týče. A to ještě musel vzít v úvahu, že v Izraeli je 02:30. Tedy sakramentsky brzy.

Jako obvykle vjel na dálnici velkou rychlostí a v duchu probíral Bambergův telefonát. Zaujalo ho cosi v posledním odstavci hlášení z ponorky: "Velitel demoličního komanda hlásí, že Kilo v suchém doku se podrobovalo velké opravě a že je velice nepravděpodobné, že by bylo v červenci schopné provozu."

Ta slova si znovu a znovu opakoval. Bylo mu jasné, že on a Baldrige musí mít pravdu. Íránci nepoužili ponorku z Bandar Abbásu, aby s ní potopili Jeffersona. Museli použít čtvrtou ponorku. Děsilo ho na tom, že ta čtvrtá ponorka nutně byla někde na moři. Klidně v tomto okamžiku mohla čekat, aby opět udeřila.

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc byl přesvědčen, že ta čtvrtá ponorka musí být to ztracené Kilo z Černého moře. Z ní musel pocházet také ten utonulý ruský námořník. Ji také brzy ráno 5. května zaslechli hydroakustici v Gibraltaru a musela to být tatáž ponorka, kterou zahlédl poručík Joe Farrell, když se 28. června plavila na sever k Arabskému moři. Všechno to pěkně zapadalo dohromady a jen ten trouba Rankov se o tom odmítal bavit.

Admirál Morgan, jehož hladina adrenalinu v krvi exponenciálně rostla, se podíval na tachometr. Jel rychlostí sto čtyři míle v hodině.

"Himlhergotsakra," zaklel a snížil rychlost na osmdesát pět. "Kdyby se Davidu Gavronovi podařilo najít Benjaminu Adnama, pak by se leccos mohlo vysvětlit. Ale jestli ho nenašel, pak budeme muset ruskému prezidentovi pěkně zkroutit ručičku za zády."

Hlídka ho vpustila bez potíží branou izraelského velvyslanectví a ukázala mu, kde má zaparkovat. Strážný ho pak odvedl do budovy velvyslanectví, do malé jídelny v prvním patře, kde ho již očekával generál Gavron. Oba muži se pozdravili a generál nabídl admirálovi sklenku izraelského vína z Rishon le Zion, města na jihu země, kde koncem devatenáctého století baron Edmond de Rothschild založil proslavené vinice.

A protože admirál věděl, že na velvyslanectví stráví několik hodin, nikterak se nehnal do vyslýchání svého izraelského kolegy. Místo toho se přátelsky bavil o Izraeli a jeho ambicích a o tom, kde vlastně budou žít Palestinci. Večeřeli jako rodilí Izraelci, začali izraelským baklažánovým salátem s tahini, pak přešli k šašlíku z kvalitního jehněčího s čerstvým chřupavým chlebem, kterému se říká mallacvah.

Admirála Morgana tato změna v jeho tradičně jednotvárném jídelníčku, který se sestával z kávy a sendvičů s rostbífem, celkem potěšila. Právě si pochutnával na baklavě, když se dostal k tématu, které chtěl projednat. Zmínil se o Benjaminu Adnamovi. Nejdřív se na to však náležitě připravil douškem vína, které mu generál Gavron nalil z jiné láhve se sladkým vínem, které Izraelci pijí při slavnostních příležitostech. Pak se ho admirál zeptal tiše: "Tak co, Davide, našli jste ho?"

Izraelský generál se usmál, naklonil hlavu stranou. "Ještě ne, admirále, ale jsme přeci jen o něco moudřejší, než jsme byli, když jsme se setkali posledně. Chcete, abych vám řekl, co naše zpravodajská služba celou dobu dělala?"

Morgan se zašklebil. "Davide, budu tady sedět a pít tohle vynikající víno. A taky vás budu napjatě poslouchat."

"Dobře. Toho dne, kdy jsem se spojil s naší rozvědkou, abych jim předal zprávu o obavách vaší vlády, naši agenti prošli osobními věcmi v bytě fregatního kapitána Adnama. K jejich překvapení si s sebou nic nevzal. Veškeré dokumenty - pas, námořní dokumenty, doklady o vzdělání atd. - byly stále v jeho psacím stole. Proto se naši lidé domnívali, že buď byl zabit nebo že utekl. Příštího dne naši zpravodajci zahájili obrovské vyšetřování po celé zemi. Nic nenašli. Pak jsme poslali několik agentů do vesnice, kde žili jeho rodiče. Tam také na nic nepřišli. Ale v nedaleké vsi

našli jednoho jejich rodinného přítele, který si však nemohl vzpomenout na to, že by se té rodině někdy kolem roku 1960 narodil nějaký syn. Lidé si tam dobře pamatovali na Adnamovy, a byli velice zarmoucení, když roku 1973 zmizeli během bombardování. Ale nikdo si nějakého Bena Adnama vůbec nepamatoval a už vůbec nic nevěděli o tom, že by v letech 1976 až 1978 chodil do školy v Anglii. Tehdy mu mělo být šestnáct až osmnáct let. Z pozdější doby už o něm informace existují. Vrátil se ze Sutton Valence School v Kentu a okamžitě nastoupil do námořnictva. Tou dobou už jeho rodiče nežili a jejich dům už neexistoval. A u námořnictva zůstal."

"Vy tedy říkáte, že vlastně nikdo neví, odkud přišel ani kam vlastně zmizel?"

"Ano, přesně tak."

"Hmmm. Asi si všechno pěkně ve svých formulářích vyplnil, ještě když byl v Anglii. Izraelské námořnictvo muselo mít radost, že může přijmout do svých řad velice dobře vzdělaného Izraelce z lépe situované rodiny, kterého ještě doporučil ředitel anglické prestižní soukromé internátní školy."

"A také ještě jeden vysoce postavený vojenský atašé z izraelského velvyslanectví v Londýně, který rovněž měl syna v Sutton Valence."

"Proboha. Tady vidíte, jak se to stalo."

"Až příliš dobře, admirále. A ještě hůř, úmrtní listy Adnamovy rodiny vůbec neexistují. Vesnice, ve které žili, byla vybombardována. Mohli být pozabijeni anebo mohli odejít tam, odkud přišli. V každém případě oba, i s jejich synem, zmizeli beze stopy... a nám teď pomalu dochází, že se docela dobře mohlo jednat o špióny. Mladý Adnam, osmnáctiletý fundamentalista, jim asi byl svěřen do dlouhodobé péče. Což je věc, se kterou má naše organizace určité zkušenosti. A to mě přivádí k další věci."

"Doufám, že mi povíte, co se stalo s fregatním kapitánem Adnamem?" zeptal se admirál Morgan.

"Ano, když jsme našli jeho dokumenty, bylo nám okamžitě jasné, že z Izraele musel zmizet s naprosto jinými dokumenty. Dva dny jsme kontrolovali informace z našich letišť. Nic jsme nenašli. Jak tedy utekl? Naši agenti si myslí, že utekl autobusem nebo taxíkem do východního Jeruzaléma k Allenbyho mostu. To je jediný most, který vede do Jordánska. Tam se mu říká Most krále Husajna. Tady na mostu musel vystoupit buď z taxíku nebo z autobusu, aby přešel do jordánského dopravního prostředku nebo aby použil jeden z minibusů společnosti JETT. Předpokládám, že je vám jasné, že na přechod po tomto mostě se vztahuje celá řada omezení. Asi měl jordánský pas. V každém případě musel mít izraelské vízum a povolení k překročení toho mostu. Uvědomte si, že arabské dokumenty nelze v Izraeli nebo na mostě obdržet. Takže někdo se o ně musel dobře postarat. Na tom mostě naši lidé vždycky provádí velice důkladnou prohlídku. Například je nezákonné si s sebou brát fotoaparát s filmem. Jakmile takto opustíte Izrael, už se nesmíte vrátit. Izraelské vízum v žádné arabské zemi s výjimkou Egypta nedostanete. A představte si, že se na nás na Allenbyho mostě přeci jen usmálo štěstí. Naši celníci některé lidi prohledávají obzvláště důkladně. Je tam i zabudovaná skrytá kamera. Prohledali jsme filmy, nafotografované tři dny po Adnamově zmizení, vzali jsem je do Haify a svolali jsme všechny námořní důstojníky, kteří ho znali. Dokonce jsme helikoptérou dovezli pár důstojníků z námořního cvičení ve Středozemním moři, kde měl původně být. Byl na první roli filmu z 25. listopadu. Čas na fotografii ukazoval 09:24. Byl v arabském oděvu, fotoaparát ho zachytil v okamžiku, kdy odpovídal na otázky. Čtyři různí důstojníci ho bezpečně poznali. Bez jakéhokoli zaváhání. Fregatní kapitán Adnam opustil Izrael jako Arab. Přinesl jsem vám s sebou jeho fotografii. Není nijak kvalitní... ale tady je..."

Generál Gavron se naklonil a podal Američanovi kousek papíru z faxu. Podrobnosti se na něm ztrácely. S arabskou pokrývkou hlavy vypadal fregatní kapitán Adnam spíše jako obchodník z místního bazaru než jako izraelský velitel ponorky. Ale byl to Benjamin Adnam. Obrázek ukazoval tmavého, elegantního muže s hluboko posazenými očima. Admirál Morgan si říkal, že se mohlo jednat o Íránce, Iráčana, Jordánce, Syřana či dokonce i o Egyptěana. Otázka se tedy změnila... Kdo je ve skutečnosti člověk na této nekvalitní fotografii?

Morgan usilovně přemýšlel. Rozhodl se, že si nechá udělat kopii a že ji zašle MacLeanovi, aby měl stoprocentní jistotu. Předstíral lhostejnost. Nenuceně se zeptal: "A co se stalo potom, Davide? Ztratili jste jeho stopu?"

"Vůbec ne. Máme několik velice spolehlivých agentů v Jordánsku, kteří čtyři dny šli po jeho stopách. Hned to první ráno odešel na letiště královny Alie a okamžitě odletěl s jordánskou leteckou společností do Egypta. Za letenku zaplatil jordánskými dináry. Letěl s jordánským pasem a použil ho i při jednání s káhirskými celníky. Naši agenti našli ten záznam. Potom, protože jsme si nemysleli, že se jedná o Egyptěana, jsme prošli všechny větší hotely. Ale nic jsme nenašli."

"Nezapomněli jste na hotel Mena House u pyramid?"

"Samozřejmě že ne. Tam ho skutečně znali, ale řekli nám, že ho už dva roky neviděli. Jeden náš agent si promluvil i s manažerem hotelu. Ten však nevěděl, odkud Ben Adnam pochází. Každopádně tam často pobýval pod svým jménem. Naši agenti prozkoumali všechny záznamy, které jim egyptské úřady daly k dispozici. Nakonec došli k závěru, že Adnam ani neopustil káhirské letiště. Strávil tam noc a pokračoval v letu. Té noci z Káhiry odletěla pouze jedna osoba s jménem 'Adnam'. Ten člověk zaplatil v hotovosti, egyptskou měnou, a koupil si lístek do Istanbulu. Bohužel vám musím oznámit, že se jednalo o Rusa. Cestoval na starý sovětský pas. Podle pasu jezdil do Turecka často. Takže jsme se ani moc daleko nedostali. Co tomu říkáte, admirále?"

Arnold Morgan nevěřil svým uším.

"Fotografují Egyptěané všechno jako vy?" zeptal se.

"Tvrdí, že ano, ale kamera údajně nefungovala. Naši agenti však tuhle stopu nepovažovali za bůhvíjak důležitou. Ten Rus asi skutečně nebyl fregatním kapitánem Adnamem."

"Ksaku! Když neopustil to letiště, kam tedy šel? Snad si vaši lidé nemyslí, že tam pracuje jako celník?"

Generál Gavron se zasmál: "Ne, jenom si myslíme, že si od někoho vyzvedl nové doklady a odletěl pod jiným jménem. Teď může klidně žít ve kterékoli zemi pod libovolným jménem."

"A proč ne zrovna jako Rus?"

"Naši lidé se nedomnívají, že je to pravděpodobné. Ben prostě není Rus. A nakonec si ani nemyslíme, že by se jednalo o Turka. Domníváme se, že je Arab. A my jsme se v tom jeho případě dost dlouho št'ourali. Proč si myslíte, že by měl být Rus?"

"Davide, já si také nemyslím, že je Rus. Ale proč by tam nemohl letět? Uvažujte o tom. Když si je schopen ve všech místech, kam se hne, obstarat peníze a dokumenty, tak proč by si také jednou pro změnu neobstaral ruský pas?"

David Gavron ignoroval admirálovu otázku, ale přišel s jednou vlastní: "Proč by měl jet do Ruska?"

"Davide, protože ponorka, která napadla Jeffersona, musela být ruská. Muselo se jednat o sovětské Kilo, o dieselelektrickou hlídkovou loď, kterou Adnam a jeho páni buď koupili, pronajali nebo ukradli skomírající Černomořské flotile. A říkám, že musela pocházet z Černomořské flotily, protože jinde ji sehnat nemohli. Také jsem si důkladně zkontroloval, kde tu noc byly všechny dieselelektrické ponorky. Pohyby všech jsem si mohl ověřit, dokonce i pohyb vašich ponorek jsem si ověřil. Jenom ta ruská ponorka mi tu nehraje. Ta, co se údajně potopila."

"Rozumím. Uděláme vše, abychom vám pomohli. Jak jsem vám už řekl, náš stát nemiluje útoky ze zálohy. A naše lidi velice naštválo, co se stalo vaší letadlové lodi. A ještě víc je popudilo vaše tvrzení, že my bychom mohli..."

"Davide, v naší situaci prostě musíme podezírat každého."

David Gavron se zamyšleně podíval na Morgana, který popíjel sladké víno. Oba muži chvíli seděli mlčky.

Nakonec promluvil generál Gavron: "Alespoň máme přesné datum odletu. Jestli ten Rus na káhirském letišti byl skutečně fregatní kapitán Adnam, pak do Istanbulu přiletěl večer 25. listopadu. Jestli používal své jméno při odletu z Káhiry, pak ho jistě použil i v Istanbulu. Zkontrolujeme seznamy cestujících všech letadel - a možná i lodí -, které opustily Istanbul příští den ráno. Máme tam tři nebo čtyři docela slušné agenty. Řekl bych, že naše organizace na tom začne pracovat okamžitě. A jestli tohle nikam nepovede, řekneme do tří dnů, pak by vaše vláda měla vyvinout patřičný nátlak na Turky."

"To je dobrý nápad, Davide. Zatím bych žádný velký poplach nedělal. Přece nechceme nikoho vyplašit."

"Admirále, jste až příliš zdrženlivý na muže, který nechal před několika hodinami roztřískat ajatolláhům podmořskou flotilu na cimprcampu."

"Tak to by mě zajímalo, jak jste vy a vaši kolegové na něco takového přišli. Vždyť jsem ani neopustil svou kancelář."

"Pokud vím, tak hladce to mohly provést jen tři země. My bychom to vybombardovali a zasloužili se tak o mezinárodní skandál. Britové to mohli udělat. Možná že i Rusové. Ale jedině vaše země je schopna zasáhnout tak profesionálně. Rozhodující je motiv. Kdo chtěl poškodit Írán? My ne. Ani Britové ne. A ani Rusové. Byla to čistá práce, to se musí nechat. A nás celkem i těší, že jste to udělali."

Arnold Morgan se usmál na tohoto zdvořilého izraelského generála. Patrně se díval na příštího náčelníka Mossadu.

Příští den ráno, 3. srpna, šestadvacet dní po neštěstí, byly sobotní noviny plné článků o zničené letadlové lodi, ale ani Washington Post a ani New York Times nenapsaly jediný řádek o Bandar Abbásu.

Admirál Morgan, admirál Schnider, korvetní kapitán Baldridge a admirál Dunsmore se sešli v kanceláři generála Paula, aby se připravili na setkání s prezidentem v Bílém domě v 11:00. Admirál Morgan všechny informoval o svém včerejším setkání s generálem Gavronem. Ve skutečnosti však středem jejich pozornosti bylo něco naprosto jiného.

Scott Dunsmore byl přesvědčen, že prezident v devět hodin večer promluví v televizi k národu a že oznámí kompenzace pro rodiny mužů, kteří přišli o život na letadlové lodi. Sobotní večer byl na takový projev velice nezvyklý, ale náčelník námořních operací si myslel, že tiskový úřad Bílého domu to schválil, protože počítal s tím, že takhle bude mít prezidentův projev ještě větší dopad.

Náčelníci obou ozbrojených složek se obávali, že se prezident bude dívat na zničení ponorek na íránské námořní základně jako na dostatečné zadostiučinění za potopení Jeffersona, tedy pokud se nenajdou žádné lepší důkazy.

Nicméně tvrzení admirála Morgana, že ona ponorka se stále ještě někde pohybuje, je všechny zneklidňovalo.

Generál Paul dal náčelníkovi námořních operací za úkol přesvědčit prezidenta, že je nezbytné pokračovat v pátrání po tom, kdo nechal potopit Thomase Jeffersona.

"Když to nepůjde jinak," radil mu, "přiveďte za ním Arnolda Morgana, ať mu názorně předvede, co by to znamenalo, kdyby se něco podobného mělo stát další letadlové lodi."

Všichni z Pentagonu odjeli ve dvou služebních vozech. V Bílém domě se setkali s prezidentem, ministrem obrany, prezidentovým poradcem pro bezpečnostní otázky a jeho tiskovým mluvčím v přízemní kanceláři západního křídla. Prezident je všechny vřele přivítal. "Jedno vám povím," řekl jim, "umíte provést rozkazy do písmene. To se vám, hoši, musí nechat. Mohu se vás zeptat, co se vlastně stalo? Tedy můžete mi říci víc, než mi řekl dnes ráno Bob?"

"Pane," řekl admirál Dunsmore, "vy jste tvrdil, že nechcete znát žádné podrobnosti našeho plánu. A my jsme jednali v souladu s vašim přáním."

"Kolik lidí se na tom podílelo, Scotte?"

"Celkem devět potápěčů, pane. Plus řidič miniponorky."

"Jenom deset lidí? Měli jste velké ztráty?"

"O nikoho jsme nepřišli, pane. A ani nevíme, kolik Íránců bylo na těch ponorkách přivázaných u mola. Naši hoši museli marginalizovat jednu ozbrojenou hlídku v plovoucím doku."

"Marginalizovat?"

"Ano, pane. Museli ji odstranit z místa operace."

"To znamená, že ji zastřelili? Zabili?"

"Přesně tak, pane."

"Vyjádřil jste to velice jemně, admirále," poznamenal prezident. "Když uvážím, že se jedná o nejtvrďší komando na

světě."

"Děkuji vám, pane."

Prezident potřásl hlavou nad žargonem, který dokázal tak pěkně zamlžit skutečnost. Rychle však změnil téma hovoru. Přешel k tématu projevu. Oznámil všem přítomným, že učiní zcela výjimečný projev, ve kterém oznámí plán na vytvoření speciální penze pro vdovy a sirotky po padlých z Thomase Jeffersona.

"Je mi jasné, že se proti tomu objeví námitky z jiných složek našich ozbrojených sil. Ale nikdo z kongresmanů proti tomu nic nenamítne, jestliže bude chtít dál pracovat v Kapitolu. Noviny nám budou tleskat a veřejnost to podpoří. A počítám také s tím, že jsem příliš velkým přítelem armády na to, aby se proti tomu nějaký voják postavil."

Generál Paul se odvážil oponovat tím, že tato mimořádná penze zavádí příčinu pro ty, kdo ztratili své otce a manžele ve službě, aby vznesli námitky proti zvýhodňování jiných, kteří také zemřeli ve službě. Proto armáda něco takového v průběhu dvacátého století vždycky důsledně zamítala.

"Nejhorší věc," odpověděl na to prezident, "která by se vám mohla stát, je to, že bych po neštěstí na Tleomasu Jeffersonovi musel ze své funkce odstoupit. Prezidentem by se pak jistě stal nějaký demokrat a s ním by se moci ujal demokratický Kongres a Senát. A pamatujte si, že demokraté by moc rádi zrušili veškeré atomové zbraně, snížili by počet lidí sloužících v námořnictvu a zrušili by objednávky na stavby nových lodí a všech letadlových lodí. Udělali by s penězi to, co s nimi vždycky dělají - rozdali by je chudým, neschopným, nemocným, slabým, hloupým a líným. A co je ještě horší: dali by peníze všem zkorumpovaným a nepoctivým lidem. Miliardy dolarů, které použijeme na stavbu jedné letadlové lodi, zajistí práci pro naše nejschopnější inženýry. Zajistí kontrakty pro loděnice a ocelárny; zajistí tak práci pro dělníky. Takto si v naší zemi udržujeme vysokou hospodářskou úroveň. A přinejmenším polovinu z toho dostanete na daních. Tak se na to dívám já a mrzí mě, když na to má někdo jiný názor. Ale vy znáte má stanoviska. Vy mě musíte udržet v prezidentském křesle. A nepochybuji o tom, že zvláštní pozornost pozůstalým po mužích z Jeffersona nám pomůže získat veřejnost na naší stranu. A i tak bych udělal velice rád něco pro rodiny pozůstalých."

Prezident se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe. Pak pokračoval, ale hovořil už o něčem naprosto jiném: "Ale teď bych ještě rád věděl, jak jsme na tom s našim vyšetřováním. Kdo potopil naši loď? Stále jste přesvědčeni o tom, že to udělal Írán? Myslíte, že jsme tím Íránce náležitě potrestali? Joshi? Scotte?"

Předseda Výboru náčelníků štábů kývl hlavou a admirál Dunsmore se ujal slova: "Pane, stále si myslíme, že za tím stojí Írán, ale nemyslíme si, že to udělali se svými ponorkami z Bandar Abbásu. Domníváme se totiž, že mají ještě jedno Kilo."

"Proč si to myslíte?" opáčil prezident. "Proč to neudělala žádná z ponorek z Bandar Abbásu?"

"Protože ani jedno z obou Kil uvázaných u mola neoperovalo v posledních několika týdnech. A velitel speciálních jednotek, které zničily to třetí Kilo v plovoucím doku, tvrdí, že třetí Kilo bylo už delší dobu v opravě. Podle něj tomu Kilo chyběly velké části trupu a strojové vybavení uvnitř. Prostě si nemyslí, že by ta loď mohla v posledních několika týdnech operovat."

"Ano, četl jsem to ve vaší zprávě. Ale můžeme vašemu člověku věřit?"

"Každopádně. Na toho člověka je naprosté spolehnutí. Poručík Bennett absolvoval námořní akademii v Annapolisu. Od té doby je u námořnictva. Jeho otec je rybář z Maine. Poručík Bennett se celý život pohyboval na lodích a stav, ve kterém našel to Kilo v suchém doku, ho prostě nenechal na pochybách o tom, že ta ponorka byla již několik týdnů v opravě, dříve než ji 2. července strčili do plovoucího doku."

"Admirále Morgane," zeptal se prezident oficiálním tónem, "co si o tom myslíte?"

Texaský náčelník zpravodajské služby se zamyslel. "Když se zkušený důstojník amerického válečného námořnictva, kterým poručík Bennett bezpochyby je, vyjádří o stavu plavidla, obvykle má pravdu. Proto považuji jeho vyjádření o stavu toho Kila za směrodatné. Ovšem mně dělá starosti něco jiného, pane prezidente. Mně dělá starosti to, že ta ponorka, která potopila jednu naši letadlovou loď, stále někde operuje. Nikdo ji nenašel. Ani my, ani nikdo jiný. Obávám se, že proti nám udeří ještě jednou. To Kilo pravděpodobně mělo na palubě dvě torpéda s jadernými hlavicemi. Na Jeffersona mu klidně mohlo postačit jedno torpédo."

"Říkáte, že to byla ruská ponorka?"

"O tom vůbec nepochybuji. Z osmého července nemáme zprávy jen o jedné ponorce - totiž o té, která se Rusům údajně potopila v Černém moři. Její vrak však dodnes nenašli. Proto si myslím, že se mýlí. To Kilo se z Černého moře dostalo ven a já jsem naprosto přesvědčen o tom, že potopilo Jeffersona. A jsem ochoten tvrdit, že někde čeká na svou příležitost, aby mohlo opět zaútočit proti našemu námořnictvu. Pane prezidente, my tu ponorku musíme najít a musíme ji zničit."

"Ano, admirále. Chápu, co říkáte. Ale jak ji odtamtud dostali? Každý odborník, kterého jsem se ptal, mi vysvětlil, že je naprosto nemožné proplout Bosporem pod vodou. Nikomu se to nepovedlo. Sám jste mi řekl, že Turci neviděli v posledních pěti měsících proplouvat Bosporem žádnou dieselelektrickou ponorku."

"To jsem skutečně řekl, ale oni ji nějak ven dostat museli. To prostě musíme předpokládat. Někdy ponorkový génius jim s tou lodí proplul Bosporem pod vodou. Už jsem mu na stopě a domnívám se, že je první, komu se něco takového povedlo."

"Admirále, ale to je na mě přeci jenom trochu silné kafe. Nedám vám peníze na pronásledování té ponorky, dokud mi nedokážete, že něco takového je možné. Peníze a požehnání vám dám, ale nejdříve chci mít důkaz. Chci, abyste vybrali naše nejlepší ponorkové námořníky. Zařídte, ať se vydají pod vodou napříč Bosporem. Z Černého moře. Když se jim to povede, pak budu souhlasit s celosvětovým pronásledováním onoho ztraceného Kila, ať to stojí, co to stojí. Ale když se vám to nepovede nebo když vás Turci chytí, nezbyde mi než si myslet, že zkáza Jeffersona byla způsobena nehodou."

Admirál Morgan zalapal po dechu. "Pane, ale my už vůbec nemáme dieselelektrické ponorky. Museli bychom si ji půjčit

od Britů."

"Výborně. Udělejte to. Půjčte si ji od nich."

"Takže k tomu máme vaše svolení?"

"Ano, máte můj souhlas a naprostou podporu."

"Pane, jestliže budeme donuceni se vynořit a jestliže skončíme v tureckém vězení, uděláte vše, co bude ve vašich silách, abyste naše muže - jak americké, tak britské - z toho vězení dostal a aby nám navrátili naši ponorku?"

"Admirále, na to můžete vzít jed. Já vás z toho Turecka dostanu. I s tou ponorkou. Ale také nechci, aby Turci vůbec o něčem věděli a pak aby předstírali, že si ničeho nevšimli. Chci, aby naše ponorka proplula tím Bosporem za stejných podmínek, za jakých jimi muselo proplout to zatracené Kilo, kterému velel fregatní kapitán Adnam. Rozumíte?"

"Ano, pane," odpověděl admirál Dunsmore. "Uděláme to přesně tak, jak jste řekl. Jestliže to naši lidé nebudou schopni provést ani s pomocí královského námořnictva, pak budeme považovat celou záležitost za zcela nemožnou a potopení Thomase Jeffersona budeme považovat za nehodu."

"Přesně tak, admirále...a pokud mi nikdo z vás nemá co říci, chtěl bych jít do své kanceláře, kde bych rád pracoval na svém dnešním projevu. Děkuji vám všem...a mimochodem, já si také stále myslím, že ta podělaná ponorka skutečně existuje a někde na nás číhá, a proto chci, aby vaše mise v Bosporu proběhla úspěšně. Pánové, dejte se do práce."

Pozdě odpoledne byli už admirál Morgan a Bill Baldrige ve Fort Meade, kde plánovali průjezd Bosporem. Baldrige se ho měl zúčastnit jako oficiální pozorovatel Pentagonu. Měl se opět setkat s admirálem Elliottem a patrně i s admirálem MacLeanem. Arnold Morgan mu zajistil letenku do Velké Británie. Měl přiletět v neděli v noci na Heathrow. Ještě zatelefonoval do Northwoodu, aby Billa někdo na letišti vyzvedl. To se dojednalo během dvaceti minut.

"Bille, doufám, že se vám ten výlet Bosporem bude líbit."

"Ano, pane. Ale řeknu vám jednu věc. Až pojedu s admirálem MacLeanem Bosporem na výšku periskopu, budu tím nejšťastnějším člověkem na světě."

"Promluvte si o tom v pondělí ráno s admirálem Elliottem. Pokud vím, zítra náčelník námořních operací promluví s prvním námořním lordem. Královské námořnictvo pro nás udělá všechno, co bude moci. Dostaneme k dispozici jednu z jejich dieselelektrických ponorek."

Bill Baldrige brzy večer odjel z Fort Meade. Admirál Morgan zůstal ve své kanceláři, aby tam "strávil jednu ze svých dlouhých nocí". V 21:00 si chtěl poslechnout prezidentův projev, ale jeho skutečná práce v kanceláři měla začít až ve 02:00.

Admirál Scott Dunsmore, admirál Arnold Morgan a korvetní kapitán Bill Baldrige také sledovali prezidentův televizní projev, byť každý někde jinde. To jim nebránilo, aby se nepodívali na to, jak v Bílém domě přistoupil k pódiu, napil se vody a začal.

"Drazí američtí spoluobčané, dnes tu stojím před vámi, abych se s vámi podělil o své myšlenky a také abych se s vámi pomodlil za rodiny mužů, kteří minulý měsíc zahynuli na palubě letadlové lodi Thomas Jefferson.

Předpokládám, že mnozí z vás vědí o zásadě, kterou se řídí naše ozbrojené složky a která je založena na tom, že se pozůstalí jednotlivých skupin vojáků, kteří zahynuli ve službě naší drahé vlasti, nezvýhodňují.

Oficiální stanovisko našich ozbrojených sil vycházelo z toho, že život je životem a že žádný lidský život není v očích Boha důležitější. Proto žádný prezident a žádný Kongres nikdy neodměňovali rodiny pozůstalých nějakými zvláštními výhodami, byť by tito mužové zemřeli tou nejstrašnější smrtí.

Dnes bych se chtěl od této tradice odklonit. K tomuto kroku jsem se rozhodl po dlouhých dnech rozprav s náčelníky všech našich ozbrojených složek, a teprve až když jsem se ubezpečil, že mne všichni naši vojenští veteráni v mém návrhu podpoří.

Skutečnost je taková, že jsem se na opatření předešlých vlád v této ožehavé otázce díval s nesouhlasem. Dřívější politické zásady totiž sloužily jen tomu, aby okrádaly rodiny těch, kteří zahynuli ve službách tohoto velkého národa.

Věřím, že ti, kdož zemřeli chrabře a se ctí ve stejnokrojích námořní pěchoty, válečného námořnictva, armády nebo letectva, reprezentují ty nejlepší tradice naší vlasti a že jejich oběť byla tou nejvyšší. Bohužel není v mé moci cestovat časem do minulosti.

Veden hlasem svého svědomí, nechci tolerovat to, aby se rodiny těch, kteří drží naši společnost pohromadě, obávaly o svou budoucnost v případě, že by jejich otcové či manželé položili život ve službě vlasti.

Dlouho mi trvalo, než jsem plně pochopil, co těmto mužům dlužíme a co jejich oddanost službě obnáší. My všichni jim dlužíme dík za jejich statečnost, znalosti a vlastenectví. Mluvím o mužích, kteří přistávají na palubách letadlových lodí v třicetiletých bojových letounech, kterými při přistání musí praštit do paluby lodě takovým způsobem, že dennodenně riskují svůj život.

Mluvím o zkušených odbornících, kteří je navádějí dolů na letovou palubu, o navigátorech, o inženýrech, o posádkách letových palub. Ti všichni pracují tam někde venku, vystaveni dešti a větru, aby nám zajistili mír.

Mí drazí američtí spoluobčané, mluvím o lidskosti, slušnosti a laskavosti. Těch šest tisíc mužů zahynulo v důsledku okolností, které nikdo nedokázal předpovědět.

Zůstaly po nich manželky a děti, které potřebují to nejlepší vzdělání, které jim budeme moci dopřát, protože z nich vyrostou stejně dobří Američané, jako byli jejich otcové. Jednou budou stejně tak čestní.

Moji drazí spoluobčané, za svůj život jsem kolem sebe viděl tolik nespravedlností, že ji ani ten nejmocnější a nejschopnější prezident nemůže odstranit. Ale v tomto případě s tím něco mohu udělat. A já to také udělám.

Chci Kongresu předložit návrh zákona, který by pozůstalým po všech, kteří sloužili na letadlové lodi Thomas Jefferson a měli děti, přidal k obvyklé penzi přídatek v hodnotě dvaceti tisíc dolarů ročně. A to až do doby, kdy tyto děti dokončí

vysokou školu. Tento zákon se bude týkat zhruba čtyř tisíc rodin. V souladu s ním se vyplatí celkem osm set miliónů dolarů - tedy daleko méně, než nás stojí postavení jedné letadlové lodi. V přepočtu to bude znamenat pro každého Američana zhruba 3,25 dolaru ročně po dobu jednoho desetiletí. Doufám, že se mezi námi nenajde nikdo, kdo by se opovážil pozastavit nad výší této sumy a komu by se tato částka zdála příliš vysoká.

Navíc bych chtěl, aby každému, kdo při této katastrofě ztratil svého otce či manžela, byla zvýšena vojenská penze. Bohužel tento zákon patrně nebude působit retroaktivně, aby z něj měly užitek všechny rodiny, které byly připraveny o své otce v minulých válečných konfliktech. Chci, aby z něj měly alespoň užitek rodiny po mužích, kteří zahynuli na Thomasu Jeffersonovi.

Ještě jednou bych vás chtěl ujistit, že moje modlitby stejně tak jako modlitby celé mé rodiny zůstávají s vámi. Dobrou noc a Bůh vám žehnej."

Admirál Morgan se postavil před televizor se zaťatou pěstí. Sledoval Dicka Stafforda, který vystoupil na pódium a oznámil, že prezident nebude odpovídat na žádné dotazy. Zároveň sledoval, jak prezident odešel z pódiu.

Admirál Morgan potřepal hlavou. "Tenhle náš prezident! Je to přeci jenom kabrňák! Úplně je všechny rozmetal! Tak skvělý projev jsem už dlouho neslyšel! Vyhodil osm set miliónů. Dal vale sto padesáti letům naší vojenské tradice. Řekl Kongresu, ať ho v tom podpoří, nebo uvidí. V celé zemi se určitě nenajde politik nebo žurnalista, který se proti tomu odváží postavit. Ještě že je na naší straně!"

Zvedl telefonní sluchátko a objednal si večeři. Potom odešel ke svému počítači a vytáhl si námořní mapu Bosporu, kterou asi hodinu studoval. "Do hajzlu," zabrumlal si. "Jsem rád, že tam ten Baldridge pojede. Raději on než já. Ono se to nezdá, ale je to tam pěkně nebezpečné. Jenom doufám, že se někomu podaří přesvědčit Iaina MacLeana, aby se na tom taky podílel." Pak ještě do prázdné místnosti dodal: "Když se to nepodaří jemu, pak už to nemůže pod vodou proplout nikdo jiný."

Neuvědomoval si přitom, že vlastně opakuje slova Iana MacLeana o Benu Adnamovi.

Pustil si televizi. Chtěl se podívat na nějaké baseballové utkání a vyčkat tak do dvou hodin ráno. Potom zavolal na telefonní ústřednu, ať ho ve dvě vzbudí. Nechal si poslat pro kávu. Ústředna ho spojila s Ruskem, přesněji řečeno s Krymem, který se rozhodl obléhat jako Britové roku 1854.

Admirál se snažil spojit s velitelstvím Černomořské flotily v Sevastopolu. Na telefonního operátora jenom vyštěkl: "011-7629-366204... s nikým nemluvte. Dejte mi to, ještě než se vám někdo ozve."

"Ano, pane. Je 02:00."

Admirál Morgan byl unaven. Předtím snědl svou večeři, která se skládala ze sendviče s rostbífem. Jen co to dojedl, usnul ve svém koženém otáčecím křesle. Teď poslouchal, jak telefon vyzvání sedm tisíc mil daleko, na velitelství Černomořské flotily. Věděl, že tou dobou bude budova velitelství ještě velice tichá, opuštěná. Bylo tam teprve 09:00. Věděl také, že kontradmirál Vitalij Rankov už bude ve své kanceláři. Měl ve zvyku pracovat o víkendy.

Zaslechl, jak někdo zvedl sluchátko. Bylo to velitelství Černomořské flotily. Admirál Morgan skřípavě zaštěkal anglicky do sluchátka: "Spojte mě s admirálem Rankovem. OKAMŽITĚ. Očekává můj telefon. Volám ze Spojených států. Pospěšte si!"

Doufal, že se mu podaří vystrašit důstojníka ve službě, který zvedl telefon.

Ve sluchátku to nejdřív zacvakalo a potom se ruský ozval hluboký klidný hlas bývalého velitele sovětského bitevního křižníku: "Hovoří Rankov, doufám, že je to důležitá věc. Mám mnoho práce."

"Vitaliji, vy všiváku, vy se mi vyhýbáte," ozval se admirál Morgan, který se musel smát, když zaslechl Rankovo zasténání:

"Ježíšikriste, Arnolde, copak mě nemůžete nechat na pokoji?"

Ale i ruský admirál se zasmál. Oba námořní důstojníci sdíleli mnohá tajemství.

"Doufal jsem, že mi alespoň touhle dobou dáte pokoj. Co se k čertu děje? Ve Washingtonu teď musí být dvě hodiny ráno. Proč sakra nespíte jako všichni normální lidé?"

"Povinnost, Vitaliji, oddanost službě, prožívám pěkně perné dny."

"Tomu rád věřím. A jen tak mimochodem! Nevychodili jste náhodou do vzduchu polovinu iránského námořnictva?"

"Kdo, já?" odpověděl Morgan, který už věděl, jak na tuto otázku reagovat. "Vůbec ne. Vůbec jsem neopustil svou pracovnu."

"To je docela možné, ale vy jistě moc dobře víte, co si o vás myslím," řekl Rankov. "Jen by mě zajímalo, jestli tak čistě náhodou vaše speciální jednotky nezničily ajatolláhům několik ponorek v Bandar Abbásu?"

"Nikdo se mi o ničem takovém nezmínil," lhal admirál Morgan, jako by se nechumelilo. "Ono se něco stalo?" Nevinný tón jeho hlasu ho vyzradil.

"Pěkně mě tady vodíte za nos, Morgane, protože vy se dovíte všechno stejně rychle jako já. Vy se chováte jako prachobyčejný křupan. Počkejte, až na vás nějaký ten iránský svatý muž vytáhne kudlu. Ono stačí, abyste jednou nebyl opatrný. A pak je s vámi ámen. Pak už mě nebude otravovat. Oni vám ti domorodci jednou pěkně ufknou kulky. A to se panečku budete divit."

"Jen ať si dají bacha nebo jim je uříznu já," zabručel Morgan.

"Vy jste nenapravitelný ničema, Arnolde Morgane. Tak co byste rád? To Kilo, že? Jako bych to nevěděl."

"No řekněte mi o něm něco, Vitaliji!" řekl Morgan. "Jako přítel příteli. Musím to vědět."

"Řeknete mi proč?"

"Ano, povím vám to a je to úřední. Chci, abyste to řekl svým nadřízeným." Potom pokračoval monotónně: "Vitaliji, my si myslíme, že vám to Kilo někdo ukradl, vyplul s ním z Černého moře a potopil Thomase Jeffersona torpédem s nukleární hlavicí."

Admirál Morgan slyšel, jak se Rankov na druhém konci drátu prudce nadechl. Byl šokován a bylo to na něm poznat. "JEŽÍŠKRISTE," vydechl hlas ze Sevastopolu. "Vy si ze mě normálně děláte srandu."

"Kdepak, starý brachu. Dávám vám pět minut na to, abyste mě přesvědčil, že v tom vaše námořnictvo nemá prsty. A kdyby náhodou ano, pak už si nebude muset dělat starosti se snížením velikostí Černomořské flotily. Uděláme to za vás a to pěkně rychle. A budete si muset koupit nějaký kvalitní helmy, aby vám nenaskákaly boule."

"Arnolde, prosím vás, nebuďte směšný. Samozřejmě, že jsme nic takového neudělali. Proč taky? Jsme přece přátelé. Musíte nám to věřit. Stačí se podívat na naše dějiny. Přece bychom nebyli tak zoufale blbí. Nám nevládnou žádní fanatici."

"Upřímně řečeno, nikdy jsem si nemyslel, že byste to mohli udělat, protože vy nemáte nikoho, kdo by byl tak mazaný. Ale chtěl bych, abyste nám pomohli. Chtěl bych, abyste mi pověděl celou pravdu o tom Kilo a to teď. Později po vás budu chtít asi další podrobnosti. Tvrdíte, že jste naši přátelé. Tak nám to k čertu dokažte. Moje vlast vám nezapomene vaši odpověď, ať bude jakákoli."

"Tak dobře, Arnolde. Povím vám, co víme. Posuďte to sám. To Kilo jsme nikdy nenašli. Hledali jsem ho tři týdny. Použili jsme všechny elektronické přístroje na prohledávání mořského dna. Už si nemyslíme, že je někde na dně. Ten utopený námořník, kterého našli v Řecku, skutečně byl členem posádky Kila 630. Jeho jméno je na seznamu členů posádky. Ale problém je, že nám ponorka ten seznam po vyplutí nepotvrdila. My prostě nevíme, kdo byl na palubě a kdo ne. Takže celý seznam je nám k ničemu. Jak jistě víte, na poslední chvíli vždycky dojde ke spoustě změn. Znáte to, někteří lidé odejdou, jiní je vystřídají. Takže nemohu odpřisáhnout, že ten muž byl na palubě Kila, když vyplulo námoře, ale pravděpodobnost, že tam byl, je velká. Myslíme si, že posádka prostě tajně utekla s ponorkou. To znamená, že nám padesát mužů dezertovalo. Nikdo o nich nic neslyšel. Asi víte, že u nás v námořnictvu máme spoustu finančních problémů, a my si prostě myslíme, že se s tím námořníci rozhodli praštit a že ujeli někde do jižního Pacifiku nebo do Jižní Ameriky. Faktem ovšem je, že Kilo 630 se ztratilo beze stopy. A doufám, že pochopíte, proč mi bylo tak trapné vám volat."

"Ano, to chápu. Ono se hned tak nestane, aby se beze stopy ztratila ponorka. Něco takového se stává jen v zemích třetího světa, ale přeci jenom u vás by se to stát nemělo."

"Ano, Arnolde, v Íránu se ztratily také nějaké ponorky."

Američan ho ignoroval a pak řekl:

"A co když nějaká jiná země tu ponorku prostě koupila? Skrz nějakou námořní agenturu na Ukrajině?"

"To tedy rozhodně ne. Je sice pravda, že naše ponorky prodáváme skoro každému. Máme smlouvy s Araby, Čínany, se státy bývalé Varšavské smlouvy. Ale prostě bychom za pytel dolarových bankovek neprodali dielelektrickou ponorku, včetně posádky, nějakému chlapíkovi oblečenému do prostěradel. To nám musíte věřit. Nakonec i my jsme členy mezinárodního společenství a jsme vázáni mezinárodními smlouvami."

"To vám docela rád věřím, Vitaliji. Když jste nevinní, pak jsou tu jen dvě možnosti. Buď si to Kilo někdo najal, nebo ho někdo unesl."

"Vím, že si myslíte, že jsme v porovnání s vámi pěkně neschopní, Arnolde. Ale naše vyšetřování v Sevastopolu neodhalilo, že by tři dny před odjezdem došlo k něčemu mimořádnému. Všechno probíhalo normálně. Kapitán vyplnil veškeré formuláře nezbytné pro cvičení v Černém moři v souladu s našimi platnými předpisy. Členové posádky jako obvykle zatelefonovali svým ženám. Tři náhradníci zůstali doma až do rána, kdy ponorka vyplula. Bezpečnostní opatření kolem našich mol jsou velice přísná. Nikdo nezahlédl nic, co by naznačovalo, že by kapitán byl někým nucen dělat něco proti své vůli, či že by se stal obětí bandy teroristů. Podezření jsme pojali až tehdy, když nám nepotvrdili seznam lidí na palubě. Samozřejmě to nikdo tři dny nikomu nehlásil. Říkali jsme si, že nám to prostě zapoměli potvrdit. Teprve za dalších dvanáct hodin jsme se začali obávat, že se něco stalo. Ponorka se nám totiž vůbec nehlásila. Nakonec jsme našli nějaké trosky, které byly zjevně narařčené."

"Co se teda stalo? Co si myslíte? Souhlasím, že na krádež nebo únos to vůbec nevypadá. Na únos by se hned přišlo. Jistě by se jim podařilo vám odvysílat nějakou zprávu. To ne, ale je docela možné, že si tu vaši ponorku prostě někdo pronajal."

"Od koho? Od prezidenta?"

"Ne, Vitaliji. Od kapitána."

"Ale, admirále, on jí jenom velí, ale nevlastní ji."

"Ale představte si, že by za ním někdo přišel a nabídl mu deset miliónů dolarů, aby pro něj splnil určitý úkol, aby převezl tuhle ponorku přes Bospor, a to i s posádkou, které by prostě napovídal nějaké báchorky a tak ji vlastně podvedl. Co tomu říkáte?"

"Ale to by mu přece bylo jasné, že už se nikdy nebude moci vrátit domů, kdyby ukradl naši ponorku."

"Domů? Kam domů? Do panelákového bytu někde za doky ruského přístavu, kde nikdo nikdy nemá a nebude mít žádné peníze? Houbelec, Vitaliji! Já sám bych si mohl koupit kapitána i s celou ruskou posádkou. A tak by to mohl udělat každý. Ovšem za předpokladu, že by disponoval velkou částkou peněz. A za ty peníze byste si koupil loď i posádku."

"Ale Arnolde, tihle lidé mají manželky a děti. My jsme je všechny prověřili. Nikdo nic neví. Všichni si myslí, že jejich manželé zahynuli. My jsme vůbec nikde nezveřejňovali, že si myslíme, že všichni pravděpodobně dezertovali a vzali roha i s ponorkou."

"Teď se vás zeptám na něco jiného. Jaký druh torpéd mělo Kilo 630 na palubě?"

"No, obyčejnou výzbroj SEAT 60. Znáte je, ráže 533 milimetrů a 7,8 metru dlouhé. Pohybují se rychlostí čtyřiceti uzlů a mají patnáctikilometrový rádius. Obyčejně se používají proti hladinovým plavidlům. Celkem nová věc, třída Ganay, typ 877M. Měli jich celkem dvacet, několik trubic pro torpéda řízená kabelem."

"Jak velká je obyčejná hlavice?"

"Čtyři sta kilogramů."

"Existuje také její jaderná varianta?"

"Samozřejmě."

"A měli ji na palubě?"

"Ano."

"Kolik?"

"Dvě."

"Jak to víte?"

"Protože každý, kdo se podílí na vyšetřování ztráty Kila 630, o něm ví všechno."

"Takže učiníte vše, co je ve vašich silách, abyste nám pomohli?"

"Arnolde, s naší pomocí můžete počítat a budeme vás o našem vyšetřování průběžně informovat. Předpokládám, že uděláte totéž, obzvláště když se vám to Kilo podaří najít dřív než nám?"

"My ho najdeme první."

"Jak to víte?"

"Tady v Americe máme takové rčení - protože si to víc přejeme."

"Admirále Morgane, jste úděsný člověk."

"Řeknu vám, co bych od vás potřeboval. Sledujte rodiny posádky. Kila 630. Snažte se zjistit, jestli někdo neutrácí velké částky peněz."

"Myslíte si, že někdo podplatil všechny členy posádky?"

"Ne, ale někdo asi podplatil jenom kapitána a přesvědčil ho, aby ostatním členům posádky nakukal, že vykonávají tajný úkol pro ruské námořnictvo. Posádka by přece jinak sbalila peníze a na celou akci by se krásně vykašlala. Asi by se i rozutekla po celém světě. Sledujte vdovy a sirotky, rozumíte?"

"Dobře, a co dál?"

"Nic. Ale pošlu vám tam jednoho člověka, který vám dá čerstvé informace o našem vyšetřování. Chtěl bych ho poslat do Sevastopolu, až tam budete. To znamená do dvou týdnů. Mohl byste mu ukázat město, ukázat mu, jak to tam u vás chodí?"

"Ano, takže jdeme hledat to Kilo 630."

Admirál Morgan zavěsil, ani se nenamáhal rozloučit. Pak hodil do koše pár použitých umělohmotných pohárků na kávu a tácek od sendviče, navlékl si sako a podíval se na hodinky. Bylo 02:56. Vypnul počítač a světlo v kanceláři. Byl už na cestě domů, když znenadání zazvonil telefon.

"Morgan u telefonu."

Hlas na druhém konci patřil cizinci, kterému angličtina dělala značné potíže.

"Admirále Morgane. Jsem izraelská rozvědka. Generál Gavron po mně chce, abych vám mluvil. Jsem v Istanbulu a našel jsem vašeho člověka. Odejel odsud na černomořské lodi. 26. listopadu. Zaplatil v hotovosti. Turecké liry do Oděsy. Jeho jméno Adnam, na seznamu cestujících. Loď se zakotvila 27. listopadu v 13:00. Nepřeskočil přes palubu. Dostal se tam také. Generál Gavron předal kolegovi v Oděse. Nemyslím si, že váš člověk se sem vrátil. Nashledanou, admirále. Musím jít."

Spojení s Tureckem bylo přerušeno. Tentokrát admirál Morgan držel sluchátko.

"Kdepak, k vám už se nevrátil, jen projel kolem přístavem na výšku periskopu," oznámil své prázdné kanceláři.

Přešel k roztahaným mapám, rozsvítil světlo, vytáhl mapu Černého moře a začal všechno opět přeměřovat pomocí odpichovátko. Pobrukoval si k tomu: "Z Istanbulu do Oděsy to dělá... tři sta sedmdesát pět mil... při patnácti až dvaceti uzlech je tam příští den."

Admirál potom změřil vzdálenost mezi Oděsou a Sevastopolem. Nespokojeně se prošel po kanceláři. Neustále přitom uvažoval nahlas.

"Dvě stě mil k jižnímu pobřeží Krymu. Zajímalo by mě, jestli si náš milý Benjamin vybral zrovna tuhle trasu, aby se setkal s kapitánem Kila 630," pokračoval admirál ve svém monologu.

Vrátil se ke svému pracovnímu stolu. Horečně přemýšlel.

"Co bych dělal, kdybych byl na jeho místě? Jsem v Sevastopolu na velitelství Černomořské flotily. Sjednám si schůzku s nějakým kapitánem ruské ponorky na dielelektrický pohon. Co k tomu potřebuji? Hromadu peněz v hotovosti. Ale do Oděsy se patrně nedostanu, aniž bych s těmi penězi vzbudil pozornost. Nakonec s takovou fůrou peněz bych byl nápadný všude... v Oděse, v Káhiře, v Istanbulu. Ty peníze jsem si musel vyzvednout v Istanbulu."

Admirál zvedl telefon a požádal operátora, ať ho okamžitě spojí s CIA. Chtěl si promluvit s majorem Tedem Lynchem. Okamžitě však vztekla praštil se sluchátkem; uvědomil si totiž, kolik je hodin. Posadil se a čekal. K jeho velkému překvapení se mu major ozval během pěti minut.

"Buďte zdrav, admirále. Tady Ted Lynch."

"Omlouvám se, že jsem vás vzbudil, ale něco mě napadlo. A docela by nám to mohlo i pomoci. Ten člověk, kterého hledáme, si nejspíš vyzvedl obrovskou sumu peněz v hotovosti. Zřejmě se jednalo o americké dolary a asi to udělal 26. listopadu loňského roku v Istanbulu. Nedalo by se to nějak zjistit?"

"Istanbul je velice kosmopolitní město, ale také si velice váží amerického kapitálu. Řekl bych, že nám pomohou. Měli bychom se porozhlédnout v ulici, které se říká Buyukdere. Víte, ono celé to město je plné velkých mezinárodních bank - Bankapital, Iktisat Bankasi, Garanti Bank. Všechny jsou samozřejmě vázány bankovním tajemstvím. Hodně jich má pobočky v New Yorku, a v Americe vůbec. Pochybuji, že nám dají jméno nebo něco podobného. Ale když se jich zeptáme, jestli si u nich někdo nevyzvedl plný kufr peněz, tak to nám řeknou, i když nám nesdělí jméno té osoby."

Pustím se do toho hned ve dvě ráno, tedy v pondělí."

"Díky, Tede. Hodně štěstí. Doufám, že se mi zítra ozvete. Budu tu už v šest. Nashledanou, příteli."

"Počkejte, Arnolde, ještě jednu věc," ozval se hlas na druhém konci. "Mám otázku... jste stále ještě u telefonu?"

"Ano, slyším vás."

"Admirále, kdybych chtěl ruskému kapitánovi vyplatit tak obrovskou částku, aby mě už v polovině dubna odvezl z Černého moře, pak bych mu to všechno vůbec nevyplatil najednou v listopadu."

"Máte pravdu, Tede. Samozřejmě, že byste mu nedal všechno najednou. Nejdřív byste mu dal tak dvacet tisíc... někdy v listopadu. A pak byste později zaplatil větší sumu... možná pět miliónů, které byste si s sebou vzal na ponorku, a pak dalších pět miliónů pro posádku, což byste si také vzal s sebou na palubu."

"To už je o něco reálnější plán, admirále. Ale v žádném případě se nedá zjistit, jestli si někdo 26. listopadu vyzvedl tak malou sumu, jako je dvacet tisíc dolarů. Co hledáme, je oněch deset miliónů dolarů, které si vyzvedl někdy mezi 7. a 13. dubnem. O tom musí existovat záznam."

"Ano, Tede. Ten druhý týden v dubnu se mi zdá daleko pravděpodobnější. Díky, že jste se mi o tom zmínil."

Admirál zavěsil a vzápětí vytočil marylandské číslo Billa Baldrige. Bylo sice 03:38, ale kansaský vědec okamžitě zvedl telefon. Odrážela se v tom rutina služby u námonictva, která naučí lidi vstávat v kteroukoli denní či noční hodinu.

"Ano, pane," vybafl Bill. "To jsem já. Co se děje?"

"Bille, udělali jsem určitý pokrok. Rusové už jsou ochotni připustit, že si jejich Kilo mohl najmout nebo koupit někdo ze Středního východu. V každém případě jsou s námi ochotni spolupracovat. Pojedete tam navštívit jednoho mého starého známého. Je šéfem námořní zpravodajské služby. Jedná se o kontradmirála Vitalije Rankova. Za ním pojedete, až vyřídíte ty záležitosti v Londýně a ve Skotsku. Po Anglii pojedete k Černému moři, tak si zabalte všechno potřebné. Je docela možné, že se tam zdržíte několik týdnů. Mossad je Adnamovi na stopě. Ví se, že jel do Oděsy. Vyjel lodí z Istanbulu. Používal ruský pas. Měl také turecké vízum. Jedno vám tedy řeknu, ten chlapík nemá žádné problémy s doklady. Patrně jel do Sevastopolu s dvaceti tisíci dolary v hotovosti. Ty měl na podplacení kapitána."

"Ale to se mi nezdá, admirále. Přece se nemůžete jen tak beze všeho ukázat v Rusku a začít podplácet ruské námořní důstojníky, aby pro vás ukradli ponorku a oblbli posádku natolik, aby byla ochotná provést něco tak příšerného. Vždyť by se z těch námořníků stali ti nejhledanější muži na celé planetě."

"Ale ano, Bille. Je to zcela reálné. Všichni ruští kapitáni jsou chudí jako kostelní myš. Takovému člověku stačí jen ukázat obrovský balík peněz a udělá pro vás všechno. Takový kapitán může své posádce namluvit, že jedou na tajné námořní cvičení. Já bych to udělal takhle. Řekl bych jim: vykonajte svůj úkol a tady máte polovinu peněz; zbytek na vás bude čekat v jihoamerické bance. Navíc bych jim slíbil, že ta banka bude v zemi, která je nikdy nevydá. A takové země existují. Při troše štěstí je v té zemi ani nenajdou."

"Kolik byste byl ochoten zaplatit?"

"Co takhle půl miliónu dolarů?"

"Hloupost! Z toho se nedá žít celý život. Uvědomte si, že z toho bude muset žít celou rodinu."

"Dobře, tři milióny."

"Pořád málo, aby si kvůli tomu někdo ničil kariéru a musel navždy opustit svou vlast."

"Pět?"

"Možná."

"Deset miliónů dolarů."

"To už zní dobře."

"Zvýším to na dvacet miliónů, pokud budete chtít. Ale vždycky se do té ponorky dostanu. Protože petrodolary mé vlády pro mě nic neznamenají, zatímco pro takového ruského ponorkového kapitána budou vším. A jeho rodině též. Takhle to asi udělali. A ještě vám něco řeknu. Ta nová Kila v Černém moři mají spoustu torpéd. Asi dvacet. Dvě s jadernou hlavicí."

"Proboha, jak jste to zjistil?"

"Řekl mi to Rankov."

"Takže, když se to Kilo vydalo na moře, Ben Adnam už na něm byl a s ním i ta torpéda?"

"Ne. Patrně ho vyzvedli někde v tureckých vodách. Určitě by se nenechal vyzvednout v ruských výsostných vodách. Důležité bylo kapitána přesvědčit, že má přístup k astronomickým částkám peněz. A také musel vědět, že ty peníze jsou na dosah ruky. A pak tu byla ta druhá splátka... někde v cizině. No a torpéda už byla připravená. O to se musel postarat ten ruský kapitán. Už se tak předtím museli domluvit."

"Takže teď ti Rusové už vědí, že to Kilo proplulo Bosporem pod vodou?"

"Ne. Jenom vědí, že zmizelo a že se s ním stalo něco podezřelého. Ale asi jim už také došlo, že se nějak muselo skrz ten Bospor dostat, protože se v Řecku našel ten utopený námořník, který byl členem posádky Kila 630."

"Potvrdil to Rankov?"

"Ano."

"Takže vás uvidím zítra před odjezdem do Londýna."

"Ano, přijďte za mnou do kanceláře. Brzy odpoledne. Dám vám poslední instrukce před cestou. Také pro vás mám zajímavé informace od náčelníka námořních operací. A teprve potom vás pustím na letiště. A chci také, abyste si s sebou vzal přenosný telefonní kódovač. Víte, jak funguje?"

"Ano, ale bude lepší, když mi to ještě jednou vysvětlíte. Dá se používat i v cizině?"

"Můžete ho použít, kde chcete, funguje všude. A je to setsakramentsky důležitá věc. Nemůžeme si dovolit, aby nás někdo odposlouchával."

"Dobře, pane."

Ale to už admirál zavěsil a skláněl se nad mapou. Zkoumal severní pobřeží Turecka, které se táhlo sto mil od bulharských hranic až k Bosporu a odtamtud dalších sedm set mil až ke gruzínskému městu Batumi.

"Co bych dělal já na jeho místě?" ptal se.

Hodiny odbily 04:00. Washington spal. Arnold Morgan nespal. Zapálil si doutník, otevřel dveře a požádal o kávu. Pro admirála byl čas nedůležitou veličinou. Měl jiný biologický rytmus než většina smrtelníků. Navykl si něj na ponorce, kde se čas měří podle hlídek a kde se jen málokdy setkáte s denním světlem.

Admirál Morgan si poněkud teatrálně pohrával se svým doutníkem. Právě jsem přijel do Seoastopolu. Mám s sebou dva obrovské kufry napěchované dolary. Jeden z nich jsem už dal kapitánovi. Druhý mu dám, až se nalodím na ponorku. Kde je tedy nejlepší místo na nalodění?

Hleděl do zdi; promýšlel situaci. Potom promluvil nahlas: "Samozřejmě! Už to mám!"

Musím přemýšlet o tom, co bych neudělal. Co by mě ani ve snu nenapadlo, kdybych se měl nalodit na ruskou ponorku, abych ji ukradl? Odpověď: Neudělal bych to v Rusku. Vzal bych si svůj druhý kufr s penězi, vypadl bych odtamtud co nejrychleji a nalodil bych se někde jinde.

Admirála potěšila nevyhnutelnost závěrů, ke kterým došel. Studoval mapu - už dávno vyloučil přístavy na západním pobřeží - ty, které byly poblíž ústí Dunaje, a další, které se nacházely na bulharském pobřeží až k tureckým hranicím. Tak tady bych se vůbec neukazoval, říkal si v duchu. Ty země byly příliš dlouho pod sovětskou kontrolou. Jen bych tam vzbudil podezření. Je tam až moc čmurchalů.

Podíval se na severovýchodní pobřeží Turecka na evropské straně. Ani tady to není příliš dobré. Skutečné hloubky jsou příliš daleko od pobřeží. Musel bych se plavit až šedesát mil od pobřeží. To je příliš daleko. To jsou turecké vody a mohli by mě tam snadno najít... s těmi penězi a pravděpodobně i s pistolí. A nakonec by si mohli všimnout i té ponorky... To by mohlo být nepříjemně podezřelé, najít mě u té ponorky, daleko od pravidelného kursu. Kdepak, to není dobré místo.

Začal zkoumat pobřeží na východ od Bosporu. Na mapě pozorně prohlížel každý milimetr. Používal při tom svou starodávnou lupu. Vypadal tak trochu jako Sherlock Holmes. Náhle se zastavil a upřeně se zadíval na poloostrov Sinop. Ze šuplíku s mapami si vytáhl podrobnější mapu. Přeměřoval ji pomocí odpichovátka a ocelového pravítka. Velice mile ho překvapilo, že poloostrov leží blízko hlubokých vod. Pouhých dvacet pět minut cesty od pobřeží. Zkontroloval to ještě jednou. Vytáhl si průvodce a přečetl si, že Sinop je rybářský přístav, který se také proslavil svými loděnicemi. Obklopují ho krásné pláže, mnoho laciných hotelů a je nějakých tři sta mil od Istanbulu. Narodil se tam filozof Diogenes, známý cynik. A admirál Morgan se mezi cyniky cítil dobře. Sinop. To bylo ono...

"Takhle bych to tedy udělal," oznámil vážně. "Dohodl bych se s ruským kapitánem. Jel bych na jih po pobřeží do Gruzie a potom po moři do Trabzonu. Odtud bych jel autobusem do Sinopu. Ubytoval bych se v jednom z těch hotelů a tam bych počkal na signál od kapitána. Pak bych se vydal do přístavu, vlezl bych na nějakou opuštěnou desetimetrovou jachtu a potichu bych vyplul z přístavu. Zajel bych asi tak čtrnáct mil od pobřeží. Navigoval bych pomocí přístroje na určování zeměpisné polohy přes družici tak, abych se dostal na 35.3V, 42.1S. Jako zkušený ponorkový námořník bych připlul k boku ponorky. Pak bych potopil jachtu a potom převzal velení na ruské ponorce." Admirálovi Morganovi bylo jasné, že se může mýlit, ale jako výchozí bod mu to stačilo. Přitom netušil, jak blízko je od pravdy. Ale teď ho zajímalo, co se stalo s ponorkou, když vyzvedla Bena Adnama. Vyšla se na západ v hloubce tisíc sáhů k zejícímu vjezdu do Bosporu? A vydal fregatní kapitán Adnam rozkaz, aby pokračovali v kursu dvě-jedna-nula do neznámých vod velké podmořské průrvy mezi Evropou a Asií?

Kapitola jedenáctá

07:00 pondělí, 5. srpna.

Bill Baldridge si neustále v duchu přeríkával, jak požádá Královské námořnictvo o zapůjčení jedné ponorky na dieselový pohon. Seděl v Boeingu 747, který právě přelétal nad Londýnem a připravoval se k přistání. "Dobré jitro, admirále, rád bych věděl, jestli byste byl tak hodný a zapůjčil mi jednu z vašich nejnovějších dieselelektrických ponorek, abych ji mohl zničit někde uprostřed istanbulského přístavu?"

Ne, to bylo příliš drsné. Chtělo by to patrně něco jemnějšího. Což takhle: "Dobrý den admirále. Byl byste tak laskav a zapůjčil mi jednu z vašich ponorek na několik týdnů? Dáme na ni pozor. A nemáte čistě náhodou v Istanbulu speciální komando na zachraňování lodí?"

Modlil se, aby tohle všechno už za něj dávno vyřídil Scott Dunsmore. Požadavek, který měl Bill vznést, byl v každém případě naprosto neslýchaný. Korvetní kapitán Baldridge už toho přeci jenom věděl dost o finesách mezinárodní námořní komunikace. Americký náčelník námořních operací a britský první námořní lord se mohli téměř dorozumívat telepatii. Oba se už uměli dohodnout i o věcech, které jim byly proti srsti.

Baldridge přijel krátce před 09:00 do Northwoodu ve služebním voze vlajkového poručíka. Už se tu celkem vyznal. Samozřejmě ho na letišti nepřivítal nikdo jiný než mladý Andrew Waiters.

"Dobré jitro, pane," usmál se něj vlajkový poručík. "Už jste našli toho Zabijáka?"

"Ještě ne, ale už jsem mu na stopě."

Uvedl Billa do kanceláře, kde už na něj čekali admirál Elliott a jeho pobočník. Admirál vstal a přivítal Billa: "Korvetní kapitáne, rád vás tu vidím. Měl jste dobrý let?"

"Bylo to celkem bezbolestné," odpověděl. "Žádné změny od mé poslední návštěvy?"

Britského admirála pobavil důstojníkův smysl pro humor, který přičítal americké spontánnosti. "No, v mé flotile se

nikdo nesrazil, nikdo nenajel na mělčinu, nikdo neshořel, nikdo se neztratil a nikdo se nevzbouřil, takže na tom jsme docela dobře," odpověděl.

V tom okamžiku se otevřely dveře a vešel kapitán Dick Greenwood. Přišel sice pozdě, ale to ho nevyvádělo z míry.

"Dobrý den, pane. Dobrý den, korvetní kapitáne. Přinesl jsem ty poznámky, o které jste mě požádal."

"Barrow?"

"Ano, pane."

"Počkáme na Andrewa, až nám přinese kávu, a pak se dáme do práce. Celá ta záležitost je pěkně zamotaná a pro Spojené státy velmi důležitá."

Podíval se na Billa a spustil: "Včera večer jsem mluvil s naším prvním námořním lordem, který měl velice dlouhý rozhovor s vaším náčelníkem námořních operací. Pokud tomu rozumím, chcete si půjčit jednu naši dieselelektrickou ponorku a proplout s ní Bospor pod hladinou, což - jak všichni víme - je v rozporu s mezinárodními úmluvami, tedy nezákonné. Říkám to správně?"

Billu Baldridgovi spadl kámen ze srdce, neboť náčelník námořních operací ho ušetřil trapasu, kterého se tolik obával. Klidně přitakal: "Ano, pane, říkáte to naprosto správně."

"Takže stanovisko našeho námořnictva je mi známo a teď bych rád slyšel, jaké je v téhle věci stanovisko Spojených států. Obávám se, že s ním nejsem tak dobře obeznámen."

"Samozřejmě, pane. Jak víte, ztratili jsme měsíc pátráním po příčinách katastrofy, která se odehrála na Thomasu Jeffersonovi. Všichni, kdo se na vyšetřování podílejí, došli ke stejnému závěru: totiž, že letadlovou loď musel někdo potopit. Nejpravděpodobněji torpédem, které proti Jeffersonovi odpálila ponorka na nenukleární pohon, která nejspíš patří jednomu ze států v Perském zálivu. Nedomníváme se, že k tomu použili vlastní ponorku, ale ruské Kilo 630. Jestliže je naše domněnka správná, pak ta ponorka musela proplout z Černého moře Bosporskou úžinou. Ale Turci tvrdí, že nic neviděli. My se domníváme, že ta ponorka projela Bosporem pod hladinou."

"S tím naprosto souhlasím," ozval se admirál Elliott, "ale prosím vás, vysvětlete mi, proč se o to chcete pokusit ještě jednou? Neuspořádala jedna z vašich televizních společností soutěž?"

Bill se zasmál. "Ještě ne, pane. Asi k tomu brzy dojde. Ale teď vážně. Naš prezident je připraven nařídít celosvětové pátrání po té ponorce, ale jenom pod tou podmínkou, dokáže-li mu někdo, že je skutečně možné projet Bosporem pod vodou, ze severu na jih. Háček je v tom, že už mu půl tuctu lidí namluvilo, že se to udělat nedá a že se to prostě nemůže nikomu podařit."

"Ano, celosvětová pátrání a honičky se stávají dneska přímo posedlostí," poznamenal admirál Elliott. "Jakmile s nimi jednou začnete, pak vám začnou užírat peníze i lidi. Ty částky jsou někdy přímo astronomické. Schvalují počínání vašeho prezidenta; je opatrný."

"Ano, všichni političtí poradci mu radí, ať se ve styku s veřejností mluví o 'nehodě na Jeffersonovi'. Kdyby vyšel s pravdou ven, moc by si tím nepomohl a celkem snadno by mohl vyvolat celonárodní paniku. A když se nám podplout Bosporskou úžinou nepodaří, toto vysvětlení bude nadále platit jako oficiální vysvětlení příčin katastrofy."

"To celkem chápu," řekl admirál. "I když se to může ukázat jako krátkozraké řešení, když se ten váš muslim rozhodne ještě jednou udeřit. O té katastrofě se dá říct jen jedna dobrá věc - že jste přišli jen o jednu letadlovou loď a ne o dvě."

"Pane, přesně takhle uvažují všichni naši zpravodajci a ponorkoví námořníci. Domnívám se, že již plně chápete i prezidentovo stanovisko. Svým způsobem má pravdu. Pokud budeme chtít podniknout tak rozsáhlé mezinárodní pátrání, které daňové poplatníky přijde patrně na několik miliard dolarů, pak musíme vycházet z něčeho, co je alespoň pravděpodobné."

"To je velmi prezidentské stanovisko," pousmál se admirál Elliott. "Má to ovšem ten háček, že kdyby došlo k novému úspěšnému útoku na vaše námořnictvo, byl by obviňován z toho, že neuposlechl rad svých vojenských poradců."

"Ano, pane," souhlasil Kansasan. "To se klidně může stát. Jsou i lidé, kteří nepochybují o tom, že to Kilo se chystá k novému útoku."

"Ono je to všechno pěkně zapeklité," povzdechl si admirál. "Milý příteli, tyhle záležitosti jsou jako právní smlouvy. V nich se neuvažuje o tom, co se stane, ale o tom, co by se mohlo stát, ať se to může zdát sebepravděpodobnější. Jako voják musíte vždycky počítat s tou nejhorší variantou. Jinak to ani nejde. Ze své zkušenosti vím, že politici tohle většinou nechápou."

"Můžete mi říci, korvetní kapitáne, proč se podle vás jednalo o ruské Kilo?" vmísil se do hovoru kapitán Greenwood.

"To mohu. Po tom neštěstí jsme zjišťovali, kde se v inkriminovanou dobu která ponorka nacházela. Ověřili jsem si i ponorky zemí třetího světa, které jsou v opravě nebo mimo aktivní službu. Některé z nich se dokonce potopily ve svých domovských přístavech, jak se tomu stalo v Sýrii a Libyi."

"Omlouvám se, že vás přerušuji," poznamenal admirál a zvedl k Billovi obočí. "Ale nestalo se teď před nedávnem něco obdobného Íráncům?"

"Bohužel o ničem takovém nevím," zarazil se Bill.

"Samozřejmě že nic nevíte," zasmál se admirál. "Prosím pokračujte."

"Ano, pane. Když jsme si ověřili, co se dalo, něco nás napadlo. Jedno ruské Kilo v dubnu vyplulo ze Sevastopolu a o dva týdny později se údajně potopilo v Černém moři. Ale teď už Rusové přiznávají, že ho po několikaměsíčním pátrání nemohou najít. Mají závažné podezření, že s ním posádka dezertovala."

"Je ale docela možné, že se potopilo na nějakém místě, kde ho prostě najít nemohou. I takové věci se stávají," namítl kapitán Greenwood.

"To je sice možné, ale čemu byste věřil, kdybyste byl na našem místě?"

"Asi bych byl ochoten věřit tomu, že mohlo na naši letadlovou loď podniknout útok."

"Ano, pane. Je to také jediná ponorka, která to skutečně mohla udělat. To mě ovšem přivádí zpět k naléhání našeho

prezidenta, abychom dokázali, že Bosporem se dá nepozorovaně proplout pod hladinou."

"A to ještě než zahájíte to velké mezinárodní pátrání..." řekl Greenwood.

"Nedivil bych se, kdyby si několik vyšších důstojníků iránského válečného námořnictva myslelo, že jste to již udělali," poznamenal admirál Elliott.

Korvetní kapitán Baldridge na to nijak nereagoval. Pouze si všiml, že admirál Elliott se stále usmívá jako muž, který leccos ví.

"Zdá se mi," ozval se kapitán Greenwood skepticky, "že navrhuje něco, co je naprosto zbytečné. Proč chcete riskovat loď a její posádku? Proč chcete dokázat úplně šílenou teorii? I kdyby se nám to podařilo, jenom bychom dokázali, že vynikající loď s výborně vycvičenou posádkou může nepozorovaně proplout Bosporem pod vodou. Jestli něco takového je možné či nikoli, na tom se přece můžeme dohodnout v této místnosti a tak si můžeme ušetřit i ten nebezpečný úkol. Každopádně mám silné pochybnosti o užitečnosti té šílené akce. A to nemluvím o tom, že je to v rozporu s mezinárodním právem, že o tu loď můžeme snadno přijít na třiceti různých místech a že můžeme přijít o několik desítek vynikajících námořníků."

"Zapomněl jsem vás, Bille, upozornit na to," varoval Billa admirál Elliott, "že kapitán Greenwood je můj osobní skeptik. Ale já takovou osobu potřebuji, protože se tu kolem mě pohybuje příliš mnoho lidí, kteří tvrdí, že se zabývám jen věcmi, které se nedají, nemohou nebo by se zkrátka a dobře vůbec neměly dělat. To je samozřejmě nesmysl, ale je to součást mé pověsti, s kterou jsem se musel naučit žít."

"Váš postoj je mi jasný a schvaluji ho," odpověděl Bill Baldridge. "Ale odpověď na otázku kapitána Greenwooda je jednoduchá. Prezident Spojených států chce mít dobrý důvod, aby utratil miliardy dolarů při hledání ponorky, která možná ani neexistuje. Je to jeden z nejlepších prezidentů, jakého jsme kdy měli. Má velmi kladný postoj k ozbrojeným silám. Snaží se nás pochopit. Je tvrdý, neobyčejně chytrý; je vždycky na naší straně. Chce se vyhnout kritice některých idiotů v Kongresu, kteří by ho byli ochotni napadnout za rozházení několika miliard dolarů pro nic za nic."

"Ano," řekl admirál zamyšleně. "Chápu, potřebuje důkaz."

Kapitán Greenwood teď vypadal už sklesle, když viděl, že jeho šéfovi se ta myšlenka čím dál tím víc zamlouvá. Zeptal se ale ještě jednou: "Tak proč nepoužije jednu ze svých lodí?"

"Protože žádnou takovou už dvacet let nemáme," odpověděl Bill.

Čímž narážel na to, že během snižování vojenského rozpočtu přestaly být staré dielelektrické ponorky financovány, a proto se už v americkém válečném námořnictvu nepoužívaly. Američtí stratégové věřili, že Amerika potřebuje jen nové nukleární ponorky s velkým akčním rádiem, protože často operují velice daleko od svých mateřských základů.

"Abych řekl pravdu, v tom měli Američané pravdu," poznamenal admirál Elliott. "Oni skutečně potřebují jen ponorky s dlouhým akčním rádiem a malé pobřežní ponorky potřebují jen zřídka. Tady u nás si politici myslí, že bychom měli udělat to samé, co udělali v Americe, ale naše situace v Evropě je podmíněna naprosto odlišnými geografickými podmínkami. Musíme operovat podél evropského pobřeží, k čemuž potřebujeme skutečně vynikající velitele ponorek, kteří musí bezpodmínečně ovládat navigaci v mělkých pobřežních vodách. Naše menší plavidla mohou nepříteli natropit spoustu škod. A proto také Rusové stále staví Kila. Kruci. Naše situace není příliš záviděníhodná."

"Jak to, pane?" chtěl vědět Bill Baldridge.

"Protože jsme za poslední čtyři roky utratili dvě miliardy liber za postavení čtyř ponorek třídy Upholder, které jsou naší obdobou ruského Kila. V tom jsou také započítány náklady za vývoj a výzkum, takže další ponorky této třídy by už měly být levnější. A potom se naši politici z čista jasna rozhodli, že je nepotřebujeme a že je ani nemusíme skladovat pro případ nějaké budoucí krize. Takže, aby se zbavili výdajů, začali je lacino prodávat komukoli, kdo se našel. Izraelci koupili jednu. Brazilci se nechali slyšet, že by jednu také rádi koupili. A bůhví kdo ještě. Prodávají se skoro zadarmo a z hlediska naší ponorkové flotily je to zločin a stejně tak je to i zločin vůči našim daňovým poplatníkům. Korvetní kapitán Baldridge, vy jste ke mně nepřišel jako nebezpečný otrapa, jak si to o vás mnozí myslí, ale jako možný spasitel."

"Ano, pane, rozumím vám velmi dobře. Teď se vám naskytla dobrá příležitost ukázat důležitost těchhle hraček při spolupráci obou našich států."

"Ano. Ono je to tak. Hrozí nám velká mezinárodní krize. Můžeme ji odvrátit pouze nasazením jedné z našich nových ponorek třídy Upholder, o jejímž významu se vedou dlouhé politické spory, ve společné akci s našim největším spojencem. Tohle je skutečně jedinečný způsob, jak zapůsobit na naše politiky."

"My jsme se mohli zase obrátit jen na vás. Jen vy nám totiž pomůžete, navíc diskrétně."

"Rád bych se té akce zúčastnil osobně," přiznal se admirál.

"Pane, něco takového tedy ale vůbec nepřipadá v úvahu," protestoval okamžitě kapitán Greenwood. "Přece nemůžete být tak dlouho pryč. A co bychom dělali v případě, kdyby se vám něco stalo? Jak bychom vysvětlili, že jste se podílel na provedení tak nebezpečného úkolu?"

"S tím bych si ani moc hlavu nelámá, odpovídal admirál. "Ale asi máte pravdu. Ponorka ovšem popluje pod britským velením."

"My předpokládáme, že ponorka zůstane pod britským velením," vysvětlil Baldridge. "Náš prezident ale chce, abych byl na palubě."

"To nebude problém. Horší je, že máme tak málo času. Naši velitelé ponorek by se na to měli připravit speciálním výcvikem. Schází nám dost času, abychom je připravili na patřičnou úroveň. Kdokoli bude té ponorce velet, bude potřebovat také k ruce jednoho velice zkušeného ponorkového námořníka. Někoho, kdo už něco zažil."

"Co takhle admirála MacLeana, pane?" zeptal se kapitán Greenwood. "Jestli to nezvládne on, pak už nikdo."

"To je dobrý nápad," přidal se admirál. "Ale budeme ho muset přesvědčit. Koncem srpna jezdí na lov tetřevů. Má však jistou zálibu v historii, a tak by ho tahle akce mohla zaujmout."

"Zase není tak starý, pane. Bude mu... pětapadesát."

"V každém případě se bude cítit dost mladý na to, aby jako první člověk v dějinách proplul Bospor pod vodou," odpověděl admirál Elliott. "Nebo vlastně druhý..."

"Takže proti téhle akci asi nic nemáte, pane?"

"Ne, Dicku. Vlastně nám otevírá nové obzory. Pro nás to bude mít jen příznivý dopad. Když se nám to skutečně podaří, dokážeme možná přesvědčit vládu, aby nám povolila ponechat si alespoň zbývající ponorky třídy Upholder. Turkům zase bude moc dodat nové cenné informace, tedy v případě, že se s nimi rozhodneme o ně podělit. A nakonec i Američané budou docela rádi, když si Turci vylepší obranu Bosporu. Nikdo neví, kdy se ruské námořnictvo zase vzpamatuje. Tuhle akci můžeme daleko víc získat než ztratit - obzvláště my."

"Pane," nedal se kapitán Greenwood, "můžeme ale přijít o naprosto novou ponorku a možná i o spoustu lidí."

"Tím bych si nebyl tak jistý, Dicku," odpověděl admirál. "Máme dost velké šance na přežití, i když do nás najede turecký převozní člun. Možná, že se jim podaří urazit stěžen nebo stabilizační klapku. Byl by to sice drahý špás, ale v žádném případě nic, na co se umírá. A navíc hodně lidí by se dostalo z ponorky ven. Voda tam není moc hluboká."

"Pane, ale určitě nikdo nepřežije srážku s vrakem nebo se skaliskem či s jedním z těch velkých zaoceánských plavidel, kterých v těch vodách pluje víc než dost."

"Samozřejmě máte pravdu, ale o tu ponorku přijdeme tak jako tak, i kdybychom seděli tady a čekali."

"Nemluvil jsem o ponorce, ale o lidech, o které můžeme přijít."

"Ano, máte zase pravdu, kapitáne. Naprosto vás chápu. Ale přece si nenechám jen tak uniknout takovou vhodnou příležitost k tomu, abych našim politikům ukázal, k čemu jsou nové ponorky dobré. Je to vhodná příležitost k tomu, abych staré ponorky pro královské námořnictvo zachránil."

"Ano pane, ale je tu také... jsou tu také Turci," dodal kapitán Greenwood. "Řekneme jim něco?"

"Prezident jim v žádném případě nechce předem nic vyzradit," vysvětlil Bill Baldrige. "Ale to si musíte rozhodnout vy sami. Ta loď je přece vaše. Samozřejmě bych byl daleko šťastnější, kdybychom jim neřekli vůbec nic."

"Něco bych vám ale rád připomněl. Něco, co se vám velice dobře může přihodit," řekl kapitán Greenwood. "Je kolem půlnoci. Z nějakého důvodu se budete muset vynořit. Kvůli hroící kolizi nebo kvůli mělčinám. Turci vás zahlédnou na radaru. Vy se opět potopíte na výšku periskopu. Turci zpanikaří. Přijedou v hlídkových člunech a začnou shazovat hlubinné bomby. Roztrhnou ponorku na dvě půlky. Při tom většina posádky zahyne. Neměli bychom nějakým způsobem takovému nebezpečí předejít?"

"Ano, tomu se budeme muset vyhnout," souhlasil admirál Elliott. "S nikým přece neválčíme, a proto bychom se do takové situace vůbec neměli dostat. Turkům by se něco takového také nelíbilo. S tím se bude něco muset udělat. Budeme jim muset něco naznačit. Něco mě napadá..."

Kapitán Greenwood obrátil oči v sloup. Znal svého šéfa jako vlastní boty a bylo mu jasné, že teď vyrukuje se svými trumfy.

"Před několika lety," začal vyprávět jeho šéf, "jsem měl to štěstí, že mě vybrali, abych doprovázel jednoho vysoce postaveného důstojníka tureckého válečného námořnictva. Nijak jsem se do toho tenkrát nehnal a ani jsem se nenabízel, abych někomu dělal průvodce po Temži. Ono to bylo ze začátku pěkně zoufalé. Náš host neuměl anglicky ani slovo a já samozřejmě ani slovo turecky. Nakonec jsme se domlouvali francouzsky, tedy jazykem, který příliš neovládám. Večer před naším výletem po Temži jsem si přečetl několik průvodců, takže jsem se stal odborníkem na historické památky podél řeky. S tím Turkem jsem pak strávil celý den. Oba jsme si to tenkrát pěkně užili. Pověřeli jsme v jednom klubu a pak jsem obstaral hostesku. Majitel toho podniku, Al, mu to zařídil na účet podniku. Takže ten Turek mi stále něco dluží a teď je tamním náčelníkem námořních operací. Co vy na to, pánové?"

"Skvělé," zajásal Baldrige. "Možná že bychom mu měli poslat účet za to jeho křepčení s hosteskou."

"Obávám se, že na to je příliš pozdě. Ten podnik museli před několika lety zavřít. Ona tam byla příliš velká konkurence od děvčat, co to provozují na ulici."

Kapitán Greenwood se pousmál a Bill Baldrige se zachechtal nahlas. Ale admirál stále mluvil o jejich plánu: "Navrhují tedy, abychom to provedli následovně. S tím naším tureckým přítelem prohodím několik slov. Bill se vydá do Skotska a popovídá si tam se svým novým přítelem, admirálem MacLeanem. Ale nejdříve si s ním promluví já. Potom se Dick vypraví do doků v Barrow-in-Fumess, aby zjistil, v jakém stavu se nachází ta loď, co ji máme prodat Brazilcům, Unseen. Andrewe, spojte se s prvním námořním lordem. Já to zatím vyřídím s ministerstvem obrany. Myslím, že ministerský předseda byl už o celé věci informován. Politici nemají námitek a chtějí v podstatě pomoci našim americkým přátelům. Nesmíme připustit, aby nám nějakí domorodci potápěli naše válečná plavidla, ne?"

Admirál poradil Billovi, ať se spojí s MacLeanovými, aby si zjistil, jestli bude moci u nich doma přespat. Také se domníval, že by nebylo špatné, kdyžby se příští den zajel podívat do Barrow se sirem Iainem, aby se seznámil s Unseen. "Pošleme pro vás na letiště helikoptéru, abyste stihl let do Skotska, samozřejmě když MacLeanovi nebudou nic namítat proti vašemu pobytu v Inveraray. Když to nepůjde, ubytujeme vás ve Faslane a tam se setkáte s Iainem. Nejlepší bude, když okamžitě vyrazíte a když mi v noci dáte o sobě telefonicky vědět. Přál bych si, aby nám naše plány vyšly. Dost neradi bychom zklamali Pentagon. Obzvláště když za všechno platí a my tím můžeme jen získat."

Bill Baldrige seběhl dolů po schodech a skočil do admirálova služebního vozu. Řidič už věděl, že Bill je na cestě do Skotska. Vyjeli okamžitě k Heathrow. Pršelo a na M25 byl příšerně hustý provoz. Na letiště dojeli včas a Bill stihl let do Glasgowu ve 14:40.

051835SRPEN02. 19.55J, 64.31V. Rychlost nula uzlů. Pozice: Indický oceán, 300 mil na východ od ostrova Mauricius.

"Se zásobami to vypadá dobře. Máte tisíc galonů paliva, Georgiji. Na cestě budete za půl hodiny."

"S mou lodí nejedete, Bene?"

"Nemohu. Musím tady přestoupit na tanker. Musím se dostat na místo našeho příštího setkání, protože ono to není jen tak, vyložit padesát zběhlých ruských námořníků a zanechat je v nějaké jihoamerické vesnici, každého s půl miliónem dolarů. Musím pro nás sehnat loď. Budeme je muset odvázet z ponorky po dvou nebo po třech. Potrvá to patrně tři týdny. Na tom jsme se přece dohodli. Provedeme to pomalu a bezpečně jako všechno, co jsme doposud udělali."

"Ale Bene, co když já dostanu na naše místo a vy nepřijдете? Co potom se mnou?"

"Georgiji, víte, kde je poslední tankovací místo. Doposud jsme nic nezakazili. Pod postelí máte obrovský kufr se čtyřmi milióny dolarů v hotovosti. Máte také papíry na vaše bankovní konto v Chile. Také máte fax, který vám potvrzuje právo zacházet s bankovním účtem. Vaše peníze jsou v bezpečí. Váš největší problém je dostat se z ponorky, aniž by vás někdo viděl. A to pro vás zařizují já. Proto vás musím opustit."

"Bene, nemohu vás vypustit. Posádka chce, abyste zůstal."

"Georgiji, nemůžete opustit tuto loď, aniž bych vám zařídil vylovení."

"Mohu zakotvit u jednoho ostrova. Podělím se s posádkou o peníze v kufru a odjedu s kufrem a dokumenty."

"Georgiji, je vás tu příliš mnoho. Tu ponorku najdou během několika hodin. Musíme ji mít během vyloďování mužstva ukrytou. Trvám na tom, abyste dál jednal v souladu s naším plánem."

"Když půjdete, Bene, možná zabijí. S vámi přežijeme."

"Když zůstaneme, Georgiji, oba určitě zemřeme. Musíte dělat to, co vám říkám."

"Bene, když třeba, použiji svaly a násilí. Posádka vás nepustí. Řekli mi to před dvěma dny. Když jsem jim řekl, co skutečně udělali, pár jich pěkně naštvanych. I když nezradili Rusko."

"Georgiji, nebudte směšný. Přiveďte mi čtyři vrchní důstojníky a nechte mě, abych si s nimi promluvil. Vysvětlím jim důležitost našeho původního plánu. Mým úkolem je zařídit, aby nikoho nechytily. Jestliže tuhle věc zakotvíte u nějakého ostrova, všechny nás pochytají. Jestli po nás jdou Američané, pak zařídí, aby nás všechny vydali do Ameriky a tam popravili za vraždu posádky Thomase Jeffersona."

"Dobře, Bene, přiveďte je. Ale oni názor nevymění. Chtějí, abyste s námi jel. Musíte sem zůstat."

"Georgiji, ještě než na mě zamíříte kalašnikov, uvědomte si laskavě, že jsem byl od začátku připraven položit za vlast svůj život. Na tom se nic nezměnilo."

Bill Baldridge se díval z vrtulníku na lesknoucí se vody Loch Fyne. Na severovýchod od domu MacLeanových spatřil malé město Inveraray. Dominovalo mu okouzující panské sídlo, obklopené trávníky a zahradami: byl to domov vévody z Argyllu, hrad Inveraray.

Rachotící helikoptéra přistála na trávníku sira Iaina a Bill vyskočil do slunečného skotského odpoledne. Odnal si zavazadla ke dveřím, kde ho uvítala lady MacLeanová. Potřásla si s ním pravicí a vysvětlila mu, že její manžel se zdržel v Edinburghu. Měl se vrátit za pár hodin.

Vešli do vstupní haly, kde mu Angus popřál hezké odpoledne a vzal mu jeho zavazadla. Lady MacLeanová ho zavedla do obývacího pokoje, odkud měl překrásný výhled na záliv, a slíbila mu, že brzy dostanou čaj. Posadili se proti sobě do lenošek a vyměnili si několik zdvořilostí. Lady MacLeanová ho požádala, ať jí říká Annie.

"Slyšela jsem, že chcete vzít mého penzionovaného manžela na krátkou dovolenou do Turecka."

"Nikdo mi ještě nepotvrdil, jestli s tím souhlasí," odpověděl jí na to Bill. "Během porady se admirál Elliott dozvěděl, že se té akce nebude moci zúčastnit. Pak přišli na to, že by se jí mohl účastnit váš manžel. Admirál Elliott se rozhodl, že si s ním promluví. Měli spolu hovořit, když jsem letěl sem."

"Už si spolu promluví. Teď o té věci uvažuje a mám takové tušení, že se už rozhodl. Iain se té akce samozřejmě zúčastní jako vrchní velitel. Chce za všechno převzít zodpovědnost. Stejně jako to dělal celý život."

"Annie," zeptal se jí Bill, oslovuje ji poprvé křestním jménem. "Vy si nepřejete, aby jel. Že?"

"Samozřejmě že ne. Byla jsem manželkou námořního důstojníka celý svůj život. Léta jsem na něj jen čekala. Někdy celé měsíce - když sloužil v Atlantiku nebo v Barentsově moři, když riskoval svůj život stovky metrů pod mořskou hladinou. Rusům přímo za humny. Celé týdny jsem bývala sama a neslyšela jsem od něj ani slovo. Stále musím myslet na ty dlouhé hodiny, kdy jsem bloudila po tomhle domě a modlila se za jeho návrat. Nikdy jsem od něj nedostala jedinou zprávu. Celou studenou válku, celou válku na Falklandských ostrovech. Až do loňského roku, kdy se mi konečně vrátil. A teď tohle. Někdy sebevražedné posílání ve vodách, které nejsou o nic hlubší než příkop u cesty."

Bill se na ni ustaraně podíval. "Když si s ním promluvíte, nemusel by s námi jet," zachmuřil se, "já sám se toho také musím zúčastnit."

"Ale Bille, vy jste o tolik let mladší a ani nejste ženatý."

"Ne, nejsem ženatý, ale mám spoustu blízkých příbuzných v Kansasu a teď jsme zrovna přišli o mého bratra Jacka, který byl skutečnou hlavou naší rodiny. Moje matka asi cítí to samé, co teď vy."

"Ženy námořníků a jejich matky vedou velice osamělý a smutný život. Trvá to léta. Jsem tím tak trochu konsternovaná. Těšila jsem se, že tomu všemu je už konec."

"Alespoň po nás nebude nikdo stílet. Uděláme jen tenhle jeden výlet. Je to jenom šestnáct mil a plavba nepotrvá déle než čtyři hodiny. Není se čeho obávat. Uvidíte, že všechno dobře dopadne. A když se sir Iain rozhodne, že s námi pojede, pak budeme v ještě větším bezpečí, protože on věří, že se to skutečně dá provést. A váš muž je ten nejlepší ponorkový námořník, kterého jsem kdy poznal."

"Ano, na té ponorce bude s vámi. O tom vůbec nepochybují," povzdychla si lady MacLeanová. "Ať mu řeknu cokoli, stejně s vámi pojede. On tu práci prostě miluje. Protože jedině tak se totiž může navrátit do dob, kdy velel ponorkám. Kdy dělal věci, o kterých věřil, že je může dělat jen on."

"Spousta lidí si o něm myslí, že byl tím nejlepším velitelem, kterého kdy britské námořnictvo mělo. Možná že je to jeho osud. Věříte v osud, Annie?"

"Ano, Bille, i po tolika letech."

Angus přinesl čaj a opět zmizel. Bill a lady MacLeanová v tichosti upíjeli čaj.

Pak se jí zeptal: "Jak dlouho mu to sem z Edinburghu potrvá?"

"Je to asi hodinu a půl do Glasgowa a pak ještě hodinu do Edinburghu. Po dálnici je to z jednoho města do druhého méně než padesát mil."

"To je ale pořád pět hodin cesty za volantem," řekl Bill. "Nechtěl bych takovou štreku jezdit každý den."

"Kdepak, je to příliš daleko, vlastně přes celé Skotsko, ze západu na východ. Ale dnes to nemá tak špatné. Řídí Laura." Billem to trhlo a skoro nemohl zakrýt, jak se mu rozbušilo srdce. Nemluvil s ní od té doby, kdy se před třemi týdny rozloučili na trávníku před domem.

"Netušil jsem, že se opět setkám se svým nejdůležitějším konfidentem," poznamenal a zašklebil se.

"A pokud vím, stejně jako vy ráda poslouchá operní árie," zdvořile se pousmála lady MacLeanová a dodala, aniž by vyzradila, co všechno ví: "Velmi jste na mou dceru zapůsobil."

"Přijedou s ní její dcerky, které jsem minule bohužel neviděl?"

"Bohužel ne, Bille. Odjely s otcem pryč. Příští týden začíná lovecká sezóna. Pojede střílet tetřevy. Každý se teď horečně připravuje na první výstřel. Laura to ale nenávidí."

"Proto tedy vždycky přijede sem k tomuhle překrásnému zálivu?" vyzvídal Bill.

"Ano. Ale poslední dobou tu byla často. Nikdy nepočítala s tím, že by mohla žít v Edinburghu. Ale její manžel je okouzlující. Samozřejmě se nikdy nevzpamatovala z toho příšerného Adnama. Řekla mi, že o tom všechno víte."

"Ano, se vším mi tak báječně pomohla. Ani netuší, jakou klíčovou roli hrály její informace v našem pátrání. Jestli ho chytíme, pak na tom bude mít velkou zásluhu."

"Skutečně potopil vaši letadlovou loď?"

"Když jsem tu byl posledně, říkal jsem si, že to asi mohl udělat. Ale teď už jsem si tím jist."

"Mohla bych vědět jak?"

"Nemohu vám vyžadit příliš mnoho podrobností," odpověděl korvetní kapitán. "Ale on vůbec není Izraelec. Asi se jedná o Íránce. Ale může také jít o Libyjce, Syřana nebo Iráčana. Jeho skutečnou totožnost dosud nezjistil ani Mossad."

"Iain říká, že by to mohl být i Íránec. Obzvláště, když mu Laura řekla o té příhodě v káhirské mešitě."

Náhle se ozval telefon. Lady MacLeanová ho rychle běžela zvednout. "Ano, ano... je tady... hned mu předám telefon." Zavolala Billa a požádala ho, aby šel k telefonu v admirálově pracovně naproti přes chodbu.

"Asi to bude tajné," poznamenala s úsměvem. "Je to stará úřadovna mého manžela."

Telefonoval vlajkový poručík Waites: "Dobrý den, pane. Počkejte chvíli, spojím vás s kapitánem Greenwoodem."

"Dobré odpoledne Bille," ozval se hluboký bas šéfa štábu ponorkové flotily. "Máme tu pro vás krat'oučké hlášení o tom, jak jsme na tom. Za prvé jsme dostali povolení od politických míst. S operací se má začít okamžitě. A pak si ještě náš šéf promluvil s admirálem MacLeanem a přesvědčil ho, aby jel s vámi. Takže tohle jsme už vyřídili. Ponorkou, kterou poplujete, bude Unseen, který teď kotví v Barrow. Je téměř připraven k prodeji do Brazílie, ale to se teď odloží. Admirál přikázal, ať se posádka připraví. To potrvá týden. Potom bude následovat dvoutýdenní výcvik. Všichni se s ponorkou musí seznámit. Pokud nedojde k nějakému maléru, Unseen bude 25. srpna připravena k vyplutí a 7. září se dostává na místo určení. Je to zhruba tři tisíce sedm set mil a pojede rychlostí dvanácti uzlů."

"A co naši domácí?" zeptal se Bill, aniž jmenoval Turkey. "Řekneme jim něco?"

"Ne, vůbec ne. Myslím, že admirál s nimi dnes večer promluví, ale jen velice obecně. Už mluvil s admirálem Dunsmorem z Pentagonu a pokud vím, budete jediným Američanem na palubě. Admirál Elliott zítra jmenuje kapitána. Asi to bude bývalý výkonný důstojník Jeremy Shaw z Upholderu. On se svým týmem cvičil Brazilce, takže tu ponorku zná jako vlastní boty."

"To rád slyším."

"Ještě dvě věci. Zítra pro vás a pro sira Iaina posíláme helikoptéru. Ta vás vyzvedne a dopraví do Barrow, abyste se tam mohli podívat na svou loď. A také očekávejte v následující půlhodině telefonát od admirála Morgana."

"Výborně. Budu tady. Pokusím se užít si tuhle krátkou dovolenou ve Skotsku."

"Nebojte se. Nebudete tam dlouho. Admirál Morgan vás ve čtvrtek posílá do Ruska. Ještě než tam pojedete, budete si muset zařídit zvláštní vízum v Londýně."

"Proboha!" láteřil Bill. "Člověk nikdy nenajde klid."

"To tedy ne, Bille, pokud ovšem skutečně hodláte lapit toho vašeho ptáčka. Kdepak, Bille, klid tu nemáme nikdy." Za půl hodiny kdosi zaklepal na dveře jeho pokoje. Korvetní kapitán právě lezl do zpola napuštěné vany, jejíž hladinu pokrýval obrovitý chuchvalec koupací pěny.

"Pane, máte telefon," ozval se Angus. "Připojím to na telefon hned vedle vaší postele."

"Díky, Angusi, starý brachu," odvětil. "Hned tam budu."

Trpce si posteskl, že admirál Morgan musí volat právě v okamžiku, kdy se uvelebil ve vaně, zabalil se do ručníku a zvedl telefon. Okamžitě varoval admirála: "Admirále, nejsme na bezpečné lince."

"Dobře, Bille, beru to na vědomí. Prý už je všechno připravené. Dneska ráno jsem mluvil se Scottem Dunsmorem. Říká, že prezident se už rozhodl. Jakmile se dozví, že se vám váš úkol povedl, vyhlásí celosvětové pátrání po tom Kilu. Zatím ale chci, abyste jel do Sevastopolu a abyste se tam seznámil s admirálem Rankovem a strávil s ním nějaký čas. Stejně jako my i on má zájem na tom, abychom našli jeho námořníky. Ukáže vám Sevastopol a okolí, abyste pochopil, v jakých podmínkách pracují ruští námořníci, a také abyste viděl, v jakých podmínkách žijí se svými rodinami. Omlouvám se, že z vás dělám detektiva, ale už do toho nemůžeme zasvětit víc lidí. Takže z vás na chvíli bude takové děvče pro všechno."

"Jak je to s tou mou cestou do Ruska? Je už úplně vyřízená?"

"Kancelář admirála Elliotta na tom pracuje. Před odletem si budete muset v Londýně vyzvednout letenky, vízum a peníze. Měl byste to udělat ve čtvrtek nebo v pátek, až si prohlédnete ponorku. Každopádně zavolejte admirálova pobočníka v Northwoodu. Jsou tím vším pověřeni."

"Dobře, admirále. A po Sevastopolu pojedou zpátky do Ameriky?"

"Myslím že ano. S tím Rankovem byste měl být hotový někdy kolem 13. srpna. Potom byste se měl setkat s posádkou ponorky. Pak možná budete mít trochu osobního volna. Ale možná že také ne. To se dá těžko odhadnout. Ale určitě si chvilku budeme hrát na detektivy. V každém případě se 8. září budete muset vrátit k admirálu MacLeanovi."

"Ano, pane."

"Nashledanou, Bille," rozloučil se s ním admirál a sluchátko se odmlčelo.

Zpátky v horké vodě si Bill probral situaci. Bylo mu jasné, že celá operace "hledej a znič Kilo 630" se odkládá. Nejdříve museli úspěšně proplout pod hladinou Bosporu z Černého moře do moře Marmarského. Teprve potom nechá prezident Adnama nemilosrdně stíhat. Připadlo mu zvláštní, že si teď prezident už byl úplně jistý, že se Adnamovi skutečně podařilo Bosporem proplout pod hladinou. Bill o tom už vůbec nepochyboval. Byla v tom tak trochu ironie, že se o to teď pokusí i Benův Učitel.

Sešel dolů a v hale zaslechl zaskřipání pneumatik admirálova Range Rovera. Otevřel dveře a spatřil admirála MacLeana, jak vystupuje z auta. Za ním vyskočili jeho psi Fergus, Muffin a Samson, kteří ho doprovázeli na každém kroku. Bůh ví, co ti psi dělali u Edinburghu, pomyslel si.

Admirál se pozdravil s Billem, kterému neuniklo přátelské zamávání řidičky, jež si teď v autě sbírala svou kabelku a sako.

"Buďte zdrav, Bille. Rád vás opět vidím," ozval se starý mořský vlk, admirál MacLean. "Jestli tomu správně rozumím, chystáme se spolu na drobný výlet."

Bill mu potřásl pravicí. Musel se při tom bránit přátelskému útoku všech tří psů. "Ano, ano," zasmál se, "několikadenní výlet do Istanbulu, placený strýčkem Samem. Co vy na to, pane?"

"Už se na to moc těším."

Laura se k nim hned připojila. Můj Bože, ta je ale hezká, říkal si Bill. Čertovsky se na ni usmál, když mu podala ruku.

"Dobrý den," pozdravila ho. "Neočekávala jsem, že uvidím svého inkvizitora tak brzy."

Lady MacLeanová vyšla ze dveří. "Vítej, miláčku," pozdravila dceru. "Jaká byla cesta?"

"Fajn. Tedy až na to, že asi tak před hodinou táta pustil v lese psy a hloupý Fergus se vůbec nechtěl vrátit. Nejspíš tam našel zaječí stopu. Stálo nás to dvacet minut cesty. Nechápu, proč jsme ty psy vlastně měli s sebou. Museli na nás dvě hodiny čekat před advokátní kanceláří a potom pět hodin sedět v autě. A navíc jsem kvůli nim museli dvakrát zastavit."

"To je celý tvůj otec. Vozí ty psy všude s sebou. Jenom do Londýna se s nimi neodvažuje. Všude se chovají jako blázni."

Bill je sledoval, jak zmizeli v dálce. Působili dojmem takového čiperného tria, plného energie, které divoce pobíhalo, štěkalo a skákalo. Dva už skočili do moře.

"Proboha! Nepouštěj ty mokré psy do domu," volala lady MacLeanová na svého manžela.

Laura uchopila Billa za paži. "Pojďte dál, inkvizitore," vyzvala ho. "Dáme si něco k pití. Je skoro půl osmé."

Večer začínal slibně. Angus opět připravil lososa z řeky Tay. Zapíjeli ho se stejným vínem jako posledně. Admirál přednášel o Bosporu a o tom, jak ho hodlá podplout. Naštěstí byl jeho výklad na lady MacLeanovou příliš složitý.

Večeře skončila v půl dvanácté. Brzy po ní všichni odešli spát. Příští den ráno v půl deváté přiletí pro admirála a Billa helikoptéra.

Korvetní kapitán a admirálova dcera ulehli ve svých ložnicích, které byly od sebe sice jen dvanáct metrů daleko, ale jim to přišlo jako tisíce námořních mil. Bill byl zvědavý, jestli se s ní setká ještě jednou. Za dva dny měl odjet a pak už ji patrně nikdy neuvidí. Do admirálova domu jí volat nemohl a ani se mu nechtělo volat jí do domu jejího manžela v Edinburghu.

Asi bude muset počkat na její případný telefonát do Států. Kam by mu mohla zavolat? Možná do Kansasu. Uvědomil si, že ji vlastně nezná. Vždyť ani nevěděl, jestli jsou v Kansasu k mání au pairs.

Vrtulník válečného námořnictva přiletěl přesně na čas. Korvetní kapitán a admirál se museli na hodinu připoutat k sedadlům, než vystoupili u montážních hal Vickers Shipbuilding & Engineering Ltd, britské společnosti, která pro královské námořnictvo postavila všechny jeho atomové ponorky, od Polarisu po Trident.

Většina loděnic v severní Evropě se nachází v bezútesných, větrem ošlehaných místech. Vickers nebyly výjimkou; nacházely se na nejjižnějším výběžku poloostrova Cumbria, naproti pobřeží Lancashire. Vlastně to tam už patří k Irskému moři. Celé místo je vystaveno nekonečným deštům, které spolu s vichrem přicházejí ze západu. Před nepohodou se bylo možné schovat jen v budovách, proti nimž leží osm mil dlouhý úzký písčité ostrov Walney Island.

Uvítala je malá skupina námořních důstojníků, kteří je okamžitě odvezli do doku Buccleuch, který byl domovem nechtěných ponorek třídy Upholder. Antracitově černý Unseen byl upoután k molu. Měl výtlak dva a půl tisíce tun.

Byl osmdesát metrů dlouhý s akčním rádiem osm tisíc mil. Pod hladinou se plavil rychlostí až dvacetí uzlů. Poháněly ho obrovské motory-generátory značky Paxman o celkovém výkonu šest a půl tisíce koňských sil. Ve svém vybavení měl rakety typu McDonnell Douglas a dvacet jedna torpéd typu Marconi Spearfish. Jméno lodi, Unseen -Neviděný-, se k ní velice hodilo. Ponorka byla téměř nehluchá a proto i vražedná. Její posádka věděla, že ji britská vláda chce prodat.

Mezi námořníky to vělo. Vládla mezi nimi stejná atmosféra, jako když se roku 1981 politici rozhodli prodat jediné dvě letadlové lodi, které Spojené království Velké Británie a Severního Irska mělo, což vlastně nepřímo způsobilo Falklandskou válku, protože Argentinci se domnívali, že Velká Británie neubrání Falklandské ostrovy před větším vojenským náparem. Ale přepočítali se. Letadlové lodi se měly prodat až o půl roku později, takže je britské

námořnictvo mohlo proti Argentincům nasadit.

Bill Baldridge jasně cítil, že všichni námořníci jsou na svou vládu značně rozzlobeni. Nikdo nechtěl, aby vláda ponorky prodávala, a všichni vyšší důstojníci věděli, že tento americký korvetní kapitán by se mohl stát jejich případným zachráncem. Proto se k Billovi chovali jako k hrdinovi.

Celá skupina se vypravila na palubu Unseen. Zatímco Britové korvetnímu kapitánu Baldridgovi předváděli různé zbraňové systémy, admirál MacLean strávil dvě hodiny v sonarové místnosti, kde si prohlížel její nejnovější vybavení. Po obědě jim jejich průvodci ukázali loděnici. Přesli přes most Michaelson, který odděluje doky Buccleuch a Devonshire. Most se musel zvedat, aby pod ním mohly projíždět lodě. Za Devonshirem stála obrovská hala, ve které se stavěly Tridenty. Nebe pokrývala zlověstná mračna. Moře bylo šedivé, nepřívětivé. Iain MacLean se vždycky podívoval, koho napadlo tyto doky pojmenovat po dvou vévodech, kteří prosluli jako největší majitelé půdy v celé Británii.

Ukázal Billovi úzký vybagrovaný kanál, který vedl zátokou kolem ostrovů Roa a Foulney, odkud už směřoval do Irského moře. "Touhle cestou vyjely do Atlantiku doslova stovky ponorek," vysvětloval mu. "Za druhé světové války se jich strašlivá spousta nevrátila. Tyhle loděnice a muži, kteří tu pracují, jsou duší královského ponorkového loďstva. Dělníci a inženýři představují celé generace umu, který přiliš mnoho britských vlád mylně považovalo za samozřejmost."

"Unseen se mi moc líbí," přiznal se Bill. "Má něco do sebe, má krásný tvar, je tichý a pevný. Skoro se na to těším."

"Já taky," odušil admirál. "Je tichý a velice dobře se s ním manévruje. Budeme na něm v bezpečí."

V 16:00 vyrazili zpět do Inveraray. Nejdřív ale museli projít skrze smutné, šedivé ulice městečka Barrow, kde nyní nad životem všech inženýrů a dělníků visel velký otazník. Každou chvíli se rušily další a další objednávky. Na nové stavby válečných plavidel scházely peníze.

Z oken vrtulníku Bill ještě jednou spatřil ponorku, s kterou měl proplout Bosporskou úžinou. Brzy mu však mračna zakryla výhled.

Melancholická krajina jim brzy zmizela z očí, ale ještě dlouho potom pochovali oba muži bezmoc, která na ně padala při pomýšlení na trudný život lidí, kteří žili a pracovali v takových městečkách jako Barrow. Teprve až když Bill spatřil bývalou slečnu Lauru MacLeanovou, která na ně mávala z trávníku před domem, spadla z něj ona chvilková deprese.

"Čekala jste tu na nás dlouho?" otázal se jí.

"Ne, jenom několik minut. Ten vrtulník vždycky odlétá z Barrow ve čtyři hodiny. Přiletí sem vždycky po páté. A to je zrovna teď. Doufám, že jste se měli pěkně."

"Ano, měli jsme se přímo skvěle. A admirál se vrátil domů, aby si dal šálek čaje. Inu, není nad šálek dobrého čaje."

Laura obdivně hleděla na Billa. Doposud ho neviděla v uniformě. Působil opravdu báječně. Tak proč ho dosud žádná nedostala? podívovala se.

"Lauro," zeptal se, "proč si mě tak prohlížíte?"

"Ach promiňte. Nikdy jsem vás neviděla v uniformě. Musím se zvyknout na váš oficiální vzhled."

"Jsem tu služebně," zasmál se Bill. "Zastupuji americkou vládu. A podle toho jsem také oblečen. Znáte to, tvrdý límeček a vyznamenání..."

"A máte nějaká?"

"...vůbec nic, co bych získal ve válce, ale mám několik osobních trofejí - jestli tedy rozumíte, co tím myslím..."

Je to uličník, ale šarmantní, říkala si Laura.

Oba sledovali, jak se helikoptéra vznesla do výšky a odletěla na základnu Faslane. Lady MacLeanová je zavolala z haly. Čaj už byl hotov a čekal na ně v obývacím pokoji.

"Iaine, prosím tě, nech ty psy venku," zavolala ještě na manžela.

Jak se ukázalo, program večera byl již naplánován. Na večeři měli jít do hospody v Inveraray, které se říkalo U Jiřího.

"Vemte si svetr. Dnes večer se žádné obleky trpět nebudou," přikázala jim s úsměvem lady MacLeanová a pak pokračovala: "Dáme si tam pravý nefalšovaný aberdeenský biftek, Bille. Mohu vás ubezpečit, že ten sníte s chutí i vy, který jste z toho vašeho Kansasu zvyklý na ledasco. Vy americký rančere."

"Ale mámo, ty přece nemůžeš vědět, co má rád," poznamenala Laura.

"Ani ty, miláčku," opáčila matka.

Její poznámka se vztahovala nejen na Billův oblíbený jídelníček. Bill si toho všiml a ani Lauře to neuniklo.

Raději se jeden na druhého nedívali, když na sebe mysleli. Oběma bylo jasné, že jeden na druhého myslí, a ani nebylo třeba, aby se o tom přesvědčovali pohledem.

Admirál popíjel čaj a četl si noviny. Najednou zamumlal: "Tahle americká burza! Jeden den vyleze nahoru o padesát, šedesát bodů a pak zase spadne. Tohle už trvá dva týdny. Ani jsem kvůli tomu nepotřeboval koukat do novin. Je to samý průšvih."

K Jiřímu vyjeli v sedm hodin. Laura je zavezla do vesnice a projela kolem kostelíku. Admirál ji poprosil, ať je zaveze do přístavu. Ukázal tam Billovi molo, k němuž dřív uvazoval svou ponorku.

"Zastavovali jsme se tu přes noc, když jsme měli cvičení v zálivu," vysvětloval. "Tohle je pro ponorkového námořníka hodně výjimečná vesnice, protože první věc, kterou jsme tu vždycky spatřili, byla veslice Jeho výsosti vévody z Argyllu, kterého doprovázeli jeho sluhové. Jakožto admirál západních ostrovů měl právo navštěvovat všechny ponorky. My jsme ho na lodi vždycky vítali dudami a dali jsme mu hlt whisky. Jednou se nám svěřil, že jeho manželka je vrchním velitelem skotské policie. Rád bych věděl, jestli to platí pro všechny manželky všech vévodů z Argyllu. Říkal jsem si, že by bylo docela zábavné, kdyby si vzal za ženu nějakou holku ze šantánu. Nemyslíte?"

U Jiřího se jim docela líbilo. Hospoda měla nízké trámové stropy a téměř zela prázdnotou. Bifteky byly skvělé, pěkně šťavnaté, a láhev červeného byla vynikající. Bill trval na tom, že zaplatí.

Prohlásil, že prezident Spojených států by se velice zlobil, kdyby takto zneužíval jejich pohostinnosti. Koneckonců to byl jeho poslední večer s nimi. Zítra měl jet do Ruska.

Doma se lady MacLeanová ujala velení. "Beru manžela do postele," řekla se smíchem. "Dneska byl v Barrow. Zítra bude v Edinburghu. Má tu být v osm v neděli večer. Celou sobotu bude rybařit na Tayi. Minulý pátek hrál golf. Jestli to takhle půjde dál, tak vám v Turecku usne. Dobrou noc, mládeži. Doufám, že vám nemusím radit, jak se zabavit." "A nevypijte mi všechno to drahé portské," zamumlal admirál cestou ke schodům. "Uvidíme se zítra ráno. Odvezu vás na základnu. Odtamtud vás už náš člověk zaveze na letiště."

Bill s Laurou odešli do admirálovny pracovny, kde Američan přiložil několik polínek do skomírajícího ohně. Laura pustila La Bohemu.

"Doufám, že to pro vás není příliš těžká opera?" škádlila ho. "Neříká se tomu náhodou opera pro začátečníky, můj milý vyšetřovateli?"

"Ano, říká. Ale i tak je to moje oblíbená, i když vím, že bych měl poslouchat už něco jiného."

"Moje taky," přiznala se mu Laura a nalila jim dvě sklenky Taylora, ročník 1947. K vínu jim hrál Herbert von Karajan a Berlínští filharmonici. Pavarottiho Rudolfo a Mimi v podání Mireli Freniové umocnili kouzlo, které před sto lety v severní Itálii vyčaroval Giacomo Puccini.

Čas jim plynul rychle. Povídali si o hudbě, o Kansasu a o Benu Adnamovi. Laura se nestačila divit. Izraelský důstojník, kterého kdysi tak vášnivě milovala, byl teď tím nejhledanějším zlosynem na světě.

Jaksi nepřítomně poznamenala: "A teď tu dva muži u nás doma plánují jakousi sebevražednou akci v Turecku. A to všechno kvůli tomu mizerovi Benovi. Nechci, abyste umřel, a nechci, abyste jel do Ruska."

"Ale Lauro," odpověděl jí Bill, "vy se přece musíte vrátit do Edinburghu. A já musím chytit Benovu ponorku."

Laura na něj dlouze zadívala. Ten den to bylo již podruhé. Její zelené oči se široce rozevřely a pak zopakovala ještě jednou: "Ale stejně si nepřeji, abyste zítra odjel do Ruska."

Bill Baldridge chvíli mlčel. Pomalu mu docházelo, co mu vlastně řekla. Pak se jí zeptal: "Měnilo by to situaci, kdybych vám řekl, že bych do Ruska jel daleko radši s vámi?"

"Ano," řekla. "Už teď jsem v obtížné situaci. Stačí jen trochu a bude úplně nesnesitelná."

"Lauro, dokážu rozpoznat nebezpečí. Párkrát jsem už v životě riskoval. Ale utéct s vdanou dcerou britského admirála, když tady služebně zastupuji Spojené státy, to se vymyká nejen mým možnostem, ale také vašim."

Seděli spolu a poslouchali, jak si Rudolfo a Mimi vyznávají lásku. Korvetní kapitán Baldridge se poslouchal, jak říká Lauře slova, která pravděpodobně budou mít zásadní význam pro jeho život.

"Lauro," řekl jí. "Po skončení tohoto úkolu odejdu z námořnictva. Vráťím se domů do Kansasu jako svobodný muž, který k nikomu nebude mít žádné závazky. Chcete se mnou do té doby stýkat, jak nejlépe to půjde?"

"Ano."

Laura vstala a přinesla láhev vína. Dolila jim sklenice. Při tom se k němu naklonila a políbila ho. Byl to krátký elektrický impuls. Stála nad ním a shlížela na něj. Cítil její dech na tváři a odhrnul jí vlasy z obličeje.

"Jste velice hezký muž," zašeptala. "Ale nějakou dobu tu ve Skotsku zůstanu. Z morálních důvodů."

Portské dopili v tichosti. Něžně se jeden na druhého usmívali. Laura poslala Billa spát. Odesla skleničky do kuchyně a odešla do postele o čtvrt hodiny po něm. Celou noc nemohla usnout. Přemýšlela, že by se za Billem vydala do ložnice. Ale to by musela projít nebezpečným minovým polem kolem ložnice rodičů.

Příští den ráno admirál Billa odvezl. Laura ještě spala. Oba muži měli naplánováno, že se 6. září opět uvidí v Istanbulu. Zatím budou udržovat spojení prostřednictvím Northwoodu, kam teď Bill letěl.

Měly tam na něj čekat letenky a peníze. Víza si musel zařídit v Londýně, kde byl nucen strávit několik hodin. Ovšem na to mu admirál Elliott poskytl vůz a šoféra. Odpoledne se s ním podělil o přehršlí zpráv.

Admirál Elliott si už promluvil s tím tureckým admirálem. Řekl mu, že bude potřebovat nechat Bosporem projet ponorku typu Upholder na přátelské cestě po ruských černomořských přístavech.

To onomu Turkovi naprosto nevadilo, ale když mu jeho britský kolega sdělil, že britská ponorka patrně pojede na zpáteční cestě Bosporem pod vodou, zeptal se pro jistotu dvakrát. Turecký admirál v tom pro svou vlast neviděl žádné nebezpečí, navíc ho britský admirál ujistil, že v případě nehody britská vláda Turecko řádně odškodní a že na palubě se nebudou nacházet žádné atomové zbraně. Tato akce navíc měla prohloubit britsko-turecké přátelství. Turecký admirál si vymínil, aby mu po provedení této akce Britové dali vědět.

Ovšem na jednom aspektu této operace britský admirál trval. Zapřísahal svého tureckého kolegu, aby o ní nikomu nic neříkal.

"Nechceme, abyste o tom vůbec někomu řekl. Chceme Bospor proplout za naprosto regulérních podmínek. Chceme se jenom ubezpečit, jestli je to vůbec možné. Zpátky poplujeme někdy mezi 12. a 20. zářím. Prosím vás jen o jednu, abyste po naší ponorce po připadaném odhalení nevrhali hlubinné nálože."

Turecký admirál se jen zasmál. "Kdepak, Petře, nic takového neuděláme. Je to celkem zajímavý nápad. Když se vám to podaří, necháme zlepšit obranu Bosporu. V každém případě se nebudu snažit vaši ponorku chytit. Nezapomeňte se mi po provedení té akce ozvat. Bude to jistě zajímavé."

Admirál Elliott mu docela nevěřil. Bylo mu jasné, že turecký admirál určitě zvýší ostrahu Bosporu, aby ponorku přinejmenším odhalil. Pak na ně Turci zaútočí, zajmou je, ale hlubinné nálože nepoužijí. Teprve kdyby je nechytli, vyrukuje admirál se svým "objevem" a bude se moci zviditelnit při "nezbytném zvyšování národní bezpečnosti". Za těchto okolností admirál MacLean a korvetní kapitán Jeremy Shaw proplují Bosporem za stejných podmínek, za jakých jím proplul fregatní kapitán Adnam. Nejvíce se obávali srážky a potopení.

Bylo také rozhodnuto, že korvetní kapitán Baldridge přijede do Ruska stejnou trasou, jakou tam přijel Adnam. Nejdříve

poletí s British Airways do Istanbulu a pak popluje lodí po Černém moři do Oděsy a Sevastopolu.

Sice se dalo letět přímou linkou do ukrajinského Kyjeva, který leží sedm set padesát kilometrů na sever od Krymu, ale cesta odtamtud do Sevastopolu byla příliš složitá; převážně díky tomu, že věčně paranoidní ruské námořnictvo proměnilo přístav v uzavřené město. Cesta tam přes Kyjev byla hotové peklo. Na každém kroku se prováděly prohlídky, všude docházelo k nekonečným zdržením, neexistovalo pravidelné spojení - snad s výjimkou vojenského. Takže nejlepší trasa do Sevastopolu vedla přes Istanbul. V Oděse se měl setkat s Rankovovými lidmi.

Bill přenocoval poblíž letiště Heathrow a příští den ráno se vydal do hlavního města někdejší osmanské říše. V šest večer přistál na letišti Kemala Atatürka. Provoz v ulicích byl neobyčejně hustý. Taxíkem dojel do slavné čtvrti Sultanahmet, kde měl rezervaci v hotelu mezi Modrou mešitou a nábřežím Marmarského moře.

Chvilí uvažoval o tom, že by zavolal do Inveraray, ale hned ten nápad zapudil. Co kdyby telefon zvedla její matka?

Když vešel do svého pokoje, na stole už drnčel telefon. Laura to jistě nebude, povzdechl si. Vůbec neví, kde jsem. Nemýlil se, nebyla to ona, ale major Ted Lynch z CIA, který si chtěl s Billem promluvit o několika věcech.

Billovi se tenhle obtloustlý někdejší příslušník speciálních jednotek okamžitě zalíbil. Byl rád, že je ve městě, protože major Lynch vždycky věděl, kde jíst a co pít. Bill ho požádal, ať za ním přijde do hotelu. Velký Ted se objevil za čtvrt hodiny. Dole nechal čekat taxík a zavolal Billa do recepce. Podali si ruce a nastoupili do taxíku, který se otočil o sto osmdesát stupňů, aby se mohl okamžitě začít proplétat nacpanými ulicemi ke Kumpaki, nábřežní části Istanbulu, ve které se nacházely vynikající rybí restaurace.

Za teplých srpnových večerů to zde působilo dojmem, že se stále něco slaví, všude bylo slyšet hudbu Středního východu. Odevšad se linula vůně tisícera rozmanitých koření. Všude na ulicích se pekly ryby na pálivé paprice a všude se vařila černá turecká káva.

Billovi neuniklo, že po ulicích se pohybovaly spousty do sebe zavěšených párů, elegantních mužů a draze oblečených žen. Taxikáři troubením neustále zaháněli chodce z vozovky.

Ted Lynch měl rezervovaný stůl na terase a teď okamžitě objednal dvě skleničky rakije, která voněla po anýzu a kterou si jako všichni Turci zředili vodou v poměru jedna ku jedné.

Bill musel okamžitě nasát dech, když ochutnal první doušek turecké ohnivé vody. "Proboha!" zvolal. "S tím by se dalo pohánět letadlo."

Agent CIA se zasmál a dodal: "Říkal jsem si, že tu hodinku posedíme a popovídáme si, pak bychom si mohli dát něco k jídlu. Asi tak v devět. Číšník hned přijde. Objednáme mezé a nějakou rybu, což tady umějí skvěle připravit. Víte doufám, že turecká kuchyně se považuje za francouzskou kuchyni východu?"

"Tohle tedy není téma, o kterém se baví rančeři v Kansasu," zachechtal se Bill. "Ani v Marylandu se o tom moc nemluví. Takže se dáme do mezé. Co to k čertu vůbec je?"

"Velký výběr předkrmů - věci jako borek, kabak dolmasi, patlican tava a japrak dolmasi. Bude vám to chutnat."

"Dostal jste mě. Vzdávám se," chechtal se Bill. "Přiveďte mi břišní tanečnice. Budu se chovat jako místní." A hned do sebe hodil sklenici rakije, která mu téměř spálila jícen.

Ted Lynch se zasmál, ale hned zvažněl. "Bille, je mi putna, jestli jsme zničili ajatolláhovo námořnictvo nebo ne. Nikoho jsem se na to neptal, ale všichni si myslí, že je to naše práce. Ta Kila byla tak jako tak hrozbou celému regionu, takže jsme udělali moc dobře, že jsme je poslali k čertu. Ale musím se vám přiznat, že čím déle pracuji na tomhle případu, tím méně si myslím, že v tom má Írán prsty."

"Skutečně?"

"O Íránu se v téhle souvislosti nikde nemluví. Zepeda je zpátky na Středním východě a tenhle týden jel vlakem do Teheránu. Asi tam už i bude. Odejel minulou noc odsud z Istanbulu. Jel přes Razi do Tabrízu a pak do Teheránu. Mluví arabsky. Hodně mu to pomáhá a má rozsáhlé styky. Tvrdí, že nikdo neví o tom, že by se ajatolláhové pokusili potopit Jeffersona. S většími částkami peněz tam nikdo nemanipuloval. Jestli to nějak utajují, pak to tedy utajují velice dobře. Jeff říká, že by ho překvapilo, kdyby do toho byli zamotaní Íránci."

"Dobře že mi to říkáte, Tede."

"Jistě, ale je tu ještě něco."

"Ano, poslouchám."

"Už začínáme tušit, o koho se jedná. Jeff a já jsme cosi zaslechli. Z různých zdrojů."

"O koho se tedy jedná?"

"O Írák."

"Ježíši. Ale to ještě nemáte potvrzené. Takže se jedná pouze o domněnku."

"Potvrzené to vskutku nemáme. Ale tady na Středním východě vám nikdo nikdy nic nepotvrdí. Nanejvýš tu lidi pokrčí rameny, usmějí se, kývnou hlavou nebo vzdychnou. Tady se všechno jenom naznačuje a tyhle náznaky musíme správně interpretovat. Tyhle informace o Íráku mám od syrské tajné služby, od jejich lidí z Káhiry. Od člověka, kterého znám léta. Řekl mi: 'Tede, před několika měsíci jsem slyšel, že Írák uvažoval o koupi ponorky od Rusů. Oni by takovou zbraň považovali za důležitou.' A potom mi v jedné velice nebezpečné části města ten samý člověk řekl: 'Íráčani mají větší povědomí o vojenské struktuře Středního východu, než si myslíte. Největším nepřítelem Íráku je Izrael a jejich informace o izraelském námořnictvu a jeho činnosti byly vždycky ohromující. Často jsme si říkali, jestli tam pro ně někdo nepracuje.' V arabských zemích se tohle považuje za obrovskou náповědu. A o týden později Zepeda zjistil, že někdo v Ženevě vyzvedl z jednoho íráckého bankovního konta obrovskou částku, doslova milióny dolarů. Tohle všechno spíš poukazuje na vinu Íráku než Íránu."

"Dá se to nějak ověřit?"

"Pracoval jsem na tom s jedním místním chlapíkem z Mossadu. Je to jeden z jejich nejlepších lidí. Pracuje společně s generálem Gavronem. Mají kompletně zmapované írácké finance. Bůh ví, jak to dokázali. Když jsem s ním posledně

mluvil, tvrdil, že do dvou týdnů bude něco mít."

"Co si myslíte, že se stane, když se pomstíme Iráku za Jeffersona?"

"Bojím se to domyslet. Prezident bez váhání nařídí letecký útok na Bagdád. V tom se hodně podobá Reaganovi. Ani vteřinu by neváhal, kdyby si myslel, že ta země je odpovědná za smrt šesti tisíc Američanů."

"O tom nepochybují. Určitě by to udělal."

"A mám ještě něco. O tom jsem se ještě neměl čas zmínit. Můj izraelský kolega tvrdí, že v březnu jejich rozvědka odposlechla velice podivný telefonát ze Ženevy. Ze Švýcarska do Káhiry. Mluvílo se o deseti miliónech dolarů."

Hovořilo se arabsky a telefon patřil jednomu iráckému chlapíkovi, který se stará o irácké peníze ve Švýcarsku. Izraelští rozvědčíci tvrdí, že oba lidé pocházejí z jednoho města."

"Co je na tom tak důležitého?"

"Oba pocházejí z Tikritu, rodiště Saddáma Husajna a většiny lidí z jeho vlády."

Kapitola dvanáctá

07:30 pátek, 9. srpna.

Bill Baldrige velice litoval, že zbytek předešlého večera strávil s Tedem Lynchem, který ho provedl po istanbulských nočních podnicích. Zrovna se nakláněl přes zábradlí cestovní lodi plující na sever. Proklínal okamžik, kdy se seznámil s rakijí. Bylo mu pěkně mizerně. Šíleně ho bolela hlava. Trásl se po celém těle. Takto se přes zábradlí nakláněl už přes dvě hodiny a jemné podélné pohupování lodě jeho stav jen zhoršovalo.

Snažil se uvažovat o dvou věcech. Jednak ho zajímalo, jestli najde v Sevastopolu dostatek důkazů, že tam Benjamin Adnam skutečně byl, a potom také chtěl vědět, jestli Benjamin Adnam opravdu pracoval jako irácký špión nasazený v izraelském námořnictvu. V každém případě byl odhodlán ztéci Sevastopol jako Britové za Krymské války.

Kdyby mu nebylo tak zle, mohl by si ve své bolavé palici udělat pořádek. Ted Lynch stále čekal na zprávu z Mossadu, která měla obsahovat víc podrobností o onom odposlechnutém telefonním hovoru s Ženevou. Bill tušil, že v ruském ponorkovém přístavu určitě existuje nějaký důkaz o tom, že tam někdo před nedávnem vyplácel závratné sumy peněz. Doufal, že admirál Rankov bude dobře naladěný, a také si přál, aby se do Ruska dostal tak snadno, jak mu to slíbil admirál Morgan. Za čtyřicet hodin, tedy ještě za temného rána v sobotu 10. srpna, už mu bylo jasné, že se mu jeho téměř slepá víra v admirála Morgana vyplatila, neboť se setkal s mladým námořním důstojníkem, poručíkem Jurijem Sopranovem, který mluvil poněkud slušně anglicky a bez úhony ho provedl nástrahami ruské celní a pasové kontroly. A nejen to, téměř vzorně se postaral o kufr svého amerického kolegy. Bill Baldrige mu však nesvěřil svou příruční tašku, neboť v ní slyšel přenosný dekoder. Poručík Sopranov mu vysvětlil, že se hned nalodí na loď ruského vojenského námořnictva, která je odveze do Sevastopolu. Cesta jim měla trvat šest hodin; ve 13:00 měli být v Sevastopolu.

Plavidlo, na které se měli nalodit, bylo nejrychlejším hlídkovým člunem ruského válečného námořnictva. Jednalo se o typ Babočka 1141, který dokázal skvěle ničit ponorky. Poručík Sopranov upozornil Billa na to, že toto plavidlo, schopné vyvinout závratnou rychlost čtyřicet pět uzlů, je zaveze až do svého domovského přístavu, Sevastopolu. Údajně sám admirál Rankov poručíkovi nařídil, aby fregatního kapitána Baldrige vyzvedl.

Tou dobou se už Bill úplně vzpamatoval z divokého večera v Istanbulu. Cesta rychlou lodí se mu zamlouvala a většinu času strávil klábosením s mladým poručíkem, který - jak se ukázalo pocházel z Krymu. Narodil se poblíž přístavu Feodosija, proslulého velkými loděnicemi. V nich byla postavena i Babočka, na které se právě plavili.

"Každý si láme hlavu s tím ztraceným Kilem," poznamenal poručík Sopranov. "Admirál Rankov kvůli němu řve a nadává už několik týdnů. Moc příjemné to není, protože je pěkně urostlý, přímo obrovitý, takže když zařve, je ho slyšet na kilometry daleko. On je můj šéf a já jsem jeho pobočník. Zatím jsou naše kanceláře nastěhované v budově se stěnami z papundeklu, takže celá budova se otřásá až v základech, kdykoli se o tom Kilo někdo zmíní. Admirál prostě nedokáže pochopit, jak se ta ponorka mohla ztratit. Ani já to nechápu. Dennodenně po něm pročítám korespondenci a hlášení do Moskvy. Silně ho popuzuje, že nás Američané podezřívají. Například minulý týden poslal sáhodlouhé komuniké admirálu Zubkovovi, našemu vrchnímu veliteli a náměstkovi ministra obrany. Napsal mu, že to Kilo se podle Američanů nějakým způsobem podílelo na zničení americké letadlové lodi v Arabském moři. Píše v něm, že je navýsost důležité, abychom Američanům byli ve všem nápomocni. Zubkov nám okamžitě poslal fax. Se vším souhlasil. A proto jste asi tady."

Billovi bylo jasné, že jeho ruský kolega mluví příliš plynule na to, aby si tenhle projev někde předtím nepřipravil a nenačítal nazpaměť. Nicméně admirál Morgan ho ujistil, že Rankovovi se dá věřit a že jim Rusové vyjdou vstříc.

"Samozřejmě že ta záležitost s tím vaším ztraceným Kilem je velice podivná," řekl poručíkovi. "Sledovali jste rodiny pozůstalých? Co dělají a tak..."

"Ovšemže je sledujeme. Naši lidé je navštěvují, dokonce některé byty hlídáme. Dělají to většinou hoši ze staré KGB. Na ty chlapce je celkem spolehnouti, ale zatím nikdo nenašel žádnou stopu. Nenašli jsme žádné peníze nebo něco, co by nasvědčovalo tomu, že posádka někdo podplatil. Všichni pozůstalí ještě truchlí, ale jinak to v těch rodinách všechno běhá celkem normálně. Admirála Rankova to hrozně štve. Poslední dobou je hodně popudlivý. Tuhle někoho seřval na telefonu. Panečku, měl jste být u toho."

Poručík Sopranov napodobil mohutný hlas svého nadřízeného, jak kohosi seřvává po telefonu: "NA TOM NENÍ NIC KUREVSKY NORMÁLNÍHO! ANI NÁHODOU! SLYŠÍTE MĚ!?"

"Ten člověk," pokračoval poručík normálním hlasem, "na druhém konci telefonního vedení musel ohluchnout. No,

zatím jsme se s tím nikam nedostali."

Bill se zasmál. Rusové se mu líbili jako každému, kdo je jednou potká. Jsou velice upřímní a otevření. Mají smysl pro humor, a jakmile se jednou uvolní, neváží si příliš autority. Dal si s poručíkem uzenou klobásu s míchanými vejci a krajíc chleba. K tomu si také dali kávu, tedy nefalšovanou ruskou kávu, o které Bill nevěděl, co si o ní má myslet.

Později se s poručíkem uvelebili na palubě a popíjeli spolu minerálku Vody Lagidze, kterou si míchali s různými sirupy. Zároveň přitom sledovali pobřeží Krymského poloostrova. Krátce po půl jedné Babočka vypnula motory, aby mohla přistát v sevastopolském přístavu, kde ji přesně ve 13:00 uvázali k molu. Admirál Anatolij Rankov osobně přivítal amerického hosta; srdečně mu potřásl rukou. Byl vskutku obrovitě postavy, která v sobě nemohla zapřít bývalého přeborníka Sovětského svazu ve veslování. Snad právě proto Billovi připadalo, že se mu ruka dostala do lisu na auta. Oči měl ale šedé jako Baltské moře.

"Bud'te vítán, korvetní kapitáne," zaduněl hlubokým basem, který by se snad více hodil pro Sparafucila v Rigolettu.

"Vím, že jste členem štábu admirála Morgana. Znáám Arnolda velice dobře a moc vám nezávidím. Je to strašlivý člověk," vtipkoval admirál Rankov, když kráčeli po molu. Nakonec došli k nově postaveným kancelářím, které vypadaly jako lepší boudy. Admirál Rankov a jeho lidé obývali šest takových dřevěných budov. Každý krok, který admirál Rankov učinil po své kanceláři, rozhoupal celou budovu. Bouchl dvěma a málem spadly stropy. Rankov působil jako člověk, kterého ještě čeká závratná kariéra, a bylo docela možné, že se jednoho dne bude procházet v Kremlu. Alespoň admirál Morgan si to o něm myslel.

"Korvetní kapitáne," oslovil ho ruský admirál u sebe v kanceláři, když prolistoval poštou. "Nařídil jsem Jurijovi, aby vám podal krátkou zprávu o naší činnosti, ale jestli je tu ještě něco, co byste rád věděl, nestyďte se mě zeptat." "Víte, co se říká," rozesmál se z ničeho nic admirál. "Kdo se stydí, nebude mít děti!" Pak už pokračoval vážným tónem: "Mimochodem, ještě nemáme žádné důkazy o tom, co se skutečně stalo s tím Kilem."

"Ano," začal Bill Baldridge, "myslím, že mým hlavním úkolem teď bude vypátrat, jestli se tu nepotloukal nějaký podezřelý člověk ze Středního východu. Domníváme se, že vašeho kapitána někdo podplatil horentní sumou peněz. Někdo toho člověka musel přece vidět."

"Ano," odpověděl Rankov. "Arnold Morgan mi řekl totéž a já si to také začínám myslet. Jiné vysvětlení mě už nenapadá. Vrak lodi jsme nenašli. A ten utonulý námořník na pobřeží Řecka. Byl přece členem posádky. To Kilo se nějak muselo dostat z Černého moře. Pořád to nedokážeme pochopit. Jak se něco takového vůbec mohlo stát? Tohle místo je přímo prolezlé lidmi ze Středního východu. Íránci tu mají dokonce své zastoupení. K čertu!"

"A co Íráčani?"

"Tak ti tady žádné zastupitelství nemají, ale už jsou tu taky jako doma. Chtějí si od nás koupit dvě nebo tři Kila. Scházejí jim ale peníze a my nikomu na úvěr nedáme, ani jim, byť s nimi z dřívějších máme dobré zkušenosti. Tady se musí prachy solit rovnou na dřevo. Íráčani od nás kupovali zbraně pěkně dlouho, jak jistě víte. Ale když nemohou zaplatit, nedá se nic dělat, zbraně nebudou. My tedy v žádném případě nemáme na to, abychom rozdávali ponorky za pusinku. A taky chceme být s Amerikou kamarádi, a proto neuděláme nic, co by nám tohle kamarádství mohlo pokazit."

"Takže žádné ponorky pro takové vzteklé psy, jako jsou Íráčani?"

"Korvetní kapitáne. Ono se to má takhle. Když za námi někdo přijde a zamává nám tady jednou miliardou dolarů, my mu tu ponorku samozřejmě prodáme. Nám je jedno, jestli jsou to Číňani, Arabové, Peršané nebo Eskymáci."

"Toho jsme si už bohužel všimli."

"Vy prostě nevíte, co to je, být přimáčkнутý ke zdi kvůli penězům," povzdychl si Rankov. "Pro takovou velkou zemi, jako je ta naše, je nedostatek peněz něco příšerně ponižujícího. Peníze jsme po celé dvacáté století neměli. A nemáme je ještě teď, na začátku dvacátého prvního."

"Ano, asi to tak je. Ale nevšimli jste si tu cizince, který by se tu potloukal začátkem dubna, patrně Araba?"

"V žádném případě jsem si nikoho všimnout nemohl, protože jsem tu vůbec nebyl. Ale on by si ho tu nevšiml vůbec nikdo. Neustále se nám tu potlouká hromada lidí, kteří přesně odpovídají vašemu popisu. Ani si nemyslím, že by se tu ten váš ptáček vůbec potuloval. Vždyť by se nedostal dovnitř. Musel by ho sem přivést nějaký papaláš nebo alespoň vyšší důstojník. Spíš se přikláním k názoru admirála Morgana, že si tu schůzku dohodl někde jinde. Pak si našeho kapitána koupil za balík peněz a za ty peníze náš kapitán podvedl svou posádku. Nejspíš jí namluvil, že jedou splnit tajný úkol. Jinak se to ani nedá vysvětlit."

"Kdo byl tím kapitánem?"

"Velice vážený důstojník. Rodilý Ukrajinec, jako mnozí naši ponorkoví kapitáni. Kapitán Georgij Kokošin. Velice zkušený námořník, ale nijak geniální. Bylo mu dvaadvacet let. Oženil se s daleko mladší ženou, Natálií. Mají dvě děti, dva chlapce, šest a osm let. Rodina žije na okraji města v jednom z těch paneláků, které postavili ještě za Gorbačova. Už tři měsíce je sledujeme. Od té doby, kdy se nám ztratila ta ponorka, to ale u nich vypadá normálně. Paní Kokošinovou smrt jejího manžela velice skličila."

"Kdy jste je naposledy prověřovali?"

"Myslím, že poslední zprávu jsem dostal v úterý dopoledne. Děti byly jako obvykle ve škole."

"Nekoupili si nové auto, šaty nebo něco extravagantního?"

"Nic."

"Prohledali jste jejich byt? Od podlahy ke stropu?"

"Ne. To jsme neudělali. Kapitán Kokošin byl vyšším důstojníkem ruského námořnictva. Podle úřední zprávy zahynul na moři při plnění služby. Navíc byl velmi oblíbený. Nikdo nechce zacházet s jeho vdovou jako s nějakým kriminálníkem. Svým způsobem jsme v obdobné situaci jako vy. Nechceme veřejně připustit, že se s ponorkou a její posádkou stalo něco mimořádného. Kdybychom začali obtěžovat manželky našich námořníků, celá věc by se rychle rozkrikla a všem by asi došlo, že tu něco nehraje."

"Ano. Asi máte pravdu. Sledovali jste rodiny ostatních důstojníků z toho Kila?"

"Všechny, ale nic jsme nezjistili."

"To Kilo se neohlásilo od té chvíle, co opustilo Sevastopol?"

"Ani jednou."

"Nebude vám vadit, když se tu porozhlédnu kolem? Můžete mi ukázat, kde byla ta ponorka zakotvená? Chtěl bych se také podívat, kde žil kapitán a další důstojníci. Musím o tom podat hlášení admirálu Morganovi."

"Samozřejmě. Ukážu vám všechno, co budete chtít vidět. Přesně tak, jak jsem to admirálovi Morganovi slíbil."

Z admirálovy kanceláře do kotviště ponorek to byla jen krátká procházka. Když se tam dostali, očekával je už poručík Sopranov. Stál před Kilem, které Billovi připadalo stejné jako to, které potopilo Jeffersona.

"Tak tady ta naše ponorka kotvila. Trup číslo 630. Tady ji také viděli naposled, když ráno 12. dubna vyplula." Bylo vidět, že admirál Rankov tohle neříká poprvé.

Ted' ale před Billem kotvila jiná ošuntělá, černě natřená ponorka, která se velikostí podobala britské ponorce Unseen. Kilo v porovnání s britskou lodí vypadalo dosti primitivně, ale Bill moc dobře věděl, že pod vodou se pohybuje naprosto nehlučně, patrně nehlučněji než kterékoli americké plavidlo. A věděl také, že její torpéda byla vražedně přesná.

Díval se na tři stěžně, které vykukovaly z věže. V duchu si představil velké torpédo SEAT-60, jak opouští komoru. Představoval si řev motorů torpéda ženoucího se k cíli a jeho atomové hodiny neúprosně odměřující čas. Představil si též nelitostné oči Bena Adnama, jak periskopem sledují svůj cíl.

Bill se otrásl. Podíval se na ruské námořníky ve stejnokrojích. Byla tu spousta lidí. Během chvilky tudy prošli čtyři členové posádky, z toho dva důstojníci. Bylo mu jasné, že by sem Arabové nemohli vyslat žádné komando, které by ponorku jednoduše ukradlo.

Ne, tak jednoduše to nebylo. Někdo si musel podplatit kapitána Kokošina. Musel to být někdo dostatečně inteligentní, koho podporovala cizí vláda, kdo měl potřebné vědomosti a peníze. Musel to být ponorkový kapitán. Musel být pěkně arogantní. Kristepane, říkal si Bill. Vždyť sem ten člověk přicestoval pod svým skutečným jménem, přestože po něm pátral Mossad jako po zběhovi z izraelského námořnictva. To byl pěkně klidný zákazník. O tom není pochyb.

"Chcete se podívat na palubu?" zeptal se ho admirál Rankov.

"A mohu se také podívat do míst, kde jsou zbraně a komory?"

"To bohužel není možné. Tam může jen kapitán, zbrojní důstojníci a jejich lidé."

"Ale já přece jsem zbrojní důstojník," zasmál se Bill.

"Ale sloužíte u špatného námořnictva," zachechtal se Rankov.

Bill se s ním srdečně zasmál. Pak se ho zeptal: "Mohli bychom jet navštívit paní Kokošiovou?"

"Samozřejmě. Ale raději až zítra ráno. Musím se dnes odpoledne sejít s nějakými lidmi. Zařídím, aby vás někdo odvezl do hotelu. Pěkně si tam vybalte a dejte si kávu. Sejdu se s vámi kolem 19:00. Navečeříme se společně. Bydlíme totiž ve stejném hotelu."

"To zní celkem dobře," řekl Bill. "Půjdu do hotelu, zavolám admirálu Morganovi a pak se s vámi sejdu."

Oba muži si potřásli rukou. Poručík Sopranov odvedl Billa do černého mercedesu, který byl zaparkován na molu. Auto mělo již puštěný motor a řidič na poručíkův rozkaz okamžitě vyskočil a otevřel Billovi dveře. Jeli pomalu. Na chvilku se zastavili u strážní budky u vjezdu do doků. Bill u brány napočítal přinejmenším osm ozbrojených vojáků. A ještě jednou si uvědomil, že ozbrojená skupina se sem prostě nemohla probojovat a jen tak unést ponorku. Daleko jednodušší bylo ponorku si prostě "najmout", včetně posádky.

Mercedes projížděl šedivými, rozbitými ulicemi. Cestou spatřili jen málo chodců. A i aut tu bylo poskrovnu. Povrch vozovky byl příšerný. Všechno se tu rozpadalo; všechno tu bylo potlučené. V porovnání s žalostnými sevastopolskými ulicemi vypadal Barrow-in-Furness jako newyorská Pátá Avenue.

Když se vymotali z centra, město na něj zapůsobilo přeci jenom trochu radostněji. Ale Sevastopol, který dlouhá léta sloužil jako domov Černomořské flotily, byl chudý na hotely. Také to bylo poslední město na Ukrajině, kde zahraniční společnosti začaly stavět hotely. Ještě v roce 1995 tam žádné zahraniční hotely nebyly, jenže to platilo o celé Ukrajině včetně Kyjeva.

Ale situace se změnila koncem století, když jistá finská hotelová společnost postavila v Sevastopolu hotel Krasnaja. Z valné většiny v něm bydleli zahraniční návštěvníci, kteří sem přijeli zakoupit bývalou sovětskou válečnou loď, někdy i novou. Třeba Kilo.

Hotel byl plný cizinců, většinou ze Středního východu, z Dálného východu, z Jižní Ameriky a ze všech možných států zemí třetího světa, kteří se snažili koupit nějakou válečnou loď, aby vlády jejich zemí mohly postrašit své sousedy, nebo aby ochránily své zásilky drog. Někteří návštěvníci ze Středního východu však kuli daleka d'ábelštější pikle. Bylo to příhodné místo pro obrovského velitele Černomořské flotily, na první pohled dobráckého Rankova. To všechno si Bill uvědomil, ještě než se v hotelu zapsal.

Ve svém pokoji se okamžitě začal připravovat na telefonát admirálu Morganovi. Z příruční tašky vytáhl přenosný kódovač telefonních hovorů, položil ho na postel a otevřel. Umístil telefonní sluchátko do speciálního pouzdra ve skřínce a nastavil kódovací systém, který komukoli jinému znemožní jejich konverzaci odposlouchávat. Potom vytočil telefonní číslo. Jakmile admirál zvedne sluchátko, přejdou oba do kódovaného módu. Byl to na první pohled složitý proces, ale ve skutečnosti to bylo daleko jednodušší. V každém případě se jednalo o účinný aparát.

"U telefonu Morgan."

"Baldridge... připraven k hovoru, přecházím ke kódu na 10. srpen."

"Rozumím, připravuji se."

"Kód, jedna, dva, tři... Jaký je příjem, admirále?"

"Špatný, ale celkem vás slyším."

Arnold Morgan mu řekl, že si promluvil s majorem Lynchem. Podle něj ponorku, která potopila Jeffersona, s největší pravděpodobností vyslal Irák, nikoli Írán.

Mossad už delší dobu odposlouchával telefonní hovory jedné přepychové vily u Ženevského jezera, která patřila nevlastnímu bratrovi Saddáma Husajna, Barzán al-Tikrítímu, jinak též iráckému velvyslanci při OSN v Ženevě.

Peníze přišly z iráckého rozpočtu na konto Vlastenecké revoluční gardy u Ústřední irácké banky, odkud byly telegraficky odeslány do malé soukromé banky ve Vídni, která vedla pouze číslované bankovní účty. Odtud ty peníze putovaly na účet švýcarské firmy v Ženevě, kterou vede Barzán al-Tikrítí. Podle posledních zpráv byly na tom kontě dvě miliardy dolarů, které používal Saddám Husajn, aby mohl nerušeně porušovat veškeré mezinárodní úmluvy týkající se nákupu zbraní.

Takže v porovnání s dvěma miliardami dolarů se oněch deset miliónů dolarů v hotovosti rovnalo poměrně drobné sumě, kterou si Saddám mohl dovolit použít, aby udeřil na "Satana západu", obzvláště když na to měl tu správnou osobu.

Agenti Mossadu byli toho názoru, že Iráčani by převod peněz ze Ženevy do Istanbulu nesvěřili žádné bance. Z toho důvodu Ted Lynch naprosto neuspěl u tureckých bank v Istanbulu.

Tato obrovská částka určená k pronajmutí ruské ponorky byla doručena osobním kurýrem, který cestoval s dvěma obrovskými kufry na palubě Boeingu švýcarské letecké společnosti Swissair. Oním kurýrem byla skvěle placená Barzánova asistentka, sošná rakouská blondýna Ingrid Jaschkeová, kterou doprovázel její irácký osobní strážce. Zatímco Ingrid cestovala první třídou, její gorila cestovala třídou druhou. Vlastně to byl nosič kufrů a zabiják v jedné osobě. Tento sympatický pán cestoval do Istanbulu s egyptským pasem na jméno Kamel Rašid.

Samotná Ingrid ovšem také nebyla tak nevinná a bezbranná, jak by si leckterý naivka mohl myslet při pohledu na její blond vlasy; tak už to ovšem u "děvčat" jejího typu chodí. Nikam nešla bez své malé německé pistole, která jí byla vyrobena na zakázku. Z této zdánlivě nevinné "dámské pistolky" střílela projektily, které se nárazem rozplácly. Jinak řečeno - vstupní otvor průstřelu byl maličký, zatímco výstupní byl obrovský. Na tu pistoli měla samozřejmě povolení. Vždycky ji před odletem odevzdala a po něm si ji vyzvedla. Se zlou by se potázel ten, kdo by se ji pokusil oloupit po opuštění odbavovací haly.

Právě teď se v tajemném městě na křižovatce mezi Evropou a Asií zvaném Istanbul snažili čtyři agenti Mossadu pomoci peněz a šarmu zjistit, jestli se tam někde náhodou neubytovala slečna Jaschkeová s panem Rašidem. Mělo k tomu dojít někdy mezi 7. a 13. dubnem roku 2002 - tedy v době, kdy se tu měl podruhé objevit fregatní kapitán Benjamin Adnam. Admirál Morgan Billovi vysvětlil, že by nemělo být tak složité zjistit, jestli tam ona platinová blondýna údajně rakouského původu byla, neboť slečna Jaschkeová si potpěla na styl a nikdy by se nesnížila k tomu, aby se ubytovala v nějakém laciném hotýlku či studentské ubytovně. Jestliže tu noc strávila v Istanbulu, pak to muselo být v tom nejlepším hotelu - patrně jakési turecké období vídeňského hotelu Sacher. Koneckonců ono není nijak protizákonné s sebou tahat vyšší finanční obnosy v hotovosti a vesele je utrácet. Tedy samozřejmě, pokud jsou vaše nebo pokud máte právo s nimi nějakým způsobem disponovat.

Mossad se také snažil získat seznam osob cestujících letecky ze Švýcarska do Istanbulu, ale Swissair se ukázal jako ještě přísnější strážce tajemství, než jakými jsou švýcarské banky. Avšak jeden svědomitý izraelský agent stále věřil, že se mu podaří získat seznam cestujících ze začátku dubna. To vše sděloval admirál Morgan svému kansaskému důstojníkovi, protože díky kódovacímu zařízení zůstane jejich telefonní hovor naprosto tajný.

"Ti Izraelci jsou holt dost schopný," posteskl si admirál Morgan Billu Baldrigovi. "Nemám vůbec ponětí, kam na ty informace chodí, ale pokaždé, když se spojím s izraelským velvyslanectvím, zjišťuji, že opět pokročili s vyšetřováním. Pokaždé, když se obrátím na CIA, jen slyším, že jim Mossad řekl to a ono. V Langley přitom pracuje dvacet pět tisíc lidí. Bůh ví, co tam ti úředníci dělají."

"Je to patrně tím, že Mossad je tak maličký a je pod přísnou kontrolou," odušil Bill. "Kolik pro ně pracuje lidí? Asi dvanáct set? A přitom jenom asi pětatřicet řídicích důstojníků. Říká se jim kacové."

"Ano, ale nesmíte zapomínat, že po celém světě je spousta lidí, kteří s Izraelem sympatizují. Je to vlastně taková obrovská neviditelná armáda, která se však v každé zemi dá počítat na tisíce. Ti vždycky pomáhají agentům Mossadu. Izraelci jim říkají sajanim. Všechny je mají pěkně na počítači. A tihle lidé sbírají informace. Jeden z těchto lidí se patrně napojil na telefonní linku nevlastního bratra Saddáma Husajna, Barzán al-Tikrítí. Nejspíš nějaký švýcarský žid, který pracuje pro švýcarskou telefonní společnost. Pozornost sajana jeho duchovní domovinu na Středním východě. Takhle nějak to funguje."

"Takže teď shánějí nějakého žida v Turecku, který bude ochoten pomoci Izraeli a který má rozsáhlé styky po istanbulských hotelech," odušil Baldrige. "Někoho, komu stačí jen obvolat několik obchodních partnerů, aby se podívali na seznam hostů..."

"Ano, přesně tak, Bille. Tak se to dělá. Měl bys dál spolupracovat s Rankovem. Také chce to Kilo najít. O všem mě informuj. Zavolej mi, kdybys něco potřeboval..."

Telefonní linka se odmlčela. Bill stále držel v ruce sluchátku.

"Pěkně děkuji," poznamenal sarkasticky. "Moc hezky se mi s vámi mluvilo, vy nevychovanče."

Bill se vysprchoval a převlékl. Podíval se z okna na Sevastopol, který se mu jevil jako město bez duše. V dálce viděl velké jeřáby v loděnicích. Rozhodl se, že před schůzkou s Rankovem sejde dolů, zajde do baru a dá si kávu. Ruská káva se jako obvykle nedala pít. Znuděně si prolistoval jakýsi arabský časopis, který vycházel v angličtině. Válel se u vedlejšího stolku. Našel v něm obrázek zničeného plovoucího doku v Bandar Abbásu. Ale titulěk nevyzradil víc, než že se jednalo o nehodu.

Rozhodl se, že si zahraje na detektiva. Věděl, že ruské Kilo vyplulo z přístavu 12. dubna. To se dozvěděl od Rankova. Cítil, že jestliže Adnam byl v Sevastopolu, pak se musel ubytovat ve stejném hotelu jako on. Jednak to byl jediný slušný hotel ve městě a potom všichni, kdo se nějakým způsobem zajímali o stavbu lodí a nakupovali zbraně, se v něm ubytovali. Na rozdíl od Mossadu tady neměl žádné konexe, které by mu umožnily nahlédnout do seznamu hostů. Tady v recepci by mu určitě nic neřekli. Stačilo se jen podívat do obličeje recepčního, který zjevně neoplýval ochotou a který jistě neprošel školou slušného chování.

Ale přeci jen se tu cítil daleko zjišťovat. Stačilo se vydat za řidiči limuzín. Ti mohli něco vědět. První muž, kterého oslovil, měl na sobě ošklivou hnědou uniformu. Ne, nikdo po něm nechtěl, aby ho svezl k jižním hranicím Gruzie a Turecka. Ale jeho kolega Tomas měl před několika měsíci takovou zakázku. A Tomas zrovna přijel dole ke vchodu. Bill ho okamžitě vyhledal. Byl to podsaditý blondák, kterému mohlo být tak kolem dvaceti pěti let. Ano, měl takového zákazníka. Někdy v dubnu. Jeli celou noc, zastavili se jen pro benzín. Dobře si na to pamatoval, protože se s ním manželka málem rozvedla.

"Nebyla doma, takže jsem jí nemohl říct, že ten člověk chtěl hned jet. Tak jsem prostě jel. Celkem čtrnáct hodin. Tisíc kilometrů, rovnou dolů do Soči. Ten Arab mi dal dva a půl tisíce dolarů. V životě jsem neměl lepší rito."

"Proč jste se tedy s ženou málem rozvedl?"

"Zapomněl jsem, že manželka má narozeniny. Měli jsme je jít oslavit s přáteli. Bylo to příšerné. Telefonoval jsme jí z Batumi. Prohlásila, že se mnou už vůbec nikdy nepromluví. Pak praštila sluchátkem. Jel jsem zpátky domů a ani jsem nevěděl, jestli jsem ještě ženatý. Byla by se se mnou rozvedla, kdybych jí neslíbil, že se s ní o ty peníze podělím."

"Nevíte náhodou, jak se ten člověk jmenoval?"

"Ne, to mi neřekl. Celou cestu skoro nepromluvil."

"Jak vypadal?"

"To už se přesně nepamatuju. Byl to Arab. Tmavá pleť, černé vlasy, nebyl vysoký, ale atletickou postavu měl."

Bill sáhl do náprsní kapsy pro peněženku a vytáhl z ní fotografii z faxu, na které byl Benjamin Adnam zachycen na Allenbyho mostě. V podstatě to byla velice špatná kopie, podle které ho mohl poznat jen někdo, kdo ho znal velice dobře. Ale přesto ji Bill ruskému řidiči ukázal.

"Nevypadal takhle?" zeptal se a ukázal fotografii Tomasovi.

"Ano, mohl by to být on," odpověděl. "Ale člověk, kterého jsem vzal na hranice, neměl na hlavě nic. Na téhle fotce se toho taky moc nedá poznat. Bylo to v noci a on seděl na zadním sedadle. Sotva jsem mu viděl do tváře. Spousta Arabů vypadá jako tenhle fešák. Nemůžu vám to říct najisto, taky bych ho znovu nepoznal, ani kdyby tady vedle vás stál."

"Kde vystoupil?" zeptal se Bill.

"Ve městě. V Soči. Už tam na něj čekalo auto, které ho odvezlo. Myslím, že jel do Turecka, ale nevím, jestli jel autem nebo rychlým člunem do Trabzonu. Od té doby jsem ho neviděl."

"Díky, Tomasi," poděkoval mu Bill a strčil mu do ruky desetidolarovou bankovku. "Mimochodem, kdy má vaše žena narozeniny?"

"Na to nikdy nezapomenu. 11. dubna."

Bylo 18:58. Bill Baldridge se rozloučil s řidičem a vrátil se do hotelu, kde zašel do baru. Překvapilo ho, že tam admirál už dávno seděl. Čepici měl položenou na židli vedle sebe. Popíjel vodu, ve které byla naložená malá ostrá paprička. Říkalo se tomu gorilka s pjerem. Byla to speciální ukrajinská značka, ale Bill, který už měl své zkušenosti se zahraničními nápoji, se rozhodl, že bude popíjet skotskou a minerálku, přestože zdejší značka se nedala srovnávat se sladovými whiskami, kterým holdoval v Inveraray.

Admirálovi jeho pití chutnalo; v pravidelných intervalech do sebe házel jednoho panáka za druhým. Bill rovněž očekával, že vypití skleničky bude házet přes rameno. Tak si totiž představoval, že kozáci pijí vodu, ale k ničemu takovému vůbec nedošlo. Místo toho přišel číšník a oznámil admirálovi, že má telefon.

Když se vrátil, jeho velký, krásně zarudlý obličej byl nelibě protažen. "Máme tu problém," oznámil Billovi bez průtahů.

"Přímě to cejtím. Volal mi mladý Sopranov. Rozvědka hlásí, že děti paní Kokošinové nešly dneska do školy. Ani včera tam nebyly. Rozvědka chce vědět, co máme dělat. Ve škole jim neřekli víc, než že chybějí."

"Věděl bych, co dělat," prohlásil Bill. "Vypravil bych se k ní do bytu. A ani bych nic neoznamoval tajné policii."

"Myslíte teď hned?"

"Sakra, jasně že teď hned. Máte adresu?"

"Samozřejmě že mám."

"Tak jdeme. Mohu vám snad nějak při tom asistovat?"

"Tohle bude ale podivné. To se nám tady ještě nestalo, aby ruský admirál prováděl prohlídku bytu ruského kapitána v doprovodu amerického důstojníka."

"Chcete spolu s námi tu vaši ponorku najít?"

"Ono je to trochu jinak. Kreml mi nařídil, že s vámi prostě spolupracovat musím."

"Tak to vidíte. Pojedeme odsud a zjistíme, co provádí paní Kokošinová."

Admirál podepsal účet a oba se vypravili do vozu. Rankov dal řidiči adresu a přikázal mu, aby na to hezky šlápl. Kokošinova rodina bydlela pouze deset minut od hotelu. Jejich obytný dům byl desetipodlažní panelákovou nestvůrou, která Američanovi z Kansasu nahnala husí kůži. Vchod byl poněkud noblesnější, ale to jen na první pohled. Za skleněnými vstupními dveřmi se táhla zatuchlá chodba potažená linoleem neurčité barvy a pokrytá souvislou vrstvou odpadků a špíny. Naštěstí světlo na chodbách svítilo pouze sporadicky, takže oba muži byli ušetřeni pohledu na oprýskané zdi. Schránky na dopisy byly stržené. Bill pomalu začínal chápat, proč se kapitán Kokošin nechal podplatit.

Jeho rodina žila v osmém patře v čísle 824. Bill se postavil vedle admirála, ten dvakrát zazvonil. Viděli, že v bytě se svítí.

Zevnitř bylo slyšet televizi nebo rádio. Nikdo neotvíral. Rankov zazvonil ještě třikrát. Chvilí čekali, ale stále jim nikdo nepřišel otevřít.

"Možná si zašla k sousedům," usoudil admirál.

"Přesvědčit se snad můžeme?" zeptal se Bill. Popošli k číslu 826, které bylo na té samé straně chodby. Tam také nikdo neotvíral.

"Tak vyzkoušejme číslo 822," navrhl Bill.

Tam se na ně trochu usmálo štěstí. Žena, která jim otevřela, znala paní Kokošinovou. Paní Kokošinová nebyla doma celý den a i včera byla pryč. Ani její děti nemohly najít Kokošinovy chlapce.

Navrhla jim, ať se podívají do bytu číslo 827, kde bydlí dobrá přítelkyně paní Kokošinové, která by dokonce mohla vědět, kde je.

"Někdy zajede za svou matkou, která bydlí asi čtyřicet pět minut jízdy autobusem od Sevastopolu - v malém městečku Bachčisaraj."

Zvonek u tohoto bytu nefungoval. Nezbylo jim než zatukat na dveře. Otevřela jim další žena v domácnosti. Na hlavě měla natáčky. Na oba přichozí se příjemně usmála, ale moc jim nepomohla.

"Už jsem ji neviděla dva dny, a to není normální," přiznala se. "Ale byla doma předevčírem, protože její chlapci si sem přišli pro klíče od bytu. Přišla v pět odpoledne a klíče mi vrátila. Od té doby jsem ji neviděla."

"Máte ještě ten klíč?" zeptal se jí admirál.

"Ano, ale přece vám ho nemohu půjčit," odpověděla a poněkud přísně si je oba změřila. Kdo ví, co to je za lidi? říkala si.

"Mohu vás ujistit, že byste mi ho měla půjčit," zahřímal Rankov. "Byl jsem šéfem jejího manžela a jsem tu ve velmi naléhavé záležitosti."

Dáma v natáčkách vyděšeně prchla do svého bytu a vbrzku se vrátila i s klíčem.

Admirál jí velice šarmantně poděkoval. Dokonce se jí i uklonil. Ale v každém případě počkal, až zavře dveře. Potom přešel ke dveřím bytu paní Kokošinové. Klíč otevřel zámek snadno. Rankov lehce zatlačil na dveře, a ty se okamžitě otevřely. V bytě se svítilo a televizor byl rovněž puštěný. Doma však nikdo nebyl.

V bytě bylo pečlivě uklizeno. Šatníky zely prázdnotou. Veškeré ošacení a boty byly pryč. Nábytek byl na svém místě a kuchyně byla vzorně uklizená. Okna byla pozavíraná. Ale Kokošinovi byli pryč.

"Vrátíme se zpátky a vyslechneme sousedy?" zeptal se admirál.

"Vůbec ne," odsekl Bill Baldrige. "To bychom to mohli rovnou dát do místních novin. Víme, co se stalo. Hezky vypneme televizor, zavěsíme skříně, vrátíme klíče a pěkně tiše se odtud vytratíme. Na vašem místě bych nařídil vaši policii, ať zkontroluje veškerá letiště, hraniční přechody, lodní linky a prostě ať provedou všechno to, co se dělá, když se po někom pátrá."

"Máte pravdu, vrátíme se do hotelu. Zavolám Sopranovovi a nařídím mu, ať zařídí to, co navrhuje."

"Ono nám to stejně bude na prd," usoudil Američan. "Proč?"

"Protože ta dáma má patrně v kufru půl miliónu dolarů a tím se dá zahladit spousta stop, ujet spousta mil a překročit spousta zákonů. Taková suma peněz vám umožní rychlejší postup. Tuhle dobou už může být někde na druhé straně zeměkoule. Bude se nám po ní těžko pátrat."

"Rád bych věděl, jak se dostala z Ruska," řekl Rankov.

"S těmi penězi měla tisíce možností," poznamenal Bill. "Mohla si najmout řidiče a auto, ať ji doveze k hranicím. Mohla si najmout loď a vydat se podél pobřeží, ale to by jí zabralo příliš mnoho času. Mohla si najmout malé osobní letadlo nebo dokonce helikoptéru. Tou mohla odletět do Gruzie a odtamtud se do jihovýchodního Turecka dostanete velmi snadno. Rozhodně s takovým balíkem peněz. A myslím si, že má navíc všechny nutné doklady."

"Jak byste to udělal vy, Bille?" zeptal se ho admirál Rankov.

"Jel bych co nejrychleji do Gruzie a potom rychlým člunem z Batumi do Trabzonu. Záleželo by na tom, jaké bych měl dokumenty pro sebe a oba chlapce. Řekl bych, že Natálie si skladovala všechny své věci v domě své matky a zaplatila si řidiče. Dejme tomu, že mu dala pět tisíc dolarů. Během noci mohla odjet do Batumi. Patrně opustili byt předevčírem v šest večer. Nic s sebou neměli. Na tom není naprosto nic podezřelého a potom se vydali na cestu. Nejdřív k mamince a potom se zastavili u benzínové stanice a pak až na hranicích. K jižním hranicím je to zhruba tisíc kilometrů. Když jeli průměrnou rychlostí šedesát pět kilometrů v hodině a pak nabrali benzín, asi v 03:00, pak jim to mohlo zabrat tak patnáct hodin. Takže do Trabzonu museli dojet někdy v 09:00 včera ráno."

"A z Trabzonu?"

"To už není tak složité. Vůbec nemuseli pospíchat. Odtamtud je velice dobré spojení do Istanbulu. Měla čtyři měsíce na to, aby si to všechno zjistila. A pak už letěla z Istanbulu do Londýna s British Airways a odtud se mohla vydat do kteréhokoli místa na světě. Patrně do Jižní Ameriky. Nechci hádat, ale asi včera v noci odletěla do Londýna nebo dokonce do Paříže či do Madridu. Uvědomte si, že se nedopustila žádného zločinu, neporušila žádné zákony. Jediné, co ji teď zajímá, jsou její děti. Bude se s nimi muset někde usadit. To už není tak složité. Takže co? Může žít někde v Jižní Americe a Jihoameričané ji nikdy nevydají, i kdyby ji našli."

"Vy Američani s takovým klidem tolerujete chování jiných..." povzdychl si admirál s úsměvem.

"Proto jsme tak bohatí a vy tak chudí. Musíte se odnaučit plavat proti proudu, milý příteli. To nikam nevede. Ušetříte si tím spousta starostí."

"No dobře, vrátíme klíče a vrátíme se do našeho hotelu. Samozřejmě že tohle všechno budu muset nahlásit."

"To budete. Navíc ji však budete muset najít. Protože kde bude ona, bude i kapitán Georgij Kokošin. A tam, kam míří kapitán Kokošin a jeho žena, má namířeno celá posádka."

V neděli ráno 11. srpna už letěl americký korvetní kapitán s admirálem Rankovem vojenským letounem do Kyjeva, kde se měl zastavit před odletem do Londýna. Ubytoval se v hotelu Ukrajina v ulici Tarase Ševčenka. Chystal se, že zatelefonuje admirálu Morganovi domů do Marylandu. Ve Washingtonu bylo 09:00. Ještě jednou tedy vybalil svůj přenosní kódovač telefonních hovorů a umístil sluchátko hotelového telefonu do elektronické kolébky.

"U telefonu Morgan."

"Baldridge... připravuji se k hovoru. Použijeme kódu pro 11. srpen."

"Ano, rozumím."

Když uvedl do činnosti kódovací zařízení, dali se do hovoru. Bill okamžitě admirálovi sdělil, že rodina kapitána Kokošina zmizela. Nezapomněl svému nadřízenému také vzkázat pozdravy od admirála Rankova. "Kdybyste mu chtěl zavolat, bude celý týden v Moskvě."

Admirál Morgan se Billovi svěřil, že si čím dál tím víc myslí, že za zničením Jeffersona stojí Irák. Ještě ale nevěděl, jestli se Izraelcům podařilo najít slečnu Ingrid Jaschkeovou. Včera večer také hovořil se Scottem Dunsmorem. Náčelník námořních operací tvrdil, že prezident nezměnil své stanovisko k celosvětovému pronásledování té ztracené ponorky. Doslova mu řekl: "Proplujte Bospor pod hladinou a pak vám dám volnou ruku, ale jestli se vám to nepodaří, pak pro vás nehnu ani prstem."

Billovy zprávy byly důležité a celkem amerického admirála povzbudily. "Takže Rankov tu ponorku chce najít?" zeptal se. "Jestli je to tak, dáme mu k dispozici všechny naše prostředky."

"Vůbec o ničem takovém nemluvil. Myslím, že se obává o svou kariéru. Vždyť ztratili ponorku, což je strašná ostuda. Navíc mu ještě utekl jeho hlavní svědek - tedy svědkyně. Starý Vitalij musí být tak trochu deprimovaný."

"To asi bude. Poslouchejte, kde to vlastně jste? Už jedete domů? Anebo pojedete k MacLeanovi?"

"Právě jsem v Kyjevě. Zítra letím do Londýna a pak možná i domů. Nebo chcete, abych zůstal v Evropě?"

"Ne, to nebude třeba. V Istanbulu musíte být 8. září, ale vůbec se nemusíte s tou ponorkou plavit do Turecka. To by byla příliš velká ztráta času. Nejlepší bude, když se vrátíte. Pomůžete mi sepsat hlášení. Takže se asi uvidíme v úterý." Linka se odmlčela. Tentokrát se Bill už jenom smál.

Následující tři týdny, které Bill strávil ve Spojených státech, mu uplynuly velice rychle. Podrobná zpráva o zničení USS Thomas Jefferson, kterou Baldridge s admirálem sepsali, se mohla stát příkladem korektního vyšetřování námořní katastrofy.

V polovině třetího týdne, který Bill trávil v USA, učinil Mossad klíčové odhalení. Generál Gavron telefonoval admirálu Morganovi, že se jeho lidem podařilo vystopovat Ingrid. Sedmého dubna se spolu se svým nosičem zavazadel, Kamelem Rašidem, ubytovala v hotelu Pera Palas Oteli na slavné třídě Istiklal Caddesi. Strávili tam dvě noci. Ráno 9. dubna se odstěhovali z hotelu. Pokoje si rezervovali pomocí platební karty American Express, jejíž platnost si v hotelu neověřili. Po příjezdu Ingrid zaplatila tisíc pět set dolarů v hotovosti. Oba večery strávila v hotelu sama. Na platební kartu si nic nekoupila. Když se Mossadu konečně podařilo zjistit její číslo, karta už byla zrušena a American Express o jejím uživateli odmítl cokoli prozradit. Irácká kurýrka Ingrid Jaschkeová se v Istanbulu objevila pět dní před tím, než se Kilo 630 vypravilo na cestu.

Admirál Morgan byl spokojen. Všechno do sebe krásně zapadalo. Ingrid se ukázala v Istanbulu několik dnů před vyplutím Kila. Muž, který cestoval ze Sevastopolu k tureckým hranicím, se nápadně podobal Benu Adnamovi. Doba jeho odjezdu mu dávala dost času na to, aby se nalodil na ponorku.

"Vidíte to, milý Baldridgi. To jsou tisíce náhod," vysvětloval korvetnímu kapitánovi. "Všechno to do sebe hezky zapadá. Už se nám to začíná rýsovat. Navíc se zdá, že ten Ben Adnam je Iráčan. Vůbec se nedivím, že Gavron je tak naštvaný. Těmhle starým izraelským válečníkům se vůbec nelíbí, že se někomu podařilo tak dokonale infiltrovat jejich organizaci. Ještě navíc se to povedlo zrovna Iráčanům. Ono je docela možné, že tu špinavou práci udělají za nás." Popošel ke svému stolku s mapami a podíval se na podrobnou mapu severovýchodního pobřeží Turecka. Zabodl jehlu odpichovátkem do mapy, do míst, kde byl vyznačen Trabzon. To místo už bylo rozbodané a začínala se tam objevovat velká díra. Druhou jehlu zapichl do lázeňského přístavu Sinop.

"Dvě stě třicet pět mil," zamumlal. "Obě města spojuje pobřežní silnice."

Podíval se na podrobnější mapu pobřeží, na které Sinop ještě jasněji vybíhal do moře. Odtamtud vedla nejkratší cesta do vod dostatečně hlubokých pro ponorku.

"Tady vyzvedli Adnama."

"Pane?" ozval se Bill.

"Ale to nic. Vůbec si mě nevšímejte. Pouze si představuji, kde se asi nalodil Adnam, když ho ten váš Tomas tu noc odvezl. Vsadil bych se, že se tam z přístavu za několik dní ztratila nějaká jachta. Cítím to přímo v kostech."

Letadlo British Airways přistálo na letišti Kemala Atatürka v Istanbulu. Bylo časně ráno 7. září. Admirál sir Iain MacLean vystoupil z oddělení pro pasažéry první třídy a vydal se k letištní hale. Přišel k celní a pasové kontrole, kde si ho z nástěnné fotografie přísně měřil otec všech Turků Kemal Atatürk a kde ho také už čekal korvetní kapitán Bill Baldridge. Celníci ho pozdravili v jakési směsici turečtiny a angličtiny a rychle mu orazítkovali pas.

"Luften!" řekli mu s úsměvem a zase mu pas předali.

Poté se už admirál mohl v Billově doprovodu vypravit k autu, které si korvetní kapitán najal v hotelu. V tomto hotelu Bill objednal i rohový stolek, u kterého mohl s admirálem nerušeně hovořit. Příští den kolem oběda se měli nalodit na tureckou loď, která je doveze k ponorce Unseen. Ta se měla plavit z Marmarského moře do Bosporu. Admirál Billa ubezpečil, že Unseen opustí Dardanely ve 21:00 a popluje k Istanbulu rychlostí deseti uzlů. Celkem musel v průběhu noci a následujícího dopoledne urazit vzdálenost sto padesáti námořních mil.

Ještě než se odešli navečeřet, admirál předal Billovi balíček s nahrávkou Bizetovy Carmen s Agnes Baltsaovou a José Carrerasem. Von Karajan na ní dirigoval Berlínskou filharmonii.

"Bille, Laura mi to dala pro vás. Je to prý ta nahrávka, kterou jste si přál a o kterou jste ji požádal během vaší první návštěvy. Omlouvá se, že jí to tak dlouho trvalo, ale musela ji objednat."

Bill sice neměl zdání, o čem admirál mluví, ale hned se vzpamatoval a požádal ho, aby Lauře poděkoval.

"Vůbec jsem to nemohl v Americe sehnat," zalhal. "Je to od ní velice milé, že se obtěžovala."

Ve svém pokoji si položil si balíček s kompaktními disky na noční stolek a vypravil se s admirálem k výtahu. Cestou dolů mu položil otázku, která ho už několik týdnů páčila na jazyku: "Pane, jestliže Turci pročešávají Bospor radarem od jednoho konce k druhému, jak to tvrdí, pak se nemůžeme plavit na výšku periskopu, aniž by nás objevili. Stěžeň na věži Unseen za sebou zanechá brázdu skoro jako parník. Ta bude viditelná i bez radaru."

"Ano, prohlížíjí hladinu Bosporu pěkně důkladně. To se jim musí nechat. A protože se budu chtít plavit na výšku periskopu, budeme to muset dobře zamaskovat."

"Jistěže. Ale jak? Jak to vůbec udělal Adnam?"

"Nejspíš udělal přesně to, co hodlám udělat já. Bylo to asi takhle. Nejdříve se vydal do jihozápadní oblasti Černého moře, kde si počkal na nákladní loď, o které se dalo předpokládat, že propluje Bosporem bez zastávky. Zaměřil se na ni. Patrně používal jako orientační body její zářová světla a zařadil se do její brázdy - ani ne třicet metrů za ni. Nastavil obrátky motoru tak, aby se shodovaly s otáčkami nákladní lodi, a pak už ji jen sledoval."

"Už to mám! Brázda po periskopu byla zahlazena ještě větší brázdou z té nákladní lodě."

"Ano."

"Uděláme to také tak?"

"Ano."

"No jo, ale co když se náhle zastaví nebo vybočí z kursu a zajede do mělkých vod? Co potom? Vždyť jí buď najedeme do zádě nebo narazíme na dno."

"To ano, ale jen když si nebudeme dávat pozor. Tak to udělal i Ben Adnam a tak to uděláme i my."

"Zvládne to Jeremy Shaw?"

"Ano, Jeremy je velice šikovný kapitán. Dělá přesně to, co se mu řekne. Zná svého Učitele. Učil jsem ho totiž já. Dlouhou dobu jsem byl šéfem mladého Shawa. Leccos se naučil a takové věci se jen velice těžko odnaučují. Správný námořník je nikdy nezapomene."

"Kdy bychom se tedy měli dostat s ponorkou do našeho výchozího bodu?"

"Měli bychom zmizet asi tak hodinu cesty od severní strany Bosporu. Chci, aby nikdo neměl tušení, kde jsme. Turci nás uvidí projíždět na povrchu, ale jakmile se začne stmívat, zmizíme. Tou dobou bych chtěl být na našem výchozím bodu v Černém moři. V periskopové hloubce bychom měli být krátce před setměním. To znamená někdy kolem 19:30. To bychom měli už být třicet pět mil na sever od vjezdu do Bosporu. Tou dobou bychom měli mít stále dost světla na to, abychom našli nákladní loď, která pojede správným směrem rychlostí deseti uzlů a která bude mít namířeno do Středozemního moře. Zařadíme se hned za ni. Takhle pojedeme na výšku periskopu až k samotnému vjezdu do Bosporu. Zároveň si budeme dobíjet akumulátor a budeme doufat, že si nás na té lodi nevšimnou. Asi nás neuvidí, protože už bude naprostá tma. Samozřejmě budeme potřebovat trochu štěstí."

Bill zakroutil hlavou. "Případám si, jako bych mluvil s von Karanem mořských hlubin."

"Kdo to je?" zavrčel admirál. "Někdo od německých ponorek?"

"Ale ne, pane. Je to dirigent na tom kompaktu, který mi Laura po vás poslala. Je to ten nejlepší z nejlepších. Mistr Herbert von Karajan."

"Aha. Samozřejmě. V operách se moc nevyznám. Je od vás moc hezké, že něco takového říkáte, i když mistrem hlubin nejsem. Jsem pouze důstojníkem ve výslužbě, který se rozhodl provést práci, kterou nikdo jiný nechce dělat."

"Ano, vrchní velitel britské ponorkového loďstva si vás sám vybral."

"No tomu se vůbec nedivím. Býval jsem také jeho šéfem a teď se mi všechna ta léta snaží vrátit i s úroky."

Jedli v poněkud zasmušilé náladě. Téma jejich hovoru v sobě odráželo obavy z nebezpečí, která je očekávala příštího dne. Bill vlastně ještě nikdy na ponorce nezažil nouzovou situaci, kdy se loď náhle zastaví. Po delším váhání se zeptal admirála, jak se v takové situaci postupuje. Jenom se ale vyhýbal skutečné otázce, kterou se bál položit. Chtěl totiž vědět, jak se dá vyhnout srážce s obrovskými lodními šrouby nákladní lodi.

"Je to dramatické, jen když na to nejste připraven a nevíte, co máte dělat," vysvětlil admirál. "Doufám, že je vám jasná důležitost sonarového týmu. Jeho hlavním úkolem je vydat varování v případě jakékoli změny rychlosti. Hydroakustici musí hlásit sebemenší zpomalení v rychlosti otáček lodních turbín sledované lodi. To samozřejmě znamená, že musí bedlivě naslouchat lodním šroubům. Jestliže zpomalí, musíme reagovat během zlomku vteřiny, jinak by to pro nás mohlo špatně dopadnout. Když pod námi bude dost vody, pak zpomalíme, ponoříme se o něco hlouběji a schováme se rovnou pod tou lodí. Jestliže tam nebude dost vody, ale zase trochu místa na straně, pak vyjedeme do strany. Když tam nebude ani dostatečná hloubka ani dostatek místa na straně, pak budeme muset začít brzdit. Jestli se s tím jen trošičku zpozdíme, pak asi budu muset svědčit u námořního soudu s Jeremy Shawem, ale to jen v případě, že srážku někdo z nás přežije."

"Proboha," vyděsil se Bill. "Copak neexistuje žádný postup, kterým by se taková situace nějak dala zvládnout?"

"V takových případech se dělá několik věcí. Jednak všichni musíme být na svých místech a být připraveni k náhlému ponoření. Ale musíme být také připraveni na srážku. Nikdo z nás patrně nebude vědět, jak se mění hustota vody, a my nevíme, jestli se náhodou také nedostaneme do nějakého vertikálního víru. Mužstvo se bude muset seřadit do starých vyvažovacích čt. To znamená, že celou dobu budeme muset nechat vodotěsné dveře otevřené, aby naši hoši měli volný přístup k přídi a k zádi podle toho, jak budeme muset vyvážit naklonění. Několikrát jsem to probral s Jeremy

Shawem a doporučil jsem mu, ať u vodotěsných dveří rozestaví hlídky připravené k akci. Když vyhlásí náhlé zabrzdění, dveře nezavřeme, ale necháme je otevřené pro vyvažovací čety."

Bill zamyšleně polykal svůj kebab a zapíjel ho červeným tureckým vínem. Nikdy sice na dieselelektrické ponorce nesloužil, ale znal základní postup při srážkách. V jakékoli nebezpečné situaci se vodotěsné dveře měly okamžitě zavřít, aby se tím zabránilo šíření požáru nebo zaplavení a následnému potopení ponorky v případě proražení trupu. Věděl, že tak budou hodně riskovat, kdyby se začali potápět.

Admirál zachovával klid. Žoviálně vyprávěl o různých nebezpečích, která je mohla potkat. "Vlastně si myslím, Bille, že nouzové zastavení budeme praktikovat hned na začátku, až ta loď zastaví, aby počkala na lodivodský člun na severním konci Bosporu. V tom okamžiku budeme hned za její zádi. Proud s námi bude pěkně házet. Tam teprve poznáme, jak jsme rychlí a jak je jednoduché udržet rovnováhu, až se dva a půl tisíce tun najednou zastaví, když se předtím pohybovalo rychlostí deseti uzlů."

Bill se napil vína. U stolu zůstali ještě dalších několik minut, než se odebrali spát. Patrně má poslední noc, usoudil Bill, když za sebou zabouchl dveře do pokoje.

Otevřel balíček s kompaktními disky. Prohlédl si obal a pak otevřel brožurku s libretem. Žádný vzkaz od Laury tam nenašel. Podíval se do krabičky, ale ani tam nic nebylo. Zalistroval libretem. Vzkaz od ní byl přilepen ke stránce 105.

Jednalo se o krátké sdělení:

"Jsem zpátky v Edinburghu a cítím se skleslá, protože tu nejste a nemohu si s vámi pohovořit. Prosím vás, Bille, dávejte pozor na mého otce a samozřejmě také na sebe. Asi by mě to zabilo, kdyby se vám oběma něco stalo." Podepsala to jedním slovem: "Laura."

Ale na stránce 105 byla ještě jeden daleko smysluplnější vzkaz. Laura žlutě označila tři řádky, které zpívala Carmen v překrásném duetu s Carrerasem v deváté scéně prvního jednání. Přeloženo z francouzštiny tam stálo: "Myslet se nezakazuje. Myslím na jednoho důstojníka, který mne miluje a kterého bych i já mohla milovat!"

Ten Bizet, řekl si Bill. To byl ale předvídavý chlapec!

Po neklidném spánku přerušovaném nočními můrami se probudil plný energie. Sbalil si zavadla a šel do recepce, aby kreditní kartou zaplatil oba účty, svůj a admirálov, a sjel taxíkem spolu s admirálem do přístavu. Cestou se jim naskytl překrásný pohled na Marmarské moře a na Istanbul. Zahlédli velké malované minarety Modré mešity, Hagiu Sofiu a slavný palác Topkapı. Obrovský most Bogazi, který se rozpíná nad Bosporem tři míle na sever od Zlatého rohu, se otfásal v ranní mlze, jak se po něm míhaly automobily ve výšce sedmdesáti metrů nad mořskou hladinou.

Kapitán HMS Unseen zakotvil své plavidlo na sever od kotviště tureckého válečného námořnictva u asijského břehu. Bill Baldrige a admirál se přeplavili na lodivodském člunu k ponorce. Moře bylo klidné. Jejich zavazadla přemístili námořníci z paluby člunu do ponorky pomocí lan s háky.

Oba důstojníci a turecký lodivod zručně vylezli po provazových žebřících na palubu ponorky. Pomohli jim při tom dva mladší poručíci. K příchozím se připojil korvetní kapitán Jeremy Shaw, který chtěl spolu s lodivodem navigovat plavbu Bosporem na sever.

Velící důstojník přivítal admirála MacLeana sice s patřičnou úctou, ale i strohostí, čehož si Bill Baldrige všiml již předtím na svých cestách s tímto mořským vlkem. Kapitán byl každopádně daleko přívětivější k Billu Baldrigovi, kterému ve zkratce vyličil hlavní body jejich plavby z Barrow-in-Furness do Turecka. S ponorkou byl velice spokojen a posádka se hodně zdokonalila v ovládání všech systémů, na kterých se vlastně cvičili již dva týdny před vyplutím z Velké Británie. Normálně to trvá daleko déle, než se posádka plně seznámí se svou lodí, ale tady jim zase odpadala nutnost naučit se ovládat zbraňové systémy.

Cesta Bosporem na sever pro ně byla velice poučná. Admirál MacLean měl možnost ověřit si na vlastní oči šířku úžiny v různých místech. Také si ověřil, kde jsou na obou velkých mostech světla. Obzvláště ho zajímalo osvětlení na kratším mostě, vzdáleném tři míle na sever od Bogazi, který se jmenoval Fatih Suitan Mehmet. Posádka lodi ho okamžitě přezdila na "Fatty Sultan" neboli na přtloustlého sultána.

Admirál si také pozorně všiml hloubky vody v úzkých zákrutech zprava doleva na jih od mostu, které byly označeny navigační kontrolní stanicí v Kandilli na asijské straně. První velký zákrut, který se stácel ostře nalevo a pak ostře doprava, byl nebezpečný, protože průliv se tu rychle zužoval. Admirál si do svého notýsku zaznamenal: "Dvě mělčiny na levoboku... hloubka pouhých pět metrů." Sluncem zalité vody Bosporu se zdály dostatečně široké. Vůbec nevypadaly nebezpečně. Pouze z námořních map se dalo vyčíst nebezpečí, které číhalo na dně. Po celou dobu plavby na sever se admirál snažil zaznamenat všechna nebezpečná místa pod hladinou.

Za dvě hodiny po vyplutí z Istanbulu se muži z Unseen rozloučili s lodivodem. Kapitán Shaw brzy nařídil severní kurs nula-tři-nula. Měli plout po klidném moři až k výchozímu bodu, kde si vyhlédnou nákladní loď, za kterou by se připojili. V 17:30 kapitán Shaw usoudil, že čas nazrál k tomu, aby zmizeli. Proto rozkázal:

"Veliteli hlídky, ponořte ponorku."

"Rozkaz, pane."

"Opusťte můstek."

"Zavřete vrchní poklop."

"Otevřte hlavní ventily... Zvyšte výkon baterií... kupředu na poloviční výkon hlavního motoru."

"Hlavní ventily otevřeny, pane... zvýšen výkon baterií... kupředu na poloviční výkon motoru..."

"Pět dolů... Sedmáct a půl metru."

"Dvanáct metrů, pane."

"Vyfoukněte vzduch, kormidelníku."

"Osmnáct metrů. Vypouštíme vzduch, pane."

"Výborně. Vypněte hlavní ventily."

"Vypusťte nahoru elektronickou bóji... hledáme radarový signál civilních dopravních lodí v pásmu X. Měl by přicházet ze severu, řekněme od tři-jedna-pět do nula-čtyři-pět."

"Vypadáme pěkně vyrovnaně," pochvaloval si kapitán Shaw. "Chci, abyste zůstal v této pozici, dokud nenajdeme nákladní loď, která popluje do Bosporu. Chceme, aby se pohybovala rychlostí deseti uzlů. Osm uzlů bude také stačit. Chceme zůstat dostatečně skryti, i když asi nebude hledat nic takového, jako jsme my. Dejte mi vědět, když nějaké takové plavidlo uvidíte."

"Rozkaz, pane. Modrá hlídka... Sledujeme hloubku... zůstaneme v hlídkové pozici."

"Budu ve služební místnosti... ...s admirálem a s našim americkým hostem. Loď je vaše, první důstojníku!"

"Ano, přejímám loď, pane."

Velící důstojník, admirál a korvetní kapitán odešli do služební místnosti na poradu.

"Dno je pokryté oblázky, admirále," oznámil velící důstojník. "Nerad bych do něj narazil přídi. Práce vyvažovacích čer bude pro splnění našeho úkolu velice důležitá. Obávám se ale, že v úžině se hodně těch oblázků promění ve skály. Může to tam být hodně ošklivé. Proto bych chtěl po celou dobu zůstat v periskopové hloubce."

"Myslím, že na to budete potřebovat mé písemné povolení," řekl admirál MacLean. "Zapišu to do deníku. Ale souhlasím s vámi, bude daleko lepší, když si urazíme periskop o kýl nákladní lodi, než abychom narazili kýlem do skály."

Všichni tři studovali mapy. Jeremy Shaw svraštil obočí a náhle řekl: "Tohle jsou obzvláště nebezpečná místa... tady... a tady..." Ukázal při tom ukazováčkem na tři ostré zátáčky: "Nazveme je Tattenhamský roh a Zákruty. Doufám, že důvody jsou vám jasné. Muži vystavení psychickému tlaku daleko lépe reagují na slova, kterým rozumí. Tahle místa mají nevyslovitelná turecká jména a jen by každého mátl."

"Dobrý nápad," pochválil ho admirál.

"Tady na té levotočivé zátáčce předpokládám, že nákladní loď pojedje vpravo a nebude si nic zkracovat. Ale možná že se o něco takového pokusí, když neuvidí nic v protisměru. Jestliže se zastaví nebo provede něco hloupého a já nebudu moc zastavit nebo se dostat pod ni, budu se jí snažit vyhnout na levobok. V tom případě budeme muset vyrovnat balanc, a to hezky rychle."

"Ano, Jeremy. Ale když se jí budeme muset vyhnout a jestliže v protisměru popluje několik plavidel, pak bychom se jí mohli za zádi vynořit. Možná že vás to překvapí, ale v takovém případě si nás možná ani nevšimne. Nevěřili byste, pánové, co všechno vám projde, když jednáte náležitě drze."

"Ano," skočil mu do řeči Bill. "Jednou jsem slyšel o jedné drzé britské válečné lodi, která se dostala až k naší letadlové lodi; ti Britové se tenkrát suverénně vydávali za indickou vyhlídkovou loď."

Jeremy Shaw se rozesmál. Admirál dělal jakoby nic.

"A co hloubka, Jeremy?" zeptal se.

"No, pane, potřebujeme sedmáct a půl metru, abychom se mohli plavit na výšku periskopu, a pak potřebujeme pět metrů pod sebou... minimálně tedy dvacet dva a půl metru. Nejhorší kousek nás čeká pod mostem Bogazi. Tam je hloubka dvacet sedm metrů, ale jsou tam dva vraky. Jeden z nich se nachází jen patnáct metrů pod hladinou. Tam se nemůžeme kvůli kotevním bójím a přistavišti obchodních lodí vyhnout doprava. Nemohu se ponořit uprostřed kvůli vrakům a nemohu zajet doleva, protože v zátáčce není vidět dopředu. Proto je druhý pruh velice nebezpečný, a to nejen protože je to tam pouhých třicet metrů hluboké, což by nám mohlo zabránit schovat se pod připlouvající loď. Když naše nákladní loď pojedje přímo nad vraky, budeme se muset na půl míle vynořit - na tři minuty. Háček je v tom, že je to tam pěkně osvětlené a Turci nás uvidí."

"No, v tom případě nám nezbývá než doufat, že se něco takového nestane," poznamenal sir Iain. "Musíme doufat, že budeme mít štěstí. A počítáte s takovými faktory, jako je snížená viditelnost, a podobně?"

"Ano, ale stát se může ledasco. Můžeme mít problémy s navigačním systémem. Naše nákladní loď se nám může ztratit. A i Turci nám mohou dát dost jasně najevo, že nás zahlédli. Silné proudy nám mohou ztížit vyvažování lodí. A mohou se nám přihodit další a další věci. Je spousta věcí, na které jsme ani nepomysleli. Doufám, že vy a Bill mi pomůžete tomu všemu předejít."

"Ze začátku se vám do velení nebudeme míchat. Za loď odpovídám já. Mám takový nepříjemný pocit, že jsem vás do tohohle podniku pěkně namočil, Jeremy. Ale pamatujte si, že vždycky můžete říci, že odtud chcete pryč. Nikdo si o vás nebude myslet nic špatného. Chceme jenom zjistit, jestli je to možné, ale v žádném případě nechceme předvést, že je to vyloučené."

"Rozumím, pane. Půjdu na chvíli do velitelského stanoviště. Večeře se podává v osm. Bohužel žádný film dnes v noci promítat nebudeme, ani pro pasažéry první třídy."

Přesto je v žádném případě nečekal nudný večer.

090225ZÁŘÍ02. HMS Unseen. 41.55S, 29.37V Kurs 180. Rychlost 5 uzlů.

"Kapitáne, zdá se, že tu něco máme... ...nula-dvěnula... ...patnáct tisíc metrů... Zaměřil jsem si jeho příď podle radaru... Pohybuje se rychlostí 8,5 uzlů. Zachytili jsme silný signál navigačního radaru ...v okruhu pěti mil se nevyskytují žádná plavidla... Otočím se k němu, abych ho dobře viděl. ...uděláme to ještě před setměním..."

"Ano, už tu loď vidím."

"Tak tu jsme hledali, pane. Vyšší stěžňové světlo má ve výšce dvaceti osmi metrů, pane."

"Dobře. Vysuňte periskop. Rozhlédněte se kolem."

"Cíl zaměřen... Nahoru! ...nula-dvě-dvě. Zaměřuji si to. ...dvacet osm metrů... 14 500 metrů... ...kurs cíle 185..."

"Připravte se... ...na poloviční výkon motoru... ...otáčky šest nula... ...pět dolů... čtyřicet metrů... ...otočte se k

pravoboku, nula-devět-pět... Posádko... Ponoříme se na patnáct minut. Chceme se na všechno ještě jednou dobře podívat, až kolem nás projede cestou na jih. Pak se za ní otočíme a budeme ji sledovat. První, připravte hlášení! Ve 20:30 musí být všichni muži na svých pohotovostních místech. Bude to dlouhá cesta. Osm nebo devět hodin. Připravte kakao a sendviče na 23:00 a 03:00 hodin."

092040ZÁŘÍ02. "Podívejte se admirále. Myslím, že ta se nám bude hodit. Řekl bych, že bude mít nějakých šest tisíc tun. Asi jsou to Rusové, alespoň podle komínu. Nemusí ovšem proplouvat skrz celý Bospor. Ale docela se nám hodí, co se jejího času a rychlosti týče. Myslím, že zajedeme pod ni a zkontrolujeme její ponor, dokud ještě máme pod sebou dost vody. Potom sklouzneme za ní na výšku periskopu."

"Jeremy, ta skutečně bude vyhovovat našim účelům."

HMS Unseen si upravila rychlost podle ruské lodi. To znamená, že si nastavila obrátky na čtyřicet dva otáček a rychlost na 8,5 uzlů. Ponorka začala sledovat ruské plavidlo jako stín. Plavili se tak asi čtyři hodiny a v 00:30 spatřili vjezd do úžiny. "Admirále, pevnost Rumineleferi ve směru dvě-čtyři-nula... ..dvě míle. Loď před námi v jedna-osm-dva... ..osmdesát otáček... ..8,2 uzlu ve vodě... Proud za námi by měl zesílit. Po dvou mílích se jeho průtok zvýší o jeden uzel. Každou vteřinu očekávám, že se naše loď otočí do kursu dvě-jedna-seďm. Už se otáčí, pane. Tři stupně na pravobok. Každé dva stupně hlaste pozici lodi před námi, prosím."

"Jedna-osm-čtyři... jedna-osm-šest."

"Jsem blízko ní, admirále. Naše před je za její zádi. Zaměřili jsme se na její záďové světlo."

"Máme dvanáct minut času, než na ni přijde lodivod."

Ponorka a nákladní loď pluly společně do Bosporu. Dělo je pouhých třiatřicet metrů bílé rozčeřené vody, na které se odráželo měsíční světlo. Nikdo na nákladní lodi si nevšiml periskopu, který si svou cestu vpřed krájel brázdou a který kopíroval její kurs. Ponorka Unseen tak pomalu vplouvala do dějin mořeplavby.

Vysoká přesnost práce, na jakou byli zvyklí všichni ponorkoví důstojníci a kterou považovali za samozřejmost, by udivila každého námořníka obchodního loďstva. Všichni byli na svých místech, přesně věděli, kdy loď před nimi zpomalila nebo zrychlila. Věděli, kdy se nebezpečně přiblížili.

Konečně vjeli do severní části Bosporu a překročili tak neviditelnou čáru, která se táhne od pevnosti k výběžku na druhé straně, kterému se říká Anadolu a jehož maják bliká každých dvacet vteřin. Projeli ještě dvě míle průlivem, než nákladní loď začala zpomalovat. Tam měla počkat na lodivodský člun.

Jeremy Shaw byl připraven. V sonarové místnosti už zachytili zvuk lodního šroubu lodivodského člunu. Kapitán nařídil kolizní zastavení, které provedli s úžasnou přesností. Pod kýlem ale měli stále šedesát metrů vody. Unseen se zastavila rychleji než nákladní loď. Zatím vše probíhalo v naprostém pořádku

Na jih se plavili v naprosté tmě. V periskopové hloubce se otáčeli doprava a doleva. To vše v těsné blízkosti nákladní lodi. "Obtloustlého sultána" podjeli v 01:30 a připravovali se na proplutí zákrut poblíž Kandilli, kde průliv byl sice úzký, ale hluboký. Přesto to ale bylo zrádné místo s nebezpečnými proudy.

Kormidelník na nákladní lodi řídil své plavidlo naprosto klidně a přesně. Držel se uprostřed svého pruhu. Udržoval stálou rychlost a jeho neviděný stín ho sledoval třicet metrů za ním. Nikdo na nákladní lodi nebo na břehu netušil o tajné angloamerické spolupráci pod hladinou. Radar tureckého válečného námořnictva pročešával hladinu nad ponorkou, ale jeho obsluha si nevšimla osamělého periskopu, který si razil svou cestu rozčeřenými vlnami Bosporské úžiny.

Jeremy Shaw uvolnil kormidlo a otočil kurs na dvě-tři-dvě, hned když projeli další nebezpečnou částí jejich cesty, kde hloubka prudce klesla. Nad hlavou měli most Bogazi. Měli z pekla štěstí.

Velící důstojník ponorky Unseen se podíval periskopem a uviděl blikající žluté světlo na mostě po pravoboku a blikající bílé světlo na levoboku. Most podjeli v 01:41. Vpředu se napříč přes Bospor plavil převozní člun. Byl ale ještě daleko od připlouvající nákladní lodi a jejího stínu.

K písčitém mělčinám - a k vrakům na nich - jim zbývaly ještě dvě minuty plavby, když poznali první nebezpečí. Vpředu se proti nim uprostřed úžiny cosi pomalu blížilo. Zatím si všimli jen toho, že přibližující se plavidlo se pohybovalo mimo svoji plavební dráhu. Zkracovalo si tak cestu mezi klikatými zákrutami. Ještě netušili, že se jedná o rumunský tanker o výtlaku dvaceti tisíc tun.

Ponorka se s ním mohla srazit v okamžiku, kdy by se vyhýbala druhému vraku. Nebyla tam dostatečná hloubka na bezpečné ponoření. Tanker měl ponor přinejmenším deset metrů a Unseen potřeboval na bezpečné ponoření dvacet metrů.

Admirál MacLean a Jeremy Shaw měli pět minut na rozmyšlenou. Museli se rozhodnout, co učiní. Čas neúprosně utíkal.

"Proboha! Ten je ale obrovský!" zvolal velící důstojník, který všechno sledoval periskopem.

A jako by jejich postavení nebylo dostatečně zapeklité, všiml si čehosi, co vypadalo jako další přívozní člun, který plul ze západu na východ. A pak přišlo ještě něco úplně nemyslitelného. Sonarový důstojník zvolal: "Sonarová kontrola... naše nákladní loď snižuje počet obrátek."

Jeremy Shaw znervózněl.

"KRISTEPANE!" vykřikl. "Proč tohle vůbec děláme? Vždyť je to naprosto nezákonné!"

Unseen byl na nejlepší cestě srazit se s lodními šrouby ruské nákladní lodi.

Kapitán Shaw se snažil zachovat klid a zavelel: "Otáčky dvacet... rychle se otočte na levobok dvě-čtyři-nula."

Ruská nákladní loď se začala otáčet k dokům na evropské straně. Navigátor oznámil, že právě minuli vrak. Rumunský tanker se však stále přibližoval. Stále byl mimo svůj plavební pruh. Do srážky zbývalo ještě pět set metrů.

Jeremy Shaw a admirál MacLean věděli, že přívozni člun by je mohl minout, pokud by nenarazil do periskopu nebo jim nepoškodil stabilizační kormidlo. Kdyby se ponorka pokusila vyhnout člunu na levou stranu svého pruhu, nevyhnula by se srážce s Rumuny, kteří jednak ponorku neviděli a pak pluli příliš rychle a byli příliš vychýlení ze svého pruhu. Unseen se nemohl vyhnout doprava kvůli vrakům a mělčině. Nalevo se také otočit nemohli, protože by tak najeli do výběžku Kizkulesi, a i kdyby je tanker minul, nemohli vědět, jestli za tankerem není další plavidlo.

Admirála napadlo jen jedno řešení - mohli by hrát "mrtvého brouka" - což znamenalo částečně zastrčit periskop a vyplout těsně pod hladinu, kde by se nechali unášet směrem na jih. Tak mohli projet kolem písčitého pobřeží, aniž by museli přidat na rychlosti. Tak by se mohli za další zákrutem ponořit.

"To by mělo zabránit srážce s tankerem. Přitom si o nás turecká radarová obsluha bude myslet, že jsme hromadou naplavenin," vysvětloval admirál.

"Ale jestli náš kormidelník udělá jen malou chybičku, rozlomí naši ponorku na dvě půlky," poznamenal kapitán.

Byl to pasivní manévr a byl tedy o to odvážnější. Bylo to ale to jediné, co mohli v daný okamžik udělat. Za několik vteřin již zaslechli lodní šroub tankeru, který je míjel po jejich levoboku. Neminul je o šedesát metrů, jak to odhadoval admirál MacLean, ale o pouhých dvanáct metrů.

Vířící turbulence v brázdě lodi o výtlaku dvaceti tisíc tun, která se plavila úzkou úžinou, je silně vychýlily z jejich kursu. Ponorka se stočila o patnáct stupňů.

"Jedem přímo k asijskému břehu - pojali jsme manévr docela netradičně," zamumlal admirál.

"Nebylo to tak špatné," poznamenal navigátor. "Jsme stejně příliš daleko mimo náš kurs. Musíme se vrátit na západní stranu úžiny. Voda je tam hlubší."

Ale právě v tom okamžiku proniklo ponorkou, která stále hrála "mrtvého brouka", nové zvolání: "Sonarová kontrola... NOVÝ KONTAKT! Jejich kurs je jedna-osm-pět."

"Sakra!" vykřikl velící důstojník. "Tohle je ale velký kusanec a je přímo proti nám. Je od nás asi sedm set metrů a jede rychlostí dvanáct uzlů. Je ve špatném pruhu."

"Musíme se potopit," zakřičel admirál MacLean. "Jeremy...čtyři-nula otáčky... pět dolů... třicet metrů... Snižte rychlost!"

"Ano, pane."

"Dva uzly."

Velící důstojník zakřičel: "VŠECHNY STĚŽNĚ DOLŮ... 31 METRŮ."

"Dvacet pět metrů, pane."

Potom sonarový důstojník oznámil hloubku pod nimi: "Je tam deset metrů, pane."

"POMALU VPŘED."

"Stále jedna-osm-pět. Je hlasitější. Přehlušil ostatní kontakty."

"Třicet jedna metrů, pane."

"Pod námi je stále pět metrů."

"Ano, už je tady, Jeremy. Jeho před' nás tlačí dolů," oznámil vzrušeně admirál.

"Máme pod sebou dva metry, pane."

"Musíme udržovat rovnováhu. Nechceme si umazat lodní šroub v bahně."

"Správně, pane. Udržujeme hloubku... Tohle je podtlak, způsobený jejich trupem."

Admirál vydal svůj poslední rozkaz: "NA POLOVIČNÍ VYKON VPŘED. OTÁČKY ČTYŘI NULA, SEDMNÁCT A PŮL METRU... ale udržujte ji v rovnováze, Jeremy."

Hlas sonarového důstojníka byl úplně přehlušen řevem lodních šroubů velkého nákladní lodi, která se s rachotem plavila nad nimi rychlostí dvanácti uzlů.

"Točte tři čtyři přímo dopředu. Jede v kursu nula-nula-čtyři. ...velice hlasitá. Stejný počet otáček, jedna-dva-čtyři."

Admirál MacLean klopýtl stranou, když ponorka zamířila k hladině vod istanbulského přístavu, které byly jednu míli široké. Unseen se pomalu vyšplhala na výšku periskopu.

Za patnáct minut se již život na ponorce navrátil do normálních kolejí. Teď už nikdo nemyslel na to, že se málem dvakrát za sebou srazili. To nejhorší měli za sebou. Kapitán Shaw předal velení svému prvnímu poručíkovi a zašel na šálek čaje za admirálem a Baldridgem do služební místnosti.

"Omlouvám se, že jsem byl trochu panovačný," řekl admirál MacLean. "Ale mám za sebou daleko víc podobných situací v mělkých vodách než vy."

"Máte naprostou pravdu, pane. Pohled do periskopu mě tak trochu šokoval. Úplně mi unikla navigátorova hlášení, že pod sebou máme dostatečnou hloubku na ponoření. Děkuji vám, pane."

Unseen teď vyplouvala z jižního pruhu, který vede podél východního břehu kolem historického centra Istanbulu. Bylo tam víc než padesát metrů hloubky. Do Marmarského moře jim zbývaly méně než tři míle.

Jeremy Shaw se zeptal, kdy by měli odvysílat zprávu o úspěšném splnění úkolu do Northwoodu.

"A také jednu do Washingtonu?" zeptal se ještě.

"Měli bychom to udělat hned," odpověděl mu admirál. "Povedlo se nám to. A to byl náš úkol."

"Máte kódové slovo pro úspěšné splnění naší operace, Bille?" zeptal se kapitán.

"Samozřejmě že mám - 'HOME-RUN!' - na to čekají. Musíte to poslat admirálu Morganovi do Fort Meade v Marylandu. Teď tam bude devět hodin večer. Bude u sebe v kanceláři. Čeká na naše hlášení."

Velící důstojník poslal pro jednoho důstojníka, aby připravil zprávu k odvysílání. Potom opustil služební místnost, kde zanechal admirála a Billa o samotě.

"Rád bych se vás, admirále, na něco zeptal. Pokusil byste se o to, kdybyste věděl, jak je to riskantní?"

"Ne, Bille. Nepokusil. Bylo to daleko nebezpečnější, než jsem si původně myslel. Málem jsme v průběhu desíti minut dvakrát přišli o život. Ta první nákladní loď nás minula nepřijemně blízko. A o té druhé jsem si myslel, že nás rozfízne na

dva kusy."

"Kdybyste tu s námi nebyl, asi by nás rozřízla."

"Kdepak. Jeremy by na něco včas přišel. Je to šikovný chlapík. S ním byste se neměl bát."

"Ale stejně jsem rád, že jste tu byl s námi. Přeci jenom bych tu byl nerad sám s Jeremym. Nechtěl bych zjišťovat, jestli by ho skutečně něco napadlo. Vy jste nejvyšší důstojník v první ponorce, která proplula Bosporem."

"To vůbec ne. Naše ponorka je druhá."

Admirálu Morganovi udělala dlouho očekávaná kódovaná zpráva HOME-RUN velkou radost. Podařilo se jim to! Projeli Bosporem pod vodou! Okamžitě zavolal admirálu Dunsmoreovi. Náčelník námořních operací obratem zatelefonoval generálu Joshu Paulovi, který admirála ujistil, že na jeho telefonát čeká prezident. Měl mu zavolat osobně. O minutu později prezident přerušil oficiální banket, aby přijal zprávu od náčelníka námořních operací.

"Takže se jim to povedlo?... Dobře... ano, máte mou plnou moc k tomu, abyste použil jakékoli prostředky ke zničení toho Kila. Opakují: použijete prostředky, které uznáte za vhodné. Nechávám to na vás."

"Děkuji vám, pane prezidente," odpověděl admirál Dunsmore.

"Jen jim ukažte, Scotte," zasyčel prezident do telefonu.

Kapitola třináctá

22:00 pondělí, 9. září

Večer 9. září admirál Morgan prožíval nesmírnou úzkost. Seděl ve své kanceláři a napjatě očekával zprávu z jižního konce istanbulského přístavu. Nervózně zhltnul svůj tradiční sendvič s rostbífem, přičemž si kávou polil diář. Na všechny přítomné v budově řval. Tou dobou už našťěstí nepracovalo mnoho lidí, ale jeho popudlivost stačila na to, aby se mu všichni obrovským obloukem vyhýbali, tedy pokud si takový přepych mohli dovolit.

Kódovaná zpráva HOME-RUN mu víc než znatelně pozvedla náladu. Do obličeje se mu navrátil úsměv. V následujících čtyřech minutách o tom už vyrozuměl admirála Dunsmore. Potom si mírně připekl pneumatiky svého služebního vozu, když netrpělivě vyrazil na schůzku s generálem Davidem Gavronem na izraelském velvyslanectví.

Generál mu předtím volal do Fort Meadu a on teď měl určité obavy z napjatého chování tohoto jinak uhlazeného a laskavého člověka. Morgan s Gavronem obvykle mluvil rád, ale generál nebyl dnes večer ani trochu uvolněný. V jeho slovech vycítil napětí a obavy. Muselo to mít něco společného s Benjaminem Adnamem. Jinak by David nezavolał.

Po příjezdu na velvyslanectví se admirála ujala hlídka a odvedla ho po schodech do místnosti s vínově červenými křesly, kde měl s generálem svůj první hovor, během kterého k němu získal důvěru. Generál seděl zabořený do křesla, v ruce držel sklenku bílého vína a kouřil cigaretu, což u něj bylo neobvyklé.

"Buďte zdrav, Davide," pozdravil ho admirál. "Omlouvám se, že jsem přijel tak pozdě. Ale poslední dobou mi dělá čím dál větší problém dostat se ze své pracovny."

"Vítejte, Arnolde," přivítal ho generál. "Naleji vám skleničku toho vína, které vám posledně tak chutnalo. Něco bych vám rád řekl."

"Co vás trápí?" optal se admirál.

"Už jste asi uhodl, že se to bude týkat fregatního kapitána Adnama. Bohužel si s námi ošklivě zahrála souhra okolností. Dovolte mi, abych vám něco vysvětlil. Pamatujete se, jak jste mi před několika týdny řekl, že vás člověk, Jeff Zepeda, pronikl mezi irácké vyzvědače, operující v Káhiře?"

"Samozřejmě."

"O té skupině jsme věděli a měli jsme v ní nasazeného svého člověka. Pracoval v ní od roku 1998. Byl to Iráčan s židovskými prarodiči. Podařilo se nám tu skupinu infiltrovat krátce po válce v Perském zálivu. Na té akci se podíleli naši nejlepší lidé a ta skupina byla naším nejlepším zdrojem informací o irácké vládě. Doufám, že vám nemusím objasňovat, v jakém neobyčejně nebezpečném postavení se náš agent pohyboval."

"Ne, to nemusíte."

"Arnolde, ten člověk zmizel. Už devět dní jsme o něm neslyšeli. Vždycky o sobě jednou do týdne dával vědět. Hlásil se nám každou sobotu, i když pro nás třeba nic neměl."

"Co pro vás mohu udělat?"

"Nic. Před dvěma týdny jsem mu vydal příkaz, aby se mi okamžitě hlásil, kdyby něco zjistil o fregatním kapitánovi Adnamovi nebo o tom ztraceném ruském Kilu. Z obvyklých důvodů nikdy nepracoval s elektronickými přístroji. Nikdy se s námi nespojoval pomocí telefonu nebo počítače či obdobným způsobem. Rád bych věděl, jestli jste něco nedostal z Káhiře, třeba i anonymního. Protože jestli ano, pak se asi jedná o poslední pokus toho člověka navázat spojení..."

"Ne, nic jsem nedostal. Dám vám vědět, kdyby se na něco přišlo. Myslíte si, že k jeho zmizení došlo v nějaké souvislosti s Jeffersonem?"

"Ano, protože poslední dobou se poměry v irácké výzvědné službě přiostrily. Asi si myslí, že jste zničili iránské ponorky, abyste se pomstili za Jeffersona. A teď má ta jejich vláda asi nahnáno, aby se jim nestalo něco podobného. Z toho důvodu se domnívám, že kdokoli se začne vyptávat na Jeffersona, se okamžitě vystavuje velkému nebezpečí. Iráčani se nám mohou jevit jako iracionální bytosti, ale v každém případě nemají s nikým slitování."

"Ano, s tím musím souhlasit."

"Jestli se našemu agentovi podařilo na něco přijít a nějak vám to naznačit, pak se asi prozradil. Nejspíš ani neměl čas požádat nás o pomoc, ale velmi dobře věděl, jak moc nám záleží na Adnamovi. Ten člověk je zběh a navíc ještě vyšší

izraelský důstojník, který měl přístup k přísně tajným materiálům a informacím. Chceme ho živého, abychom zjistili, co všechno vyzradil a abychom věděli, co máme změnit."

"Pro vás je to dezertér, ale pro nás je to nebezpečný mezinárodní terorista. Nejdřív ho chci já - živého nebo mrtvého."

"Nám je jedno, kdo ho nakonec zabije, ale my bychom si s ním velice rádi pohráli jako první."

Když admirál Morgan odjel z izraelského velvyslanectví, už bylo dlouho po půlnoci. Domů jel pomalu. Spal tři a půl hodiny. Pak se vysprchoval, oblékl a odjel k sobě do kanceláře, kde na něj čekala pošta. Bylo 05:15, když si ji vyzvedl.

Admirál Scott Dunsmore se domníval, že byl vždycky připraven na všechno. Měl připravené čtyři ponorky s jaderným pohonem třídy Los Angeles, které na námořní základně v Norfolku ve Virginii čekaly na jeho rozkaz. Měl ještě jednu na námořní základně Diego García v Indickém oceánu a dvě další v Pearl Harboru. Předpokládal, že hledané Kilo popluje do Jižní Ameriky přes jižní Atlantik. Ten nechal střežit satelity, které mu měly nahlásit případnou polohu ponorky, kdyby se někde vynořila.

Co však v žádném případě admirál nečekal, byl telefonní hovor v 05:20. Něco takového by neočekával ani od Morgana, který se proslavil pohrdáním k pravidlům slušného chování. Náčelník námořních operací nevěděl, jestli se má na ředitele Národní bezpečnostní agentury zlobit nebo jestli mu má projevit uznání za jeho služební horlivost.

Admirál Morgan jako obvykle neplýval časem.

"Pane," oslovil svého rozespaleho nadřízeného. "Zdá se, že jsme to Kilo našli. Odjíždím do vaší kanceláře. Sejdeme se tam." Linka se odmlčela.

Admirál Dunsmore vyskočil z postele, ještě než Morgan stačil zavěsit. Otevřel dveře a zakřičel na službu, ať mu do osmi minut připraví auto k odjezdu. Morgan byl v Pentagonu jen o několik málo minut dřív než jeho nadřízený. Bylo krátce po šesté.

Pro oba už připravil kávu. V ruce vítězoslavně třímal luxusní krémově zbarvený dopisní papír, který předal svému šéfovi.

"Přišlo to sem dnes ráno letecky z Káhiry. Bylo to adresováno: 'Řediteli Národní bezpečnostní agentury, Fort Meade, Maryland, USA.' Poštovní směrovací číslo nebylo uvedeno."

Morgan ukázal dopis Dunsmoreovi. Byl to vlastně prázdný kus papíru, jen doprostřed někdo na počítači vytiskl čtyři řádky:

120630DUBEN02443653332V
050438KVĚTEN023557S0548Z.
082103ČERVENEC021992S6395V.
251200ZÁŘÍ025440J6000Z.

Nic jiného tam nebylo. Žádné datum. Žádný podpis. Žádná adresa.

"Dostávám poštu dříve než ostatní," řekl admirál Morgan zdánlivě bez jakékoli souvislosti.

"To jsem pochopil," odpověděl náčelník námořních operací. "Co je to? Data napsaná ve stylu, jaký užívá válečné námořnictvo. Plus zeměpisné polohy."

"Přesně tak, pane. Ta druhá řádka mě trkla. Ten 050438KVĚTEN02. To je přesný čas a datum, kdy jsme zaslechli tu ponorku v Gibraltaru. Ta čísla se mi vryla hluboko do paměti. 050438. Ani jsem se nepotřeboval podívat na mapu, abych si to ověřil: 35°57' severní šířky, 05°48' západní délky. To je oblast jejich pravděpodobné polohy, když jsme je zaslechli. To je přesné datum a doba odjezdu toho ruského Kila z přístavu. Admirál Rankov to řekl Billu Baldrigovi. Vypluli 12. dubna za svítání. 44°36' severní šířky a 33°32' jižní délky je zeměpisná poloha Sevastopolu. A třetí řádka je přesné datum a čas potopení Jeffersona. Osmého července, tři minuty po 21:00. Zeměpisná poloha je poněkud preciznější než ta, jakou jsme určili my."

"Arnolde, a čtvrtá řádka, která začíná s 25. zářím, ta nám udává souřadnice, kde bychom tou dobou měli očekávat to hledané Kilo? Nebo je to jen místo, kde pisatel těchto řádek chce, abychom věřili, že se to Kilo bude nacházet?"

"Přesně tak, pane. Myslím si, že vím, odkud ten dopis přišel, ale přesto je anonymní. Zajímavé jsou na něm ty informace, neboť ty měl k dispozici jen velice úzký okruh lidí. První řádka byla známa jen několika lidem, i když nám zrovna ne. To zjistil až Bill Baldrige před třemi týdny. Druhá řádka: datum, čas a pozice Kila v Gibraltarském průlivu. Čas odpovídá na minutu. Opět jen několik lidí ví, o co se jedná. Ale nejde o žádný špatný vtíp; nikdo z našich lidí by si takhle nedovolil žertovat. Takže jediní lidé, kteří znali čas, datum a pozici ponorky, když způsobila ten zvuk, jsou lidé, kteří jej způsobili."

Admirál Dunsmore pokýval zvolna hlavou: "Ano, a jedině oni také věděli, kdy Kilo opustilo Sevastopol."

"Přesně. To tu nikdo nevěděl, dokud nám to Baldrige neřekl. Od té doby to také ví jen několik osob. Vy a já a ještě dva nebo tři lidé z našeho štábu. Tahle zpráva navíc nikdy neopustila brány Fort Meade, pokud nepočítám sebe."

"To je pravda. Takže to zužuje okruh našeho pátrání."

"Což nás přivádí k třetí řádce. Ta se týká Jeffersona. Datum a čas výbuchu souhlasí. I jeho pozice je přesná. Vlastně přesnější než ta, jakou máme my. Lidí, kteří prováděli analýzu neštěstí, samozřejmě všechny tyto informace o místě a výbuchu letadlové lodi mají. Ale nikdo z nich neví o hlášení našich hydroakustiků z Gibraltaru. To zužuje okruh podezřelých. Vlastně je to už jen šest osob: vy, já, Baldrige, váš korvetní kapitán Jay Bamberg, jeho asistent a můj poručík. Ale nedokážu si představit, že by někdo z nich něco takového napsal."

"S tím naprosto souhlasím. To ovšem znamená, že musíme zabrousit mimo okruh zasvěcených."

"Ale, pane, další taková osoba už neexistuje. Pisatel tohoto dopisu musel vědět o pochybách ohledně ztraceného Kila; musel vědět, že ho zaslechli v Gibraltaru, a musel přitom naprosto přesně znát místo a čas, kdy došlo ke zničení

Jeffersona. Pisatel těchto řádků buď byl v té ponorce nebo četl její hlášení."

"O tom právě přemýšlím, Arnie."

"Vždyť je to naprosto jasné, což znamená, že je to napsané tak, aby to bylo jasné. Pisatel si těmi prvními řádky chce zajistit naši důvěru, aby nám řekl, že ta čtvrtá řádka je také pravdivá."

"Povedlo se mu to?"

"Ano. Snaží se nás přesvědčit, že to Kilo najdeme 25. září ve dvanáct hodin přesně na té zeměpisné poloze."

"To je někde v jižním Atlantiku. Kde přesně?"

"Asi sto mil na jih od Falklandských ostrovů. Čtyři sta mil na východoseverovýchod od Hornova mysu. Nemám ponětí, kam má ta ponorka naměřeno, ale musí to být někde v Jižní Americe. Když se nad tím zamyslíte, dává to smysl, obzvláště když je naše loď tím nejhledanějším plavidlem na světě."

"Ano, dává to smysl. Když všechno poukazuje na to, že ta ponorka pracovala pro Irák, je třeba se ptát, jestli to náhodou nemá co dělat s chilsko-iráckým přátelstvím."

"Každopádně vylučuji, že by směřovali k některé argentinské námořní základně. Na to je to příliš dole na jihu."

Nejpravděpodobnější cíl jejich cesty je chilský přístav Punta Arenas, který se nachází na druhé straně Ohňové země.

Ta jejich trasa asi povede kolem mysu Horn do Pacifiku a pak na sever podél jihoamerického pobřeží. Po asi dvě stě padesáti mílech zahnou do Cockburnova průlivu a pak do Magalhãesova průlivu. Punta Arenas je právě tam, chráněná spoustou hlubokých vod. Je to přímo ideální místo na to, abyste tam hezky pod vodou schoval ponorku, vynořil se jednou za čas a každý den vylodil několik lidí. Jestli hledáte takové místo, pak jste ho našel."

"Ano, Arnie. Obzvláště, když u sebe máte hromady peněz pro všechny členy posádky a loď, která by je dopravila na pobřeží."

"Nemáte pocit, že ten jejich útek byl velice dobře naplánován?"

"Dá se to tak říci, Arnoldo."

"V každém případě se mi to tak jeví. Otázkou ovšem je, jestli to není nějaká past. Nebo po nás pisatel té zprávy chce, abychom to Kilo potopili."

"Arnoldo, jestliže tenhle chlapík, tenhle Adnam, je muslimským fundamentalistou, pak asi předpokládal, že zahyne spolu s Jeffersonem. Ale teď je na útěku v jižním Atlantiku, řídí tam ruskou ponorku, která je stále po zuby ozbrojená torpédy, z nich jedno má nukleární hlavici. Ta jeho ponorka už tam dávno může být a čekat na naše ponorky. Patrně i počítá s tím, že je dostane stejně tak, jako dostal naši letadlovou loď. Nezapomínejte, že v souboji ponorek pod mořskou hladinou je vždycky ve výhodě ta, která se na místo dostane první, tedy ta, která už číhá v záloze."

"Ano, pane. A ve výhodě je také ten, kterému houby záleží na životě."

"Dobře tedy. Proberme si to všechno ještě jednou. Kanadský žertík jsme prohlásili za nepravděpodobný. Pak se shodujeme v tom, že ten dopis napsal někdo, kdo buď v ponorce je a zaslal to svým kolegům přes satelit nebo v ponorce sice není, ale je ve vedoucí pozici. Souhlasíte se mnou?"

"Ano, pane."

"Proto je to buď past, jejímž účelem je postarat se o zničení dalších několika drahých amerických válečných lodí, anebo je to návod na zničení Kila 630."

"Ano, ale v tom případě to past není. Přeci jenom se naše lodě dají zničit daleko jednodušeji. Ani se na to nemusí připravovat schůzka."

"Co tedy uděláme?"

"Vypravíme se tam se spoustou lodstva a rozbijeme toho všiváka na padrt'. Udělejme přesně tohle."

"Ale co když se jedná o nějakého našeho nového, byť neznámého spojence?"

"Pane, k tomu jsem se chtěl právě dostat. Myslím si, že vím, o koho se jedná... tedy jednalo. Ale chtěl jsem s vámi probrat možnosti, které se nám nabízejí, a jaký by byl nejpravděpodobnější dopad každé z nich."

Potom začal admirál Morgan vyprávět svému nadřízenému o rozhovoru s generálem Gavronem.

"Je docela možné, pane, že nám ten dopis poslal ten člověk z Mossadu. Mohl nám to poslat sám, nebo nějakou nepřímou cestou. Ten člověk nejspíš přišel o život. Myslím si, že bychom měli jednat podle toho."

"Souhlasím s vámi. Okamžitě nechám vyslat čtyři atomové ponorky do jižního Atlantiku."

Admirál Morgan se nervózně procházel po kanceláři, zatímco jeho nadřízený vydával rozkazy svým vrchním velitelům. Mluvil s velitelem druhé flotily, kontradmirálem Rayem Mapletonem.

Potom promluvil ještě s velitelem atlantické ponorkové flotily, kontradmirálem Josephem Mulliganem. Admirál Morgan slyšel admirála Dunsmorea vydávat rozkazy ponorkám, aby se okamžitě vydaly z Norfolku do jižního Atlantiku. Od místa určení je dělila vzdálenost osmi a půl tisíce námořních mil. Tato cesta k Falklandským ostrovům jim měla zabrat čtrnáct dní. Velké atomové ponorky se dnem i nocí měly plavit rychlostí dvacetí pěti uzlů; takže za den měly urazit šest set mil. Tři z nich se měly dostat k pobřeží Argentiny 24. září. Hledané Kilo se tam mělo ukázat následujícího dne.

Admirál Morgan dobře věděl, jak je důležité se do těch míst dostat dříve, než tam dorazí Kilo fregatního kapitána Adnama. Časový předstih dával ponorkám amerického námořnictva čas na to, aby se v cílové oblasti usadily a navykly si na všechny zvuky tamní podmořské džungle.

Zpravodajského důstojníka bavilo sledovat náčelníka námořních operací v akci. Jednal rázně a rozhodně. Neplýtvat časem či zbytečnými slovy. Admirálovi Mulliganovi doporučil, aby se třemi ponorkami připravil past na připlouvající Kilo. Měly se postavit od severu k jihu, aby tak zahradily cestu do Magalhãesova průlivu a jižní cestu k mysu Horn. Dunsmore také vysvětlil Joe Mulliganovi, že jen jedna loď by se měla pohybovat v oblasti Falklandských ostrovů.

Admirál Morgan zaslechl, jak admirál Dunsmore zakončil konverzaci s diplomatickým taktem, pro který byl tak znám.

"Dobře, Joe. To bylo jen několik myšlenek, které mne napadly. Přemýšlejte o nich a udělejte vše v souladu se svým svědomím. Ozvěte se mi někdy. Nashledanou."

Náčelník námořních operací se otočil zpět k Morganovi. "Arnolde, málem jsem se vám zapomněl zmínit o tom, že helikoptéra vyzvedne Billa Baldrige a admirála MacLeana z ponorky Unseen. Máme v těch místech torpédoborec Fletcher, který je vezme na palubu a odveze do Atén. Odtamtud oba poletí do Londýna."

"Nemyslíte si, že bychom měli Billa Baldrige vyslat do jižního Atlantiku jako našeho oficiálního pozorovatele?"

"To mě ještě nenapadlo, Arnolde, ale měl by tam být. Co si o tom myslíte?"

"Ale jistěže, pane. Za prvé bych ho tam chtěl kvůli oficiální zprávě a potom toho moc ví o tom Adnamovi. Víc než kdokoli jiný. Strávil spoustu času s jeho Učitelem."

"Máte pravdu. Nechte ho poslat do Roosevelt Roads. Tam ho může vyzvednou Columbia. Ta ponorka to vůbec nebude mít z cesty. Bill by měl letět z Londýna do Miami a potom s American Airlines do Portorika. Řeknu Jayovi, ať to zařídí."

"Skvělé. Ale ještě než odjedu, mám tu k projednání několik drobností. Admirál MacLean byl sonarovým důstojníkem na ponorce královského námořnictva, která u Falklandských ostrovů potopila Belgrano. Došlo k tomu právě kdesi na jih od ostrovů, přesně na tom místě, kam Adnam teď směřuje. Myslím, že bychom měli využít jeho znalostí, je to ponorkový vědec."

"Souhlasím s vámi. Korvetní kapitán Baldrige by to mohl udělat hned. Pošleme mu náš operační plán na Fletcher a Bill by s ním sira Iana mohl seznámit cestou do Atén. Nařídíme Columbii, ať hlídkuje u Falklandských ostrovů. Bill pak předá kapitánovi veškeré admirálový připomínky."

"Poslední věc, pane. Neměli bychom požádat CIA, ať si vezme pod lupu irácké peníze v Chile? Jestli to Kilo tam má namířeno, jako že podle toho lístku má, pak někde u Punta Arenas musí být velká banka plná iráckých peněz. Pokud tedy celá ta ponorka není napakovaná stodolarovkami."

"Řekl bych, že ty peníze na ponorce nebudou. Ale teď se musíme hlavně soustředit na to, aby nám neutekla. Zatím o tom všem budu informovat prezidenta."

Ve 14:00 v úterý 10. září vyrazily na moře tři americké ponorky s jaderným pohonem z Norfolkské námořní základny. Každá z nich byla sto deset metrů dlouhá, vážila sedm tisíc tun a měla na palubě sto třicet tři muže posádky, z toho třináct důstojníků. Během dvou hodin se všechny tři lodě dostaly na volné moře. Všechny se otočily na jihovýchod. Všechna tři plavidla, USS Asheville, USS Springfield a USS Charlotte, byla třídy Los Angeles. Byly vyzbrojeny torpédy typu Tomahawk a naváděnými střelami typu Harpoon. Všechny se mohly plavit maximální rychlostí přes třicet uzlů. Všechny byly zhruba dvakrát rychlejší než Kilo, které hledaly, a také byly i dvakrát větší.

USS Columbia, nejnovější z ponorek s jaderným pohonem, měla vyplout o pět hodin později v 19:00. Měla se nejdříve vypravit k Portoriku a potom k Falklandským ostrovům. Columbii postavila firma General Dynamics. Na vodu ji spustili v roce 1994. Poháněly ji dvě turbíny o celkovém výkonu třiceti pěti tisíc koňských sil a tato ponorka mohla operovat až tři sta čtyřicet metrů pod mořskou hladinou.

Americké námořnictvo má k dispozici šedesát takových supermoderních útočných ponorek, které tvoří pilíř amerického podmořského loďstva. Devět z nich se účastnilo války v Perském zálivu.

Columbii velel fregatní kapitán Cale "Klokan" Dunning, čtyřicetiletý důstojník z Cape Cod ve státě Massachusetts.

Většinu své kariéry strávil na ponorkách s jaderným pohonem. V osmdesátých letech prošel dvouletým výcvikem ve Skotsku v Holy Loch na ponorkách typu Polaris. V roce 1997 ho povýšili na fregatního kapitána.

Fregatní kapitán Dunning měl světlou pleť a huňaté obočí. Ani nepůsobil dojmem ponorkového námořníka. Vypadal spíš jako jachtař. Měl obrovská ramena, mohutné paže a jeho nohy připomínaly kmeny stromů. Vlastně i vynikajícím jachtařem byl. Vlastnil překrásnou plachetnici, která kotvila v Cape Cod, kde žili jeho rodiče a kam se společně se svou ženou hodlal uchýlit po odchodu do penze.

Klokanova manželka byla překrásná a milá bývalá televizní herečka. Přezdívalo se jí Jo. Její otec byl ředitelem loděnic v New Hampshire. Rodina fregatního kapitána byla rodinou skutečných mořských vlků. U kormidla kterékoli loď se Klokan proměňoval v kouzelníka, ať už šlo o nějakou maličkou plachetničku či o obrovskou jachtu. Na ponorkách s nukleárním pohonem se těšil podobné pověsti.

Všichni, kdo pod ním sloužili - tedy všichni odborníci na taktiku, všichni hydroakustičtí experti, všichni odborníci na zbraňové systémy a všichni jaderní fyzici - věděli, že slouží pod špičkovým velitelem. Všem sto třiceti dvěma mužům, kteří pod ním sloužili, měsíc od měsíce rostlo sebevědomí. Posádka Columbie považovala svou loď za tu nejlepší ponorku s jaderným pohonem v celém námořnictvu. Když se dozvěděli, že je nejvyšší velení námořnictva vybralo pro tajný úkol, všichni si říkali, že tam nahoře musí vědět, co dělají.

Loď fregatního kapitána Dunninga byla v tom nejlepším pořádku. Posádka několikrát přezkoušela všechny elektronické zbraňové systémy. V torpédových komorách měli připraveno čtrnáct torpéd typu Gould Mk 48 s kabelovým ovládním. Byl to sice starší, ale spolehlivý typ. Ponorka také disponovala osmi dálkově ovládanými střelami typu Tomahawk, které měly dolet tisíc čtyři sta mil. K tomu bylo ještě třeba připočítat čtyři střely typu Harpoon, které se naváděly samy pomocí vlastního radaru.

Kdyby se na ně Adnam pokusil zaútočit, Columbia měla k dispozici celou plejádu elektronických přístrojů na odvádění nepřátelských torpéd mimo cíl. Měli především Emerson Electric Mk 2 a MOSS Mk 48. Obě tato zařízení vydávala zvuk, který dokázal zmást i ta nejdůmyslnější torpéda. Jejich sonary typu IBM byly jak aktivní, tak pasivní. Mohly se použít k obraně i k útoku. Pro svou vlastní obranu měla Columbia k dispozici také nízkofrekvenční hydrofony, které zachytí zvuk i těch nejtišších lodních šroubů. Záleželo jen na fregatním kapitánovi Klokane Dunningovi a na jeho týmu hydroakustiků, jestli se rozhodnou považovat ten či onen zvuk za neškodný či za nepřátelský.

Zbraňové systémy byly doménou korvetního kapitána Jeremy Currana, vytáhlého obryleného muže z Connecticutu, který vystudoval elektronické a počítačové systémy na Fordhamské univerzitě. Fregatní kapitán Dunning o něm tvrdil:

"Jerry je ten nejlepší hráč bridže v celém námořnictvu."

Čtyři hodiny před vyplutím Columbie se korvetní kapitán Curran bavil s náčelníkem sonarového oddělení. Navigátor, devěťadvacetiletý poručík David Wingate, se skláněl nad námořní mapou jižního Atlantiku. Zajímala ho oblast na jih od Falklandských ostrovů.

Kolem jaderného reaktoru se již pilně pracovalo. Korvetní kapitán Lee O'Brien, námořní inženýr, a jeho tým připravili reaktor neboli "spustili tyče". Což byl pomalý proces, kterým se jaderná elektrárna připravovala na dodávku energie, kterou ponorka bude potřebovat. Jednalo se zhruba o takové množství elektrické energie, které v zimě spotřebuje malé městečko.

Korvetní kapitán O'Brien, absolvent námořní akademie v Annapolisu, který také vystudoval jadernou fyziku na Massachusettském institutu technologie, byl teď nejzaměstnanějším mužem na ponorce. Fregatní kapitán Dunning se na něj od oběda už byl několikrát podívat. Ale většinou nechával tohoto svědomitého bostonského Ira v klidu pracovat. "Potřebuje klid. Ten chlapec má doma šest dětí, a z toho pět kluků. Pod tlakem pracuje přímo skvěle," řekl Dunning Wingatovi.

V 18:30 naposledy zkontrolovali telekomunikační spojení mezi můstkem a velitelským stanovištěm. V 18:50 fregatní kapitán Dunning už svým mužům vydával poslední příkazy.

Lidé venku na ponorce dokončovali poslední přípravy před odplutím. Palubní důstojník zavelel: "Stáhněte všechna lana... přitáhněte je sem." Fregatní kapitán Dunning, který stál na můstku hned vedle navigátora, řekl ostře: "Loď je na cestě... změňte ulajky." Vzadu na zádi muži hned stáhli americkou vlajku a vpředu na přídi sundali Jacka, vlajku, na které bylo jen modré pole s padesáti hvězdami. Když vlečné čluny vytáhly Columbiu z doku, na stěžeň nad můstkem vylétla americká vlajka. Vlečné čluny je odtáhly dvanáct metrů. Potom fregatní kapitán Dunning nařídil, ať se odpojí, a do strojovny vzkázal: "Vpřed na jednu třetinu výkonu."

Velká černá skořápka lodi se začala pomalu pohybovat ve vodách přístavu, tentokrát již vlastní silou. Na jejích loď byl zlověstný, hrozivý pohled, bez ohledu na to, že byl překrásný den. Pomalu se už smrákalo, když Columbia vyplula do Atlantiku.

Fregatní kapitán Dunning zůstal na můstku spolu s poručíkem Wingatem. Plavili se rychlostí dvanácti uzlů. Z radiotelekomunikační místnosti zatím vyslali na základnu v Norfolku konečný seznam všech členů posádky.

Svůj kurs si srovnali na jedna-tři-nula. Plavili se tedy na jihovýchod k pět set mil vzdálenému Bermudskému prahu.

Klokan Dunning měl v plánu se s ponorkou ponořit a plavit se ještě víc na jih, ale nejdříve musel počkat, až se dostane do hlubokých vod tedy dál na východ od mysu Hatteras.

Ještě než se dostali na širé moře, vydal Klokan rozkaz: "Běžnou rychlost."

Ta se rovnala patnácti až šestnácti uzlům.

102200ZÁŘÍ02. Na palubě USS Fletcher, Egejské moře, na severovýchod od Atén. Obsluha radiotelekomunikačního centra právě zachytila rozkaz pro Billa Baldrige. Měl se vypravit po trase Atény-Londýn-Miami-Portoriko, na jejímž konci se měl setkat s Columbií.

Bill o tom pověděl admirálu MacLeanovi, kterého upřímně pobavilo, jak americké válečné námořnictvo pohrdá vzdálenostmi. Všude se bylo možné dostat letadlem nebo lodí. Sebevětší vzdálenost pro ně nic neznamenal. Všechno se dalo lehce a hravě zvládnout, nic nebylo nemožné. Mohli se dostat kdykoli kamkoli.

Bill pověděl admirálovi o pravděpodobné pozici Kila 630 dne 25. září.

Starý námořník se napjatě podíval do Billovy tváře: "Takže míří do Jižní Ameriky? Předpokládám, že vaši lidé se ho budou snažit dostat na jih od Falklandských ostrovů. Není to tak nějak? Ale ono to tam vůbec není tak jednoduché."

"Můžete mi nějak blíže vysvětlit, v čem je zakopaný pes?"

"Slyšel jste o místě zvaném lavice Burdwood?"

"Ne."

"Lavice Burdwood je poměrně rozsáhlá plocha mělkých vod na okraji jihoamerického kontinentálního šelfu. Táhne se dvě stě mil od východu na západ, sto mil na jih od Východních Falkland. Zrovna tam je od severu k západu šedesát mil široká. Dále na jihu je Atlantický oceán dvě míle hluboký. Ale na lavici Burdwood se dno zvedá do hloubky pouhých padesáti metrů. Ty mělčiny jsou velice dobře a přesně zmapovány. Ale pro atomovou ponorku, která by se měla plavit pětasedmdesát metrů pod vodou, aby po sobě na hladině nezanechala žádnou stopu, je to vražedné místo. To však nebude váš problém; váš protivník nepoužívá hladinové plavidlo. Vaší největší obtíží bude nadměrný hluk. To místo je totiž nejhluchnější část oceánu. Žije tam spousta ryb, krabů, velryb a bůhvíčeho ještě. Kvůli tomu hluku je tam téměř nemožné zaslechnout příjíždějící plavidlo, natož bezhluché Kilo."

"Z toho, co vím, vyplývá, že to Kilo tam bude patrně směřovat od pobřeží jižní Afriky. Popluje v téměř západním kursu tak, aby obeplulo Hornův mys."

"Také si to myslím, Bille. Je si třeba uvědomit, že nejjižnější bod Afriky je o sedmáct stupňů dál na sever než Hornův mys. Takže to ruské Kilo se bude plavit směrem na západojihozápad. Řekl bych, že se asi schválně vyhne lavici Burdwood. Nejen protože je tak mělká, ale protože ji britské vojenské letectvo tak bedlivě střeží. Váš protivník připluje z východu. Vy tam budete muset zaujmout pozici dříve, než se objeví. Mohu vám doporučit následující věc. Zastavte se co nejblíže lavice Burdwood tak, aby vaše hydrofony byly zaměřeny v oblouku na východ a jih směrem k hlubokým vodám. Tam je voda velice tichá. Vlastně to tam bude poměrně tiché, dokud se neobjeví Ben Adnam. Až do poslední chvíle byste měli používat pasivní sonar. Důležité je zaměřit sonary přes širokou zónu, která bude naprosto tichá."

"Ano, pane. Nebude to nebezpečné?"

"Pokaždé, když se máte utkat s protivníkem tak mazaným a geniálním jako Ben Adnam, je to velice nebezpečné. Ale vy bude v daleko lepší ponorce s velmi dobře vycvičenou posádkou. A navíc vy budete čekat na něj. Tedy doufám, že

tomu tak bude. Jeho hlavní výhoda tkví v tom, že se dokáže pohybovat tak neslyšně. Nezapomeňte, že je pod pěti uzly bezhlučný. Patrně vás nebude ale vůbec očekávat, což bude vaše velká výhoda. Ale bude bojovat, pokud mu k tomu dáte tu nejmenší příležitost. Ben Adnam bude bojovat. O tom není pochyb. Bude bojovat tak, jak byl vycvičen. Bohužel tak, jak jsem ho to naučil já. V okamžiku, kdy zapnete aktivní sonar, vypálí po vás jedno z těch ruských torpéd. Z toho důvodu musíte mít svou obranu připravenou. Budete muset věnovat pozornost všemu. Každou minutu budete muset být ve střehu.

Tam dole to jde ráz na ráz. A nijak si nepřejí, abyste zahynul. Na to jste ještě příliš mladý. A obávám se, že si něco takového nepřeje ani moje dcera. Co se mojí ženy týče, ta už je přeci jen k vašemu osudu lhostejnější, protože si myslí, že vy jste příčinou mé podmořské dovolené v Turecku."

"I já doufám, že tam nezaklepu bačkorama."

030700ZÁŘÍ02. USS Columbia 18.22S, 65.382. Fregatní kapitán Klokan Dunning stál na můstku v košili s krátkými rukávy, vyčkáváje na nejjihnější výběžku Karibských ostrovů na Roosevelt Road v Portoriku. Můstek zalévaly sluneční paprsky a kapitán sledoval vrtulník amerického námořnictva, který se k němu s klapotem přibližoval. Očekával přilet korvetního kapitána z Washingtonu, který je měl doprovázet na jejich dlouhé cestě na jih. Věděl, že tento důstojník byl jedním z hlavních vyšetřovatelů příčin neštěstí na Jeffersonu. Dunning se znal s jeho bratrem, kapitánem Jackem Baldridgem, který při neštěstí tragicky zahynul.

Vrtulník s Billem Baldridgem se snesl z blankytně modré oblohy Karibiku. Na palubu ponorky byl vysazen jeřábem, jeho zavazadlo následovalo hned po něm na laně. Korvetní kapitán zmizel v průlezu, kde se ho okamžitě ujal mladý důstojník a ukázal mu jeho kajutu.

Fregatní kapitán předal velení lodi výkonnému důstojníkovi, korvetnímu kapitánovi Miku Krausemu z Vermontu, a sešel dolů, aby si s oficiální návštěvou z Pentagonu popovídal.

Během jejich hovoru nechal korvetní kapitán Krause otočit Columbiu na sever, aby mohla udělat široký oblouk na východ kolem Panenských ostrovů a Anguilly. K večeru se už opět nalézali v hlubokých vodách Atlantiku. Pod kýlem měli tři čtvrtě míle; plavili se nad Portorickým příkopem, nad kterým ponorka rychle proplula sto dvacet metrů pod mořskou hladinou.

Klokan Dunning a Bill Baldrige měli o čem mluvit. Krčili se v malé kapitánově kajutě, kde se mu velitel ponorky svěřil se svými pochybami o tom, jestli je správné zabít protivníka, kterého neznal a jehož vinou si nebyl jistý.

Bill Baldrige však Klokanovi všechno vysvětlil.

"Pane, vůbec byste o tom neměl pochybovat," řekl, uznáváje vyšší hodnotu velícího důstojníka, ačkoli se poslední dobou pohyboval ve vyšších kruzích, mezi admirály a politiky. "Strávili jsme týdny a týdny, abychom se ujistili, že na celém světě existuje jen jedna ponorka, která potopila Jeffersona. Velice důkladně jsme si ověřili, kde se která ponorka v inkriminované době nacházela, když byl potopen Jefferson. Naši letadlovou loď potopilo ruské Kilo 630. I šéf ruské námořní zpravodajské služby si je tím jist. Pravděpodobně si tu ponorku za nějakou horentní sumu peněz Iráčané najali. Nejspíš za deset miliónů dolarů, které teď asi mají na palubě. Zjistili jsme si, z kterého bankovního konta Saddáma Husajna pocházejí a jak se dostaly ze švýcarské Ženevy do Istanbulu a pak do Sevastopolu. Víme, že tam ty peníze byly dřív, než se Kilo vydalo na moře. Dali jsme si tu skládačku pěkně dohromady, kousek po kousku. A informace o tom, kde máme to Kilo hledat, přišla od naprosto důvěryhodné osoby. Pane, vůbec bychom se neměli zabývat tím, zdali to ono Kilo udělalo. My víme, že to provedlo. Známe muže, který mu velí. Je to Iráčan, který po léta operoval jako špión v izraelském námořnictvu. Vycvičili ho Britové. Jeho Učitelem byl ten nejlepší britský instruktor, který ho považuje za svého nejlepšího žáka."

"Proboha," zvolal fregatní kapitán Dunning. "Jak to všechno ksakru víte?"

"Shodou okolností se v tomhle vyšetřování vezu už od samotného začátku. Nejdříve si mě povolali jako experta na jaderné zbraně - a potom jsem se z toho už nevyvlékl. Ale tu práci dělám rád. Jsem na ni hrdý. Předpokládám, že víte, že můj bratr Jack zahynul na palubě té letadlové lodi."

"To vím, Bille. Je mi to opravdu líto. S Jackem jsem se několikrát setkal. Co vám mám říkat, byl to zkrátka super chlapík. Podle všeho se jednalo o skutečně talentovaného důstojníka."

"Ano, chybí nám všem."

"Měl jste příležitost si o tom ničemovi, který ho zabil, popovídat s jeho Učitelem?"

"Samozřejmě. Jednou jsme si dokonce povídali i čtyři hodiny. Také mi ledasco řekl i o místě, kam máme zrovna teď namířeno. Sloužil jako sonarový důstojník na ponorce královského námořnictva, která před dvaceti lety u Falklandských ostrovů potopila Generála Belgrana. Pochybuji však, že vůbec potřebujete radit. Prozradil mi ale pár věcí, o kterých je dobře něco vědět. Snažil jsem se to všechno sepsat na cestě z Londýna do Miami, ale byl jsem tak unavený, že jsem prostě usnul. Ale dám to dohromady v průběhu několika následujících dnů."

"To by bylo skvělé. Jestliže se máme střetnout s nějakým ponorkovým géniem, pak nějaká ta rada nebude na škodu."

"Petrně se o génia skutečně jedná," řekl Bill. "Hned jak opustil Sevastopol, proplul Bosporem pod vodou."

"To si děláte legraci! Vždyť se to nikomu nepodařilo!"

"Ale jim se to podařilo. Dnes je to vlastně už běžná záležitost. Udělal jsem to sám tenhle týden."

Bill vysvětlil fregatnímu kapitánovi, že prezident trval na tom, aby někdo proplul Bosporem pod vodou. Jinak totiž nebyl ochoten vydat námořnictvu rozkaz, aby zničilo Kilo 630.

"To bylo ještě předtím, než jsme dostali od Mossadu tip, kde by se mohlo nalézat. Předtím to vypadalo na to, že se to pátrání potáhne dlouhé měsíce, což by samozřejmě daňové poplatníky stálo pěkný peníze. Prezident měl obavy, že kdybychom to Kilo nakonec nenašli, že by mohl být obviněn z promrhání mnoha miliard."

"Takže vás poslal, abyste propluli tu trasu s atomovou ponorkou?"

"Vůbec ne. Použili jsme britskou ponorku na dieselelektrický pohon. Celá posádka byla britská. Jejím členem byl i ten Iráčanův bývalý Učitel, nyní admirál ve výslužbě."

"Bylo to snadné?"

"Dost dlouho to šlo jako po másle. Ale pak se nám to pěkně zamotalo. Během deseti minut jsme se málem dvakrát utopili. Skutečně jsme si dvakrát mysleli, že je s námi už amen. Všiml jsem si, že když jsme se podruhé vyhnuli jen o vlas srážce, kdy nás málem rozdrtil dvacetitisícitonový tanker, výkonnému důstojníkovi se ještě deset minut potom třásly ruce tak, že si nemohl zapálit cigaretu."

"Ale tenhle Iráčan to dokázal, že?"

"Ano, pane. Projel Bosporem, ale v Řecku přišel o jednoho muže. Nakonec se ukázalo, že ten utonulý námořník byl členem posádky pohřešovaného Kila 630. Potom jsme je zaslechli zrychlit někde poblíž Gibraltaru. O něco později je v Indickém oceánu zahlédlo jedno naše letadlo, které vezlo poštu na Jefferson. Když jsme porovnali všechny časové údaje na různých místech, došli jsme k závěru, že se musí jednat o jedno a totéž plavidlo. Dokonce je zaslechli na sonaru blízko operační skupiny. Vyslali helikoptéry, aby tam naházely do vody sonarové bóje, ale nic nenašly. Následujícího dne byl Jefferson potopen."

"Sakra! Tenhle chlap podle všeho skvěle ovládá své řemeslo. Proplul Bosporem pod vodou, pronikl skrz naše obrané systémy v hodnotě mnoha miliard dolarů a nakonec nám potopil naši letadlovou loď!"

"Ano, pane. Ve svém řemesle se skutečně vyzná."

"No dobře, Bille. Teď je hlavní věc dostat se tam dříve, než se objeví to Kilo. Budeme si tam na něj muset počíhat. Takže máme zaútočit na první Kilo, které se tam objeví? Nemůže dojít k omylu?"

"Fregatní kapitáne, v okruhu tří tisíc mil se žádné jiné ruské Kilo nenachází. Rusové na tom s námi spolupracují."

Potvrdili nám, že všechna jejich Kila jsou doma. Jediné Kilo, které se tam vypraví, je Kilo číslo 630, kterému velí ten Iráčan."

"Jsem rád, že to vím. Nechci stát před Bohem a zodpovídat se z vraždy šedesáti nevinných mužů. Teď už konečně víme, co máme dělat. Jakmile zaslechneme jeho motory a ověříme si, že se jedná o plavidlo, které je poháněné jedním pětistým lodním šroubem, zaútočíme na něj. Předtím se ovšem přesvědčíme, že se nejedná o nějaký japonský trauler."

"Pane, máte to pěkně vymyšlené. Jen co je pravda. Zní to pěkně jednoduše a patrně to i tak nějak dopadne, ale s tím sebevražedným Iráčanem u kormidla bychom se měli připravit na leccos."

"Na to si dáme pozor," odpověděl fregatní kapitán Dunning, pak se zasmál a dodal: "Ještě vám něco řeknu. Nikdo nám neuvěří, že jsme se jednou zastavili v naprosté pustině, abychom čekali na ponorku na základě nějakého zmateného dopisu z Káhiry."

"Ano, je to skoro neuvěřitelné, ale v tomhle případě se nejedná o žádnou báhorku, i když to může znít jako námořnická latina. Ale když o tom začnete uvažovat, přijdete na to, že Jižní Amerika je vlastně jediné přirozené místo, kam se mohou jet schovat. Sem se přece utíká schovat kdekdo: náckové, gangsteři, kteří vyloupili vlak, a bůhví kdo ještě. A kdybyste cestoval napříč jižním Atlantikem z Indického oceánu, musel byste projet kolem Falklandských ostrovů."

"Věříte, že to Kilo najdeme, Bille?"

"Ano, pane. Jsem si tím naprosto jist. Tip, který jsme dostali z Káhiry, má cenu zlata. Pravděpodobně stál toho izraelského agenta život. Na to jsem se ale neptal. O určitých věcech prostě nechcete vědět."

Následujících pět dní se Columbia plavila hluboko pod vodou podél severního pobřeží Brazílie na jihovýchod. Mířila ke Guyanské pánvi. Denně urazila šest set mil. Po celou dobu její posádka nespátřila denní světlo. A čím dál víc na jih se dostávali, tím byly sluneční paprsky palčivější. Ale mohutný trup nukleární ponorky z námořní základny z Norfolku si razil cestu naprostou tmou.

V úterý 17. září v 19:00 Columbia překročila rovník. Namířila si to na jihovýchod a po uplutí tří set mil dorazila k mysu Sao Roque, na nejvýhodnější výběžek brazilského pobřeží. Právě tam fregatní kapitán Dunning a poručík David Wingate změnili kurs na jih, aby urazili dalších tisíc šest set mil vodami nedaleko velkoměst Rio de Janeiro a Sao Paulo, která Columbia zanechala nějakých osm set mil po pravoboku.

Jediným členem posádky, který čas od času spatřil denní světlo, byl fregatní kapitán. Každých dvanáct hodin nechal zpomalit ponorku a nechal ji vyplout na výšku periskopu. Prováděl tak rutinní úkol, během něhož se napojil na satelit a ve zlomku vteřiny z něj doslova vycuel všechny zprávy a vzkazy. Když byl hotov, nechal opět ponorku ponořit do hlubin, ve kterých pokračovala dál a dál na jih, kde se měla setkat se zločinným Kilem, které způsobilo Americe tolik bolesti.

Po dobu jejich plavby k Falklandským ostrovům důstojníci doháněli zanedbanou administrativní práci. Lodníci, kterým skončila hlídka, hráli karty nebo se koukali na filmy. Bill Baldrige zatím psal hlášení o průjezdu Bosporem. Někdy společně s fregatním kapitánem Dunningem povečeřeli, a po tu dobu korvetní kapitán Krause přebíral velení. Ať už se bavili nebo chtěli bavit o čemkoli, jejich hovor se vždycky nakonec stočil ke Kilo 630. Povídali si o problémech odposlechu na lavici Burdwood, ale také se dost často zmínili o té hrozné možnosti, že by je irácký velitel Benjamin Adnam zaslechl první.

20. září ve 23:00 změnili kurs u Sao Paula na dvě-jedna-pět. To byl konečný kurs pro jejich jihozápadní cestu podél pobřeží, která měla vést kolem Uruguaye a Argentiny. Fregatní kapitán Dunning zajel dalších sto mil na východ, aby mohl plout v hlubokých vodách, a tak mohl proplout kolem prahu Rio Grande, odkud to bylo k Falklandským ostrovům jen čtyři dny cesty.

Brzy ráno 24. září dorazili k východnímu pobřeží ostrovů. Byli tam o jeden den dřív, než měli v plánu. Fregatní kapitán Dunning se však držel na východ od pobřeží a zůstal hluboko pod vodou, když míjel britské území, pro jehož několik obyvatel byla Margaret Thatcherová odhodlána bojovat až do posledního dechu.

"Je tu spousta lidí, které bych nerad našel," řekl fregatní kapitán Dunning. "A jsem si jistý, že by to bylo hrozně blbý, kdyby se na nás Britové našli. Asi by jim vadilo, kdyby zjistili, že se jim někdo plíží kolem jejich ostrova v ponorce, aniž by jim o tom řekl. Ti hoši jsou pěkně nebezpeční. Raději se tam ani nebudu přibližovat."

Bill Baldrige, který s ním popíjel kávu, se zasmál: "Ti přesně vědí, kde jste. Oni s námi přece od začátku spolupracují. Vždyť nám pomohli identifikovat Adnama."

"No ale stejně se nechci stát obětí nějakého nedorozumění," usmál se Klokán.

Teď po dlouhé době nařídil snížení rychlosti. Směřovali na jih, plavili se rychlostí patnácti uzlů. Za čtyři hodiny se chtěli dostat na okraj lavice Burdwood. Sonarovému týmu okamžitě došlo, že v těchto vodách se nedá nic rozpoznat kvůli obrovskému množství podmořských živočichů, kteří zde žili.

Proplutí mělčinami jim trvalo čtyři hodiny. Fregatní kapitán Dunning nechal celkem dvakrát vyplout ponorku na výšku periskopu. Jednou se chtěl přesvědčit, jaké je počasí. Bylo hrozné. Foukal vítr, obrovské vlny se valily od jihozápadu, kde u Hornova mysu hraničí Atlantický oceán s oceánem Tichým. Vše bylo zahaleno mlhou. Podruhé se na výšku periskopu vypravil, aby si vyzvedl zprávy ze satelitu.

Hydroakustici teď nechali za ponorkou táhnout celý soubor speciálních čidel, které jim pomáhaly "vidět" všechno kolem. Toto zařízení skoro nic neváží a používá se při hlídkových plavbách. Jediným jeho slepým místem je trojhranný trup ponorky. Z toho důvodu se ponorka musí v nepravidelných intervalech otočit, buď na levobok nebo na pravobok. Kdyby je někdo sledoval, toto zařízení by ho rychle odhalilo.

S těmito čidly pasivního sonaru za sebou se Columbia otočila na východ. Plavila se rychlostí sedmi uzlů s obrovskými útesy na okraji lavice Burdwood po levoboku. Fregatní kapitán Dunning se zařídil podle rad admirála MacLeana - měl naplánováno, že propluje podél celého břehu a potom se někde nad těmito útesy zastaví. A tak bude vyčkávat příjezdu ruského Kila.

Ještě jednou během pozdního odpoledne 24. září ponorka vyplula na výšku periskopu, aby se opět napojila na satelit, ohlásila tak svou polohu a obdržela případné nové rozkazy či informace. Očekávala ji pouze jedna depeše. Spring Reld hlídkovala u východního vjezdu do Magalhãesova průlivu sto dvacet mil na východ od mysu Virgenes, rozeklátého výběžku, který odděloval Argentinu od Chile.

Charlotte byla na 54. rovnoběžce zemské šířky, tedy na sever od mysu San Juan, kde střežila severovýchodní vjezd do vod podél pobřeží Ohňové země. Asheville se nalézala v hlubokých vodách, dvacet mil na jihovýchod od Hornova mysu. Všechny tři ponorky byly ve svých pozicích, kde hlídkovaly pro případ, že by se Columbií její úkol nepodařil. Tím se vylučovala možnost, že by se Kilo 630 mohlo podařit proplout kolem nejjižnějšího výběžku jihoamerického kontinentu.

Na palubě Columbie zavládlo velké napětí. Její velící důstojník předpokládal, že Kilo je od lavice Burdwood vzdáleno jen jeden den plavby. Počítal, že pluje rychlostí sedmi uzlů a že jen občas vypluje k povrchu, aby šnorchlovalo a tak si dobilo svůj životně důležitý akumulátor.

25. září, krátce po 03:30, fregatní kapitán Dunning společně se svým týmem dopluli k okraji lavice. Všichni byli přesvědčeni, že jim jejich Kilo neuniklo, a také věděli, že kdyby jim proklouzlo, čekají na ně další tři ponorky. Otočil ponorku opět směrem na západ.

Bill Baldrige byl přesvědčen, že tip z Káhiry je směřodátný, a proto neočekával, že by se Kilo na dotčeném místě objevilo dříve, než jak stálo na onom listku - tedy 25. září ve 12:00 na 54°40' jižní zeměpisné šířky a 60°00' západní zeměpisné délky. Tedy mělo připlout z temných vod přesně na jejich stanoviště.

Zvon odbíjel hlídky, jednu za druhou. Celou noc a ráno. Elektronické ucho pasivního sonaru stále procešávalo ledové vody kolem. Zaměřili ho směrem do hloubky, ven z hluku mělčin. Po dlouhé hodiny tak Columbia číhala v záloze.

Všichni chtěli vědět, kdy se Kilo připlíží z hlubin jižního oceánu. Ať by připlulo kdykoli, Američané byli krytí. Ponorka plující na západ by musela namířit svůj sonar na nejhluchnější část oceánu, který zvuky Columbie překrásně deformoval a maskoval.

Klokán Dunning a Bill Baldrige se teď pod vodou stali spolubojovníky, kteří věděli, že v této vražedné hře na schovávanou mají veškeré výhody na své straně.

Ale v poledne 25. září a ani příštího dne se očekávané Kilo neobjevilo.

Odpoledne 26. už pomalu přecházelo ve večer a po zvucích ponorky poháněné jednou osou s jedním lodním šroubem o pěti listech nebylo ani vidu ani slechu. Celý večer a noc měli všichni pohotovost. Ve 04:00 fregatní kapitán Dunning vyplul na výšku periskopu. Nečekaly ho žádné zprávy. Všechny čtyři ponorky číhaly na různých místech na pronásledované Kilo. Ale pouze Columbia číhala v první frontové linii.

Námořníci se opět vystřídali na hlídce a Klokán Dunning nechal opět svou ponorku ponořit do ledových hloubek, ve kterých se nic nehýbalo.

V 06:00 sonarová místnost přeci cosi zaznamenala. Vrchní poddůstojník Skip Gowans zamumlal, že patrně něco zaslechl: "Drobné zvýšení hladiny zvuku. Mohl to být déšť. Ale asi tam něco je... Dejte mi pár minut."

Korvetní kapitán John Curran stál hned vedle něj.

V 06:04 se vrchní poddůstojník ozval znovu. "Opět došlo ke zvýšení hladiny hluku. Ale dá se to těžko vysvětlit, pokud to není počasím."

V 06:14 proletěla ponorkou elektrizující zpráva. "Kapitáne, sonar... Slabě slyším motor. Ze směru 92. Změňte na 135, ať si vyjasním nejasnosti, prosím. Zvuk je totožný se vzorkem."

"Sonar - zde kapitán... Hned tam budu."

Korvetní kapitán přešel místnost k monitoru sonaru, ze kterého bylo jasné, že se jedná o motor. Počítač už dávno srovnal vzorek zvuků motoru ruského Kila s tím, co bylo na obrazovce, a prohlásil je za identické. "Pane, to všechno zapadá dohromady."

Klokán Dunning vstoupil do místnosti. "Nic jiného se na téhle hlídce nestalo?"

"Nic, kromě toho, že jsme poslouchali tu zoologickou zahradu za námi v Burdwoodu."

"Jak jsou daleko?"

"Nejsou blízko, pane. Nezměnili směr. Pomalu se sem ale přibližují."

Fregatní kapitán Dunning vyšel ze sonarové místnosti a zeptal se Baldridge: "Co by udělal ten váš admirál na našem místě, Bille?"

"Radil mi, ať jim uhneme z cesty do lavice Burdwood, abychom za sebou měli co největší hluk pro případ, že by se nás to Kilo rozhodlo napadnout."

"Teď šnorchluje a pluje na západ. Dělá příliš mnoho kraválu na loď svého druhu. Uhneme na sever, jak to navrhuje." Uběhlo čtyřicet mučivých minut. Bill zaslechl další hlášení ze sonarové místnosti.

"Teď pž ho slyšíme velice dobře, pane. Stále ještě je daleko na východě. Šnorchluje, o tom není pochyb. Nepluje vyšší rychlostí než devět uzlů."

"Komory číslo jedna a dvě jsou připraveny... Jsme asi tři tisíce metrů na sever od předpokládané trasy toho Kila."

"Výborně," řekl Klokán a pak tiše, jako kdyby jeho hlas mohli zaslechnout na ruském Kilu, dodal: "Zůstaneme tady..."

Necháme ho projet kolem a potom na něj vypálíme na jeho záď, aby nemohl reagovat."

"Ano, pane."

"Zatím to chci ještě jednou zkontrolovat. Chci vidět jeho stěžně zblízka. Chci naprosto pozitivní identifikaci."

Uplynulo patnáct minut. Teď už bylo Kilo o sedm mil blíž než při počátečním kontaktu. Bylo dvě míle na jih od Columbie.

"Periskop nahoru... Tady, Bille, vy jste oficiální pozorovatel. Musíte říci náčelníkovi námořních operací, že to bylo skutečně Kilo. Podívejte se."

Bill Baldridge se podíval skrz čočky přes šedivé vody na maličké stěžně, které se pohupovaly s vlnobitím...

"Jasně, je to jako v učebnici. Je těžké si být naprosto jistý, ale žádném případě to není rybářská loď."

"Periskop dolů. Torpédo vypálíme za pět minut. Sonar - všechno to nahrajte."

"Sonar, ano, pane."

"Kapitáne, sonar... cíl se zastavil," ozvala se obsluha sonaru za tři minuty. "Přestal šnorchlovat. Mám ho rozmazaně na širokém pásmu. Do jedné minuty se mi úplně ztratí."

"Do prdele!"

Zvuky Kila odumřely. Uplynula jedna minuta a Klokán Dunning se rozhodl vystřelit torpéda na vzdálenost tři tisíce metrů do předpokládané pozice Kila. Vypálili dvě torpéda typu Mk 48. Torpédo se pohybovalo rychlostí třiceti uzlů. Svůj směr korigovalo pomocí pasivního sonaru, který se šedesát vteřin před nárazem přepne na aktivní. V tom okamžiku také naváděcí důstojník na Columbii přepne pasivní sonar lodi na aktivní, aby se zajistila naprostá přesnost obou střel, čímž svému cíli nedává čas, aby mohl účinně reagovat.

"Připravte se..."

"Poslední kontrola směru..."

"PAL!"

V sonarové místnosti ucítili lehký záchvěv, jak velké torpédo naváděné kabelem opustilo komoru. Columbia se lehce otřásla.

"Torpéda jsou naváděna..."

"Odjistěte je."

"Torpéda odjištěna."

Uběhla jedna minuta...

"Torpéda jsou dva tisíce metrů od cíle."

"Sonar - přepněte na aktivní. Jedno pípnutí."

"Ano, pane," odpověděl sonarový důstojník, když mačkal knoflík, který měl vyslat paprsek zvukových vln směrem k předpokládané poloze Kila, aby se pak odrazil a udal jim poslední opravu kursu torpéda.

270714ZÁŘÍ02. 54.40J, 60.00V. Kurs 255. Rychlost 5 uzlů. Na východ od lavice Burdwood. Hloubka 16 metrů.

"Kapitáne, sonar... jedno aktivní vysílání. ... HLASITĚ. Směr Zelený 135... Je to určitě ponorka Spojených států. VELICE BLÍZKO."

"Připravte komoru číslo dvě. Namířit ve směru zelený 135. Vzdálenost tři tisíce metrů. Hloubka sto metrů. Vystřelte torpédo, jakmile bude připraveno."

"Tvrdě vpravo. Otočte nula-tři-pět. Zahajujeme protiútok. Plnou silou vpřed... deset dolů... dvě stě metrů."

"Z komory číslo dvě odpáleno, kapitáne."

"Kapitáne, zde sonar... torpédo, aktivní vysílání... možná v kontaktu. PŘÍMO PŘED NÁML.. VZDÁLENOST DEVĚT SET METRŮ .."

Otočili se maximální rychlostí přímo proti nepříteli. Jednalo se sice o brutální, byť klasický manévr, který ruské námořnictvo používá jako obrannou taktiku proti torpédům. Kapitán Kokošin vykřikl svůj poslední rozkaz:

"NÁVNADY... TŘICET DOLŮ."

Americké torpédo vrazilo plnou rychlostí do horní části příďe, kde vybuchlo s drtivou silou a vyrvalo do trupu obrovskou díru. Voda se divoce drala dovnitř a drtila přepážky.

Kapitán Kokošin se podíval nahoru na metr šedesát vysoké ocelové dveře, které byly patnáct centimetrů tlusté a kterého ho měly ochránit. Náraz tlaku osmdesáti šesti tun mořské vody je vystřelil přímo proti němu. Zemřel ve své námořnické uniformě, ale nepadl za matičku Rus, které sloužil celý svůj život s výjimkou posledních pěti měsíců. Na Columbiu už zaslechl ruské torpédo, které se k nim blížilo rychlostí blesku.

"Kapitáne - sonar... MOŽNÝ VÝSTŘEL PROTI NÁM."

Klokán Dunning zůstal klidný. "Zde kapitán... Otočte kormidlo doprava.... tři dolů tři sta metrů... VYŠLETE NÁVNADY JEDNA A DVĚ."

"Torpédo - torpédo - torpédo.. kurs dvě stě šedesát... jeho sonar nás hledá... pohybuje se doleva. RYCHLE ...stále pročesává."

"OTOČTE LOŽ," vykřikl kapitán.

"Stále se pohybuje nalevo... ale je slabší, pane. MINULO NÁS."

"Ano, minulo nás," odpověděl fregatní kapitán Dunning. Otočil se k Billu Baldrigovi a dodal v bohatě oepřeném jazyce jejich řemesla: "Do prdele práce! Rád bych věděl, jak se mu to podařilo odpálit."

Nařídil, ať se vynoří. Překvapilo ho, že vlnobití už docela ustalo. Asi tak míli na západ viděli lesklé místo na vlnách. Columbia se tam vypravila po hladině, aby potvrdila, že nepřátelské Kilo skutečně zlikvidovala.

Ale moc tam toho k vidění nebylo. Spousta oleje, několik malých kousků dřeva a cosi, co vypadalo jako námořnická saka. Ještě zahlédli i jiné kousky oblečení. Zbytek plavidla, těžká ocelová konstrukce, motor, zbraně a posádka, to všechno bylo na mořském dně, nějaké dvě a půl míle hluboko.

Fregatní kapitán Dunning, Bill Baldrige a poručík Wingate stáli na můstku a dívali se na zbytky Kila.

Dole na palubě pultu námořníků pozorovalo plovoucí trosky. Pátrali po tělech, ruských tělech. Ale nic se neobjevilo. Několik minut nikdo nic neřikal. Možná z podvědomé úcty k mrtvým. Zničehonic jeden mladý lodník vykřikl: "Co to tam je? Tamhle, podívejte!"

Nikdo nic neviděl. Námořník se podíval směrem k můstku. Cítil se svým náhlým výbuchem zahanben.

"Promiňte, pane," omlouval se. "Ale můžu odpřisáhnout, že jsem zahlédl několik stodolarových bankovek, tam dole v oleji."

Jen korvetní kapitán Baldrige se usmál.

Epilog

Pentagon -11:00 čtvrtek, 10. října.

Kancelář ministra obrany, druhé patro, okruh E.

Robert MacPherson předsedal mimořádné poradě. Kolem konferenčního stolu seděli ministr zahraničí Harcourt Travis, předseda Výboru náčelníků štábů, generál Josh Paul, náčelník námořních operací, admirál Scott Dunsmore, ředitel zpravodajské služby válečného námořnictva, kontradmíral Arnold Morgan, a muž, který byl na stopě ruskému Kilu od prvního dne až do okamžiku, kdy bylo konečně zničeno, korvetní kapitán Bill Baldrige. Mezi přísedícími byl také major Ted Lynch z CIA, který připravil zprávu o finanční účasti Iráku na zničení Thomase Jeffersona. Prezident byl očekáván v 11:15. Měl se sice schůze účastnit, ale neměl ji předsedat.

Všichni přítomní se sešli, aby projednali oficiální zprávu o tajném zničení ruského Kila. V této místnosti za zavřenými, hlídanými dveřmi členové vlády a nejvyšší velitelé amerických ozbrojených sil došli společně k závěru, že nic nepřiznají. Iránci nakonec také nezveřejnili, že jim někdo zničil jejich tři ponorky. Rusové rovněž souhlasili s tím, že o Kilu 630 nic neřeknou, a Izraelci byli skálopevně rozhodnutí, že o Benjaminu Adnamovi nezveřejní ani slovo. A ani neplánovali, že by cokoli řekli o svém agentovi, kterého někdo s největší pravděpodobností zabil v Káhiře.

Vlády rády dávají věci k ledu. Amerika už se nehodlala zabývat příčinami katastrofy na Thomasu Jeffersonovi. Veškerá tato rozhodnutí ovšem vycházela z dosti pravděpodobného předpokladu, že prezident není připraven zničit Bagdád před očima celého světa.

Robert MacPherson tvrdil, že prezident nic takového ani nemá v úmyslu; v žádném případě nehodlal předstoupit před americkou veřejnost s příběhem o ruském Kilu, jeho posádce a o Benjaminu Adnamovi, kteří teď odpočívali na dně jižního Atlantiku.

Všichni u stolu byli obeznámeni s průběhem mezinárodního pátrání po Kilu 630 a o jeho potopení. Většinou o tom věděli z hlášení korvetního kapitána Baldrige. Admirál Morgan teď ještě dodal k Billově zprávě několik zajímavých podrobností a major Lynch ji rozšířil zasvěceným rozbořením mezinárodních peněžních transakcí, který pomohl osvětlit temné praktiky irácké vlády. Dalšími důležitými součástmi hlášení byly osobní postřehy admirála Morgana a generála Davida Gavrona, který víceméně potvrdil, že fregatní kapitán Adnam byl tajným iráckým agentem, který v Izraeli působil od svých osmnácti let.

Pracovníci Mossadu pomocí počítačů porovnali hlasy z konverzace mezi Barzánem al-Tikrítí a neznámým mužem. Ze začátku se jim podařilo pouze určit, že oba účastníci hovoru pocházejí ze stejného města, kterým bylo Kirti, malé městečko na sever od Bagdádu, ležící na řece Tigrid.

Dalším zkoumáním odposlechnutého hovoru se podařilo pracovníkům Mossadu zjistit, že jedním z účastníků hovoru byl Benjamin Adnam, který jako Saddám Husajn a většina irácké vlády pocházel z Tikritu. Mossad na to přišel pět dní po Adnamově smrti, když porovnal magnetofonový záznam hovoru s instruktážní magnetofonovou nahrávkou, kterou

Benjamin připravil pro izraelské ponorkové důstojníky.

Takže když se dostavil prezident, na většinu doposud nevyřešených otázek již měli odpovědi. Prezident každého vřele uvítal a jako obvykle všechny oslovoval křestním jménem. Také všem potvrdil, že si důkladně přečetl všechny zprávy. Došel k závěru, že víc se v celé záležitosti už udělat nedá, snad z výjimkou vyhlášení války Iráku, což nikomu nepřípadalo jako skvělá myšlenka.

Prezident si na chvíli chtěl pohovořit o zlepšení operačních postupů letadlových lodí a jejich eskader. Hodně ho také zajímalo vyprávění fregatního kapitána Klokana Dunninga o potopení Kila. Ale jeho hlavní zájmem bylo už definitivně uzavřít případ Jefferson. Na chvíli se zdálo, že mu stačilo jen vědomí toho, že za tento zločin Iráčani byli odpovědní.

Téměř jako by se chtěl vzdát jakékoli budoucí pomsty.

"Dobře, pánové," řekl. "Chtěl bych poděkovat všem členům vyšetřovacího týmu za skvělou práci, kterou odvedli. Byl bych také rád, kdyby někdo vyjádřil mé díky tomu skvělému skotskému admirálovi. Dlužíme mu skutečně mnoho. Rád bych se s ním setkal, kdyby se to dalo zařídit. Zatím, jak všichni víte, jsme se všichni dohodli, že o celém případu budeme mlčet. Pokud nikdo nemá nic důležitého, co by nám chtěl sdělit, tímto bych schůzi chtěl uzavřít." Podíval se po všech přisedících a usmál se. "Nemáte tedy nic, co byste mi rádi řekli?"

"Pane," ozval se korvetní kapitán. "My jsme vůbec nezabili fregatního kapitána Adnama. On na té ponorce vůbec nebyl. Stále je naživu. A doufám, že se nepokusí vyhodit do povětří další letadlovou loď."

Všichni se k němu rázem otočili. Ani prezident nedokázal zakrýt své překvapení. Hned se ale ovládl.

"Bille!" oslovil ho s předstíraným hněvem. "Copak jsme se už jednou něčím podobným nezabývali?"

"Ano, pane."

"No dobře, tehdy jste měl pravdu. Asi bych si měl vaši teorii přece jen poslechnout."

Admirál Dunsmore Billa přerušil. "Korvetní kapitáne, prezident je velice zaneprázdněn. Copak jste se mi o svých dohadech nemohl zmínit dříve?"

"To těžko, pane. Právě mi to totiž došlo. Ani by mě to nebylo napadlo, kdybych si znovu nepročel hlášení o tom, jak jsme potopili to Kilo."

"Co máte na mysli, Bille?" zeptal se prezident. "Možná že jsem zaneprázdněný, ale zase nejsem natolik zaneprázdněný, abych si vás nemohl vyslechnout."

"Podívejte se, pánové," řekl Bill. "Když se podíváte na čtrnáctou stránku hlášení kapitána Dunninga, zjistíte, že jsme vypálili kabelem naváděné torpédo, které se pohybovalo rychlostí třiceti uzlů. Nejdříve urazilo vzdálenost dva tisíce metrů. Potom, když už mělo urazit zbývajících tisíc metrů, jsme přepnuli sonar na aktivní vysílání, abychom ho mohli ještě lépe zaměřit na cíl. Podle hlášení hydroakustiků torpédo zasáhlo Kilo o třicet vteřin později, což znamená, že se bránilo klasickým manévrem, kterému se říká 'bláznivý Ivan'."

"Bláznivý co?" zeptal se prezident.

"Bláznivý Ivan. To je náš ponorkový žargon pro ruský úhybný manévr. Rusové se prostě otočí a vyrazí proti blížícímu se torpédu, přičemž se ponořují maximální rychlostí. Domnívají se totiž, že tento postup zmate sonar torpéda a že je torpédo mine. A to se někdy i stane. Ale žádný velitel vycvičený na Západě by v životě něco takového neudělal. Naše ponorka vyrazí maximální rychlostí po směru torpéda. To znamená, že když se torpédo řítí rychlostí 40 uzlů a my pojedeme rychlostí 20, torpédo nás dohání rychlostí dvaceti uzlů. Je to dobrý manévr a hlavně kapitánovi dává dostatek času na to, aby si rozmyslel, co udělá. Způsobů obrany je pak několik. Ale člověk vycvičený na Západě by proti torpédu nevyrázil. To je vyloučené."

Všichni ho poslouchali v naprosté tichosti. "Kilo 630 úspěšně udělalo to, co udělalo, protože u jeho kormidla byl skutečný mistr. Potopit se nám ho ale podařilo proto, že mu velel kapitán Georgij Kokošin, nikoli Ben Adnam."

"Myslíte si, že Ben Adnam skočil přes palubu?" ušklíbl se prezident.

"Ne, pane. Vystoupil, když nabírali palivo. Uvažoval jsem o tom a muselo k tomu dojít ještě někde v Indickém oceánu, ještě než vypluli do jižního Atlantiku. Řekl bych, že doplnili zásoby paliva někde u západní Afriky. Ben musel vystoupit na jedné z těch dvou zastávek. Proto se nám je podařilo potopit hned prvním torpédem."

Prezident se vztyčil. "Děkuji vám, Bille. To je velmi zajímavé. Admirále Morgane, vy byste měl poslouchat, jestli někde neuslyšíte Adnamovy kroky. Buďte ostražití. Ale prozatím si vyhrazení trochu času, abych si to mohl pořádně rozmyslet."

BURDETT, KANSAS, 30. října.

Korvetní kapitán Bill Baldrige odešel z válečného námořnictva Spojených států a vrátil se na rodinný ranč, na kterém se začal věnovat chovu hovězího dobytka. O dva dny později se konala vzpomínková mše za jeho zesnulého bratra, kapitána Jacka Baldrige. Bohoslužbu vedl kněz válečného námořnictva. Pořádala se u říčky hned vedle žulového pomníku s bronzovou deskou. Náčelník námořních operací Scott Dunsmore a jeho žena Grace se účastnili mše společně s dalšími třemi sty hosty.

CAMP DAVID, 11:30, 12. listopadu.

Admirál sir Iain MacLean a prezident Spojených států pomalu kráčeli pohádkově zbarvenou podzimní krajinou v horách Blue Ridge. Stezka, po které kráčeli, se vinula po sto dvaceti pěti akrech prezidentovy rezidence, kam si jezdil odpočinout. Pěšinka vedla skrz nízký porost javorů, ořechů a akátů, jejichž zlatavě zbarvené listy hrálo odlesky slunečních paprsků. Cesta byla natolik klikatá, že se oběma mužům ztratila z dohledu prezidentova ochranka a hlídka námořnictva, které je sledovaly o několik málo metrů za nimi.

"Pane prezidente," řekl admirál. "Pozval jste mě do velice hezkého místa."

"Kdybych mohl, dal bych vám ho k dispozici, admirále," odpověděl prezident. "Po tom všem, co jste pro nás udělal.

Jsem rád, že jste sem mohl přijet a strávit tu se mnou několik dnů. Na dnešní večer jsem pozval admirála Scotta Dunsmore a jeho ženu na večeři, takže si budeme moci pohovořit o válečném námořnictvu. Rád si čtu o námořních bitvách."

"Ano, opravdu se na to těším. Máme mnoho společných známých. Určitou dobu jsem pracoval jako námořní atašé na britském velvyslanectví ve Washingtonu. Předchozího náčelníka námořních operací jsem znal velice dobře."

"To bylo ještě před tím, než jsem se stal prezidentem. Scott se vám určitě bude líbit. Je to výtečný důstojník. Je daleko zábavnější, než by se vám na první pohled mohlo zdát. Je pěkně chytrý, jako vy všichni vrchní velitelé."

"Vy nám příliš lichotíte, pane prezidente. My jsem všichni příliš jednostranně zaměřeni."

"Ano, jako všichni hráči baseballu," zasmál se prezident. "Ale to není úplně to samé. Jedna věc je být hráčem baseballu a druhá velitelem ponorky s jaderným pohonem nebo letadlové lodi."

"Asi mezi tím bude nějaký rozdíl, pane. Znal jsem ale jednoho vynikajícího chlapíka, který hrál za Redskins..."

Prezident se zasmál. "Než se vrátíme k obědu, admirále, rád bych se vás zeptal na jednu věc. Jistě mi na to budete moci hravě odpovědět."

"Samozřejmě, pane prezidente. Ptejte se."

"Představte si, že jste v nukleární ponorce. Váš nepřítel je za zádi a vypálí po vás kabelem naváděné torpédo, které má puštěný pasivní sonar. Jste od něj vzdálen tři tisíce metrů. Po dvou tisíci metrech přepne na aktivní sonar. Co uděláte?"

"Vyrazil bych plnou rychlostí po směru torpéda. To znamená, že mu bude trvat další minutu, než se ke mně dostane. Zároveň bych, vystřelil tři nebo čtyři klamné cíle. Naklonil bych se přídí k povrchu a vyjel bych co největší rychlostí k hladině. Tento manévr dokáže sonar torpéda hodně zmást. Jakmile se dostane aspoň deset metrů k povrchu, ozvěna vln jeho sonar zahltní. Také ho může zmást víření vody za mým lodním šroubem. A tak se dá torpédu uniknout skoro vždycky."

"To jste také naučil Benjaminu Adnama, admirále?"

"Ano, pane prezidente. Přesně to jsem ho naučil."

"Děkuji vám, admirále, velice vám děkuji."

Večeře se konala v Aspen Lodge, v největší z rezidencí, které se nacházely na zalesněném pozemku. Řada amerických prezidentů si toto místo oblíbila. Začalo to vlastně prezidentem Rooseveltem, který sídlo postavil. Eisenhower je pojmenoval po svém vnukovi a Jimmy Carter tu dohodl mírovou smlouvu mezi Izraelem a Egyptem.

Sir Iain MacLean byl ubytován v Dogwood Lodge, ve které roku 1978 bydlel Anvar Sadat. Většinu odpoledne strávil čtením hlášení a vzkazů z Jeffersona. Krátce po 19:30 se vypravil do Aspen. Účastnil se diskuse, ke které dříve či později muselo dojít. Prezident se se Scottem Dunsmorem dohadovali, jestli byl Adnam na palubě Kila 630, když ho Columbia potopila.

Prezident oba admirály navzájem představil. Jejich rozhovor o muži, který zničil americkou letadlovou loď, se pohyboval v rovině dohadů. Dunsmore a prezident se zmínili o rychlosti, s jakou torpédo zasáhlo Kilo. Oba zaslechli, jak sir Iain zamumlal: "H-m-m-m, bláznivý Ivan."

Scott Dunsmore se přímo zeptal admirála: "Myslíte si, že Adnam byl na palubě, když jsme to Kilo potopili?"

"Vůbec ne a 'bláznivý Ivan' to jen potvrzuje. A také si myslím, že na celé planetě je jen jeden muž, který vám mohl poslat ten čtyřřádkový lístek. A tím je Adnam. Pánové, znám ho velice dobře. Je velice klidný, všechno si dovede dopředu spočítat a není ochoten riskovat vlastní kůži. Vůbec si nemyslím, že zůstal na palubě té ponorky, protože by to považoval za sebevražedné. Udělal by cokoli, aby se z ní dostal. Vždycky by si něco vymyslel, aby se dostal ven. Možná že použil výhrůžek nebo dokonce násilí, ale jistě se z ní dostal ven. V žádném případě by na lodi nezůstal. Nakonec on vystoupit musel, aby mohl dokončit svůj úkol."

"O jaký úkol se jednalo?" vyzvídal prezident.

"Íráčani by nikdy nedovolili, aby to Kilo někde zakotvilo. Myslím si, že se ho nakonec rozhodli potopit. My bychom našli jen vrak. Ale Adnama napadlo něco daleko lepšího: poslat jeden dopis z Káhiry do Fort Meadu."

"Bože," řekl prezident. "Ten hajzl! Vždycky se mu nás podařilo o pár kroků předejít."

"Nepředešel jen vás, ale všechny, kdo se na tom podniku podíleli. Byl vždycky o jeden krůček napřed před Mossadem, pak před Rusy... A o tři míle před Íránci, zapřísáhlými nepřáteli jeho země... A o krok před Spojenými státy. Vychytralý chlapík, že?"

"Pěkně vychytralý."

"Děsí mě na tom to, že s těmihle teroristy se nedá nic moc dělat. Klidně můžete vyhlásit válku Iráku, shodit na něj atomovou bombu, ale tím si nijak nepomůžete. Po takovém masakru by se proti vám vzbouřila polovina světa. Televize a noviny by byly plné fotografií rozbitých nemocnic a škol. Víte, co by to způsobilo?"

"Až moc dobře, admirále," opáčil prezident. "Budu se muset smířit s tím, že když budeme hrát světového policajta s tuctem operačních skupin, že nám někdo čas od času jednu letadlovou loď zničí. Je to strašlivá cena, ale kdybychom přestali hlídkovat na světových oceánech, na mořích by zavládl chaos. Prokletím jednadvacátého století se velice lehce mohou stát zbraně hromadného ničení v rukou fanatiků a maniaků."

"Ano, pane. Ale nejsme tak naprosto bezmocní. Můžete přesvědčit Rusy, ať neprodávají ta svá Kila nestabilním a pochybeným vládám. Ale silně pochybuji o tom, že si budete moci nadále dovolit ničit ponorky země, jejichž politiku vaše vláda považuje za nebezpečnou."

"V tom s vámi naprosto souhlasím. Něco takového si nemůžeme dovolit. Ale částečně nám to pomohlo vyřešit náš problém."

"Ano, něco takového jsem slyšel."

"Jinak už proti nim nemůžeme udělat po vojenské stránce nic. Tedy s výjimkou toho, že bychom otevřeně přiznali, proč se skutečně Jefferson potopil, což jsme z pochopitelných důvodů neučinili."

"Ale jsou tu ještě ty přehrady..." poznamenal sir Iain.

"Jaké přehrady?" zeptal se Scott Dunsmore.

"Ty na Tigridu. Ty, co se je Íránci snažili během iráckoiránské války zničit."

"Na to se pamatuji," řekl prezident. "Jedné z nich se říkalo Samarra, že?"

"Ano, pane," přitakal admirál MacLean. "Před nedávnem jsem byl střílet tetřevy s člověkem, který pracuje v iránském oddělení našeho ministerstva zahraničí."

Admirál jim zpaměti řekl základní fakta o dvou velkých iráckých přehradách: o přehradě Samarra, která leží sto patnáct mil na sever od Bagdádu a má celkový objem osmdesát pět miliónů krychlových metrů vody, a o Darband-I-Khanu, který je pětikrát tak velký a obsahuje tři krychlové kilometry vody. Ta se nachází na přítoku Tigridu, sto třicet mil na severovýchod od hlavního města Iráku, poblíž pohoří Halabja, na iránských hranicích.

"Íránci se snažili zničit právě tuto přehradu," vysvětloval admirál. "Ale Íráčani se to nějak dozvěděli a provedli protiútok. Pak se ukázalo, že Íránci měli zálusk i na přehradu Samarra, ale nikdy se jim s tím nepovedlo nic udělat."

"Ano," vzpomněl si prezident, "pamatuji se na to. Hovořilo se o obsazení obou přehrad, ale nakonec k ničemu nedošlo, protože nikdo neměl žaludek na to, aby utopil několik miliónů Íráčanů. Abych byl upřímný, také bych něco takového nemohl udělat."

"Máte pravdu, pane prezidente," odpověděl sir Iain. "Ale tenhle člověk z ministerstva zahraničí tvrdil, že podle nových odhadů by nezahynulo tolik lidí. Vlastně ztráty na lidských životech by byly minimální. Vůbec ne takové, v jaké doufali Íránci. Škody by byly především ekonomické. Na dlouhá léta by to citelně poškodilo irácké hospodářství."

"Bylo by složité vyhodit je do povětří?" zeptal se prezident.

"Ani ne. Nemělo by to být o nic těžší než odstranění ajatolláhových ponorek. Abychom úplně zničili Bagdád, stačilo by obě vyhodit naráz do povětří. Muselo by se to udělat, když v horách tají sněhy a když voda dosahuje v obou nádržích maxima. To by vyřadilo Irák jako nebezpečného mezinárodního teroristu na dlouhá léta. Zničilo by je to finančně a utrpělo by i jejich hrdost."

"V íom případě si myslím, že máme tři měsíce na to, abychom se rozhodli, jestli by neměli být zesnulí z Jeffersona řádně pomstěni."

"Ano, pane. To si musíte rozmyslet. S tím vám ale už nepomohu, protože na to ponorky potřebovat nebudete."

Prezident se zamyslel. Admirál MacLean promluvil ještě jednou. "Víte pane, myslím si, že celý koncept operačních skupin a letadlových lodí byste měli ještě jednou zvážít. Podívejte se, teď nám jeden terorista názorně předvedl, jak jsou ty lodě zranitelné. A to proto, že všechny obranné systémy jsou nedokonalé. Možná byste měli vybudovat menší a levnější námořní uskupení. Tak by se na jednom místě nekoncentrovalo tolik síly. Jestliže na nás budou chtít zaútočit sebevražední fanatici, pak bychom jim měli dát menší cíl. Žádnou letadlovou loď, která stojí miliardy a na jejíž palubě slouží šest tisíc mužů. Taková větší uskupení byste měli mít v záloze, pro případ, že byste se rozhodl potrestat agresora. Doufám, že víte, že za starých zlatých časů impéria jsme my Britové vždycky používali dělové čluny, aby chránily náš státní zájem. Bitevní lodě se ukázaly, jen když nám napadli tyhle čluny. Víte přece, že do městských čtvrtí, které jsou prolezlé zločinem, neposíláte nikdy šéfa policie, ale policejní hlídky."

Prezidentova tvář se rozzářila, neboť si pomalu začínal uvědomovat politické výhody admirálem navrhované strategie. I sám admirál Dunsmore řekl: "Ano, je to zajímavá myšlenka. Částečně se o tom uvažuje. Před několika lety jsme pochybovali o správnosti rozhodnutí posílat mezi Tchaj-wan a Čínu velké letadlové lodě..."

Mezitím do místnosti vstoupila uniformovaná bezpečnostní hlídka se vzkazem pro admirála MacLeana, aby příští den v deset ráno zatelefonoval své dceři.

"Bude to místní hovor pane," řekl prezidentovi, vycvičen léty spořivosti v Královském námořnictvu. "Odjela navštívit přátele v New Yorku. Chtějí v New Yorku navštívit pár oper nebo něco takového. Bydlí u nich někde na okraji města. Myslím, že je to v Connecticutu nebo New Jersey, volačka je tři-jedna-šest."

"Jistěže je to hned za městem, admirále," odpověděl prezident. "Tři-jedna-šest je na západ od New Yorku. Asi tisíc pět set mil, blízko mého rodného kraje, v jižní části státu Kansas."

"Sakra!" ulevil si admirál. "Toho jsem se obával. Její matka se z toho pomine."

FORT MEADE, MARYLAND, 14. prosince

Admirál Morgan opatrně otevřel obálku, kterou mu před chvílí přinesli na stůl. Obsahovala maličký výstřižek z novin přilepený k dopisnímu papíru izraelského velvyslanectví.

KÁHIRA. Pondělí. Káhirská policie objevila poblíž Citadely tělo asi čtyřicetiletého muže, oblečeného v tradičním arabském oděvu.

Podle šéfa policie Hamdiho byl dotyčný muž jednou střelen do týla. Policie byla o zločinu vyrozuměna telefonicky krátce po půlnoci. Vražedná zbraň dosud nebyla nalezena, ale policie v současné době prohledává oblast kolem mešity Mohameda Aliho, kde bylo tělo nalezeno.

Policejní prezident Hamdi tvrdí, že tento zločin "vykazuje všechny znaky profesionální vraždy, kterou spáchal jeden člověk, možná i více." Policejní prezident se navíc domnívá, že muž byl okraden. Nenašly se u něj žádné doklady či kreditní karty. Byla však u něj nalezena značná částka peněz v hotovosti. Policejní vyšetřování pokračuje.

Admirál Morgan se podíval do obálky ještě jednou a vytáhl z ní kožené cigaretové pouzdro, ve kterém našel malý vojenský odznáček. Byla na něm vyobrazena kotva opletená vinnou révou na pozadí stříbrné ponorky. Jednalo se o insignie izraelského ponorkového námořnictva. Když admirál Morgan podrobně prozkoumal kožené pouzdro, všiml si téměř zašlých iniciál BA.

V obálce byl přiložen ještě lístek. Jeho obsah ho potěšil, stálo na něm: "Jenom jsme mu připomněli, že nikdy nepřestal být fregatním kapitánem. Byl to přeci jenom arogantní čurák. S přáním všeho nejlepšího, DG." Admirál Morgan seděl a přemýšlel. Kožené pouzdro si ponechá ve svém malém soukromém vojenském muzeu. Většinou obsahovalo upomínky na úspěšně splněné bojové úkoly. Odznáček se rozhodl předat prezidentovi, jako upomínku na usilovnou snahu vykonat na vrahovi lidí z lodi Thomas Jefferson spravedlnost. Klokanovo torpédo a kulka lidí z Mossadu se nakonec ukázaly extrémní formou brutální spravedlnosti. Nicméně byla to spravedlnost.

BÍLÝ DŮM, poledne, 20. prosince.

Vojáci námořní pěchoty zavřeli opatrně dveře. Zanechali tak Billa Baldrige tváří v tvář prezidentovi v jeho Oválové pracovně.

"Buďte zdrav, Bille. Těší mě, že jste mohl přijít," oslovil ho prezident a podal mu ruku. "Zařídil jsem pro nás malý oběd s admirálem Dunsmorem a admirálem Morganem. Chci vám všem třem vyjádřit svůj dík za tu těžkou práci, kterou jste pro mě tak profesionálně odvedli."

"Děkuji vám, pane," odpověděl Bill. "Jsem nesmírně potěšen, že mi to říkáte."

Prezident se na chvíli odmlčel a pak řekl: "Jak jistě víte, ten úkol byl tajný a neexistuje způsob, jak bych vás za něj mohl odměnit. Ani vás nemohu povýšit, protože jste námořnictvo opustil, a ani vás nemohu vyznamenat za to, že jste se toho tajného úkolu tak skvěle zhostil." Prezident se zašklebil a dodal: "Takže si myslím, že vám bude muset postačit můj srdečný dík."

"Děkuji vám, pane, to mi docela stačí."

Prezident vyzval Billa, aby se posadil, a pak popošel ke svému stolu.

"Bille," začal. "Nejsem tak hloupý, jak si to o mně někteří lidé myslí. Víím, že jste to byl vy, kdo nás na možnost nepřátelského útoku upozornil."

"Ano, pane. Cítil jsem se tenkrát jako kůl v plotě."

"Ano, to chápou. Byl jste to také vy, kdo tvrdil, že arabský velitel Kila 630 musel po sobě nechat nějakou stopu. Vy jste ho našel a identifikoval ho pro Mossad. Kdyby vás nebylo, asi bychom se dneska stále ještě drbali ve vlasech a přemýšleli, co dělat."

"Měl jsem prostě v Northwoodu štěstí, pane."

"Vy jste nás také varoval, že Adnam nebyl na palubě Kila, když jsme ho potopili."

"Bláznivý Ivan, že?"

"Bláznivý Ivan.... Stejná slova, jakých užil ten báječný skotský admirál. Je to také vaše zásluha, že nám tak skvěle pomáhal. Byl jste na palubě Columbie do posledního okamžiku, kdy jsme potopili to Kilo. Bille, velice rád bych vás udělal nejmladším admirálem našeho válečného námořnictva, ale to není možné."

"Pane, vůbec si s tím nelámejte hlavu. V préríi moc lodí není."

Prezident se zasmál. Potom ze zásuvky svého psacího stolu vytáhl maličký balíček. Podal ho kansaskému rančeru.

"Otevřete to, prosím vás. Půjdu na chvilku do vedlejší místnosti, pak se vrátím a půjdeme za admirálem Morganem a Dunsmorem."

Prezident odešel. Bill Baldrige zůstal v Oválové pracovně sám. Sundal z krabičky obal. Držel v ruce malou šperkovnici. Když ji otevřel, spatřil v ní čtvrtku dopisního papíru Bílého domu. Prezidentovou rukou na ní bylo napsáno pár řádků, které podepsal svým křestním jménem.

Stálo tam:

"Billovi. Protože jste byl natolik statečný, abyste mne varoval. A protože jste mým přítelem."

Pod papírem byl k červenému sametu připíchnut malý vojenský odznáček, kotvička opletená vinnou révou na pozadí stříbrné ponorky.

Doslov

Možná že bych měl prohlásit, že mě s touto knihou Patricka Robinsona, který mi v roce 1991 pomohl s mými paměťmi, pojí osobní zájem.

Při psaní Letadlové lodi jsem mu na jeho žádost pomáhal s odborným aspektem jeho románu. Navíc mě ale také donutil, abych si oblékl uniformu velitele ponorkové flotily, nikoli tedy stejnokroj velitele bitevní skupiny Falklandských ostrovů.

Informoval mě o tom, že na stránkách knihy se pohybuje starší admirál na penzi, který by mně a mým podřízeným mohl být do určité míry povědomý. Musím se ale přiznat, že tento fiktivní admirál se v žádném případě neshoduje s mými představami o sobě či s představami mých podřízených o mně.

Nicméně píšu tato slova, abych tuto knihu podpořil, neboť popisuje velice reálná, dokonce strašlivá nebezpečí.

V průběhu dvou let, během kterých Patrick Robinson pracoval na této knize, konzultoval řadu poradců ve Velké Británii a Spojených státech. Je mi naprosto jasné, že si všichni, kdo mu pomáhali, uvědomovali závažnost tématu a nebezpečí, kterými se Patrick Robinson zabýval.

Nakonec proměnil noční můru každého vojenského a námořního velitele v dobrodružný román, ve kterém se mu podařilo nastínit ponurou skutečnost mezinárodního terorismu a ve kterém zřetelně poukázal na zranitelnost soudobého vojenského velitele.

Co se odehrává na stránkách Letadlové lodi, se velice lehce může stát a může to mít strašlivé důsledky. Americké

válečné námořnictvo a Královské námořnictvo si plně uvědomují nebezpečí, které jim hrozí. A přesto i teď jistí politikové na obou stranách Atlantiku volají po škrtech ve vojenských rozpočtech, ačkoli jsou velice často ozbrojenými silami přísně varováni.

Chtěl bych jim všem připomenout, že pokud takové státy jako Velká Británie a USA poleví ve své ostražitosti, nakonec za to zaplatí krví, zármutkem a slzami.

Margaret Thatcherová, která už není ministerskou předsedkyní, ale na kterou často vzpomínáme, zůstává politikem s dlouhodobou vizí. Během své historické přednášky 9. března 1996 ve Westminsterké koleji ve Fultonu v Missouri řekla svým americkým posluchačům:

"Po pádu Sovětského svazu vzrostlo jedno z nejvážnějších nebezpečí naší moderní doby: šíření zbraní hromadného ničení. Tyto zbraně, jakož i schopnost je vyvinout a poslat je na místo určení, se dnes dostávají do rukou takových zemí třetího světa jako Irák, Írán, Libye a Sýrie. Vlády těchto zemí je někdy získávají od takových států jako Severní Korea nebo Čína. Ovšem hrozivé také je, že je získávají i z arzenálů bývalého Sovětského svazu..."

Při té příležitosti bývalá ministerská předsedkyně upozornila své posluchače na to, že ke konci desetiletí na této planetě bude asi dvacet států, které budou disponovat balistickými střelami. Podle ní bude mít devět zemí k dispozici jaderné hlavice, deset států bude vlastnit biologické zbraně a třicet zemí bude disponovat chemickými zbraněmi.

"Ze současných trendů," řekla, "se dá usuzovat, že začátkem příštího století se ohrožení Spojených států ještě zvýší. K tomu musíte připočítat zbraně hromadného ničení v rukou států s nezodpovědnými vládami. Náhle musíte čelit velice nebezpečné situaci."

Ve svém projevu poukázala na to, že těmto státům, které právě nabyly zbraně hromadného ničení, jednak často vládnou diktátoři s velikášskými sny, kteří se, jak je všeobecně známo, vysmívají lidským právům, nebo jim vládnou slabé, nestabilní a nelegitimní vlády. Podle ní může být ničivý potenciál, kterým disponují, daleko destruktivnější, než jaký měl Sovětský v šedesátých letech.

Kniha Patricka Robinsona je přesně o tom, co má lady Thatcherová na mysli, a na svých stránkách se ptá, jak se nám v tomto nebezpečném a bouřlivém světě může podařit prosadit řešení, které by nebylo drahé po stránce materiální a především personální.

Mým úkolem při psaní tohoto vynikajícího příběhu bylo udržet autorovo vyprávění v mezích věrohodnosti. Doufám, že Letadlová loď přiblíží veřejnosti tlaky, kterým jsou jednotlivé složky našich ozbrojených sil vystaveny. Obzvláště bych tuto knihu chtěl doporučit mladým důstojníkům a možná by ji měli číst i námořní kadeti, kteří se chtějí stát ponorkovými námořníky.

Admirál sir John Woodward

Slovníček

ADMIRÁL - Tento titul pochází z XII. století. Vyvinul se ze dvou arabských slov: amír (velitel) a bahr (moře), k čemuž se ještě přidal člen al, takže nakonec vznikl titul amír-al-bahr. Zkrácená forma tohoto slova, amiral, se brzy ujala na Sicílii. Během sedmé křížové výpravy (1248-1258) ho Francouzi převzali od Janovanů. Je také docela možné, že i latinské slovo admirabilis (podivuhodný) přispělo k tomu, že se tento titul ujal ještě před koncem XIII. století v Anglii.

Dnes hodnost admirála patří mezi nejvyšší hodnosti válečného námořnictva. Admirálové velí různým uskupením válečného loďstva; v armádě jim hodností odpovídají generál, generálporučík a generálmajor. V některých státech existuje ještě vyšší hodnost, veloadmirál, odpovídající maršálovi. Admirálové jsou vlnajkovými důstojníky. To znamená, že jejich vstup na palubu je provázen vztyčením příslušné admirálské vlajky.

ADMIRALITA - anglicky The Admiralty. Do roku 1964 nejvyšší úřad britského válečného námořnictva na úrovni ministerstva. Termín admirality se používal už ve středověké Anglii, kde se jím označoval úřad, který zastával Lord admirál. Jindřich VIII. (1509-1547) si uvědomil, že válečné námořnictvo už je příliš velké na to, aby mu velel jeden člověk, a tak položil základy systému, který přetrval až do šedesátých let dvacátého století. Jindřich ustanovil Komisi válečného námořnictva (Navy Board), ve které se šest hlavních velitelů zabývalo všemi záležitostmi souvisejícími s válečným námořnictvem, včetně soudních. Navy Board byla podřízena Úřadu admirality (Admiralty Office). Za vlády krále Karla I. (1625-1649) se admirality stala nezávislým ministerstvem. Karel I. svěřil úřad vysokého admirála do rukou lordů. Takto vzniklé komisi se říkalo Komise admirality (Board of Admiralty). Nad ní byl postaven První lord Admirality (First Lord of Admiralty), který se odpovídal parlamentu a kterému se odpovídali členové komise. Jedním z důležitých členů Board of Admirality byl První námořní lord (First Sea Lord). V první polovině XIX. století admirality ztratila svou soudní pravomoc a v roce 1964 byla zrušena. Nebyla však zrušena Komise admirality (Board of Admiralty), která je dnes součástí ministerstva obrany. Titulem První námořní lord se označuje vrchní velitel britského námořnictva.

AJATOLLÁH - titul muslimského náboženského vůdce. Velice často je ztotožňován s Ruholláhem Musawim (1900?-1989), známým pod přijatým příjmením Chomejní, které roku 1930 odvodil od jména svého rodného města Chomejnu. Začátkem šedesátých let se stal velkým ajatolláhem. V únoru 1979 se vrátil do Íránu z pařížského exilu jako náboženský vůdce íránské revoluce.

AKČNÍ RÁDIUS - poloměr, umožňující návrat na základnu vzhledem ke spotřebě paliva.

BALASTNÍ NÁDRŽ - nádrž v trupu lodi, často ve stěnách nebo ve dvojitém dnu, naplnitelná vodou a vyprazdnitelná čerpadly, sloužící k regulaci ponoru a zajišťování stability plavidla. U ponorek základní zařízení naplňované podle potřeby vodou nebo vzduchem, umožňující vyořovací a ponořovací manévry.

BÓJE - ukotvené duté plovoucí těleso plnící signalizační úkoly pro plavbu na hladině. Varuje před nebezpečnými místy (mělčinami, útesy, vraky, kotevními lany, kabely atp.). Často se jimi vyznačují plavební dráhy v mělkých vodách. Vedle

nápadných nářků na sebe upozorňuje světelnými nebo akustickými signály. Bóje se někdy vystřelují z ponorek pro navázání radiotelekomunikačního spojení; někdy se kombinují se sonarem.

DAJAN, MOŠE (1915-1981) - izraelský generál a státník. Narodil se v Palestině. Roku 1937 začala jeho vojenská kariéra, když pod velením britského kapitána Orde Wingateho bojoval proti vzbouřeným palestinským Arabům. Krátce nato se stal členem židovské ilegální vojenské organizace Hagana. V roce 1939 byl pro svou protibritskou činnost na dva roky uvězněn. Za druhé světové války velel jednotkám palestinských Židů, kteří v Sýrii bojovali proti vojákům vichystické Francie. Při těchto bojích přišel o levé oko. V letech 1948-1949 se účastnil války za nezávislost Izraele. Roku 1956 velel izraelským jednotkám, které obsadily Sinajský poloostrov. Roku 1959 byl zvolen do izraelského parlamentu. V několika vládách zastával ministerské posty. V roce 1967 se stal ministrem obrany a společně s generálem Jicchakem Rabinem naplánoval a provedl zničení koalice armád Egypta, Sýrie a Jordánu v tzv. Šestidenní válce (5.-10. červen 1967). Po přepadení Izraele Egyptem a Sýrií v roce 1973 mu kladli za vinu nedostatečnou připravenost izraelských vojenských sil.

EXOCET - viz Raketa řízená

FALKLANDSKÉ OSTROVY - souostroví v jižním Atlantiku. K významnému vojenskému střetnutí na Falklandských ostrovech došlo roku 1982. Tehdy je Argentina obsadila, prohlásila za argentinské území a přejmenovala na Malvíny. Velká Británie okamžitě vyslala do jižního Atlantiku asi padesát válečných a sto doprovodných lodí, včetně dvou letadlových lodí a dvou jaderných ponorek. Britům se tehdy podařilo potopit argentinský křižník Generál Belgrano a zničit jednu ponorku. Argentinské letectvo zničilo francouzskou raketou Exocet AM 34 britský torpédoborec HMS Sheffield. Britové ztratili celkem šest lodí. 14. června 1982 britská námořní pěchota plně ovládla oba ostrovy. Dobyť Falklandských ostrovů se účastnil i princ Edward.

Alespoň krátce k rozpočtové politice, o níž se Robinson ve své knize zmiňuje. Koncem sedmdesátých let se Britové rozhodli přezbrojit své atomové ponorky, v důsledku čehož hrozilo překročení vojenského rozpočtu. Avšak rozpočtové výdaje na obranu se koncem sedmdesátých a počátkem osmdesátých let zvýšit nedaly. Velká Británie se tehdy nacházela v hospodářsky velice svízelné situaci, která se řešila velkými rozpočtovými škrty v sociální sféře, v důsledku čehož by britská veřejnost nebyla ochotna tolerovat zvýšení výdajů na obranu. Proto se tehdejší ministr obrany John Nott rozhodl pro škrty v rozpočtu, které měly postihnout především hladinové loďstvo. Tehdy se také začalo mluvit o prodeji letadlových lodí, ale ty byly v době obsazení Falklandských ostrovů Argentinci stále v britských rukou. Po vítězné válce se Velká Británie zavázala, že zvýší obranu Falklandských ostrovů, což ovšem vedlo k dalšímu rozpočtovému zatížení.

GIBRALTAR - pevnost, město a přístav na nejjižnějším výběžku Španělska. Je to jedna z posledních britských kolonií, která stráží 5 km dlouhý a 23 km široký Gibraltarský průliv ze Středozemního moře do Atlantiku. Roku 711 byla gibraltarská skála dobyta arabským vojevůdcem Tárik ibn Zijádem a nazvána Tárikovou - Džebel al Tárik (odtud jméno Gibraltar). Španělé Gibraltar obsadili roku 1309. Roku 1704 ho dobyl a na Španělsku uhájil britský admirál Rooke; 1713 jej na základě Utrechtského míru Španělsko odstoupilo Velké Británii, která tam roku 1830 zřídila korunní kolonii. Ta se po otevření Suezského průplavu roku 1869 stala klíčovou pro ovládnutí cesty do Indie. Gibraltar byl průběžně opevňován. Britové postupně vybudovali desítky dělostřeleckých postavení a protiletectvých a radarových postů. Pevnost byla původně vytesána ve vápencové skále. Dnes je opevnění chráněno pancířem a betonem. Ve skále bylo vytesáno a vyraženo asi 80 km chodeb. Přístav, který se dělí na obchodní a válečný, je chráněn třemi moly. Vojenský přístav může pojmut až padesát válečných lodí. Na mysu Europe Point bylo počátkem druhé světové války zřízeno letiště, jehož ranvej vyběhá do moře. Dnes je Gibraltar základnou NATO.

HARPOON - viz Raketa řízená

HELIKOPTÉRY LAMPS - (Ligh Air-Borne Multi-Purpose System - Lehký letecký mnohoúčelový systém) pilotované helikoptéry vyzbrojené protiponorkovými torpédy.

HLUBINNÁ NÁLOŽ - výbušné těleso k ničení ponorek pod hladinou, buď přímo nebo tlakovou vlnou. Hlubinné pumpy v podobě barelů se svrhují ze zádi skluzem nebo se vymršťují až do vzdálenosti dvou kilometrů.

HŘÍDEL LODNÍ VRTULE - ocelová tyč, jednou nebo dvakrát zalomená, která přenáší pohyb od stroje na rotující pohonný mechanismus, kterým je buď vrtule nebo lodní šroub. Má několik dílů a je uložena v hřídelovém tunelu v podpalubí.

HUSAJN, SADDÁM (narozen 1937) - Jeho rodné jméno Saddám znamená "ten, který vzdoruje". Od roku 1979 je prezidentem Iráku. V roce 1957 se stal členem strany Baas. Z jejího pověření se téhož roku angažoval v nezdařeném atentátu na iráckého ministerského předsedu generála Abd al-Keríma Kásima. Po něm se uchýlil do Egypta, kde studoval na právnické fakultě v Káhiře. Ve studiích pokračoval v Iráku po převratu, který uvedl stranu Baas k moci. Ještě téhož roku došlo v Iráku k dalšímu puči, který vedl k persekuci strany Baas. Husajn se ocitl ve vězení, z kterého utekl. V roce 1968 se účastnil převratu, který přivedl stranu Baas opět k moci. Brzy se stal druhým nejmožnějším mužem v zemi po prezidentovi al-Bakrovi. Po jeho nástupu do prezidentského úřadu se stala strana Baas jeho mocenským nástrojem, kterým se mu podařilo v zemi nastolit totalitní režim. Jeho vzorem se stal ruský diktátor Stalin, jehož mocenských metod používá. Roku 1980 rozpoutal irácko-iránskou válku, která se stala nejkrvavějším vojenským konfliktem na Středním východě od konce druhé světové války a která trvala osm let. V srpnu 1990 obsadil Kuvajt. V následné válce byl donucen se z Kuvajtu stáhnout.

HYDROFON - citlivý mikrofon pro příjem kmitočtu zvuku, vydávaného cizími tělesy pod hladinou (lodními stroji). Uplatňuje se na válečných lodích, zejména na ponorkách, kde hydroakustici sledují blížící se a vzdalující se zvuky lodních šroubů. Někdy se mu také říká pasivní sonar.

HYDROLOKÁTOR - hydroakustický přístroj, který vysílá do vody ultrazvukové vlny o kmitočtu 15-30 kHz a registruje jejich odraz od překážky. Užívá se ke zjišťování ponorek pod vodou. Ponorka, objevená hydrolokátorem, zvuky uslyší a může se pokusit uniknout. Hydrolokátoru se někdy říká aktivní sonar.

IRÁCKO-ÍRÁNSKÁ VÁLKA (1980-1988) - krvavý konflikt mezi Irákem a Íránem. Válka měla několik příčin. Irák se snažil získat plnou kontrolu nad řekou Šatt al-Arab, která spojuje důležitý irácký přístav Basra s Perským zálivem. Dále se Saddám Husajn cítil ohrožen iránskou revolucí; obával se vlivu iránských šíitů na irácké šíity, kteří tvoří přibližně 60% celkového obyvatelstva Iráku. Cílem teheránské vlády bylo svržení Husajna, a proto také mobilizovala irácké šíity proti bagdádské vládě.

Válku předcházely Teheránem iniciované atentáty proti vysokým představitelům irácké vládnoucí strany Baas a šarvátky na irácko-iránské hranici. Husajn s napadením Íránu váhal, a když se nakonec rozhodl, vedení války podřízval politickým zájmům. Z toho důvodu utlumil ofenzívu do Íránu. Nejdříve zničil iránské letectvo a jeho pozemní vojska zajistila povodí řeky Šatt al-Arab a část Chúzistánu. Irácká armáda ale nevyužila své původní převahy a sama zastavila svůj postup, což Íráncům umožnilo přeskupit své síly a Iráku úspěšně vzdorovat. Navíc teheránské vedení nijak nespěchalo s ukončením války, protože v ní vidělo příležitost ke sjednocení iránské společnosti. Nakonec se Husajnovi přeci jenom podařilo po mnoha porážkách, kdy se boje přenesly na irácké území a ohrožovaly Basru, donutit Teherán k mírovým jednáním.

Irák byl v průběhu války finančně a materiálně podporován Kuvajtem a Saúdskou Arábií, dvěma zeměmi, které se obávaly hrozby iránských revolucionářů. Navíc Husajn dostával z Washingtonu důležité informace o pohybu iránských vojsk.

JANE'S FIGHTING SHIPS - ročenka britského námořnictva se seznamy válečných lodí všech států, s jejich technicko-zbrojními parametry a siluetami lodních tříd pro identifikaci. Příručka je na můstku každé válečné lodi.

KILO - Kódové označení NATO pro konvenční sovětskou ponorku. Vychází z hláskovací tabulky NATO, kde "kilo" označuje písmeno "k".

KORVETA - menší ponorkový stíhač britského námořnictva za druhé světové války. Býval vybaven sonarem, vrhači hlubinných náloží a lehkými děly. Dnes se korvety opět objevují v klasifikacích lodštev. Mají automatická rychlopalná děla, vrhače protiponorkových raket, někdy i torpéda.

KŘÍŽNÍK - válečná loď pro dlouhý pobyt na moři, výzvědnou a korzárskou službu, eskorty a pro boj s loděmi téže nebo nižší třídy. Na počátku XX. století se křižníky označovaly podle pancéřování, někdy se dělily na malé, které vnikly z korvet, a velké, které vznikly z fregat. Po Londýnské námořní konferenci roku 1930 se křižníky členily na lehké (s děly do 155mm) a těžké (obvykle 203mm). Podle funkce se křižníky dělily na torpédové, protiletadlové, minonosné a pomocné (obchodní lodě s maskovanou výzbrojí pro korzárskou činnost). V současné době se pojem křižník prolíná s torpédoborcem a fregatou. Pancéřování mizí a rychlost vzrůstá až na 35 uzlů.

LETADLOVÁ LOĎ - nosič letadel, válečná loď konstruovaná pro letištní provoz bojových letadel. Koncem první světové války byl velký křižník HMS Furious přestavěn na loď s předovou rozjezdovou a zádovou přistávací palubou. Při výtaku 19 500 tun na něm sloužilo až 35 letadel. Koncem druhé světové války se letadlové lodě staly rozhodujícím hladinovým plavidlem. Výtlak dosahoval až 36 000 tun a lodě disponovaly až 90 letadly. Tehdy byly už velkou údernou silou. Američané začali po válce stavět nosiče letadel na nukleární pohon. Jedním z prvních byla roku 1960 USS Enterprise, která měla výtlak 75 000 tun a její paluba už mohla pojmout sto letadel.

LETOVÁ PALUBA - ranvej pro palubní letadla. Nachází se na ní výtahové jícny, zábrzdňá zařízení, katapulty a ostrov. **LEVOBOK** - (anglicky portside) anglický termín pochází z dob, kdy zádové kormidlo na pravoboku vadilo při přivazování k molu či k hrázi.

LODIVOD - činitel přístavní správy, obeznámený s přístupy a vjezdy do přístavu nebo umělými plavebními trasami. Přivolává a zavádí určitými signály a kódy loď na kotviště. Je poradcem kapitána nebo 1. důstojníka, ale během operace není velitelem lodi a nepřebírá odpovědnost kapitána.

LODIVODSKÝ ČLUN - motorový kutr, který před přístavem vysazuje nebo bere na palubu lodivody ve službě.

MIDWAY - atol s ostrovy Sand a East a několika skalisky v Tichém oceánu severozápadně od Havajského souostroví, na půl cesty mezi americkými a asijskými břehy, území Spojených států.

Na sever od těchto ostrovů se ve dnech 3.-6. června 1942 odehrála velká námořní bitva vybojovaná letadly, operujícími z palub letadlových lodí, při níž se obě nepřátelská loďstva navzájem neviděla. Bitva u Midwayských ostrovů sice nerozhodla válku, ale znamenala psychologický zvrat.

MÍLE AMERICKÁ - 1 míle = 1,61 km

MÍLE NÁMOŘNÍ - oblouková délka míra zeměpisného stupně na rovníku. 1 míle = 1852 m.

MITLA, PRÚSMYK - důležitý strategický bod na Sinajském poloostrově. Leží na východ od egyptského města Suez a prochází jím cesta do izraelského přístavu Eilat a jordánského přístavu Akaba. Bojovalo se o něj celkem třikrát: v roce 1956, 1967 a 1973.

MÚBARAK, HUSNÍ (narozen 1928) Od října 1981 prezident Egypta. Studoval na vojenské akademii v Káhiře a prošel leteckým výcvikem v Sovětském Svazu. V roce 1972 ho prezident Anvar Sadat jmenoval velitelem egyptských leteckých sil. Jeho zásluhou si v roce 1973 egyptské letectvo v počátečních dnech Války o svátku smíření Jom Kippur vedlo velice dobře. Roku 1975 se stal egyptským viceprezidentem. Po zavraždění prezidenta Sadata roku 1981 se stal prezidentem. V průběhu osmdesátých let se mu podařilo zlepšit diplomatické vztahy Egypta s ostatními arabskými zeměmi, zatímco vztahy s Izraelem ochladly.

O jeho přátelském vztahu k Saddámu Husajnovi, o kterém se zmiňuje Robinson ve své knize, se dá říci následující. Během irácko-iránské války Egypt Iráku dodával obrovskou materiální vojenskou pomoc. Navíc v irácké armádě údajně sloužilo třicet tisíc egyptských "dobrovolníků", zatímco v přetíženém iráckém hospodářství pracovalo přes milión egyptských dělníků. Saddám se za to prezidentu Múbarakovi odvděčil tím, že se zasadil o přijetí Egypta do Arabské ligy. Jeho zásluhou také členské státy Arabské ligy znovu navázaly diplomatické styky s Egyptem, aniž by se Káhira musela zřeknout míru s Izraelem. Husajn přitom řekl o Múbarakovi: "...Múbarak není Sadat. Je to úctyhodný člověk,

jenž přispěl arabské věci daleko víc než mnoho Arabů..."

Těsně před vypuknutím krize v Perském zálivu, která vyústila ve válku, se Múbarak účastnil summitu Rady arabské spolupráce v Ammánu, kde ho Husajn požádal, aby informoval arabské státy v Perském zálivu, že Irák potřebuje zhruba třicet miliard dolarů. Přímě mu řekl: "Dejte režimům v Perském zálivu na vědomí, že pokud mi ty peníze nedají, já už přijdu na to, jak si je opatřit." Múbarak si to tehdy vyložil jako hrozbu, o které informoval Saúdskou Arábii. Těsně před obsazením Kuvajtu se Múbarak vypravil do Bagdádu, kde ho Husajn ujistil, že proti Kuvajtu nezakročí. Nezdá se ovšem, že by Múbarak slibu svého iráckého kolegy příliš věřil.

NÁČELNÍK NÁMOŘNÍCH OPERACÍ - anglicky Chief of Naval Operations, nejvyšší velitel amerického válečného námořnictva, který působí jako hlavní poradce amerického ministra obrany, námořnictva (Secretary of Navy) a prezidenta, je zároveň členem Výboru náčelníků štábů.

NÁSTAVBA LETADLOVÉ LODI - (anglicky Island) komplex sdružených nástaveb, u amerického námořnictva posunutý na pravobok; zahrnuje velitelský můstek, věž letové kontroly, komín a část protiletectvých baterií.

PERISKOP - optický přístroj, jehož složitá soustava konvexních a konkávních čoček umožňuje umístění objektivu v jiné rovině než v okuláru. Nejznámější využití periskopu nachází na ponorce. Tubus je ve velitelské věži, ze které velitel nebo strážník důstojník obhlíží obzor v 360°. Své sedátko obsluhuje pedály a otáčí se i s periskopem pomocí elektromotoru.

Sklopná držadla tubusu jemně manipulují periskopem, který lze, opět elektricky, zasunout až na dno lodi. Periskopy jsou zároveň dalekohledy a bývají dva: hlídkový (přibližující 6x a umožňující pozorování i mimo vodorovnou hladinu při obhlídkách oblohy a zjišťování leteckých cílů) a bojový, zvětšující 1,5x, se ztenčeným objektivovým vrcholem.

Infračervené záření umožňuje pozorování i v noci. Dnešní pohyblivé objektivы umožňují panoramovat oblohu. Optika má zaměřovací kříže, fotografickou kameru, dálkoměr a napojení na počítač, který udává parametry pro střelbu torpéd.

Míří se celou lodí. Pluje-li ponorka na výšku periskopu, je velitelské stanoviště nejméně čtyři až pět metrů a paluba přes pět metrů pod hladinou.

PLOVOUCÍ DOK - je ocelová skříňová konstrukce ve tvaru U nebo L, v jejichž stěnách jsou balastní nádrže. Po vyčerpání vody se konstrukce i s lodí zdvihne nad hladinu.

PONORKA - válečná loď pro boj pod a nad hladinou. S prvními pokusy se začalo už v XVII. století, ale typ ponorky, který se používal po většinu XX. století, byl vyvinut Američany roku 1900. Jednalo se o Hollandův typ, který byl poháněn vznětovým motorem na hladině a elektromotorem (s nabíjenými akumulátory) pod hladinou. Navíc měl velitelskou věž s periskopem a vestavěné příďové a záďové torpédomety. Deselektické ponorky pak prodělaly rychlý vývoj, který byl urychlen první světovou válkou, v níž se představily jako velice nebezpečné zbraně. Vývoj klasických ponorek vyvrcholil ve čtyřicátých letech, kdy přibýly citlivé hydrofony, ustoupilo se od dělostřelecké výzbroje a přibýlo počítačové a další elektronické vybavení. Výroba klasických ponorek pokračovala až do šedesátých let, kdy se začaly víc a víc objevovat šnorchly a raketová torpéda, která byla určena k ničení jiných ponorek. Roku 1954 byl spuštěn USS Nautilus, první ponorka na jaderný pohon. Ukázalo se, že jeho spotřeba byla tak malá, že jedna uranová náplň stačila na 60 000 mil. Změnil se vzhled, trup dostal vřetenovitý tvar, kormidla se soustředila na zádi, kde se otáčí velká mnoholistová vrtule, na úzké vysoké věži nebo na přídi se objevily stabilizační plochy; většinu funkcí zajišťuje elektronika. Mezi velitelskou věží a strojovnou je vsazena sekce se silou balistických raket středního doletu s mnoha naváděcími hlavicemi - tyto rakety se vystřelují stlačeným vzduchem z pod vody a nad hladinou se zapalují jejich motory. Výtlak ponorek nebývá vzrostl.

PRAVOBOK - (anglicky starboard) strana trupu, na níž bylo původně záďové kormidlové veslo. Tento bok byl obrácen na moře, aby kormidlo zůstalo volné.

PRVNÍ LORD ADMIRALITY - viz Admiralita

PRVNÍ NÁMOŘNÍ LORD - viz Admiralita

PŘEDSEDA VÝBORU NÁČELNÍKŮ ŠTÁBŮ - viz Výbor náčelníků štábů

RAKETA ŘÍZENÁ - střela poháněná raketovým motorem (2600 - 7000 m/s) a naváděná na cílovou trajektorii. Dnes dominuje ve výzbroji válečných lodí. Navádění, většinou rádiové, bývá aktivní (miniradary v hlavici vedle nálože) nebo pasivně vedené energií, vyzařovanou cílem (akustické vlny, infračervené záření). Rakety se vystřelují kolejnicovými nebo trubicovými raketomety. Na lodích se uplatňují strategické i taktické rakety. První jsou balistické mezikontinentální střely (Intercontinental Ballistic Missile, ICBM) na ponorkách; vystřelují se stlačeným vzduchem ze sil a zažehují se nad hladinou (nesou mnohočetné nukleární hlavice). Protiponorkové rakety (loď-ponorka) např. ASROC a SUBROC vystřelují torpéda, která si sama pod hladinou hledají cíl. V kladinovém boji se používají typy země-země. Mezi nejznámější patří americký Harpoon a francouzský Exocet. Z lodí lze vypouštět i střely s nízkou dráhou letu, například Tomahawk. Montují se na všechny typy lodí.

RYCHLÝ ČLUN - motorový torpédový člun, motorová torpédovka k boji v pobřežních vodách s dvěma a čtyřmi pevně zabudovanými torpédomety a lehkými automatickými zbraněmi. Výtlak 16-120 tun, rychlost 34-55 uzlů. Dnes se vyzbrojují raketami. Některé jsou koncipovány jako křídlové čluny.

SADAT, ANVAR (1918-1981) - egyptský prezident. V roce 1938 ukončil studium na káhirské vojenské akademii. Za druhé světové války konspiroval proti Britům; počítal s tím, že by se jich Egyptané mohli spoluprací s Němci zbavit. 1942 ho Britové za jeho činnost uvěznil, ale z vězení uprchl. 1952 se účastnil Násirova protimonarchistického puče. V druhé polovině šedesátých let byl dvakrát egyptským viceprezidentem. Po úmrtí Násira se stal prezidentem. V roce 1972 vyhostil z Egypta několik tisíc sovětských poradců. 1973 vedl vojenský útok proti Izraeli. I když válku prohrál, zvýšila mu renomé v arabském světě. V roce 1977 jako první arabský státník navštívil Izrael a promluvil v Knessetu. Od jeho historické návštěvy se datovala jednání mezi Egyptem a Izraelem, která vyvrcholila podepsáním izraelsko-egyptské mírové dohody. Tato politika však vedla k izolaci Egypta v arabském světě. V roce 1981 byl prezident Sadat zavražděn muslimskými fundamentalistickými extremisty.

SAN DIEGO - přístav na pacifickém pobřeží v Kalifornii. Vyniká svou hloubkou. Je chráněn ostrovy Point Loma a Coronado. Z překladiště bavlny vyrostlo velké tichomořské obchodní a dopravní středisko s doky. Válečná základna US 1st Naval District zde má kotviště velkých kladinových lodí, nukleárních ponorek, zásobárny, učiliště námořnictva a námořní pěchoty, Marine Hospital a jednotku US Coast Guard (Pobřežní stráž).

SÁH - (anglicky fathom) míra hloubky. 1 sáh = 6 stopám = 1,829 m.

SMLOUVA O NEŠÍŘENÍ JADERNÝCH ZBRANÍ - byla v roce 1968 podepsaná všemi státy vlastníci jaderné zbraně, s výjimkou Francie a Číny. Oba státy ji podepsaly později. Tato smlouva, která vstoupila v platnost 5. března 1970, zakazuje státům vlastníci jaderné zbraně je jakýmkoli způsobem dávat k dispozici státům, které je nemají. Smlouva o nešíření jaderných zbraní byla v roce 1995 prodloužena na dalších dvacet pět let.

ŠELF - mořem zaplavený okraj pevniny, zhruba do hloubky 200 metrů, který se vyznačuje bohatou faunou. Šelf přechází v kontinentální svah. Šelfy vybíhají až dvanáct set kilometrů do moře.

ŠESTIDENNÍ VÁLKA - odehrála se mezi 5. a 10. červnem 1967. Izraelcům se v jejím průběhu podařilo zničit koalici armád Egypta, Jordánska a Sýrie, včetně iráckého vojenského kontingentu. Válka měla několik příčin: spor o regulaci řeky Jordán, ostřelování izraelského území Syřany a Egyptany, egyptskou blokádu jediného přístupu Izraele k Rudému moři uzavřením Tiranských úžin v ústí Akabského zálivu a především mocenské ambice egyptského prezidenta Gamála Abd al-Násira. Po částečné mobilizaci egyptské armády se izraelská vláda rozhodla pro preventivní útok. Nejdříve se Izraelcům podařilo zničit egyptské letectvo. V následujících dnech izraelská armáda obsadila Sinajský poloostrov, západní břeh Jordánu a Golanské výšiny. Vítězství v Šestidenní válce zajistilo Izraeli bezpečnější hranice a trumfy, které mohl použít při dlouho očekávaných jednáních o mír. Proto také vláda na podzim 1967 odmítla rezoluci Rady bezpečnosti OSN, která vyzývala Izrael ke stažení jednotek ze všech dobytých území.

ŠNORCHL - odťahová vzduchová trubice u německých ponorek za druhé světové války, uložená na pravoboku paluby a vztyčovaná při plavbě pod vodou, aby motory na dieselový pohon mohly pracovat. Spaliny byly odváděny pomocí elektrických ventilátorů. Zlepšilo to ochranu ponorek, které mohly dobíjet akumulátory, aniž se musely vynořit. Dnešní ponorky mají běžně zabudován šnorchl vedle periskopů ve velitelské věži. Princip vynalezli holanští konstruktéři už před druhou světovou válkou.

AL-TIKRÍTÍ, BARZÁN - mladší nevlastní bratr Saddáma Husajna ze strany jeho nevlastního otce Hasana Ibráhíma. Již v roce 1974 ho Husajn povýšil do klíčové funkce náčelníka neblaze proslulé stranické rozvědky Muchábarátu. Tuto funkci zastával až do podzimu 1983, kdy na čas společně se svým bratrem upadl v nemilost. Není zcela jasné, co se mezi Husajnem a jeho nevlastními bratry přihodilo. Jednu dobu se mluvilo i o tom, že se Barzán zapletl do spiknutí proti nevlastnímu bratrovi. Tato verze se však nikdy nepotvrdila. Odporuje tomu také ta skutečnost, že roku 1986 byl Barzán jmenován iráckým velvyslancem u OSN v Ženevě.

TORPÉDO - podhladinová střela s roznětkou a výbušnou hlavicí, pohybující se k cíli-lodi vlastním motorem a vrtulovým mechanismem. Udrží kurs gyroskopy, regulátorem hloubky a stabilizačními plochami. Samohybné torpédo, vymyšlené z torpédometu, se vyvíjelo od 60.-70. let XIX. století, až se prosadilo torpédo Whiteheadovo (1870), které bylo dále zdokonalováno. V obou světových válkách se torpéda ukázala jako nebezpečná zbraň. Často selhávala, zejména německá a americká, zato japonská byla spolehlivá. Torpéda na stlačený vzduch za sebou zanechávala stopu bublin, takže mohla být ničena palbou nebo se jim lodě manévrem vyhýbaly. Proto byla vyvinuta torpéda elektrická a též samonaváděcí, hydroakustická nebo magnetická, přitahovaná cílem. Lehčí byla letecká torpéda vypouštěná z letadel. Dnes existují elektronicky naváděná torpéda; některá mají nukleární nálož.

TORPÉDOBOREC - rychlá válečná loď původně určená k boji proti torpédovkám. Po druhé světové válce si torpédoborec udržel svůj význam, byl vybaven radiolokátory a raketami. Dnes již jejich klasifikace není tak jednoznačná, protože často splývají s křižníky a fregatami.

UZEL NÁMORNÍ - (anglicky knot) míra rychlosti lodí v mezinárodních nautických mílech za hodinu: 1 uzel = 1852 m/h. Původně se měřila rychlost lodí vyhozením destičky na šňůře, na níž byly v pravidelných vzdálenostech uzle. Údaje v metrech za sekundu se neužívají. Také se neříká, že "loď plula rychlostí pěti uzlů za hodinu"; místo toho se říká: "Loď plula rychlostí pěti uzlů."

VÁLKA O SVÁTKU SMÍŘENÍ JOM KIPPUR - O sabatu 6. října 1973 Egypt a Sýrie napadly Izrael. V prvních dnech války oba arabské státy dosáhly poměrně velkých úspěchů, alespoň Egyptané. Válkou se egyptský prezident Anvar Sadat snažil Američany přimět k tomu, aby Izrael přinutily k diplomatickému řešení situace na Středním východě, které by vyhovovalo Egyptu a Sýrii. Tento plán však arabským státům nevyšel.

Dvanáctého října izraelská ministerská předsedkyně Golda Meirová požádala prezidenta Nixona o materiální vojenskou pomoc, přičemž mu sdělila, že její vláda použije jakékoli prostředky, aby předešla zničení Izraele. Tato pohrůžka Washington poděsila, protože tehdy se hodně spekulovalo o tom, že Izrael má k dispozici atomové zbraně. V každém případě prezident Nixon nechal do Izraele požadovanou materiální pomoc zaslat. Mezitím se situace na bitevním poli začala vyvíjet ve prospěch Izraele, kterému se podařilo překročit Suezský průplav a obklíčit Třetí egyptskou armádu. Na Golanských výšinách se Izraelcům podařilo vytlačit spojené syrské, irácké, saúdské, jordánské a marocké jednotky. Zatím také došlo k přímým jednáním mezi USA a SSSR, která vyvrcholila ve dvou rezolucích OSN, vyzývající obě válčící strany k zastavení bojů. Izrael se jich však zdráhal uposlechnout. Arabské země také zahájily ropnou válku - arabští členové OPEC zvýšili ceny ropy o 70% a pohrozili, že budou snižovat dodávky ropy o pět procent měsíčně, dokud se Izrael nezaváže k odchodu z okupovaných území a neuzná legitimitu požadavků Palestinců. K podepsání příměří mezi oběma válčícími stranami došlo 11. listopadu. Válka skončila porážkou Egypta a Sýrie. Po ní značně stoupl vliv USA v Egyptě. Ve válce zahynulo přes dva a půl tisíce Izraelců.

VÁLKA V PERSKÉM ZÁLIVU - mezinárodní konflikt, který byl zapříčiněn obsazením Kuvajtu Irákem 2. srpna 1990. Irácký prezident Saddám Husajn nařídil okupaci Kuvajtu, protože se chtěl zmocnit kuvajtských ropných polí. Třetího

srpna Rada bezpečnosti OSN přikázala Iráku, aby vyklidil Kuvajt; 6. srpna Rada bezpečnosti uvalila na Irák obchodní embargo. Protože irácká invaze Kuvajtu ohrozila také Saúdskou Arábii, USA se spolu se svými západoevropskými spojenci rozhodly zaslat do Saúdské Arábie vojenské jednotky a tak Irák odradit od případného vpádu do Saúdské Arábie. Egypt a dalších několik arabských států se připojilo k americko-evropské protiirácké koalici. 29. listopadu Rada bezpečnosti OSN autorizovala použití síly proti Iráku, pokud Kuvajt nevyklidí do 15. ledna 1991. V lednu už kontingenty vojsk protiirácké koalice, která se skládala z Američanů, Britů, Francouzů, Egyptanů, vojáků Saúdské Arábie, Syřanů a dalších několika národů, dosáhly počtu 700 000 mužů, z čehož 540 000 tvořili Američané. Ale irácký prezident Husajn tvrdohlavě odmítal vyklidit Kuvajt, který už 8. srpna připojil k Iráku.

Válka v Perském zálivu začala v noci z 16. na 17. ledna, kdy došlo k mohutným náletům na Irák. V průběhu následujících několika týdnů se spojencům podařilo letecky zasáhnout a zničit většinu vojenské a komunikační infrastruktury, většinu elektráren, letišť, systémů protiletecké obrany, továren na chemické a biologické zbraně a ústavů pro jaderný výzkum. V polovině února spojenci začali bombardovat vojenské jednotky v Kuvajtu a jižním Iráku, přičemž ničili opevnění, bunkry, zásoby zbraní a střeliva, tanky a jiná obrněná vozidla. 24. února spojenecká pěchota zaútočila směrem na sever z severovýchodní Saúdské Arábie. Spojencům se během tří dnů podařilo zlomit irácký odpor a obsadit Kuvajt. 27. února byla definitivně zničena většina elitních jednotek iráckých Revolučních gard, které se pokusily o odpor na jih od Basry. Tou dobou se americký prezident Bush rozhodl vyhlásit ukončení válečných operací, které mělo vstoupit v platnost 28. února. To se už irácká armáda naprosto zhroutila.

Po porážce Iráku došlo na jihu a na severu země ke dvěma velkým povstáním proti Saddámově režimu, která se však Bagdádu podařilo velice krvavě potlačit. Nezávislost Kuvajtu byla obnovena, ale obchodní embargo uvalené na Irák zůstalo nadále v platnosti. Poměr padlých na obou stranách je patrně nejnerovnější, ke kterému kdy v jaké válce došlo. Ze zhruba 550 000 iráckých vojáků nasazených v jižním Iráku a Kuvajtu bylo padesát až sto tisíc zabito, sto padesát tisíc bylo zraněno, dalších sto padesát tisíc dezertovalo a šedesát tisíc bylo zajato. Spojenci ztratili celkem asi dvě stě třicet vojáků, z čehož 130 padlo a 100 zahynulo nepřímo, v důsledku nehod atp.

VÝBOR NÁČELNÍKŮ ŠTÁBŮ - anglicky Joint Chiefs of Staff. Výbor náčelníků štábů, který byl založen roku 1947, se skládá z nejvyšších velitelů všech čtyř složek amerických ozbrojených sil; je v něm náčelník štábu americké armády, náčelník námořních operací, náčelník štábu amerických leteckých sil a velitel námořní pěchoty. Členové výboru jsou hlavními vojenskými poradci prezidenta, Národní bezpečnostní rady (National Security Council) a ministra obrany. Jeho předseda je jmenován prezidentem a jeho jmenování musí být potvrzeno Kongresem. Těmto čtyřem velitelům v jejich činnosti pomáhá Spojený štáb (Joint Staff), ve kterém pracuje čtyři sta důstojníků.

Výbor náčelníků štábů sice rozhoduje o nasazení vojenských sil, ale v této funkci podléhá rozhodnutí prezidenta a ministra obrany. Výbor musí brát v úvahu také politickou situaci, což například potvrdil jeho někdejší předseda generál Colin Powell v jednom interview. Během konfliktu a později války v Perském zálivu bylo důležité získat si podporu amerického veřejné mínění, bez něhož by jakýkoli vojenský zárok proti irácké armádě byl nemyslitelný. Když se irácká armáda zhroutila, generál Powell se okamžitě rozhodl válku ukončit; podle něj by další pokračování války jen vyústilo v bezúčelné masakrování zbytků iráckých armád, s čímž by veřejnost nemohla souhlasit. Taková situace by vedla ke ztrátě všeobecné podpory ozbrojených sil, kterou generál Powell považuje za nesmírně důležitou pro jejich normální fungování.

Podle něj musí americká veřejnost velení amerických ozbrojených sil důvěřovat. Například musí chápat, proč je ten který program důležitý, neboť když tomu tak není, Kongres ho může odmítnout nadále financovat. Každý vyšší velitel tedy není pouze vojenským, ale do určité míry i politickým činitelem, který musí být schopen veřejnosti vysvětlit důležitost toho či onoho programu. Kdo něco takového nedovede, nemůže úspěšně pracovat ve Výboru náčelníků štábů.

Předsedou výboru tedy nemůže být každý, kdo má požadovanou vojenskou kvalifikaci. Musí to být nejen osoba vyhovující politicky, ale musí se jednat o člověka, kterému by Američané nemohli nic vyčítat po stránce morální. To se před nedávnem opět potvrdilo, když americký Kongres odmítl do této funkce potvrdit jednoho generála navrhovaného prezidentem Clintonem, protože se ukázalo, že dotyčný generál měl před mnoha lety jako ženatý muž poměr s jinou ženou, což je v rozporu s americkým puritánským pojetím morálky.

ZEMĚPISNÁ DÉLKA - úhel mezi rovinou proloženou místním poledníkem a poledníkem nultým, greenwickským. Úhly na západ jsou úhly západní délky a úhly na východ jsou úhly východní délky.

ZEMĚPISNÁ ŠÍŘKA - úhel zemského poledníku v místě pozorovatele, který se rovná výšce světového poledníku nad obzorem: 0°-90° k severu (severní šířka), 0°-90° k jihu (jižní šířka).